Neišleistų Aurimo Gailiūno fantastinių apsakymų knyga

Elektroninė knyga

2013

Barbarai

1.

- Eilinis Patrakauskis! – nuskardėjo per visą aikštę neišsimiegojusio jaunesniojo seržanto balsas.
- Aš! – sustūgau iš visų plaučių.

Taip, tai aš.
Eilinis Algis Patrakauskis, neišsimiegojęs netgi labiau už savo seržantą. Naktį teko prie vartų budėti, gniaužant automatą su vos trimis šoviniais apkaboje. Užpraeitą vakarą budėjau prie kosminių laivų, o dar prieš tai buvusį... ai, geriau net neklauskite.
Kai tik mane paėmė į kariuomenę, iš karto praminė Patrakėliu – jiems pasirodė, kad labai tinka pagal pavardę. Nors po savaitės, pažiūrėję kreiva akimi, nusprendė, kad per gerai. Nuo to laiko vadina Triapke. Kai viršininkai negirdi.

Pravardės kariuomenėje oficialiai uždraustos, nors kam tai rūpi? Kai niekas nemato, mes virstame Propkėm, Mukais, Dubinom, Mazafakom – kuo tik nori. Tas pats ir viršininkams galioja. Kai niekas nemato. Bet retsykiais ir su tuo problemų kyla.
Štai, atėjo naujokas Aloyzas Vyšnia, pastatė jį prie durų gerklės laidyti (budėti tipo), bet kadangi visi tarpusavyje viršininkus pravardėmis vadina, tai vargšui ir įsitvirtino negera informacija makaulėje.
Atėjo į kareivines kuopos vadas Ereliauskas pažiūrėti, kaip mums sekasi, o Vyšnia persigando, pasimetė, žodžius sumaišė vietomis, išprakaitavo ir kad užstaugs:
- Ramyn, kuopa! Leitenantas Arijolas prie išėjimo!!!
Mes vos į kelnes neprikrovėm iš juoko, net ir stovėdami „ramiai“. Pribėgo visas mėlynas jaunesnysis seržantas, ėmė raportuoti vadui, bet šis nesiklausė, spoksodamas į eilinį Vyšnią iš nuostabos išsprogusiomis akimis.
Visa laimė, Ereliauskas humoro jausmą turėjo. Vyšnia atsipirko tik paprastu tualeto šveitimu ir muilo drožimu visai ateinančiai savaitei. Ir dar visų pulko viršininkų pavardes turėjo mintinai išmokti. O mus visus už negerą įtaką išsiuntė į kiemą sniego kasti, nors tuo metu buvo rugpjūčio vidurys.
Taigi, pulke daug gražių tradicijų. Jeigu vienas prisidirba, o visi jo laiku nesulaiko – kasame sau vasarą sniegą. Iš šalies atrodo idiotiškai – laksto būrys kareivių po asfaltą su rankiniais sniego buldozeriais. Bet mes išmokome į tai žiūrėti kaip į paprastą mankštą.

Kartais mes atliekame pareigą tėvynei. Pavyzdžiui, praeitą naktį budėjau prie vartų. Ginklas senas kaip žmonijos istorija, šoviniai vos trys. Girdėjau, seržantai po keturis tarnyboje gauna. Leitenantai – po penkis, o visi aukštesniojo rango ima kiek reikia. Tikriausiai todėl kitiems ir nelieka...
Pasakos, kad mūsų kariuomenė ultra moderni – čia tik taip per teliką rodo. Visas modernumas greičiausiai pasireiškia tada, kai eilinį kareivį pastato budėti prie kosminių laivų. Kyla laivas į orą – ir tu jam privalai pagarbą atiduoti. Nežinau, kokia iš to nauda – stovėti kaip idiotui prieš kylantį laivą. Kartą neiškenčiau ir niekam nematant parodžiau vidurinį pirštą.
O vieną dieną visi ėmė šurmuliuoti ir kažko į mane dairytis. Priėjo visas išsišiepęs būrio vadas Grūšia ir paplojo man per petį:
- Pavarai tu, Triapke... Tave pulko vadas nori matyti.

Išėjau medinėmis kojomis.
Jeigu pakviestų būrio vadas – dzin. Jis toks pats prietranka kaip ir aš. Tik su papuoštais antpečiais. Skyriaus vadas irgi menkniekis, nors jau reikia prisilaikyti šiokių tokių taisyklių. Kuopos vadas – dar rimčiau. Prieš Ereliauską jau reikia atsargiai žodžius rinktis, nepasikeiksi trimis aukštais.

Bet PULKO vadas? Gyvenime jo dar nebuvau iš tiek arti matęs.

Ir dar tokio įpykusio. Ištiesė man savo planšetinį kompiuterį ir bakstelėjo į ekraną:
- Tavo pirštas?
Ekrane švytėjo YouTube puslapis, kur kaip tik sukosi vaizdelis iš mano tarnybos: štai aš stoviu, žiūriu į kylantį C-8 markės patrulinį laivą su Lietuvos kosminės saugos emblema ant šono. Sulaukiu momento, kada laivas jau pakankamai aukštai, apsidairau, ar nieko aplinkui nėra ir ištiesiu ranką su viduriniu pirštu.
Ir dar pakratau ją.
Kad pirštas mano, abejonių nėra. Nes ir morda mano. Bet labiau sudomino tas šaunuolis, sugebėjęs visa tai ne tik nufilmuoti, bet į tinklą nutekinti.
- Stebėjimo kamera užfiksavo, ryšininkas Vasiliauskis taip apsidžiaugė tavo pirštuku, kad nesusilaikė ir savo draugui paštu nusiuntė, prieš tai prisaikdinęs niekam daugiau nerodyti. Dabar mes matome, ko vertos priesaikos! – griaudėjo pulkininkas Liepynas. – Visas pasaulis... Jooobana matvašu...
Tylėjau ir svirduliavau, nelabai žinodamas, ką jam pasakyti.
- Daugiau nepasikartos, tamsta pulkininke, - pralemenau.
- Aišku, bliamba, kad nepasikartos! – užriaumojo jis. – Aš tą ryšininką į kosmosą pasiunčiau tualetų šveisti! Vaitspiritu – nuo muilo, matai, metalas rūdija. O tu, bliamba, eilini Patrakauski, šveisi „lūzas“ čia – tikru muilu. Kiekvieną mielą vakarą, iki pat tarnybos pabaigos!
- Klausau, tamsta...
- Dink man iš akių!
Atidaviau jam pagarbą ir dingau. Tą patį vakarą kartu su savo viršininku Grūšia pavogėme muilą, kurį Vyšnia buvo suskutęs po savo nesėkmingo pravalo prie durų. Ir tokį šveitimą abu padarėme, kad niekas iki ryto negalėjo įžengti net dantų išsivalyti.
Grūšia gavo nuobaudą todėl, kad buvo mano tiesioginis viršininkas. Papriekaištavo jam, kad nesugeba savo žmonių suvaldyti. Dargi laipsnį norėjo atimti.
Bet Grūšia toks žmogus – nei to laipsnio norėjo, nei jį labai saugojo.
- Jeigu čia būtų normali armija su normaliais šauktiniais, - samprotavo jis, patogiai tualete ant palangės įsitaisęs, - tada gal ir apsimokėtų stengtis dėl tų laipsnių. Bet kai turi vadovauti būriui lochų ir dargi tavo paties viršininkas – lochas, tai kur prasmė? Va, aš vadovauju dvylikos kareivių būriui – už kiekvieną ASMENIŠKAI atsakingas esu. Už kiekvieną iš dvylikos lochų. Bet kuris iš jų ką nors ne taip pulko vadui pasakys – aš kaltas. Ne taip nužygiuos – aš kaltas. Aš visada kaltas. Tau gerai, Triapke, tu tik paprastas eilinis – pats dugnas. Nusidėjai kuo nors – pačiu blogiausiu atveju į kosmosą pasiųs vaitspiritu unitazų blizginti. O čia rojus kur bepasisuksi. Į karcerį uždarys – miegosi sau, į tarnybą nereikės. Tualetus va šveiti – vėl į tarnybą nereikia eiti. Nori, parodysiu, kaip iš tiesų tulikus šveisti reikia?..

Ir parodė – muilu bei vandeniu taip viską užpylė, kad beliko tupėti ant palangės ir laukti, kol viskas nutekės į užsikimšusią kanalizaciją. Parūkėme, anekdotus pasipasakojome, mokslo metus prisiminėme...

Bet nebuvo man taip gerai, kaip pulko vadas Liepynas sugalvojo. Tulikus garbė teko vos dvi savaites šveisti. Per tą laiką visi man pavydėti ėmė.
- Tu net rūkai kada nori, Triapke... – sakydavo man. – O mes turime laukti, kol į rūkyklą nuves.
Jiems gera kalbėti – prieš armiją aš iš viso nerūkiau. Aplinkybių auka, ne kitaip.

Tačiau vieną dieną kariuomenės vadovybė atsitokėjo, jog tarnyboje žmonių trūksta. Mat į kosmosą nori beveik visi, o sugrįžti – vienetai. Kai kurie palaižė subines laivų kapitonams ir gavo vieteles prie radarų. Kiti tiesiog šiaip nesugrįžo – žengė žingsnį į šalį „netyčia“ ir nuskrido su kokiu nors krovininiu laivu Marso kryptimi. Jeigu taip nutiktų Žemėje – tą pačią dieną pagal elektroninę žymę atkastų, apsuptų ir atvestų. Už bandymą dezertyruoti gautų bausmę ir pailgėtų tarnybos laikas. Na, visa tai teoriškai. Praktiškai tik viršininkai įsivaizduoja, kad karceris ir tulikai – didelė bausmė. Realiai tai panašiau į kurortą.
Bet kai dezertyras atsiduria Marse – čia jau įprastinės procedūros negalioja. Mat skrydis į vieną pusę yra

velniškai brangus, jis privalo kažkaip atsipirkti. Protingi žmonės organizuoja vertingą krovinį, derina grafikus, savaičių savaites laukia, kol susidarys krovinys tiek TEN, tiek ATGAL. O kad kažkas skraidytų į Marsą dėl vieno dezertyro – neteko girdėti. Nors ką aš žinau – gal valdžia patyliukais laukė, kol jų ten daugiau susikaups?..

Taigi, vieną dieną viršininkai rimtai pajuto, kad trūksta karių, tinkamų atlikti rimtą tarnybą. Aš buvau priverstas palikti kurortą ir grįžti į rikiuotę, mano nuodėmes pamiršo, o Grūšia, savo nelaimei, dargi paaukštinimą gavo. Tapo seržantu ir dabar vadovavo trims jaunesniesiems seržantams, kurie kiekvienas savo ruožtu vadovavo dvylikai kareivių. Mano pirmuoju viršininku patapo toks mažiukas ir sulinkęs Pertas Ivaška, visų meiliai Vaškele vadinamas. O Grūšios „lochų“ skaičius išaugo iki trisdešimt devynių.
Tą patį vakarą gavau į rankas aplūžusį lazerį ir pusiau įkrautą bateriją. Galingumo reguliatorius buvo nulenktas į pačią apačią, beveik ties nuliu ir dargi prilituotas.
Kalašnikovas su trimis šoviniais buvo nepalyginamai baisesnis, nes šituo galėjai nebent kieno nors kelnes padegti paspiginęs minutę.
Pastatė mane prie vartų. O budėjimas ten nėra jau toks sunkus, kai esi pripratęs. Stabdai visus, kurie bando įsukti pro vartus, klausi leidimų, kontaktų, o jei nei vieno, nei kito nėra – siunti atgal. Karinė zona, ne zoologijos sodas...
Taip pat yra automobilių sąrašas kuriuos tu privalai įleisti į teritoriją neklausinėdamas.
Vienas man ypač patinka – raudonas Audi Q22, kurio numeriai yra valstybinė paslaptis – LPA 828. Tai paties Liepyno auto. Kiekvieną rytą jis įvažiuoja į teritoriją, pasimaivo apie dvi valandas, tada kažkur išvažiuoja ir visi ramiau atsikvepia. Tada mano pareiga – kuo skubiau skambinti pulko budėtojui, jeigu šmikis vėl grįžti sugalvotų. Pulko budėtojas perskambina visiems kuopų vadams, raštinei – žodžiu, visi mirksniu sužino, kad „tata“ grįžo ir kad reikia pasirengti vaidinimui.

Taigi, kai „tata“ iš pat ryto įsuka į teritoriją, esu jo pats pirmas sutiktas snukelis. Pulkininkas, žinoma, ne itin patenkintas, kad aš nebe „kurorte“. Greičiausiai jis nepatenkintas dar dėl to, kad aš ant jo turbūt griežiu dantį ir jam nepavyks įsmukti į teritoriją „nepastebėtam“, kaip jis retsykiais mėgsta.

Tai atrodo maždaug taip:
Privažiuoja raudonas Audi ir sustoja už vartų, kitoje gatvės pusėje. Liepynas išlipa ir patyliukais atkicena iki vartelių pėstiesiems. Paskambina, aš praveriu langelį į patikrinu, kad Liepynas iš tiesų yra Liepynas. Tada jį įleidžiu.
- Vadinasi taip, kary, - šnabžda jis. – Tu manęs nematei ir negirdėjai. Niekam nė žodžio. Tylėsi – laipsnį gausi. Kambary lietpaltis yra?..
Lietpaltis visada savo vietoje – toks apskuręs, skirtas vartų sargybiniui nuo lietaus apsisaugoti. Vos tik jį ryšininkai pamato per vaizdo kameras, net miegodami identifikuoja kaip „Liepyno slaptą alter ego“. Visi pulke tą lietpaltį žino. Bet pėsčias praeivis visada menkiau matomas nei automobilis, todėl ryšininkai gali tokį ir pramiegoti.
Kad taip nenutiktų, pulko budėtojai tarpusavyje susitarė ir sukūrė slaptą sistemą. Slapta jinai, be abejo, yra tik pulko vadui. Nes visi kiti mintinai žino, ką reikia daryti, kai Liepynas įsako „niekam nesakyti“.

Taigi, aš palaukiu, kol jis pasieks garažų kampą ir einu prie vidinio telefono.
- Dokuose medžių prižėlė, - sakau ryšininkui.
Aname gale kažkas sudunda, subilda. Ryšiui nutrūkus aš jau įsivaizduoju, kaip budėtojas skambina visiems, kam reikia ir šnabžda apie tuos velnio medžius dokuose. Visi kaipmat sužino ir pasiruošia apsimetinėti, kad nieko toliau nežino.
Nes jeigu nevaidintų, tai sistema tiesiog neveiktų ir gyvenimas taptų ne toks saldus. Ir aš esu priverstas visą tą žaisti, nors – patikėkite – laipsnio gauti visai netrokštu.

Tačiau tai tik Liepyno keistenybės. Daug įdomiau palieka, kai į teritoriją ima važiuoti kitokie auto, pilni ne

tik žmonių, bet ir ateivių. Kontaktą mes užmezgėme seniai, o plačiosios masės tiesiogiai su ateiviais dar nesusiduria. Paprastai dėl to, kad beveik visos rasės, kurios egzistuoja šioje galaktikoje, turi telepatinių sugebėjimų. Tokiems dalykams reikia pasirengti – juk kam malonu, kai dešrigalis su kojomis ir čiuptuvais žino, ką apie jį galvojate?
Šiuo atžvilgiu man pasisekė – aš matau daugiau ateivių, nei mano giminės kartu sudėjus. Kartais vieną ar kitą parodo per televizorių, bet tai nėra tas pats. Be to, stengiuosi būti mandagus – kai tik pamatau už vairo ne žmogų, galvoju apie ką nors kita. Pavyzdžiui, apie tualetų šveitimą (jie kažkodėl pirmiausiai ateina į galvą). Nemėgstu įžeidinėti svetimų, kad ir kaip rasistiškai jie atrodytų.

Mūsų pulke yra atskiras pastatas, kur visi ateiviai leidžia savo dienas atokiau nuo žmonių. Arba tik su tais žmonėmis, kurie moka nutildyti mintis. Nieko čia blogo, kad žmonės neskaito minčių. Yra ir daugiau tokių kaip mes – larbiniečiai, knupstos, bet, kaip jau sakiau – dauguma rasių telepatai. Nori su jais bendradarbiauti – derinkis prie jų tono.
Ateivių pastatas stovi gerokai atokiau nuo kitų pastatų. Toje teritorijoje netgi atskiras kosmodromas yra, saugomas ypatingų kariuomenės dalinių. Bet tai jau ne mūsų pulko teritorija. Nors aš mielai pereičiau į kitą pusę, jeigu tik ten būtų daugiau protingų žmonių.
Ir nereikėtų žaisti idiotiškų žaidimų.

2.

Pulkininkas Liepynas mane greičiausiai jau buvo primiršęs, nes vis dažniau gaudavau leidimą budėti kosmodrome. Kaip jau minėjau – saugai nusileidusius laivus, o jeigu kuris kyla – sustingsti kaip idiotas ir stovi, laikydamas ranką prie ausies.
Aš jau buvau suskaičiavęs visas kameras, stebinčias mano postą ir mintinai žinojau, kur esu pastebimas, o kur ne. Įsidrąsinęs kelis kartus dar rodžiau pirštą, bet paskui azartas išseko. Kai niekas nemato – jokio įdomumo.

Į kosmosą iki šiol buvau pakilęs kokius keturis kartus. Pirmą kartą beveik žviegiau iš laimės – kiek iš mūsų kartos svajojo tapti astronautais? Ir kiek iš tiesų tapo?
Tačiau tuoj mano laimė ir baigėsi – sekančias dvi dienas spoksojau į žalią radaro ekraną ir nieko negalėjau suvalgyti, nes pykino. Nepadėjo net keturių savaičių pasiruošimas. Būčiau įsivaręs rimtą kompleksą, tačiau pamainos viršininkas nuramino – esą visiems naujokams pirmą kartą šitaip. Tie, kurie prisitaiko per pirmas valandas, paprastai kariuomenėje neužsibūna – juos nusamdo į rimtesnius karinius objektus kosmose. O man tereikia palaukti – priprasiu.
Pamenu, pirmą kartą laukiau nesulaukiau, kada jie susiprotės įjungti dirbtinę trauką. Tik vėliau supratau, kad toks dalykas taip ir liko moksline fantastika. Jokios traukos. Nebent laivas suktųsi – tada taip, išcentrinė jėga atstoja trauką. Bet ir pats laivas tam turi būti pritaikytas. Visais kitais atvejais sklandai sau maišelį apsikabinęs ir tikiesi, kad blogiau jau nebus.

Antrą kartą mane išleido paskraidyti tik po mėnesio. Smarkiai nebepykino, bet stengiausi laikytis dietos dėl viso pikto. Mūsų darbas irgi nebuvo sunkus – iškyli į nurodytą orbitą, įsibėgėji iki reikiamo greičio ir tada visiškas „užtemimas“ – varikliai atjungti, skrieji sau iš inercijos plačia orbita, radarai tik sukasi, taškelius tik rodo...
Kiekvienas iš tų taškelių – koks nors veikiantis objektas. Palydovas, stotis, laivas... Jeigu ties kuriuo nors nepastebi jokio identifikacinio užrašo, įjungi ypač galingus skenerius ir šie kaipmat pateikia smulkmenas. Jeigu ir to nepakanka – bandai užmegzti radijo ryšį.
Bet radijo ryšio man dar neteko užmegzti. Paprastai erdvėje visi savi, arba visi identifikuoti. Manęs net prie vairo neprileidžia – jeigu paliesčiau, tikriausiai nušautų vietoje. Pilotas – senas ir rūstus asas, nepamenu, ar kada mačiau jį besišypsantį.

Dar laive visada kur nors miega mano pamaina – keturi eiliniai ir tiek pat seržantų. Budime mes poromis, po dvi valandas – kad netyčia ko nors nepramiegotume. Taigi, kol porelė budi, paskutiniai du gali net aštuonias valandas knarkti ir jiems niekas nė žodžio nepasakys. Kosmose taip jau yra – pakilus organizmas patiria stresą, greičiau išvargsta. Visą laiką nesvarumas, visą laiką turi galvoti apie savo skrandį. O jeigu dar tarp komandos narių pasitaiko naujokas su prastu vestibiuliariniu aparatu – lauk bėdos. Kartą teko matyti, kaip neseniai pakilęs laivas nusileido po valandos, išspyrė apsivėmusį, sveiką protą praradusį kareivėlį už borto, skubiai pasičiupo kitą ir movė aukštyn, kad neatsiliktų nuo grafiko.

Be dešimties kareivėlių ir piloto, viduje dar privalo būti koks nors aukštesnio rango vadas. Paprastai įkiša kokį leitenantą, nors retsykiais ir kapitoną tenka sutikti. Paprastai grupės vadas lošia kortomis su pilotu ir į mūsų darbą beveik nesikiša. Jis reikalingas tuo atveju, jeigu kiltų rimtas ginkluotas konfliktas.

Bet iš kur čia bus tas rimtas konfliktas? Pats rimčiausias iš jų – kai kokia nors smulki kosmoso šiukšlė atsitrenkia į laivo korpusą. Jausmas toks, lyg trinktelėtų buldozeriu – laivas suvirpa, sudreba... Šiukšlė, žinoma, nuo smūgio sudega arba suskyla ir nulekia kur nors kitur, palikdama nedidelį kraterį šarve. Visas smagumas trunka kelias sekundes, kurių metu pilotas maigo savo kompą ir tikrina nuostolius.

Žodžiu, kareivio astronauto duona yra uždirbama taip nuobodžiai, kad verčiau visai į kosmosą neskristi. Be to, mes turbūt vieninteliai ruošiamės kosminiam karui, nors nė viena iš sutiktų rasių neprisimena, kad toks kada nors būtų kilęs. Smulkūs ginčai – taip.
Būna, kad užsikabina koks krovininis laivas už kreiserio, ar krovinys pro vartus nepataiko dėl kompiuterio klaidos. Arba įvyksta avarija ir pražūsta keleivinis laivas svetimoje teritorijoje. Avarijos visur vyksta – bet jos dar ne priežastis kelti sparnus į kelių šviesmečių tolybes tik tam, kad kažkam dantis išmušti. O karas dėl planetų... Turint informaciją, kiek jų dar neužimtų šioje galaktikoje yra – pigiau yra tiesiog kolonizuoti. Žodžiu, karo kosmose nėra. Bet mes, žmonės, pasiruošę viskam.

- Eilinis Cybas!
- Aš! – krioktelėjo iš gretimos kuopos.
Mes jau visą pusvalandį čia stovime, prakaite maudomės. Nieko ypatinga – rytinis patikrinimas. Jo metu pulkininkas Liepynas pasako trumpą kalbą apie nieką, tada panašią kalbą mums pasako krikščionių dvasininkas, naiviai tikėdamasis pakelti mūsų... kažką. Paskui kalba musulmonų dvasininkas, nors jo mes seniausiai išmokome nebegirdėti. Šie rytiniai pasistovėjimai rikiuotėje jau tapo tokie įprasti, kad išmoksti miegoti stovėdamas.
Bet aš negaliu miegoti – mano širdis jau daužosi, nes mane pašaukė. Kaip ir Cybą. Ir eilinį Vyšnią, ir Grūšę... Mes skrisime į kitą patruliavimo misiją - penki kareivėliai, penki seržantai, vienas pilotas ir kažkoks dar nepaskelbtas viršininkas. Man tik keista, kad visi pašauktieji – ne kartą buvę. Nė vieno naujokėlio neima.
- Ir grupės vadas – pulkininkas Liepynas!
Pulko vadas patenkintas nusiviepia. Dabar man viskas aišku – patruliavimo misija nėra jau tokia įprasta, kaip atrodė iš pradžių. Jeigu jau šitas su mumis skrenda – kažko negero lauk.

- Dėmesio, kariai! – dudena į mikrofoną Liepynas, nors mūsų dėmesys jau visą pusvalandį jo ir niekieno kito. – Šiomis dienomis visus karinius padalinius tikrina generolas Gaidjurgis, o kartu su juo – gausus būrys žurnalistų ir prezidentūros žmonių. Girdėjau, netgi prezidentas gali pasirodyti. Žodžiu, visi turime pasitempti kiek tik galime ir parodyti, kad nesame iš kelmo spirti. Šį mėnesį aš inspektuosiu kosminio patruliavimo misijas pats asmeniškai...
„Kurgi ne, tau juk priklauso pagal grafiką, kurio nesilaikai“ – stumdau mintyse. Neramu man tiktai, kiek ilgai Liepynas žais pavyzdingą kareivį. Jis ne tas snukis, kurį norėtųsi dažnai matyti.
- Kadangi turime tokią situaciją, - tęsia Liepynas, - bausmės už dezertyravimą bus griežtinamos dešimt kartų.

Bausmės už kitus prasižengimus – tris kartus. Maždaug žinokitės – jeigu iki šiol kai kurie iš jūsų gaudavote po tris paras karceryje, tai nuo šiol sėdėsite devynias. Ir tiek pat laiko tarnyba ilgės.
Visi draugiškai sumurmame iš „siaubo“. O iš tiesų šypsomės patyliukais ir jau triname rankas – kurortas, KURORTAS!
- Kuopų vadai! – baigia savo tiradą pulkininkas ir čia pat liepia baigti rytinį patikrinimą. Užgroja orkestras, mes imame trypčioti vietoje kaip reikalo prispirti veršiai. Ir patikėkite – jeigu dabar mane pamatytų motina – mirčiau iš gėdos.
Vyriškumo mokykla, aha, kurgi ne...

C-8 drebėdamas ir inkšdamas atsiplešia nuo nedegaus asfalto. Viduje viskas, kas nepritvirtinta, siūbuoja į taktą. Pilotas kramto neuždegtą cigarą ir linguoja, klausydamasis Moby „Honey“, kuri čia plešia visu garsu. Liepynas aiškiai nepatenkintas, bet nieko negali padaryti – piloto aplinka ne jo jurisdikcijoje. Jis tik sėdi sukandęs dantis ir tikriausiai meldžiasi, kad jo viduriai atlaikytų po ilgos kosminės abstinencijos.
Priešais mane išsiviepęs linguoja Vyšnia, kuriam muzika tikrai prie širdies. Kaip ir Grūšiai ir Cybui ir dar septyniems išrinktiesiems.
- Patrakauski, - urgzteli man Liepynas, radęs kur sutelkti dėmesį, - tu juk nebūsi man rakštis, ar ne?
- Jokiu būdu, tamsta, - atsakau.
- Pažiūrėsim, pažiūrėsim... Tavo pirštą aš iki šiol atsimenu – visa vidaus reikalų ministerija prisimena. Visa laimė, kad kosmose nėra kamerų, ar ne?
- Tikrai taip, tamsta pulkininke.
- Nepatinki tu man. Toks teisingas, toks „tikrai taip, tamsta“, toks... Nepatinki, vienžo. Bet mudu gerai sutarsime, ar ne?
„Jeigu tik tu nustosi klausinėti šitų nesąmonių“ – pagalvoju.
- Taip, tamsta,- linkteliu.

Nepatenkintas pulkininkas dėbteli į grindis. O tada mus įspaudžia į krėslus nemenka inercija, kai patrulinis laivas pykšteli į viršų. Nemaloniai prasikrato pro debesis, gausdamas per visus galus. Ir tik vėliau garsai nurimsta, girdėti vien variklio ūžesys, prasimušantis pro korpuso metalą. Viskas, už borto vakuumas, o kartu su juo – tyla, šaltis ir aukštas kraujospūdis.
Keli kareivėliai žiaukteli, pajutę nesvarumą, bet tai nieko tokio. Mano pusryčiai irgi pavojingai kilsteli aukštyn.
- Oooj matvašu... – suurzgia Liepynas, kasydamasis pilvą.
Maždaug pusvalandį laivas manevruoja, bandydamas pataikyti į reikiamą orbitą. Be variklio gaudesio retsykiais girdėti skardus caksėjimas. Tai mikroskopinės šiukšlės taranuoja korpusą, lėkdamos keliolikos kilometrų per sekundę greičiu. O šiaip viskas ramu.
- Mes vietoje, - urgzteli pilotas. – Kempingas atidarytas, pakuokitės daiktus. Kuris čia dabar bus šefas?
- Aš, - žiaukteli Liepynas.
- Okėj, pulkininkas... Kortom lošti moki?
- O kaipgi!
Jiedu kaipmat užsiima kariniais reikalais, o mano seržantas susiderina grafikus su likusiais. Mūsų budėjimas po šešių valandų. Vadinasi, miegoti.

Jau sakiau – kosmose visi savi arba visi identifikuoti. Protingam žmogui nori nenori kyla klausimas – kam tada tas žaidimas su radarais?
Šito aš nežinau. Bijau, kad nė vienas mūsų kariuomenės šulas šito nežino. Gal todėl, kad to reikalauja Sun-Tzu karo menas? O gal todėl, kad tokia mūsų karma? O gal tai nulėmė feng-šui? O gal giliai įsodintas paranojos jausmas, kalbantis šizofrenikui iš viršiausių sluoksnių, kad vieną dieną kažkas išnirs iš nesuvokiamos kosmoso tamsos ir užpuls Lietuvą?

Vėlgi – kam ta Lietuva reikalinga? Kodėl ne Ameriką? Juos ten nuolatos Holivude kažkas puola. Ateiviai, pažiūrėję mūsų filmus, tik juokiasi. Jie niekaip nesupranta filmuose rodomų ateivių logikos. Išskyrus nebent „Svetimi“ – šitie juos bene vieninteliai rimtai išgąsdino, už ką Kameronas tarpžvaigždinio baubo titulą gavo. Tiksliai žinau, kad ir pats pilotas nesupranta mūsų žaidimų su radarais. Jam kas – tik vairuoti aukštyn – žemyn, nosį krapštyti. Kelis kartus girdėjau klausinėjantį vadų, kas jiems iš to budėjimo. Nė vienas nežinojo, bet visi įsitikinę, kad „labai reikia“.

Už storo korpuso – juoda kosmoso tuštuma ir žydras Paukščių Takas. Kartais monitoriuje įmanoma plika akimi pamatyti kokius nors kosminius objektus, pralekiančius už kelių ar keliolikos kilometrų. Bet šiaip kosmose šūdą tu pamatysi, jeigu pats objektas kalėdinėmis lemputėmis nepasidabinęs. Iliuminatorių laive nėra dėl suprantamų priežasčių – kosminės šiukšlės net į kameras kartais sugeba pataikyti. O jau stiklą, net ir iš nanomedžiagų sukombinuotą, pramuša kiaurai ir be gailesčio. O turėti iliuminatorių pusės metro storio stiklu – iškrypimas. Paprasčiau kamerą pakabinti vienoje pusėje ir monitorių kitoje.

Kadangi miegas neima, skaičiuoju kosmines avis, kol mane iš svajų pažadina Liepyno nepatenkintas balsas. Pulkininkas jau kuris laikas ginčijasi su pilotu, o dabar dar ir mane sugalvojo pašaukti:
- Eilini Patrakauski, pas mane!
Jis, matyt, galvoja, kad už tą pirštuką dabar aus mane kasdien, kai aš įkliuvęs su juo. Nenorom, bet prisistatau.
Pilotas patiesęs savo kompiuterį ant stalo, ten žiba kortų kaladės. Aiškiai matyt, kad abu išsišiepę pliekia „Piratą“ ir pranašumas piloto pusėje.
- Šitas... pilotas savo žaidimą pakeitė taip, kad nuolat laimėtų, - urzgia Liepynas. – Ar gali tai nustatyti ir man patvirtinti?
- Ee... – sutrikęs mikčioju.
- Žaisti reikia mokėti, blia! – rėkia išraudęs pilotas. – Nafig man savo programą gadinti? Kad paskui vienu pirštu prieš visus laimėčiau? O kur malonumas? Kur kovos kvapas, benkarte tu?!
- Tu su pulkininku kalbi, kary...
- Dėjau ant tavo laipsnio, man algą po kitu antspaudu moka! – neketino nusileisti pilotas. – Nemoki kortų dėlioti, tai eik, ganyk ryšių palydovus! Praskrenda kas valandą po vieną...
- Kary? – deda visas viltis į mane Liepynas. – Tai gali patikrinti?
- Tikrai taip, tamsta pulkininke, - gūžteliu pečiais. – Galiu sužaisti kelias partijas ir pažiūrėti, kaip kortas meta...
- Cyplius žaisti moka? – pastatė ausis pilotas. – Moki, Patrakauski?
- Visi moka, - atskleidžiu jam paslaptį. – Jeigu kada skraidinsite eilinį Rapaliauską, susėskite su juo – jis mūsų kuopos asas. Visus aplošia.
- Pala, - suzgrimba Liepynas. – O kur jūs ten žaidžiate, kariai? Kompiuterių jums gi niekas neduoda!
- Yra kas turi savo, - išduodu kitą paslaptį.

O trečios išduoti nesiruošiu. Niekas iš tiesų nuosavų kompų neturi – nesaugu kariuomenėje tokiems dalykams. Tačiau užtai yra ryšių terminalas prie durų, kur budėtojas priima iškvietimus. Tiktai naktį niekas juo nesinaudoja. Štai čia į areną išeina toks mažas, susirietęs hakeris su berete, vardu Kristupas. Jį mes draugiškai Krisiumi vadiname.
Tai štai, Krisius prieš kiekvieną vidurnakčio turnyrą nukabina terminalą ir nukenksmina jį, iškviesdamas viduriuose paslėptą kortų programą. O tada budėtojas užrakina duris, mus prižiūrintis leitenantas patrina delnus ir ima rinkti statymus. Tada, dieną kūrę strategijas, žaidimo meistrai susėda prie improvizuoto kompiuterio ir patraškina pirštų sąnariais.
Ką čia besakyti – puikus sportas rutinos užguitoms smegenims.

3.

- Sėsk! – žiba piloto akys. – Ir neduokblia, skiedi kad moki. Išmesiu už borto!
Liepynas šį kartą jam pritaria. Jis irgi norėtų pamatyti mane už borto užverdančiu gyslose krauju. Tik galbūt dėl kitų priežasčių.
Sėdu į pašildytą kėdę, prisisegu diržą, kad nesklandyčiau ore sulig kiekvienu piršto dūriu į ekraną. Pasižiūriu į Liepyno paliktas pozicijas ir verčiu kaladę. Nieko gero mano rankose.
Iškrenta kryžių penkiukė ir varnų septyniukė. Matau, kad po vertimo dugne lieka neutralusis Buda.
Vis dar nieko gero, bet, plačiau mąstant, jau galima kurti strategiją.
Pilotas apžvelgia mūšio lauką ir susilaiko nuo savo kaladės vertimo. Jis perrikiuoja savo atverstas kortas ir vieną pašalina. Jo gretose ryškėja Geležinis Kumštis ir smūgis į kepenis, jeigu nepasisaugosiu. Be abejo, jis irgi tą žino. O ar Liepynas žinojo – velnias žino. Čia toks žaidimas, kai visi viską mato ir visi kaunasi toli toli mintyse, palikę žemiškus rūpesčius už borto. Aišku, piloto Geležinis Kumštis – jau vakarykštė naujiena. Jis greičiausiai turi man didesnį siurprizą, bet man laikas mąstyti savo strategijas. Paskubomis sumetu, kad geriausiu atveju po septynių ėjimų tesurinksiu varganą „Kirtį“, nebent iškris vienodi skaičiai dusyk iš eilės. Patikrinu Liepyno pramestų kortų banką ir atsidūstu – šis viską, ką turėjo geriausio, jau praganė.
- Che che, cyplius moka! – nušvinta piloto veidas, kuomet jis pamato, kaip įvertinu Liepyno palikimą. – Nagi, parodyk, kaip žaidi su nuograužomis!
Taip vadinamos paliktos pramėtytos kaladės, kai kuris nors iš žaidėjų atsisako tęsti.

Mūsų pirmas žaidimas užtrunka pusvalandį – per tiek laiko aš surenku savo Kirtį, iškenčiu smūgį į kepenis, prarasdamas porą nereikšmingų kortų ir prieš pat pabaigą suorganizuoju dailią Giltinę, kurios man būtų užpavydėjęs ir pats Rapaliauskas. Bet netgi ji nepadeda – mano rezervai iššvaistyti ir pilotas lengvai mane pribaigia, praradęs vos pusę savo kortų. Kaip tikras piratas, žaidimą užbaigia Abordažu.

- Šaunu, va čia jau kitas reikalas, - patrynė rankas mano priešininkas. – Imam dar vieną?
- Jis ims, - uždėjo leteną man ant peties Liepynas. – Man vis dar atrodo, kad tau geresnes korta meta.
- Aha, mokinkis žaisti, mokinkis... – plerptelėjo pilotas ir vienu spustelėjimu atnaujino mūšio lauką. Dvi kaladės po šimtą kortų, dešimt tuščių langelių kiekvienam, po du rezervinius. Aštuoni centriniai – tai čia pats mūšio laukas.
- Kažkaip greitai atnaujina, - susiraukė Liepynas. – Ar nereikėtų leisti kompui bent kortas tinkamai permaišyti?
- Permaišyti? – pasitikslino pilotas, suraukęs antakius. – Čia kompas, blia, keturi procesoriai po šešis gigahercus, permaišo trilijoną kortų per milisekundę. Kiek, tavo manymu, jam reikia maišyti tas kortas? Valandą?
- Na...
- Še, perkraunu dar kartą, - pilotas pabaksnojo kelissyk, vėl ir vėl perkraudamas žaidimą. – Gal jau pradedam?
- Okėj, - nusiramina Liepynas. – Pradėk, Patrakauski.
Spusteliu atsitiktinio skaičiaus generatorių, iškrenta nelyginis. Pilotas pradeda pirmas.
- Aš sakiau, kad jis sukčius! – pasiunta pulkininkas.
- Eik tu šikt! – suplerpia šis ir apsuka kompą. – Še, laimingas?

Dabar pulkininkui nebėra ko pykti, mudu pradedame. Mano pirmos kortos ne pačios sėkmingiausios, bet jau numatau kelių kombinacijų modelius. Pilotui ima sektis sulig antruoju kaladės vertimu, o aš tuo metu jau mezgu pamatus Budos Kvėptelėjimui. Verčiu kaladę gana greitai, kad jis kuo mažiau matytų liekančias kortas. Kai trumpai matai, atmintyje sunkiau išlieka. Reikia turėti auksinę atmintį, kad žinotum ir savo, ir priešininko modelius. Pilotas man audžia Giltinę – antrojo lygio kombinaciją, kuri pakankamai skausminga, jeigu fronte – sunkioji artilerija. Aš jam rezgu kažką panašaus. Kombinacijos niekada neišlieka tokios pačios – sulig kiekviena korta kas nors keičiasi, pasipildo arba iš viso – keičiama visa atšaka strategijų. Pilotas aiškiai daug nuobodžiauja – jo žaidimas kruopštus, išpuoselėtas per nesuskaičiuojamas sesijas. Kerta per nagus kaip reikiant – Geležiniai Kumščiai, Budos Kvėptelėjimai, Giltinės pasipila kaip iš burtininko

rankovės. Jeigu nemokėčiau žaisti, rimtai pagalvočiau, kad jam pernelyg sekasi. Bet aš jį taip pat nuolat šeriu – ir Trimis Kirviais, ir Abordažais, sykį net Atominę Bombą sukombinavau, kurią apskritai sunku pagaminti, nes reikalingos dvi kombinacijos ir vienos iš jų auka priešininko Giltinei. Tačiau atsakomasis smūgis toks saldus, kad net virtuali lenta suvirpa nuo įsivaizduojamos žalos. Tačiau jis vis tiek mane aplošė, turėdamas pabaigoje dvi išlikusias kortas.

- Fui, bet ir padla tu! – nusibraukė džiaugsmo ašaras. – Dar kartą?
- Dar kartą! – paplojo man per petį Liepynas, kuris iškišęs liežuvį stebėjo mūšį.
Pažvelgiau į laikrodį – iki budėjimo man dar trys valandos.
- Sėdėk, nesibaidyk! – paragino Liepynas. – Spėsi į tą savo radaro spoksojimo turnyrą, priešai nepabėgs.
- Mes neturime priešų, tamsta.
- Daug tu žinai. Visi mums priešai, supratai? Tik tie visi to dar nežino.
- Na gerai, arba mes žaidžiam, arba filosofuojam... – sukrutėjo pilotas.
- Žaidžiam žaidžiam! – paplojo man per petį Liepynas.

Taigi, mes žaidėm toliau. Mano Giltinė, piloto Trys Kirviai. Mano Budos Kvėptelėjimas, pilotas atsimuša Abordažais ir Karalienės Skeptru. Aš jį pašeriu Geležiniu Kumščiu, dar pridedu Šoninį Smūgį Iš Pasalų. Jis kiek pasirauko, praradęs savo gerą kortą, tada padaro pauzę, kurios metu bando kombinuoti kažką. Bet jam krinta vien prastos kortos. Aš jį pavaišinu tuo metu Trimis Kirviais ir jau morališkai ruošiuosi didelei pergalei, kai ekrane pagaliau pasirodo kombinacija, kokios dar nesu matęs – Tikėjimo Šuolis.
- Čia kas per...
- O čia, jaunuoli, viena iš rečiausių kombinacijų, - krenkšteli pilotas. – Ją tik iš šūdinų kortų surinkti galima. Silpna jinai, pirmojo rango, bet jau geriau negu nieko. Aš tavo Giltinę paguldžiau, che che...
Nesiginčiju – kombinacijų šiame žaidime kelios dešimtys, net ir profesionalai ne visas pamena. Kartais netyčia pakliūva ant kurios, bet toks nuotykis ne visados sėkmingai baigiasi. Tuo tarpu pilotui ta menka machinacija išgelbėjo kailį. Paguldęs ant menčių Giltinę, jis vėl pasiuntė man Abordažą ir laimėjo penkiomis kortomis.

- Na, dar?
- Dar dar! – ploja man per petį Liepynas.
- Bet kad man pusvalandis iki budėjimo...
- Spėsi, sakau. Aš čia vyriausias, taigi, sėdėk ir žaisk, Patrakauski!
Žinoma – jis čia pulkininkas. O nepaklusti pulkininkui – kurortas garantuotas. Atsidūstu.
- Lošiam, - sakau pilotui.
Šis laimingas, lyg saldainį gavęs.

Ir vėl mudu pliekiamės, virtualios skiedros tik lekia, Giltinės Abordažais Budas tik skerdžia – gyvenk ir žvenk. Pusvalandžiui pasibaigus aš jau buvau sumalęs į miltus trečdalį piloto kaladės, tačiau tada pamačiau susirūpinusį savo seržantą. Jis jau dairėsi prie radaro, priėmęs budėjimą iš buvusios pamainos.
- Man laikas, tamsta, - atsisegiau diržus. – Tarnyba, seržantas Grūšinskis manęs laukia...
- Kur tu dabar eisi? – nustebo Liepynas. – Liepiau tau žaisti, kary!
- Bet seržantas...
- Seržantas vienas pabudės, tu geriau žiūrėk į kompą.

Sekundę mąstau apie save, Grūšią ir apie mudviejų draugystę. Nesinorėtų gadinti santykių dėl kažkokio žaidimo. Pulke iš viso labai neigiamai žiūri į tuos, kurie nuolat prie vadų sukiojasi.
- Atleiskite, tamsta, prieštarauja tarnybos taisyklėms, - prisimenu kario konstituciją. – Man laikas, kvieskite ką nors iš likusių...
- Eilini Patrakauski, blia! – kyla į orą piktas kaip velnias Liepynas. – Tau ką, ne visi namie? Aš PATS vyriausias pulke, vyresnių nebėr! Aš tau ĮSAKYMĄ daviau! Sėsk ir žaisk tą supistą žaidimą!

- Ė, jeigu jūs jau pimpalais mojuojate, kurio didesnis, tai baigiam tada visus žaidimus, - sunerimęs nusprendžia pilotas. – Išjungiam ir grįžtam prie darbo...
- Pasitrauk, neliesk! – Liepynas atsitrenkia į ranktūrius prie piloto pulto ir šiaip ne taip suvaldo savo kūną nesvarume. – Eilini Patrakauski! Nori į karcerį, blia?!
- Tamsta pulkininke, mes čia atskridome patruliuoti ir stebėti zonos, - bandau aiškinti. – Nesupras niekas, jeigu mane į karcerį dėl...
- Dėl patruliavimo, taip, - skubiai palinkčioja pilotas. – Niekas nesupras! Tai aš išjungiu...
- Neliesk kortų, sakau! – užkriokia Liepynas ir pabando nustumti pilotą, tačiau nesvarume gaunasi savotiška makalynė. Abu pakimba ore ir ima suktis. O Liepynas dar sugeba kažkaip batais į pultą stuktelėti.

Užkaukė trumpas signalas, žybtelėjo raudonos šviesos. Užriko iš netikėtumo Grūšia prie radarų. Jo veidas buvo pilkas it lavono. Liepynas su pilotu kaipmat išsiskyrė.
- Kas buvo??? – gaudė kvapą pilotas. – Pasitrauk, žiurke, leisk mane prie pulto... Och tu jobmatjvašukoniom, oi pridirbo!
- Kas... Ką pridirbo? – nesuprato Liepynas.
- Tu pridirbai, blia! Tu su savo kerzais visą skydelį sutrupinai, žiūrėk! Raketų paleidimas įjungtas. Vos torpedos nepaleidom!
- Čia jis kaltas! – parodė į mane Liepynas. – Kai grįšim, gausi savo, Patrakauski! Tribunolas tau!

Žinojau, kad viršininkai visada teisūs, bet tik ne šiuo atveju. Taip pat žinojau, kad netemps manęs Liepynas į jokius tribunolus. Joks tribunolas nesuprastų įsakymo lošti kortomis pasienio zonoje.
- Ot benkartas supistas, vos torpedos nepykštelėjom... – prakaitavo pilotas.
- Eeee-eeeee... tamsta...ee... – sustenėjo visas pilkas Grūšia. – Tai kad mes pykštelėjom vieną torpedą, tamsta... Ir štai ji, tamsta, lekia tolyn nuo mūsų...
- Ką?!

Per sekundę Liepynas paliko panašios pilkos spalvos. Pilotas pripuolė prie radaro, ten pat ir aš atsidūriau. Žalias taškelis žaliame fone palengva tolo nuo mūsų, virš jo puikavosi mažas užrašas:
„Torpeda, Sr. No. LTT010058“

Gražu, ne tik numeris, bet ir šalies kodas... Čia matyt tam atvejui, jeigu kas nors sugalvotų suskaičiuoti, kas kiek „priešų“ nuskynė...
- Ačiū Dievui, ji tik dešimt kilometrų skrenda, tada kuras baigiasi, - atsiduso pilotas. – Nuskrisime ir paimsime ją. Dar to betrūko, kad man reiktų pasiaiškinimus dėl kažkokios tor...
- Taaaaamsta! – nutraukė piloto laimę Grūšia, nenuleisdamas akių nuo radaro. – Bėda!
- Laivas priešais torpedą, - pasakiau, užgulęs savo radaro dalį. – Silarų civilizacija, civilinis motininis laineris, G1 klasė... dvidešimt aštuoni kilometrai iki jo, nejuda. Varikliai išjungti, gynybinių sistemų nėra.
- Šūdas, gerai, kad tolokai. Torpedai kuras baigsis anksčiau, - atsiduso perbalęs Liepynas.
Mudu su pilotu pažvelgėme į jį kaip į nevisprotį.
- O inercija? – kiauktelėjo pilotas. – Viskas, aš deaktyvuoju tą prakeiktą daiktą, kol silarai mums karo nepaskelbė. Čia ne šiaip konfliktas – čia visa torpeda! Nepaaiškinsi, kad „pirštas nuslydo“. Čia, blyn, visas kerzas pultu nuslydo...
- Neverskite kaltės man – čia eilinis kaltas! – pasišiaušė pulkininkas. – Jis nepakluso įsakymui!
- Šikau žaliai aš tavo tuos įsakymus. Savo vadui ne tai turėsiu aiškinti. O tavo darbas, kiek pamenu, konflikto atveju su ateiviais tartis?
- O ką? – nurijo seilę Liepynas.
- Nes va, skambina tau, žalia šviesa mirksi.
- Silarai reikalauja kontakto, - burbtelėjo perbalęs Grūšia. – Tiksliau, silarės. Tame laive ambasadorė su savo svita.
- Ir mūsų torpedą jie sustabdė, - pasakiau, stebėdamas taškelį. – Laiko per pagarbų atstumą nuo savęs.

- Sujunk, - silpnu balsu sudejavo Liepynas.

Patalpos viduryje nušvito ryški holograma. Liauna, aukšta silarė stovėjo tiesiai prieš Liepyną, aiškiai veikiama traukos dėsnių. Tuo tarpu Liepynas kybojo ore lyg už pakarpos pričiuptas apsidirbęs katinas.
- Ai‘d is gtag? – nuskambėjo svetima kalba. – Sk‘hi van is k‘nanga!
- Pala, tuoj vertėją suorganizuosiu... – susigriebė pilotas.
- Nereikia, jau supratau, - atsiliepė silarė. – Lietuviai. Maža tauta, niekad gerai nežinanti, ko nori.

Jos kūnas buvo idealus, lyginant su žemietiškais standartais. Jeigu ne kaklas ir galva, pamanytum, kad prieš tave – seksbomba iš Playboy puslapių. Ilgos kojos, dailus užpakalis, liaunas liemuo ir krūtinė – ohoho... Kas bendravo su silarais, žino,kad su jų moteriškėmis reikia ne tik iškalbos, bet ir stiprių nervų. Kad atlaikyti VAIZDELĮ.
Skirtumai prasideda ties kaklu – šis dengtas raginėmis plokštelėmis, kurios palaipsniui nyksta, žvelgiant žemyn. O žvelgti žemyn į silarę geriau nereikia, net jeigu ji padoriai apsirengusi. Ypač kai ruošiesi su ja bendrauti.
Tokiomis pat raginėmis plokštelėmis dengta ir jos beplaukė galva, veidas. Tik veido plokštelės labai plonos. Jų tiek daug ir jos tokios smulkios, kad silaras nesunkiai išlankstytų visas žemietiškas grimasas, ką jie sėkmingai daro. Akys juodos, neįkandamos. Nesuprasi, kurlink tiksliai ji žiūri, nes nėra nei vyzdžių, nei ragenos.
O iš kur tokie panašumai į žmones? Velnias žino. Kiekvienas psichas savo sąmokslo teorijų kalnus turi. Aš tiesiog žiūriu ir negalvoju apie tai.

- Man atrodo, jūs pametėte torpedą, - žaismingu tonu prataria silarė. – Todėl tolesnis mūsų pokalbis vyks mūsų laivo viduje. Deja, tokiu atveju mes atsisakymų nepriimame. Patys suprantate, kad aplinkybės... hm... reikalauja telepatinio įsikišimo. Dėl abiejų mūsų rasių ramybės.
- Atleiskite, bet šiame laive nėra pasiruošusių dirbti su telepatais, - galop atgauna balsą Liepynas. Ir jis kalba profesionaliu tonu, nerodydamas savo fobijų. – Čia vien paprasti kareiviai, netreniruoti tokiomis aplinkybėmis. Siūlau pasikalbėti dabar ir išsiaiškinti...

Jį pertraukia tylus silarės juokas.
- Nemoka bendrauti su telepatais? – perklausia ji. – Mes JAU bendraujame, pone kareivi. Aš ambasadorė Kara N‘tok. Šiandien, šešioliktą dvidešimt dvi Lietuvos laiku, jūs paleidote į mus sprogti pasiruošusią torpedą.
- Pulkininkas Jonas Liepynas, Lietuvos karinės pajėgos, ketvirtas pulkas. Ir aš garantuoju, kad šis incidentas visiškai atsitiktinis. Jokių priešiškų tikslų...
- Pirštas nuslydo? – mirktelėjo Kara. – Taip, matau, kad jau deaktyvavote. Ir jūs nesupratote, pulkininke. Tai ne prašymas, o įsakymas. Po dešimties minučių jūsų patrulinis kateris bus prišvartuotas prie mūsų D‘sarok‘o. Jūsų kalba tai reiškia „Dainuojanti žvaigždė“. Ir būkite malonus, laikykite pirštus toliau nuo tų blogų torpedų. Mes neturime tiek gravitacinių spindulių visoms sugaudyti. Iki malonaus.

Holograma dingo, Liepynas išraudo kaip pragaro ugnis.
- Boba man įsakinėja...
- O ką tu padarysi? – nepatenkintas sukarkė pilotas, klijuodamas dangtelį į vietą. – Jie mūsų sistemas perėmė, viskas. „Star Treką“ žiūrėjai? „Mass Effect‘ą“ žaidei? Tai va, dabar panašiai bus. Susitikimas, draugiška vakarienė, apsikabinimai ir tardymas. Džiaukitės, kad telepatai pasitaikė. Kokie nors knupstos tardytų su šlapiu skuduru ir kibiru vandens, paminėtumėt tada mano žodį!
- Man atrodo, tu irgi keliausi vakarieniauti, blia, - atsikirto Liepynas.

Laivą supurtė, monitoriuose žvaigždės pajudėjo. Piloto ekrane aiškiai matėme, kaip „Dainuojanti Žvaigždė“ tįsia mus į savo glėbį, pravėrusi geltona šviesa švytinčius vartus. Kažkodėl užsinorėjau į tualetą.

- Vėl silarė skambina... – burbtelėjo pilotas.
- Sujungiu, - atsiliepė nelaimingas Grūšia.
Kara ištįso visu ūgiu prieš susirietusį Liepyną.
- Pamiršau perspėti, - sumurkė dainingu balsu, - jūs verčiau nekybokite ore, kai švartuositės. Mūsų laive yra trauka, taip kad neprasiskelkite galvų.
Ir nutraukė ryšį, nespėjusi sulaukti Liepyno padėkos.
- Girdėjote, blia, visi į krėslus, matjvašu! – paantrino pilotas.

O aš dar galvojau, kad dirbtinė trauka - mokslinė fantastika. Naivuolis...

4.

- Silarė reikalauja kontakto, - burbtelėjo Grūšia.
- Palauk, dar nejunk! – suriko pulkininkas. – Kas per įkyrus noras bendrauti?!
- Tamsta, silarai tokia rasė – jeigu jiems ilgai neatsiliepsi, jie mirtinai įsižeidžia...
- Okėj, dabar junk, - Liepynas atsiduso ir pasimaivė prieš holografinį projektorių.

- Jūs jau visą pusvalandį kaip prišvartuoti mūsų doke, - pareiškė Kara N‘tok, atsiradusi prieš Liepyną. – Kodėl neišlendate, pulkininke? Mūsų atmosfera neužnuodyta, pažadu.
- Mums reikia laiko, jau sakiau...
- DAR laiko? Oi, jūs tik nesijaudinkite, vakarienė ne oficiali, paradinių rūbų jums neprireiks. Mes nesame aikštingos moterys, tiks ir paprastos chaki uniformos.
- Dar truputį laiko, ponia. Turime pasitarti ir...
- Susisiekti su savo vadovybe jums neišeis, - pertraukė Liepyno tiradą silarė. – Jūs ekranuoti. Šiaip, dėl viso pikto. Jūs turbūt suprantate, kad esate per plauką nuo karo su kita rase?
- Viską puikiai suprantu, darsyk atsiprašau, ponia. Ir visgi mums reikia laiko.

Visą tą pusvalandį Liepynas nieko daugiau neveikė, tik bandė nutildytą radijo aparatą ir rovėsi nuo galvos plaukus.

- Vakarienė už dvidešimties minučių, - šaltu balsu pratarė Kara N‘tok. – Ir prisiekiu, jeigu neišlįsite iki to laiko, liepsiu chandrams atlupti jūsų skardinės dangtelį. Viso!

Susierzinusi ji pradingo, vadas klausiamai dėbtelėjo į Grūšią.
- KAM ji lieps?... Kas per velnias tas chan... chin...?
Seržantas skubiai pasirausė žinyne.
- Chandras. Silarų rasės pusiau mechaninis, pusiau biologinis, pusiau nanotechnologinis robotas, dar kitaip vadinama „apsėstoji mašina“. Keturios kojos, dvylika čiuptuvų. Savaime susiremontuojantys, energiją gauna iš dar neištirto šaltinio. Dažniausiai dirba remontininkais silarų laivuose. Kiek rečiau – asmens sargybiniais, bet dėl savo atstumiančios išvaizdos tik itin pavojingose planetose.
- Kaip man visa tai nepatinka, - sudejavo pilotas. – Tie chandrai iš tiesų apsėsti?
- Neįsivaizduoju. Bet girdėjau, kad pusė silarų technologijų paremta paranormaliais reiškiniais. Jie gi telepatai, gali studijuoti ir gyvuosius, ir mirusius...
- Ir mes turime su tomis bobomis vakarieniauti... – graužė nagus Liepynas.
- Tai gal jau eikime? – pasiūliau. – O tai rimtai dangtelį atlups, bus negražu...
- O tu patylėk, Patrakauski, blia matvaju! Čia viskas tik tavo dėka! Tribunolas tau, aišku?!

Jis man jau gal tuziną kartų tribunolu prigrasino, ir kuo labiau grasino, tuo mažiau bijojau.
Staiga visi nutilome, išgirdę silpną beldimą į korpusą.
- Jau lupa dangtelį, - perbalo pilotas. – Viskas, nešdinkitės iš mano jachtos, aš nenoriu atsiskaitinėti dar ir už sugadintą inventorių! Visi von iš čia, atidarau duris!

Už liuko kukliai šypsojosi neaukšta silarė, tikrai ne Kara N'tok. Kita. Ji šiltai nusišypsojo mūsų būreliui, nekreipdama dėmesio į susisukusią Liepyno mordą ir grakščiai parodė į vartus, apipaišytus perspėjamaisiais ženklais.
- Prašau, sekite paskui mane. Ambasadorė jūsų nekantriai laukia.
Jokių chandrų, jokių atkištų ginklų. Netoliese ant žemės gulėjo mūsų iššauta torpeda. Pilotas džiugiai šūktelėjo ją išvydęs:
- Va kur mažoji nenaudėlė! Fuuu-uu, koks aš laimingas, kad padla nesprogo!
- Manau, turėsite laiko ją pasiimti vėliau, - linktelėjo silarė. – Paskui mane, prašau.
Ji vilkėjo itin kuklų aptemptą rūbą, kurį išvydęs bet kuris kareivėlis, metus nebuvęs su jokia moteriška būtybe, privalėjo pagalvoti tik apie viena. Mano laimė, aš stovėjau kiek atokiau. Iš karto pastebėjau, kaip suakmenėjo ir taip beveik akmeninis silarės veidas, kai jos telepatines sinapses pasiekė Liepyno, Grūšios ir Vyšnios mintys.
Dievaži, aš pats jau žinojau, ką jie pagalvojo.

Kuo skubiau prisiminiau, kaip karceryje sėdėjau.
Tamsa, ne itin minkštas čiužinys po nugara, tyla...

- Paskui m... mane, - pakartojo silarė šaltu balsu ir nuėjo pirma, kraipydama sultingą užpakaliuką.

Juoda tamsa, puskietis čiužinys po nugara, tyla, padori vėsa...
Ommmmmm!

Nieko gero... Prastas aš minčių slopintojas, kai tokie vaizdai. Tačiau netrukus mes išėjome į koridorių ir gavau progą paganyti akis į silarų kosminę architektūrą.
Jie savo koridoriams negailėjo nei aukso, nei sidabro, juolab retųjų kristalų. Trigubo liukso klasė, ne kitaip. Visur kilimai, užuolaidos, elektroniniai paveikslai su judančiomis fantastinėmis panoramomis. Spėjau, kad tai greičiausiai jų namų pasaulio vaizdai, kažkur anapus Paukščių Tako branduolio.
Toks purvinas pasijutau šioje prabangioje aplinkoje su savo kareiviškais batais. Stengiausi ant kilimo lipti pirštų galais. Arba geriau visai nelipti.

Mūsų didesniuose laivuose koridoriai iš baltai dažyto metalo. Ant kiekvieno kampo rodyklės – „kapitono tiltelis“, „variklių skyrius“, panašiai... Kas dešimt žingsnių – grotelėmis dengta lempa, šalia jos – pasiruošęs veikti avarinis švyturėlis. Dar visur pilna garsiakalbių, kad visi LABAI GERAI girdėtų, apie ką kapitonas šnabžda. Dar gesintuvai, priešgaisrinės sistemos nuorodos, dideli jungikliai mažiems dalykams ir panašiai. Žodžiu – griežta militaristinė aplinka.

Silarų laive nieko panašaus. Išėjome iš auksu tviskančio koridoriaus į žalsvą smaragdinį, dar nuostabiau papuoštą. Jokių įkyrių ženklų, viskas tik meno vardan. Paskui į melsvą, akvamarinais inkrustuotą. Sidabrinio vandens kriokliai, myžti varantis čiurlenimas, didinga simfonija bumčikų iškankintoms kareivio ausims, atbukintoms rusiškų keiksmažodžių ir diedovščinos riksmų. Mums pro ausis praskrido būrelis į kolibrius panašių padarų ir nukleksėjo savo reikalais. Dešinės koridoriaus sienos neliko, atsivėrė vaizdas į vidinę laivo erdvę. Baseinai, fontanai, baltai žydintys medžiai bei krūmai. Šioje vietoje japonai apsiverktų ir imtų kurti haiku.
Šniurkštelėjo grožio sujaudintas eilinis Vyšnia, vis dar žvairuodamas į silarės linguojančius apvalumus.

- Stokite! – staiga suskambo didingas balsas koridoriuje. – Na šito jau per daug!
- Ką? – suvapėjo Liepynas.
- Ne jūs, pulkininke. Tai jūsų pilotas, jis mirtinai įžeidė jūsų palydovės Sdacijos jausmus! Nejaugi negalite nė akimirkai suvaldyti savo nešvankių minčių?
Mes visi atsisukome į pilotą, kuris iki šiol pėdino paskui silarę nukoręs liežuvį. Pati mergina atsisuko, įsižeidusi pažvelgė į kortų maniaką. Šis tirštai nuraudo.
- O tai ką man galvot, kai tokie vaizdai prieš akis? – karktelėjo.
Kitą akimirką iš kažkur išlindęs kraupus čiuptuvas pastvėrė pilotą ir per akimirką pradangino jį.
- Ir vėl įžeidė, - pakomentavo Karos N'tok balsas. – Nieko, pasėdės tamsiojoje, kol jūs vakarieniausite. Turbūt vertėtų jums priminti, kad silarai – labai įžeidi rasė. Valdykite savo mintis!
- Kas čia buvo? – sukosi ratu Liepynas. – Iš kur tas čiuptuvas?!
- Nekreipkite dėmesio, pulkininke. Nagi, paskubėkite. Penkios minutės iki vakarienės. Atvės maistas.

Įsižeidusi ir šiek tiek apsiašarojusi Sdacija užleido savo palydovės darbą kitai silarei, kuri pabandė mums nusišypsoti. Jai ne itin sekėsi. Matyt, nešvarios lietuvių mintys čia skambėjo garsiau už varpinę.

Galop mes atėjome į didžiulę menę, kurios pasididžiavimas tikriausiai buvo milžiniškas apvalus langas į kosmosą, įrėmintas auksiniais rėmais.
- Na pagaliau, su nedideliais nuostoliais, - atsisuko nuo lango Kara N'tok, pasipuošusi panašiai kaip ir mūsų palydovė. Tikriausiai tokia apranga čia buvo laikoma kasdiene ir pernelyg nekrentančia į akis.
Be ambasadorės, menėje dar buvo keturios silarės, turbūt turėjusios palaikyti savo viršininkei kompaniją netikėtais momentais. Jos susidomėjusios nužiūrinėjo mus – vargšus apskurusius kareivėlius, įlindusius į savo prakaituotus chaki maišus.
Dar čia buvo stalas, paruoštas maždaug dvidešimčiai žmonių. Aš iki šiol bijojau, kad turėsiu valgyti kažką egzotišką, gyvą ir dar krutantį, bet šioje vietoje moterys mane nudžiugino. Mūsų laukė įprasti žemietiški patiekalai.
- Maloniai kviečiu, jauskitės kaip namie, - mostelėjo ambasadorė.
- O mūsų pilotas? – pažvairavo Liepynas.
- Jau sakiau, šaltojoje. Tai dviem deniais žemiau, bet jūs nesijaudinkite, ten švaru. Pasirūpinau, kad jis gautų savo vaišes tenai. Patikėkite, jo mintys apie kai kurias Sdacijos kūno dalis buvo tokios nešvankios, kad nesusivaldžiau. Mūsų vyrai – netgi tie šitaip nesugebėtų.
- O kur jūsų vyrai? – paklausiau.
Liepynas pervėrė mane kraupiu žvilgsniu, turbūt tikėjęsis, kad aš būsiu caca kareivis – tylėsiu kaip užsiūtas ir nerodysiu niekam pirštukų. Kalbės tik jis vienas.
- Namie, - šyptelėjo Kara. – Ilsisi, riaugėja, perdžia, kompiuteriais žaidžia... Kaip ir visi vyrai. Patikėkite, mažai kuo skiriasi nuo jūsų. Ak, ko gi jūs stovite? Juk alkani esate, matau... Prašau, sėskitės, nebegaiškite.

Silarų paruošta vakarienė buvo paprasta ir gardi – visiška priešingybė karo pramonės maistui, kurį graužėm kosmose be jokio malonumo. Jokio skonio, jokio kvapo. Atgrauži kampą, mirkai seilėse, ryji. Ir dažniausiai paspringsti.
O čia mėsytė, bulvytės, salotos, trijų rūšių padažai, kava, desertas...
- Leiskite, įpilsiu jums, - šypsojosi viena iš Karos asistenčių, įsitaisiusių šalia išraudusio eilinio Vyšnios. – Beje, mano vardas G'tana.
- V...vyšnia, - sumurmėjo sutrikęs eilinis Vyšnia.
Salarė nusišypsojo ir paliko prie jo su arbatiniu.

Nereikėjo jai to daryti.

Vyšnia dar labiau nuraudo, išvydęs gundančius apvalumus ties savo veidu, o kur dar kitų kareivėlių akys, sustingusios ties reginiu? Nejučia pajutau, kaip tvenkiasi niaukti debesys virš šio stalo. Palaikyk kareivį

metus kariuomenėje – ir jis už savo mintis neatsako.

Juoda tamsa, puskietis čiužinys po nugara, tyla, padori vėsa...
Tualetų šveitimas, daug muilo, dar daugiau vandens.
„Nori, parodysiu, kaip iš tiesų lūzas reikia šveisti?“ – sako man Grūšia.

Vargšo Grūšios akys įsmeigtos į silarės G‘tanos iškirptę, o ši iš tiesų gili. Silarė sustingusi su arbatiniu rankose, jos veidas pastėręs ir išsigandęs. Kaip ir pačios Karos, kaip ir kitų silarių.
„Ojojoj...“ – spėju pagalvoti.

- Na bet jūs ir barbarai, - iškošė pro dantis Kara. – Nežinočiau, kad nemokate skaityti minčių, manyčiau, kad susitarėte galvoti vienodai!
- Ką? – atsikvošėjo Liepynas. – Bet mes ne...
- Chandrai! – riktelėjo įpykusi ambasadorė. – Paimt juos!

Per sekundės dalį žybtelėjo išlindę iš niekur čiuptuvai, pajutau, kaip mane kažkas stveria ir tempia neapsakomu greičiu. Prieš akis sumirgėjo koridoriai, deimantiniai papuošalai, durys, tuneliai, grotos – šleptelėjau visu ilgiu ant šaltų grindų be jokių papuošimų. Viena ranka pataikiau į kažką šiltą.
- Ė, blia, čia mano bulvių košė! – užriko nepatenkintas pilotas.
- Atsiprašau, - bandžiau atsikvošėti. – Kur aš?
- Šaltojoje, matvaju... Sėskis, negulėk ant mano deserto. Kur kiti?
Po sekundės į krūvą suvirto visi kiti, piloto patieklai išlakstė į visas puses. Šis užspringo keiksmais. Čiuptuvai, įmetę mus vidun, išnyko taip pat staigiai, be jokių pėdsakų.
- Durna boba! – užklykė Liepynas. – Jinai irgi mus įžeidė! Prisiekiu, aš ir ją į tribunolą... Ir tave, eilini Patrakauski! Tu iki gyvenimo galo eiliniu tarnausi, supratai?! Niekas tau per amžių supistus amžius jokio paaukštinimo neduos! Paminėsi tu mano žodį!
- Ai, kam tų paaukštinimų čia reikia, - numojau ranka.
- Ką?!
- Nuo tų jūsų laipsnių visi pulke žagsi, - įsidrąsinau. – Kiekvienas supistas seržantas nori eiliniu tapti, kad mažiau smegenis jam kruštų! Va kur tavo laipsniai, supratai?! Susikišk tu juos, kur nesueina...
- Na dabar tai rimtai tribunolas tau, mažas niekšeli! Supūsi šaltojoje, tarnausi dar antrus metus, pamatysi...
- Niekas nebijo tavo kurorto, šaltąja vadinamo, - atrėmiau. – Ten kiekvienas tik ir svajoja patekti, ir kuo ilgiau. Sugalvok ką nors originalesnio, krūmeli tu...
- JAU BAIGĖTE? – nuskardėjo visa apimantis balsas.
- Kas čia?! – užklykė įsiutęs Liepynas. – Čia tu, Kara?! Tu supranti, kad KARĄ paskelbei visai planetai, blondine tu dideliais papais?! Į tave visi dabar torpedas leis ir po daug! Tavo deimantiniam laiveliui kapiec!
- AŠ PALAIKYSIU JUS ČIA, KOL ATVĖSITE IR BŪSITE PASIRUOŠĘ BENDRAUTI BE PAŠALINIŲ MINČIŲ, - atsakė Kara. – JŪS VISI MIRTINAI ĮŽEIDĖTE VARGŠĘ G‘TANĄ, JI GREIČIAUSIAI KELIAS DIENAS NEATSIGAUS PO JŪSŲ GRUPINIO MENTALINIO IŠPRIEVARTAVIMO...
- Taip jai ir reikia!.. Nėra jai ko skraidyti į Žemę, jeigu negali susitaikyti su svetimom fantazijom!
- IR AŠ PASIIMSIU ATGAL VIENĄ JŪSŲ KAREIVĮ, - po akimirkos pratęsė Kara. – ATRODO, PASIKARŠČIAVOME IR PATUPDĖME JĮ BE REIKALO.
- Ką?! Kurį? – apsidairė Liepynas.
- Gal mane? – išsiviepė pilotas.
- Man atrodo, čia seržantas Grūšinskis bus, - pratarė nelaimingas Vyšnia. – Jam visada su mergomis sekasi...

Daugiau neišgirdau, nes buvau pastvertas čiuptuvo iš niekur.
Sumirgėjo prieš akis kaleidoskopas, minkštai šleptelėjau į kėdę prie vaišių stalo.
- Atsiprašau, - grįžtelėjo į mane Kara, kuri ramino apsiverkusią G‘taną. – Per vėlai susigaudėme, kad jūs

bene vienintelis daugmaž valdėte savo mintis. Treniravotės?
- Aa... – sumikčiojau, vis dar negalėdamas atsigauti po staigių pokyčių. – Taip, galima sakyti... Tarnyboje daug ateivių matydavau.
- Aišku... Jūs nesikuklinkite, valgykite.
- O tardymas kaip? – prisiminiau.
Likau vienui vienas. Aišku, dabar merginos sušoks mane tardyti. Vargšui Triapkei visados tenka srėbti košę.
- Tardymas...
Kara paleido G‘taną eiti, sugrįžo prie stalo ir įsitaisė krėsle.
- Kad mes jau jus patikrinome, Patrakauski. Ar man geriau jus Algiu vadinti?
Numykiau kažką neaiškaus, ji nusijuokė.
- Patikrinome, kai bijojote iš savo laivo išlįsti. Mes gi telepatės, mums metalo šarvas skaityti minčių netrukdo. Torpeda netyčia iššauta, ką čia bepridursi? Pulkininkui Liepynui aiškiai ne visi namie, likę iš jūsų – paprasti kareivėliai...
- O kaip dėl to karo?
- Tarpplanetinio karo? – pasitikslino ambasadorė. – Tu ir pats netiki, kad Lietuva gali paskelbti TARPPLANETINĮ karą, ar ne? O dar ypač su Liepynu priešakyje. Berniuk, NIEKAS šiais laikais neskelbia tokių dalykų, nebent gulėdamas baltoje palatoje su minkštomis sienomis. Ten gali ką nori skelbti.
Ji linksmai mirktelėjo.
- O jūs ten savo laive, - staiga atgijo, - turite tokį įdomų žaidimą. „Piratas“ vadinasi, ar ne?
Aš tik sumirksėjau baisiausiai nustebęs. Mažiausiai iš ambasadorės tikėjausi panašaus klausimo.
- Jūsų orbitoje pastaruoju metu gana nuobodu, - pasakė Kara. – O mums čia dar mėnesį su visokiais reikalais sėdėti. Ir mes neturime atstovo Žemės reikalams. Ir nėra kada ieškoti, kol vieną tinkamą akademijoje išauklės. Žodžiu, čia toks įdomus reikalas...

5.

Įdomus, ką čia bepridursi. Prieš mėnesį buvau eilinis kareivis – niekam nerūpėjau. Kurortai cypėse, laisvalaikis tualetus šveičiant, darbas prie vartų ir pagarbos atidavinėjimas kylantiems laivams. Niekas nežino, kam to reikia. Visi tikri vyrai tiesiog taip daro.

Dabar esu eilinis atstovas silarų civilizacijai Žemės reikalams. Dvi savaites man kumščiais grūmojo iš visokių šalių, kad užleisčiau vietą rimtesniems žmonėms – politikų giminaičiams ir panašiai. Jau būčiau pasidavęs, bet Kara neleido. Tarė žodį – visi užsikišo. Štai kokia ta Kara N‘tok.

Dabar mano kurortas prie auksinio baseino, šviečiant dirbtinei „Dainuojančios Žvaigždės“ saulei. Ten aš ilsiuosi ir kojas ilsinu po ilgo kankinimo kareiviškais batais. O mano tarnyba – tai posėdžiai su visokiais godžiais dėdėmis, kurie daug nori gauti, o mažai duoti. Nieko nepadarysi – man tenka daug namų darbų ruošti, kad suprasčiau, apie ką jie kalba savo tarptautiniais terminais.

Tiesa, aš taip nė karto ir nepamačiau nė vieno chandro. Velnias žino, kaip jie iš tiesų atrodo.

O laisvalaikiu, kai ambasadorės svita susirenka aplink kompiuterį, aš nuoširdžiai šeriu Karą N‘tok Giltinėmis, Geležiniais Kumščiais ir Budomis. Ji man atsikerta Atominėmis Bombomis, Trimis Kirviais , tomis pačiomis Giltinėmis ir dar magaryčių pakrauna. Pliekiamės abu, net skiedros lekia.
Ir nepamirštame svarbiausio piratų manevro – Abordažo.

Kelios dienos iki rinkimų

Tėra du tikrai begaliniai dalykai: Visata ir kvailystė.
Ir dėl Visatos aš nesu tikras.
A. Einšteinas

2025 m. Kovo 9 d.
45 dienos iki rinkimų.
„SuperLietuva“ partijos būstinė.

Smarvydas krūptelėjo, išgirdęs kurtinantį bildesį toje pusėje, kur buvo įėjimas į štabą. Kažkas buvo labai prastos nuotaikos ir tas kažkas riaumodamas artinosi.
- Užmušiu, kliam, visus!..
Pirmininkas pažino savo pirmojo pavaduotojo balsą. O netrukus ir pats Šniaukštas pasirodė iš už kampo, pasišiaušęs ir įraudęs.
- Na?
- Socialdemokratai, kliam, perspjovė mus trimis punktais!
- Skambinai į prognozių centrą?
- Skambinau, iškeikiau, prigrasinau... Tas šūdžius Imparas verkia mums ir taip paslaugą padaręs – skirtumas buvo daug didesnis. Sumažino atseit...
- Blogai, - murmtelėjo Smarvydas.
- Šūdinai! – pritarė Šniaukštas. O tada įsitaisė už stalo ir ėmė dėlioti būtinąsias priemones.
- O kiti? Kaip darbiečiai?
- Darbiečiai laikosi kojūgalyje. Stabiliai. Baigia iškristi iš žaidimo. Kai mūsiškiai suklastojo jų reklaminius biuletenius, visas jų žygis taip ir užstrigo. Kliam, galėjome juos desertui pasilikti. Nes dabar paslaugą ir kitiems padarėme. „Švari Tauta“ atsilieka vos trimis punktais, kompromato beveik nulis...
- Jau nebe nulis, - didžiuodamasis pareiškė Smarvydas.
Šniaukštas, kuris jau buvo sustūmęs narkotiką į tvarkingą eilutę ir pasiruošęs šiaudelį, sustingo taip ir nešniaukštelėjęs.
- Tu? Kaip?...
- Nupirkau vieną jų komandos narį. Įnešė į jų štabą slaptą kamerą. Filmuotą medžiagą perdaviau „Lemties Šaukliams“...
- Konkurentams???
- Tylėk, viskas tvarkoje. Jų kompiuterastas pasirodė lengvai paperkamas. Sumokėjau jam šimtą tūkstančių, kad prastumtų video į „Lemties Šauklių“ skyrių Feisbuke. Ką jis šiuo metu ir veikia. Turėtų greitu laiku pasirodyti.
- Vis tiek nieko nesuprantu. Nori pasakyti, prifilmavome rimto kompromato?
- Toks ten ir kompromatas. Jie daro tą patį, ką ir mes. Naikina konkurentus. Papirkinėja, išduoda, dezinformuoja. Nieko tuo nenustebintum, bet eiliniam žmogeliui tai kaip atominė bomba. Na prisipažink, juk jeigu kas išgirstų, ką mudu čia kalbamės, arba pamatytų tave su tais milteliais...
Šniaukštas išsigandęs apsidairė ir skubiai sušniaukštė narkotikus. Tada vėl apsidairė.
- Nori pasakyti, kad ir čia gali filmuoti?
- Mes nuo to apsisaugoję. Elektrostatiniai trukdžiai visame diapazone, be to, detektoriai prie durų imtų

žviegti, jeigu kas sumanytų pranešti bent kiek sudėtingesnį įtaisą. Ne, mūsų tokiais triukais neapgaus. Kaip ir „Tėkmės“ partijos, kuri saugosi ne ką menkiau.
- Tai kokio velnio tu filmą konkurentams atidavei? – vis dar nesuprato Šniaukštas, kuris retai ką nors suprasdavo.
- O tu norėtum prokurorams aiškintis už neteisėtą šnipinėjimą? – pyktelėjo ant nesupratingo pavaldinio Smarvydas.
- Aa-a...
- Po kelių dienų žinosime, kaip sekasi „Švaruoliams“ ir „Lemtininkams“. Spėju, jie nukeliaus paskui „Darbiečius“. Liks tik Socialdemokratai, Tėkmė, Nesiblaškantys ir Teisuoliai.
- Che che, – pritarė Šniaukštas.
- Tiesą sakant, - susimąstęs sumurmėjo Smarvydas, - man neramu tik dėl vienintelės partijos. Visi kiti pasitrauks.
- Ką? – vėl nesuprato Šniaukštas.
- Ar mes turime ką nors gero apie „Tiesos partiją“?
- Juos? Ėė... aa... O ką apie juos? Taigi ten vieni naujokai. Niekas apie juos nieko nežino.
- Ir mes nežinome, - atšiauriu balsu tarė Smarvydas. – Dvidešimt pirmaisiais nieko nežinojome apie „Atgimstančiuosius“. Buvo niekas, o per savaitę pasodino visus ant adatų. Surinko trisdešimt du procentus. Žmonės juos tiesiog... pasirinko. Arba plėšė biuletenius. O po to turėjome vargo, kol integravome juos į savo ratą. Arba perdavėme prokuratūrai už visokius menkniekius. Jau pamiršai, kiek vargo buvo?
- Ėė...
- Gauk kompromatą, - šaltu balsu įsakė Smarvydas. – Pasiimk mūsų Kęstuvą, iškaskite ką nors. Jeigu reikės, pasiimk ir panelę Rakštytę. Bet iškaskit.
- Che che, - pritariamai linktelėjo Šniaukštas.

2025 m. Kovo 12 d.
42 dienos iki rinkimų.
„Tiesos partijos“ būstinė.

Dovydas neturėjo kada prisėsti ir pailsėti. Nuo aštuntos ryto visas pastatas dūzgė lyg avilys. Žmonės ateidavo ir išeidavo. Daugumos jų net nepažinojo, nebuvo įmanoma ir susipažinti. Priežastis paprasta – čia kas kartą užsukdavo VIS KITI. Durys buvo atviros visiems norintiems.
Prie juodai dažytos sienos švytėjo šalies holograma – jo kelerių metų darbas. Panorėjus galima buvo priartinti bet kurį miestą, bet kurią gatvę. Ryšys su palydovu leido patikslinti detales. Šalia kabėjo tamsus plakatas su užrašu „Tai - viskas, ką turime. Saugokime!“ Kiek labiau į dešinę – dar vienas lapelis su nupiešta vaizdo kamera ir prierašu „čia nėra šešėlių“. Kiek žemiau kažkas buvo flomasteriu prirašęs „išskyrus WC“.
Prie kitos sienos visai neseniai ėmė veikti terminalas su partijos programa. Bendru narių nutarimu (su nežymiais prieštaravimais) lankytojai galėjo skaityti programą ir sudominusiose vietose palikti savo užklausą. Paprašyti patikslinimo ar kitų smulkmenų. Visos pastabos keliavo į dar vieną kompiuterį darbo kambaryje, kur buvo nagrinėjami posėdžiuose tarp pirmos ir trečios valandos. Dabar ten buvo tik keli lankytojai ir profesorius Rudkė, kuris snaudė kėdėje, laukdamas pradžios. Rudkė buvo pavargęs, tačiau kol kas neketino eiti namo.

Kai akiratyje sušmėžavo keli jau matyti žiniasklaidoje siluetai, Dovydas liovėsi knapsojęs ir nepatenkintas prikando lūpą. Pažino Šniaukštą ir jo kompaniją iš „Superlietuvos“ partijos. Šiaip jis pats buvo linkęs kalbėtis su bet kuo, nežiūrint nei į politinius įsitikinimus, nei į pakraipas, tačiau ši kompanija buvo išskirtinė – kad ir kur jie apsilankydavo, ten pasigirsdavo triukšmai.
Lyg užkeiktas, suspragsėjo paparacio fotoaparatas. Šniaukštas krito į akį žurnalistams, šurmulys akimirkai sustiprėjo.

- Jūs nusiteikęs dirbti išvien su Tiesos partija, pone Šniaukštai?..
- Ką manote apie konkurentų programą, pone Šniaukštai? Ar ketinate įgyvendinti kai kuriuos sprendimus savo būstinėje?..
- Ar jūs pritariate, kad reikia iš pagrindų keisti...

Klausimai pasipylė kaip iš kiauro kibiro. Prieš pusvalandį žurnalistai panašiai užgriuvo Dovydą, šiam beliko atsakyti į kas antrą, nes fiziškai buvo neįmanoma aptarnauti visų.
Šniaukštas didvyriškai suskaičiavo iki dvidešimties, šypsodamasis profesionalia šypsena, tada atsakė nei pirmam, nei antram, nei trečiam:
- Manau, piliečiai gerai žino, ką iš tiesų reikia pasirinkti ir neabejoju, kad esminiu momentu bus prieitas optimalus visiems sprendimas. Daugiau galėsiu pakomentuoti, kai pasibaigs rinkimai.
- O tai jūs dirbsite išvien su Tiesos Partija?..
- Kaip jums konkurentų programa?...
- Be komentarų, - nukirto Šniaukštas ir nuėjo pažiūrėti stendo. Išvydęs pakabintą tinklo kamerą susiraukė, tada staigiai šyptelėjo ir apsimetė, kad jį labai domina holografinė Kauno projekcija.

Profesorių Rudkę atsargiai pažadino, kai posėdis įsibėgėjo. Prie stalo susirinko apie dvidešimt žmonių, palei sieną trynėsi keli pašaliniai, daugiausiai vaikai. Atvirų durų politikos Dovydas stengėsi paisyti visomis aplinkybėmis (išskyrus tualetą), nors jį patį tai šiek tiek erzino. Kartais, aptarinėjant kylančias problemas, norėdavosi tikrai riebiai nusikeikti. Antra vertus, lankytojai buvo labai šaunus saugiklis. Keiktis jie stengėsi daugmaž kultūringai. O kad visi suprastų teisingai, gelbėjo du plakatai su šūkiais „Keikis tik lietuviškai“ ir „Politika kartais irgi nervina“.
- Na va, - šyptelėjo Dovydas, permetęs akimis kompiuterio ataskaitą, - daugeliui mūsų programa pasirodė pernelyg pesimistiška.
- O mes saldainiuko ir nežadėjome, - burbtelėjo Rudkė.
- Tikrai ne. Tačiau gal reikėjo diskutuoti apie tai kaip nors... linksmiau?
- Mes turime pirmtakų palikimą, su kuriuo nepajuokausi, Dovydai. Prieš mus yra sukurta inertiška sistema. Inertiška žmonių mąstysena, dogmos, nuostatos. Iš esmės mūsų programa gera tuo, kad mes ją pritaikėme inertiškai sistemai. Ko nepadarė kiti. Bet kiti turi progą nukopijuoti programą, pakeisti kelis sakinius ir pasirašyti po ja. Dabar taip daroma. Aš jau nekalbu apie kažkokių principų laikymąsi.
- Optimizmo, – burbtelėjo Dovydas. – Jie nenukopijuos to, ką mes JAU padarėme. Peržiūrėkime geriau programos patikslinimus. Mačiau, keli lankytojai kažką pažymėjo.
- O aš, regis, mačiau poną Šniaukštą?.. – suabejojo Rudkė.
- Aha, buvo.
- Pirmoji kregždutė iš konkurentų stovyklų, - atsiduso profesorius. – Dabar tai prasidės...

2025 m. Kovo 12 d., vėlyva popietė
42 dienos iki rinkimų
„SuperLietuva“ partijos būstinė.

- Jokio kompromato, - pakartojo sušilęs Šniaukštas. – JOKIO! Pats vos į kelnes neprikroviau, pamatęs, kiek ten vaizdo kamerų. Jie patys, kliamba, viską filmuoja. Jie nesveiki! Šimtai kamerų, patys sau kompromatą daro, ar ką? Jie mane nufilmavo! Aš juos...
- Aštuonios kameros, - pasakė įėjusi panelė Rakštytė. Smarvydas ir Šniaukštas sužiuro į ją. – Viskas teisėta. Prie durų turi pasikabinę įspėjimą, kad visa partijos veikla filmuojama ir vaizdas tiesiogiai transliuojamas jų vebsaite. Netgi posėdžiai. Netgi tai, kaip jie kitas partijas nagrinėja. Transliavo netgi tai, kaip apie mus

oficialiais kanalais medžiagą rinko.
- Kas čia vyksta? – susiraukė Smarvydas. – Norit pasakyti, kad jie...
- Visiškai atviri, - Rakštytė nutėškė viršininkui ant stalo aplanką su ataskaita. – Programa – ilgesnė už mūsiškę vos ne dešimt kartų. Pačių pasiūlymų nedaug, tačiau viskas taip detaliai pateikta, kad galima tuojau pat tvirtinti kaip įstatymą. Jie atliko namų darbus.
- O mes kiba ne?! – riktelėjo Šniaukštas.
- Mes, žinoma... mes... – užsikirto mergina. – Žinoma, pone Šniaukštai, kad mes juos aplenksime.
- Taigi, kad aplenksime! Jie gal ir technomanai, bet mus palaiko didesnis procentas runkelių!
- Ee... – nutęsė Rakštytė. – Šiaip tai yra tokia smulkmena...
- Ką?
- Jų OFICIALUS palaikymas yra mažas, palyginus su mūsų. Bet jeigu žvelgti į interneto statistiką, jų projektą palaiko virš dviejų milijonų žmonių.

Šniaukštas su Smarvydu išvertė akis.
- Kiek? – suvapėjo pirmininkas. – Iš kur... Juos ką, kūdikiai ir vaikai palaiko?
- Užsienio lietuviai. Jų interneto projektas taip sukurtas, kad žmonės gali ne tik registruotis, bet ir aktyviai dalyvauti. Teikti pasiūlymus, balsuoti ir taip toliau. Pats jų interneto projektas skaičiuoja palaikymo suvestines pagal šalis, gyventojų amžių ir panašiai. Taip, jie visų pirma remiami jaunimo.
- Cha, pensininkai mūsų! – išsiviepė Šniaukštas.
- Patylėk tu! – suriko Smarvydas. – Nešdinkis! Eik, pauostyk ar dar ką nors... Tik nelįsk dabar su savo nuomone.
Įsižeidęs Šniaukštas nukėblino šalin.
- Tęsk, - paprašė pirmininkas Rakštytės.
- Taip jau nutiko, kad reitingavimo agentūra neapsižiūrėjo ir neįskaičiavo jų internetinio palaikymo , - pasakė mergina. – Kuomet visi pateikinėjo savo narių ir remiančiųjų sąrašus, jie padarė tą patį. O apie tinklą... galima sakyti, labai jau kukliai patylėjo.
- Tu čia giri juos, ar man medžiagą pateiki? – prisimerkė Smarvydas. – Nešdinkis!
- Betgi...
- Nešdinkis ir padaryk man kavos!
Mirtinai įsižeidusi Rakštytė išėjo. Tarsi koks šuva įsliūkino Šniaukštas ir įtariai apsidairė.
- Aš po to vizito jaučiuosi tarsi aplipęs vaizdo kameromis...
- Mums reikia atominės bombos, - pasakė Smarvydas. – Ir didelės. Kokio nors kompromato, kaip tas jų Dovydas vaikystėje su pedofilais išvien bastėsi, masiškai vaikus prievartavo ar kažko panašaus. Mesk iš galvos visas kitas partijas, Šniaukštai. Tiesos partija mums šiuo metu – numeris vienas. Jei rinkimų metu giminaičiai iš Amerikos paprašys balsuoti už juos, pusė Lietuvos taip ir padarys. Supranti, ką sakau?
- Aha. Jei giminaičiai paprašys...
- Žodžiu, - pertraukė pavaldinį Smarvydas, - dirbame sunkiai ir visą laiką. Tarnaujame Tėvynei, kaip dar niekada netarnavome. Turime tuos sauskelnių nešiotojus sumaišyti su žemėmis, dezinformuoti kiekvieną rinkėją kiek įmanoma, kad jie pasirinktų mus. Tu keliausi pas visus dešiniuosius iš eilės – siūlyti koalicijos. Bijau, kad kitaip mūsų šansai nesuspės išaugti.
- Koa... – paspringo Šniaukštas. – Taigi iki rinkimų vos keturiasdešimt dienų! Pagal dabartinę tvarką mes nespėsim net susitarti, o po kelių dienų – ir teisės nebeturėsime suliejinėti partijų!
- Tai tau taip atrodo. Pasiimk medžiagą, kurią iki šiol surinkote. Pasiimk Rakštytę. Jeigu mes jaučiamės kaip idiotai, įsivaizduok, kaip pasijus kiti. Tos kelios dienos bus kaip tik susitarti dėl naujos partijos įkūrimo...

Į duris staiga pasibeldė, nors jos jau buvo praviros. Už dviejų kampuotų vyriškių pečių kyšojo Rakštytės galva, mergina neatrodė atleidusi Smarvydui už įžeidimą.
- Jūs turite svečių, - nėščios katės balsu sukniaukė ji ir dingo toliau pykti.
- Čia gi... – užsikirto Šniaukštas.
- Arvydas Paukštvanagis ir Vytautas Žemgrobis, - ištarė Smarvydas. – Švarietisir darbietis. Koks įdomus

netikėtumas, kolegos!
- Tai jau, - pasakė Paukštvanagis.
- Jei jau sakai, - burbtelėjo Žemgrobis.
Pirmasis buvo žemas ir storas, antrasis – storas ir vidutinio ūgio. Abu nešiojo madingus akinukus, sugebančius užtamsinti stiklus, vos tik jų savininkas ima meluoti. Visi politikai nešiojo tokius, tik jie vieni žinojo apie tokią akinių savybę.
- Atėjote man paspausti rankos? – išsiviepė Smarvydas. – Mes jus lenkiame, che che...
- Atėjome tau pasiūlyti koalicijos, - pasakė Paukštvanagis. – Ir tu sutiksi, nes tuoj tavo SuperLietuvos aukštas procentas taps žemu procentu. Ir tai įvyks lygiai po dešimties dienų, kliamba.
Smarvydas neramiai apsidairė.
- Iš kur...
- Dabar mūsų didžiausias priešas – Tiesos partija, - atsikrenkštė Žemgrobis. – Mes irgi atlikome savo namų darbus, Smarvydai. Šiuo metu, kad partija būtų efektyvi ir mylima žmonių, dezinformacija ir šnipinėjimas privalomi. Todėl sėdam, suderinsim smulkmenas, kad rytoj po pietų pateiktume visuomenei staigmeną dėl mūsų susijungimo.
- Pala pala, - mostelėjo Smarvydas, vaikydamas hipotetines muses, - Kaip čia jūs sugalvojote, kad aš iš viso sutiksiu?!
- Sutiksi, - palinko Paukštvanagis, - antraip mes išplatinsime informaciją apie tavo apsinarkašinusį padėjėją ir po to galėsi aiškintis teisėsaugai.
Žemgrobis tyliai parodė pirštu į Šniaukštą, kuris tik dabar suprato, apie ką kalba. Ir išbalo.
- Tačiau, kadangi tai būtų reitingą žeminantis veiksmas, mes susilaikysime, - paantrino Žemgrobis.
- Dabar mums kaip niekada reikia aukšto reitingo, - suurzgė Paukštvanagis.
- Bet kokiomis priemonėmis, - pritarė Žemgrobis.
- Ir mes pasiruošę susijungti su bet kuo, net ir su pastipusia kale, jei tik tai padidins laimėjimo tikimybę, - sugriežė dantimis Paukštvanagis.
- Nes žinai, likimas – tai kalė... – filosofiškai nutęsė Žemgrobis.

Smarvydas ir Šniaukštas žiūrėjo į du vyrus pražioję burnas.
- Aha, betgi... – sumurmėjo Smarvydas, įnirtingai bandydamas išjudinti smegeninę, - reikia parengti dokumentą, suderinti viską su rinkimų komisija, su...
- Padaryta, - Žemgrobis numetė ant stalo storą aplanką. – Žinai, mes tiek ilgai vilkomės reitingų užnugaryje, kad turime iš anksto pasirašytus koalicijos dokumentus su kiekviena, netgi Tiesos partija. Tik anie, žinoma, nesutinka, o paspausti nėra kuo. Tuo tarpu tu esi protingas vyras, Smarvydai. Neskandinsi savo laivo.
- Ir tuo pačiu pabūsi mums už buksyrą, - linktelėjo Paukštvanagis.
- Ee... – sumurmėjo sutrikęs Smarvydas.
- Tai vadinasi sutarta, - ištiesė ranką Žemgrobis. – Rytoj po pietų mes ateisime į bendrą posėdį, kai jau būsi susipažinęs su dokumentu. Tuo pačiu laiku informuosime rinkimų komisiją. Ten mano švogeris dirba, laiko nestums.
Smarvydas nejaukiai paspaudė Žemgrobio leteną. Jautėsi silpnas ir tarsi sapne.
- Gražus plakatas, - bedė riebų pirštą Paukštvanagis į paskubomis Rakštytės su maketuotą darbą, kabantį ant sienos. Jis turėjo įkvėpti partijos narius kovai su visais kitais. Ten buvo suklijuotos visų konkurentų galvos, o tarp jų didelėmis raidėmis užrašyta: „Lūzeriai“. Žemgrobio galva kaip tik kyšojo tarp raidės A kojelių.
- Aha, pasakysiu, kad nukabintų... – išprakaitavo Smarvydas. – Tai iki rytdienos tada.
- Iki, Smarvydai.

Dviems vyrams išėjus, kurį laiką buvo tylu. Pirmasis prasižiojo Šniaukštas, tačiau grėsmingu mostu buvo nutildytas. Smarvydas išsitraukė blakių detektorių ir netrukus surado Žemgrobio paliktą pasiklausymo blakutę. Sutraiškęs ją štabo antspaudu, jis pasisuko į savo padėjėją perkreipęs iš pykčio veidą.
- Sukviesk visus savus, TUČTUOJAU!

2025 m. Kovo 12 d. (ta pati diena)
42 dienos iki rinkimų.
Kažkur giliai Lietuvos viduryje, viename nepažymėtame vienkiemyje.

Babulencija Veronika tris kartus atsiduso ir paspaudė mygtuką šulinio šone. Svirtis sugirgždėjo ir jos galas pats ėmė leistis, tuo tarpu kitas galas ištraukė iš šulinio kibirą su vandeniu. Pastačiusi kibirą ant žemės, ji vėl atsiduso, pažiūrėjo į dangų, į žemę, į trobą ir pabandė nešti kibirą. Tačiau greitai nuleido, paveikta kepenų cirozės, skrandžio opos, bendro nusilpimo ir šiaip senatvės.
- Na ir ba su tavim, - susikeikė.
Paspaudė mygtuką kibiro šone, šis pašoko ant metalinių kojelių ir pats nubėgo į trobą.
- Pati vaikščiok, pati nešiok, dar mankštą daryk, - purkštavo vidury kiemo Veronika. – Eik tu ba, daktare Šalpusni. Užsilenksiu ir taip, ko man čia gydytis!
Paspyrė užsižiopsojusią vištą, jau ketino eiti paskui kibirą, kai pastebėjo atvažiuojantį laukais automobilį.
- Ko čia kam prireikė, ba ba ir dar kartą BA! – pratrūko babulencija. – Spicijaliai in kaimą išsikėlau, kad visoki nivažinėtų! BA! Jau ir pasislėpt nuo jūsų satelitų nebeįmanama!

Automobilis kratėsi ir svyravo, sumaniai aplenkdamas visus babulencijos per pavasarį išraustus apkasus ir slaptaduobes. Įvažiavo į kiemą, sustojo, iš jo iššoko jaunas vaikinas įtartinu veidu, kiek primenančiu naglą žiurkės snukį.
- Laba diena!
- Ba! – atsiliepė babulencija.
- Aš Tautvydas Mankurtas, iš Tiesos partijos. Ieškau Veronikos Nugalėtienės. Gal žinote...
- Nežinau, - atšovė babulencija. – Čia nieko nėra.
- Aha, - sutrikęs apsidairė Tautvydas. Tada ištiesė babulencijai popieriaus lapą. – Rinkimai artėja. Mes ištikimai lankome visus savo rinkėjus ir skatiname uoliai balsuoti už būsimą tautos gerovę. Čia pavyzdinis balsavimo lapas, tikrą gausite savo rinkimų apygardoje. Matote, kaip reikia balsuoti? Čia jau yra parodyta, kaip reiktų pažymėti mūsų, Tiesos partiją...
- Matau, - karktelėjo Veronika. – Su tokiais triukais užsikask po smėliu ir galvą nusipjauk. Tu ne iš Tiesos partijos.
- Ėė...
- Jėgu dar nepastebėjai, Tėsos partija sava balsavima formų pavyzdžius roda interniete, - nepatenkinta suurzgė Veronika. – O tu tikriausiai kankurientas, durnių valioji. Nori, kat mientams paskambyčiau? Aš mabylą turiu! Ir galiu forume apie tave parašyt, kat niekas už tave nibalsotų, vištgaidi tu!
- Viso gero! – Mankurtas skubiai įsirito į automobilį ir apsisuko taip greitai, kad net kiemo žvyrą iškniso. Įstrigo vienoje iš vilkduobių kairiu užpakaliniu ratu bebaigiąs išvažiuoti į pagrindinį šunkelį.
- Ba debilas, - susikeikė babulencija ir lėtai grįžo į trobą, kur jos jau laukė kibiras su vandeniu ir itin modernus kompiuteris, kurio ekrane švytėjo sustabdytas žaidimas „Elder Scrolls X – Evermor‘s Deep“. Pasidariusi kavos su pienu ji sėdo žaisti ir spaudė mygtukinę iki vėlaus vakaro.

2025 m. Kovo 13 d. (itin ankstyvas rytas)
41 diena iki rinkimų.
„SuperLietuva“ partijos būstinė.

- Tai įžeidimas, - dūsavo lyg pašautas žvėris Smarvydas. – Mirtinas įžeidimas, kliamba! Aš juos...
Kad ir kiek kartų buvo prisikalbėjęs iki šios vietos, tęsinio niekaip nesugalvodavo.
Rakštytė žiūrėjo į vadą neslėpdama nuoskaudos, kurios dar nebuvo pamiršusi. Šniaukštas darė tai, ką geriausiai mokėjo, visi kiti žiūrėjo sau į klynus, norėdami eiti miegoti.

Ant lentos kreida buvo surašytos svarbiausios idėjos, turėjusios tapti pagrindiniais tikslais, tačiau niekas neįsivaizdavo, kaip to pasiekti.
Nebuvo įmanoma rasti kompromato prieš Žemgrobį ir Paukštvanagį per tokį trumpą laiką. Nebuvo įmanoma sudaryti koalicijos su kažkuo kitu savo sąlygomis, nes kitų partijų žmonės dar turėjo lašą principų – jie ketino nuskęsti išdidžiai, su SAVO laivais ir SAVO partijomis. O galbūt jungėsi tarpusavyje, paslapčia nuo SuperLietuvos. Nebeliko laiko net to patikrinti. Smarvydas griežė dantimis, bandė galvoti visaip – ir metodiškai, ir kūrybiškai, tačiau nieko iš to neišėjo.
Be to, paaiškėjo, kad pensininkų taip lengvai apgaule nepaimsi. Pabandę suklastoti Tiesos partijos reklaminius biuletenius, jie laimėjo tik tiek, kad visų likusių partijų reitingai sumažėjo po lygiai dviem procentais. Neliko nuskriaustas nė vienas, išskyrus pagrindinį konkurentą. Dabar jau visi pralaimintys žinojo, su kuo turi kovoti ir Smarvydas guodėsi bent tuo, kad šiuo metu prieš Dovydo kūrinį kovojama plačiu partizaniniu frontu.
„Partizanų frontas“ – pagalvojo jis su įkvėpimu. – „Štai kur puikus partijos pavadinimas! Reiktų sugalvoti tik kokią nors programą, parašyti ką nors... Vis viena rinkėjai jų neskaito. Mes patys juos įtikinome, kad programos nieko vertos, nes jokia partija jų nesilaiko...“
- O kažin, Tiesos partija laikosi savo programos ir nuostatų? – mąsliai paklausė jis.
Visi draugiškai pakėlė galvas ir nustebę įsispoksojo į vadą. Klausimas buvo toli nuo to, ką aptarinėjo iki šiol.
- Nežinau, - murmtelėjo Rakštytė. – Greičiausiai.
- Lūzeriai, - sukikeno Šniaukštas.
- O jeigu paskleistume gandą, kad ir jie nesilaiko? – ėmė mąstyti kažkuris.
- Arba kad mes kruopščiai laikomės savo...
Visi susmeigė aštrius žvilgsnius į pasakiusįjį nesąmonę. Žmogus susigėdo ir nuraudo.
- Vadinasi, - reziumavo Smarvydas, - turime septynias valandas iki P. ir Ž. pasirodymo, po kurio mes turėsime pasirašyti popierius ir triūbyti per visas dūdas, kad jungiamės. Kurį laiką atrodys, kad esame silpni ir bejėgiai, kad priimame tokius... į savo tarpą. Ir turėsime velniškai stengtis, kad laiku pergraužtume jų gerkles, kol neišsidalino kėdžių mums už nugaros. Jei jau popierius iš anksto pasirašo, maža ką dar gali.
Visi palinksėjo sutikdami.
- Dešimt minučių kavai, tada susirinkimas dėl naujų idėjų generavimo, - atsiduso Smarvydas.
- O ką iki šiol darėme? – nesuprato Rakštytė.
- Eik tu, kvaiša, nebenervink! – pasiuto vadas ir užsidarė savo kabinete.
- Aha, eik. Kur nors... – pritarė ir Šniaukštas. Tada sustūmė dailią eilutę ir patraukė pro vamzdelį.

2025 m. Kovo 13 d. (vėlyva popietė)
41 diena iki rinkimų.
„Tiesos partijos“ būstinė.

Profesorius Rudkė velniškai norėjo atsisėsti ir nusnūsti bent pusvalanduką, tačiau įvykiai keitė vienas kitą vos ne šviesos greičiu. Aišku, dabar būstinėje lankytojų beveik nebuvo, lyg ir niekas netrukdytų, tačiau štai – iš pat ryto ėmė streikuoti interneto portalas, kur vyko pagrindinės transliacijos iš būstinės. Apsaugos sistema atpažino tipišką DDOS ataką ir optimizavo srautus, nors tai mažai gelbėjo. Kad ir kas organizavo išpuolį, jis buvo neaptinkamas. Galėjai kaltinti ką nori, bet neoficialiai.
Vienuoliktą valandą atvyko žmonės iš prokuratūros ir supažindino su užvesta byla – TP būstinėje įvyko kruvinas išpuolis, nors apie tokį niekas niekur negirdėjo.
Ak negirdėjo?! Betgi jūs viską filmuojate, vyručiai! Mums reikės jūsų kompiuterių standžiųjų diskų analizėms ir portalo lankytojų IP adresų...
Rudkė diskus davė per daug nesispyriodamas. O dėl portalo lankytojų iškvietė advokatus, kad šie aiškintų žmogaus teises, kurias jis jau buvo pamiršęs. Paskambino Dovydui ir pasakė apie diskus. Rezervinės kopijos, žinoma, jau paleistos.

Dovydas buvo atsargus – jeigu kalba pakrypdavo apie elektronines sistemas, jis visados strateguodavo toli į priekį. Visi serveriai duomenis kaupė trijose vietose – paskutinė gulėjo po jo paties lova, bute. Nenumatytam atvejui.
Visgi skubi evakuacija dėl ant šaligatvio paliktos bombos buvo kiek iš fantastikos srities. Gatvėje sumontuotos tinklo kameros užfiksavo, kaip vidurnaktį kažkoks benamis, šliauždamas pro šalį, palieka savo krepšį šalia stulpo. Dieną kažkokia bobulė netikėtai išgirdo kažką tiksint tame krepšyje. O tada prasidėjo cirkas be pinigų. Gaisrinė, greitoji, greito reagavimo būrys, žurnalistai, miesto meras – visi susirinko pažiūrėti, ar sprogs.
Apžiūrėti krepšio pasiuntė robotą, šis atsargiai peršvietė objektą visais įmanomais spinduliais ir galop paskelbė verdiktą – sukirmijęs batonas, senas žadintuvas ir bambalis alaus.
Liudininkė bobutė visa gerkle tikino, kad jinai matė laidus nuo detonatoriaus, kyšančius lauk. Tiesa, jinai ne itin girdėjo, ko jos klausė žurnalistai ir vis prašė pakartoti, mat jinai sena ir beveik kurčia. Tiesa, po interviu jinai netikėtai pasiūlė visiems balsuoti už Darbo partiją, mat jos sūnus ten dirba...

Rudkė įsitaisė fotelyje ir pažvelgė į laikrodį. Rodė po trijų dešimt.
- Prasideda – išdygo tarpdury Dovydo siluetas. – Vakar tikriausiai pasklido gandas apie mūsų palaikymą internete. Dabar visi tai žino.
- Ir bus tik blogiau, - atsiduso Rudkė. – Nuo šios dienos teks praktiškai gyventi būstinėje. Kad visi mus matytų čia ir nebūtų jokių progų mus apkaltinti.
- Tai ne išeitis.
- Žinau, bet tai būtų pats saugiausias variantas. Kai kurie žmonės, pralaimėdami mūšius darosi desperatiški ir pavojingi netgi patys sau. Jau nekalbu apie aplinkinius...
Dovydas apėjo stalą ir įsitaisė krėsle priešais Rudkę.
- Pats žinai, su kuo mes rungtyniaujame. Lietuvoje daugiau kaip aštuoni šimtai partijų ir visiškas chaosas, - pratarė jis tyliai. – Ir mūsų šansas – tai daryti tai, ko jie niekada nedarė.
- Taip, aš žinau devizą, - numojo ranka Rudkė. – Vakar skaičiau SL lyderio Smarvydo straipsnį apie tiesos filosofiją. Žinai, filosofas, mano nuomone, jis siaubingai prastas, bet kai kurios jo mintys tai kiauliškai teisingos. Tai ir pamaniau – mes rodome žmonėms viską, kas čia vyksta, kiekvieną žodelį ištransliuojame, viskas tik tiesa ir daugiau nieko, išskyrus tiesą. Bet ką reiškia šita tiesa ištisame dezinformacijos vandenyne? Būk tu sąžiningiausias žmogus – tave per porą valandų paskandintų bet kuriame televizijos kanale kelis kartus užsiminę, koks tas Rudkė yra kiaulė. Tiesiog šiaip – kelis kartus pakartotų, kad
Rudkė yra kiaulė
Rudkė yra kiaulė
Rudkė yra visiška kiaulė
Ir viskas – milijonams žmonių automatiškai įsidiegia „programa“, kad Rudkė yra tikras paršas. Net jeigu taip nėra. O kas eis žiūrėti kiaulės transliacijų? Niekas...
- Tu šiandien pesimistiškas.
- Turbūt. Prisiminiau vieno psichologo straipsnį apie manipuliacijas masėmis, tai ir sulyginau mūsų „tiesą“ su ta dezinformacijos lavina. Man atrodo, idealiausias variantas būtų, jeigu visi mūsų konkurentai tiesiog susivienytų į vieną didelę partiją.
- Ne viskas taip paprasta, yra taisyklės...
- Taisyklės desperacijos akimirkomis linkusios virsti išimtimis.
Abu kurį laiką patylėjo.
- Man reiktų nusnūsti, - subambėjo Rudkė, - nes darausi didelis pesimistas.
- Tai jau tikrai, - šyptelėjo Dovydas.
Jis ištraukė iš nišos belaidę klaviatūrą ir įjungė projektorių. Ant sienos išryškėjo partijos svetainės kontūrai. Forumas virte virė nuo lankytojų antplūdžio. DDOS ataka tikriausiai jau buvo nukreipta į šalį, serveriai persiorientavo į kitą adresų grupę ir dabar gyvenimas virė pilnu tempu.
„Duokit Rudkei pamiegot, nebegaliu klausyti jo pesimizmo!“ – juodavo ką tik užvesta tema.
„Planai, kaip apsisaugoti nuo konkurentų iki rinkimų“ – ką tik įsižiebė dar viena. Kažkuris lankytojas turbūt

nusprendė parodyti iniciatyvą. Po kelių minučių ten jau buvo geras tuzinas komentarų. Dovydas susidomėjęs atvėrė temą ir ėmė skaityti tekstus, kurių daugiau kaip du trečdalius sudarė ginčai tarp vartotojų.
- Jie palaiko tavo sprendimą.
- Kokį? – sukrutėjo Rudkė.
- Apsigyventi būstinėje visas tas trisdešimt devynias dienas, kol rinkimai pasibaigs.
- Mm... – numykė profesorius ir vėl užmerkė akis.

Po kelių minučių pats atsimerkė.
- Prisiminiau, - burbtelėjo. – Veronika jinai vardu.
- Kas? – paklausė Dovydas, neatsitraukdamas nuo klaviatūros.
- Politologė, kuri šešioliktaisiais sukėlė tikrą ažiotažą, išstumdama į viršūnę niekam iki tol nežinomą partiją į Seimą. Matematikė, filosofijos profesorė ir šiaip – geniali asmenybė. Paradoksas, tačiau ji nekenčia politikos kaip katė vandens.
- Ak, pamenu kažką…
- Nuodėmė būtų neprisiminti. Aišku, ji visą laiką tūnojo šešėlyje, bet kam reikėjo, tas nesunkiai sužinojo „Esmės“ partijos sėkmės priežastį. O va po to ji pradingo iš arenos. Dvidešimt pirmaisiais visi norėjo ją samdyti kaip konsultantę, tačiau nieko nepešė. Veronika tiesiog nebenorėjo prasidėti su politika.
- Įdomu. Kokia jos pavardė?
- Nugalėtienė. Jai tada buvo kažkur apie septyniasdešimt, tai dabar bus visai senutė.
- Nenuostabu, kad pasitraukė. Aš tokių metų irgi greičiausiai nenorėčiau turėti su politika nieko bendro.
- Metai niekuo dėti, - nukirto profesorius. – Kai jinai išstūmė Esmės partiją į Olimpą, prasidėjo šios išbandymo valdžia etapas. Istorija byloja, kad šio išbandymo esmiečiai taip ir neįveikė. Būtent TAI ir buvo tas lašas poniai Veronikai. Jinai praktiškai padėjo ateiti į valdžią dar didesnei potencialiai korupcijai.
Dovydas paliko klaviatūrą ramybėje ir sužiuro į Rudkę.
- Jeigu mes laimėsime, tas pats išbandymas laukia ir mūsų, - užsimerkė Rudkė. – Jeigu jo neišlaikysime...

Konferencijų salėje ūmai paliko tylu it kape.
„Na tada tai bus visiškas pypiec“ – įsižiebė forume kažkurio lankytojo atsakymas.

2025 m. Kovo 16 d.
38 dienos iki rinkimų.
„SuperLietuva“ partijos būstinė.

Smarvydas niauriai peržvelgė monitoriuje mirgančius vaizdus, transliuojamus iš konkurentų būstinės. Dabar visi jo konkurentai tapo vienu. Nebeliko visų tų šimtų partijų su jų ambicingais vadukais, turinčiais kalnus kompromato. Buvo tik viena – Tiesos partija su savo transliacijomis. Visi kiti ūmai tapo nebesvarbūs.
- O gal ir mes padarykime, kaip jie daro? – suknerkė absoliučioje tyloje Šniaukštas.
Smarvydas lėtai atsisuko į jį. Rakštytė pakėlė galvą nuo popierių, Kęstuvas pamiršo savo nešiojamą kompiuterį su ataskaitomis apie DDOS atakų sėkmę.
Visi, kas buvo patalpoje, sužiuro į Šniaukštą.
- Kaip suprasti – „kaip jie“? – sušnypštė Smarvydas.
- Na... jie juk transliuoja viską iš savo būstinės. Gal ir mes įrenkime kokį kambarėlį, kur galėtume retsykiais susirinkti ir protingai kažką pakalbėti?
- Aha, o tu netyčia užsimirši ir imsi šniaukšti vidury transliacijos, - atsistojo vadas. Jo grėsminga figūra šiandien visus šiurpino kaip niekad anksčiau. – Arba pasakysi, ko nereikia sakyti. Arba iš viso – pakalbėsi kaip visada ir visi supras, kad esi durnius, kokių reta!
- Ėė! – pasišiaušė Šniaukštas.
- Palauk, sugalvojau, - mostelėjo į pavaldinį Smarvydas. – Man ką tik toptelėjo geniali mintis... Matai, Šniaukštai, juk sakiau – tu sugalvosi kokią nors nesąmonę, o tai savo ruožtu duos man genialią idėją.

Brainstormingas – tai jėga!
Rakštytė neramiai sujudėjo kėdėje.
- Mums reikia savo konferencijų salę paversti realybės šou, - užsivedęs pradėjo Smarvydas. – Įrengsime tinklo kameras, užkursime galingą serverį ir išreklamuosime per televiziją, kad mes išeiname į viešumą. Kad visa mūsų veikla būstinėje bus transliuojama!
- Betgi čia mano idėja! – atsipeikėjo nuo šoko Šniaukštas.
- Nieko panašaus. Mano idėjos esmė yra ta, kad tu, mielas Šniaukštai, į tą patalpą nekelsi kojos, kad ko nors nepridirbtum. Su tavimi reikalai spręsis už kulisų, o ten mes sakysime tai, ką reikia pasakyti. O, pala, dar viena idėja! Manau, būtų ne pro šalį nusamdyti porą profesionalių aktorių su filosofiniu išsilavinimu. Jie galėtų ten žmonėms įvairius protingus dalykus sakyti...
- Pavyzdžiui? – kilstelėjo antakį Rakštytė.
- O tu dink man iš akių, negadinusi nuotaikos savo pesimizmu! – suriko Smarvydas. – Matai, kad aš dabar ant bangos?!
Rakštytė užvertė aplanką ir išėjo iš patalpos, dvigubai mirtinai įsižeidusi. Ji dar nebuvo pamiršusi ankstesnės nuoskaudos.
- Taigi, internetinės transliacijos, reklama, aktoriai, - patrynė rankas Smarvydas. – Kęstuvai, tu suorganizuosi man techninę dalį?
- Reikės kiek paspausti programų direktorių dėl reklamos bet, manau, viskas turėtų pavykti, - nusprendė neabejoti Kęstuvas, kuris dar turėjo smegenų ir jautė, kad idėja nėra pati geriausia.
- Šaunu. Aš pasirūpinsiu šou scenarijumi ir kalbomis, kurias turėsime ten sakyti. Rakštytės kabinetą paversime į repeticijų patalpas. Tu, Šniaukštai, tuojau pat išskrendi į Honkongą.
- O ko man ten...
- Komandiruotė darbo reikalais, jeigu kas klaus. O šiaip man nusišvilpt – gali ten ką nori daryti, kad tik būtų kaip pateisinti tavo nebuvimą eteryje.
- Aa... Na gerai, o kiek man ten sėdėti tame Honkonge?
- Iki rinkimų pabaigos.
- Kieeeek? – atvipo Šniaukšto lūpa. – Aš gi išdurnėsiu su tomis čiukčiomis! Ten net normalių kurvų nėra! Kaip aš...
- Vadinasi, nuspręsta, - trinktelėjo kumščiu į stalą Smarvydas. – Visi prie darbo! Kovalski, tu su Broniumi eikite, sutvarkykite konferencijų salę, kad būtų daugiau erdvės. Ir užsakykite daugiau šviestuvų. Viskas turi būti ryšku iki skausmo!

Į duris pabeldė.
- Kam ten ko?! – užbaubė Smarvydas. – Mes dirbame!
- Mes irgi, - tarpdury išdygo niaurios Žemgrobio ir Paukštvanagio fizionomijos. – Eime, Smarvydai, yra reikaliukas.
- Bet mes labai rimtais darbais...
- Tavo rimti darbai palauks, - numojo ranka Žemgrobis. – Mes rimtesnį turime. Yra pirmo ryškumo žvaigždė politikos padangėje ir mes ją dabar ruošiamės aplankyti bei nusipirkti. Tau geriau vykti su mumis.
- Kokia dar žvaigždė? – suraukė antakius Smarvydas.
- Girdėjai ką nors apie projektą „Ropolitikas“?
- Hmm... kažką lyg ir...
- Nieko tu negalėjai girdėti, nes tai ypač slapta informacija, - pašaipiai pertraukė Paukštvanagis. – Ją tik vakar išslaptino. Renkis, važiuojam. Ir pasiimk daug pinigų, jų reikės.
- Kas aš jums, kredito kortelė? – pasipiktino vyriškis.
- O kaipgi, - linktelėjo Žemgrobis. – Nesijaudink, pirkinys vertas kiekvieno cento. Gaila, mes tiek neturime, bet jeigu jau kooperuojamės, tai koks skirtumas, kas mokės?
- Mūsų duomenimis, tu vakar gavai slaptų įplaukų iš vieno garsaus, bet nenorinčio skelbtis asmens, taip kad mes tikri, jog piniginė itin pilna, - mirktelėjo Paukštvanagis.
Smarvydui beliko sugriežti dantimis.

- Tai kas per velnias tas Ropolitikas? – pravėrė jis burną, kai limuzino durys užsidarė.
- Ropolitikas, arba kitaip – Robotas Politikas – tai projektas, užsakytas dar gūdžiais 2013 metais, kai šalies politika buvo ne tokioje duobėje kaip dabar, - užsirūkė cigarą Žemgrobis. – Mes žinojome, kad ateityje bus tik blogiau, todėl slapta finansavome kai kuriuos dirbtinio intelekto tyrimus.
- Projektas užsilenkė, nes buvo prieitas aklagatvis, - trūktelėjo pečiais Paukštvanagis. – Nepavyko tinkamai sukurti dirbtinio intelekto, jis sakė tik tiesą, neatsižvelgdamas į aplinkos subtilybes, kada ta tiesa nėra visiškai pageidaujama. Žodžiu, projekto mes atsisakėme, tačiau visai neseniai paaiškėjo, kad tas mokslininkas darbus tęsė patyliukais, niekam nežinant. Vakar mums paskambino ir padarė staigmeną – robotas sukurtas, jis veikia. O kadangi viskas buvo baigta jau be tinkamo finansavimo, tai už prekę teks sumokėti.
- Robotas politikas? – nepatikliai pakartojo Smarvydas. – Rimtai?
- Tyrimai parodė, kad žmonės labiau pasitiki automatizuotomis sistemomis, atsitiktinių skaičių generatoriais, sudėtingais algoritmais, bet ne kitais gyvais žmonėmis. Logiška būtų manyti, kad tas, kuris savo komandoje turės robotą politiką, pelnys milijonų žmonių simpatijas. O tai reiškia balus, sėkmingus rinkimus, Seimą ir milijonus išplautų litų. Manau, toliau nebereikia tęsti, ką, Smarvydai?
- Ir kiek tas genialus produktas kainuos? – visai be nuotaikos burbtelėjo šis.
- Na, ketvertą – penketą milijonų gal. Ne daugiau.
- Tu bent žinai, kiek alkoholikų už tokius pinigus galima pakreipti tinkama linkme? Kiek pensininkų palenkti į savo pusę?
- Smarvydai, būk realistas. Šiais metais mes esame tokioje subinėje, kad negalime sau leisti tokios prabangos – žmonių pasitikėjimo. Dabar kiekvienas šmikis išmano juodąsias technologijas, kiekvienas hakeris per pusvalandį gali sukelti ažiotažą internete arba parodyti, kokie mes lūzeriai. Stebuklas, kad mūsų TAS konkurentas tokių dalykų dar nepadarė. Ne. Mums reikia žmonių visiško atsidavimo. Iki paskutinės smegenų ląstelės.
- Ir tą padarys robotas?
- Taip. – visiškai rimtu veidu patvirtino Žemgrobis.
- Statistika niekada nemeluoja, kai mes neleidžiame, - pritarė ir Paukštvanagis. – Robotas bus TAS lemtingas posūkis rinkimų metu.
- Gerai, - atsiduso Smarvydas. – Važiuojame pažiūrėti to stebuklo.
- Mūsų žmogus, - patenkintas linktelėjo Žemgrobis ir spustelėjo nuotolinio valdymo mygtuką. Limuzinas užsivedė ir ėmė važiuoti iš anksto įprogramuotu maršrutu. Jis visas savo vidaus paslaptis saugojo labai kruopščiai.

2025 m. Kovo 16 d. (tuo pat metu)
38 dienos iki rinkimų
Vilnius, nenustatyta vieta

- Na ir žmonių užsiveisė, ba, ba ir BA! – stoviniavo autobusų stotelėje babulencija Veronika. Jautė, kad kojos baigia sustirti nuo vaikščiojimo, o jaunimas buvo užėmęs vienintelį suoliuką. – Ir tai vadinasi mūsų tautos ateitimi. Ba ant tokios ateities! Bilietų kainos kaip pas vokiečius, autobusai kaip pas vokiečius o tvarka lietuviška. Komedija ba!
Susidomėjusi viena akimi žvilgtelėjo į milžinišką plakatą ant pastato sienos, kuriame žvilgėjo lakuotas kažkieno snukis, kviečiantis balsuoti už sąrašą nr. 753.
- Nelaimėsit jūs rinkimų, babausiai! – burbtelėjo daugiau sau.
- Kodėl? – susidomėjo šalia stovėjęs vyras madingu kostiumu.
- Kas kodėl? – karktelėjo babulencija.
- Jūs išreiškėte pesimistišką požiūrį į šį sąrašą. Kodėl? – maloniu balsu pasiteiravo vyriškis.

- Nieko aš neišreiškiau, - apsimetė kvaišele Veronika. – Aš tik šiaip...
- Aha... O sakykite mieloji, už ką balsuosite per rinkimus? Gal galėčiau jums rekomenduoti mūsų...
- Ai, nereikia, - numojo babulencija. – Jau žinau. Man anūkas sakė, kad balsuočiau už šitą... aną... kaip jis ten...
- Sąrašą numeris šeši šimtai trys? – viltingai paklausė vyras.
- Nee, pala... a – va, prisiminiau! Sakė balsuoti už Briusą Ly!
Apstulbęs vyras pasikasė pakaušį.
- Tą patį Briusą? Karatistą? Aktorių?
- Aha. Tą patį. Sakė, jis vienas atstoja visą partiją ir yra nenugalimas.
- Bet ponia, jis juk miręs.
- Būtent! Vadinasi, nieko blogo ir nepadarys, net jeigu bus išrinktas! Idealus kandidatas!
Babulencija įšoko į autobusą ir dingo vyriškiui iš akių. Autobusas vokiškai atsiduso ir pajudėjo iš vietos.

Kurį laiką vyras su kostiumu virškino negailestingą tiesą, tada lėtai išsitraukė telefoną ir išsirinko pirmą numerį iš sąrašo.
- Man atrodo, ką tik mačiau ponią Veroniką Nugalėtienę autobusų stotyje, - pasakė jis kažkam, kas tykojo kitame ryšio gale.
- O kas ji tokia? – paklausė tas kažkas.
- Šešioliktųjų politikos guru... Kliamba, jūs iš viso kuo nors domitės? Pagūglinkite!
- Ak, ŠITA Nugalėtienė?! Jinai Vilniuje?
- Juk sakiau – ką tik mačiau. Įšoko į autobusą, kuris juda link Žvėryno. Ką darom?
- Nežinau, reikia gerai pagalvoti. Tai svarbus įvykis visiems, laikyk liežuvį už dantų. Ir važiuok skubiai į štabą... Palauk. Kur tu sakei, tas autobusas juda?
- Žvėrynas...
- Kliamba, Juozai, tu bent žinai, kieno štabas yra Žvėryne?!
- Mano žiniomis, ten mažiausiai tuzinas štabų iš visokių šūdparčių. Ką tu...
- Ten yra „Tiesos Partija“! Vienintelis logiškai įmanomas pasirinkimas tokiai personai!
- Velnias! Tu manai, kad ji su jais…
- Jeigu jinai su jais, tai viskam galas. Tučtuojau pasek tą autobusą ir žiūrėk, kurioje vietoje Žvėryne jinai išlips! Ir kai išlips, skubiai papuršk jai į nosį preparato A. Toliau žinai ką daryti.
- Dėl Dievo meilės, ar tikrai būtina naudoti tą šlykštynę?
- Juozai, čia ne tas atvejis, kai reikia debatų! Arba darai, arba skrisi į istorijos sąvartyną pirmiau nei mes!
- Okėj, einu daryt, - nusivalė prakaitą Juozas su kostiumu. – Iki.
Skubiai pribėgo prie savo automobilio, atidarė bagažinę ir patikrino, ar flakonas vis dar guli savo vietoje. Preparatas A buvo itin slapta juodųjų technologijų priemonė, aukai sukelianti nevaldomą atsidavimą ir lojalumą pirmam pamatytam skaičiui. Tokio riboto poveikio priemonė buvo itin saugi naudoti prieš mases, nes išskyrus skaičiaus meilę, nepasireikšdavo niekaip kitaip. Labai mažai žmonių žinojo apie tokį dalyką ir praktiškai visi jie buvo mirę.
Juozas persižegnojo ir uždarė bagažinę.
- Atsiprašau, jūs atstovas? – užkalbino jį mergina su itin kvailoka šypsena veide. – Man labai patiko jūsų reklama, tikrai! Tokia čiotka, nū tokia super, kad jūs žinotumėt...
- Ačiū, jūs labai maloni, - suprakaitavo Juozas.
- Bet nū tokios reklamos tai jūsų konkurentams tik pavydėti ir pavydėti, nū tokia čiotkai čiotka pasirodė!
- Taip taip, žinoma! Balsuokite už mūsų numerį, už Briusą Ly ir viskas bus gerai!
Jis įšoko į automobilį ir užvedė variklį.
Tik apsisukęs suvokė, ką pasakė.
„Ta babulencija – tikrų tikriausia juodoji technologija ant kojų!” – nusipurtė Juozas. – „Už Briusą Ly... Eina peklon!”

2025 m. Kovo 16 d. (po dviejų valandų)
38 dienos iki rinkimų
Vilnius, visiems žinoma, todėl mažai tikėtina vieta

Smarvydas nusivalė švarius batus į nešvarų kilimėlį ir žengė į siaurą prieškambarį. Namo viduje buvo tamsu, langai kruopščiai uždangstyti storomis užuolaidomis, o lempos išsuktos.
- Štirlico slėptuvė? – pabandė atspėti jis.
Į jį atidžiai spoksojo dvi didelės, prie tamsos pripratintos akys. Jų savininkas it vaiduoklis išplazdėjo iš už svetainės durų.
- Jūs – Smarvydas? – tyliu balsu paklausė jis.
- Aha, aš, - atsiliepė šis lygiai taip pat tyliai. – O čia...
- Žemgrobis ir Paukštvanagis, žinau, - sušnabždėjo žmogus. – Aš esu Stasys.
- Oho, - tarė Smarvydas. – TAS Stasys?!
- Ne, kitas... Prašau čionai, paskui mane.
Jis pravėrė duris ir parodė į laiptus, vedančius į rūsį.
- Tai kad ten tamsu lyg šiknoj... – suabejojo Smarvydas.
- Taip tik jums atrodo. Tamsa yra kelių rūšių. Tamsi, itin tamsi, aklina, pusiau tamsi, beveik tamsi ir vidutinė. Tai štai, ten yra šviesiau nei vidutiniškai tamsu. Pamatysit.
- O kodėl mes taip šnabždamės?
- Patikėkite, taip tik jums atrodo. Iš mano pozicijų žiūrint, jūs riaumojate lyg skerdžiamas lokys.
- Tu matai, - nusistebėjo Smarvydas, tačiau nusekė Stasiui iš paskos. Jam už nugaros stenėjo Žemgrobis su Paukštvanagiu.
- Nekreipkite dėmesio į netvarką, - atsiprašė Stasys. – Aš nepasiklojau lovos po nakties. Rūsyje daug mažiau gatvės triukšmo, suprantate...
- Tai kad aš nė velnio nematau, - pasiskundė Smarvydas. – Čia tikrai tamsiau nei normaliai! Daug tamsiau! Gal galite uždegti šviesą?
- Na... taip, tuoj, palaukite.
Nepatenkintas Stasys sukrebždėjo tamsoje, netrukus įsižiebė nedidelė lempa ir tapo vos vos šviesu.
Pats mokslininkas buvo užsimaukšlinęs suvirintojo akinius.
- Man hiperfotozė, - pasiteisino jis. – Vykdžiau eksperimentą su vaistais, kurie padeda matyti tamsoje. Deja, eksperimentas nepasiteisino – efektas negrįžtamas ir neturi jokių priešnuodžių.
- Ak, - užjaučiamai palingavo Smarvydas. – Tai ir girdite gal dėl to labai gerai?
- Ne dėl to, bet panašiai, - trūktelėjo pečiais Stasys. – Kitas eksperimentas buvo... žodžiu, ilga istorija. Jūs juk dėl roboto čionai atvykote?
- Aha, - sušnabždėjo Smarvydas. – Tikiuosi, bent robotas bus pavykęs?
- O taip, - palingavo galvą mokslininkas. – Kas jau kas, bet robotas tai tikrai pavyko. Man tik su chemija nesiseka. Prašau čionai.
Jis parodė į aukštą, audeklu aptrauktą daiktą, pastatytą vidury rūsio. Kai priėjęs nutraukė dangalą, trys politikai pagarbiai įsistebeilijo į žėrintį metalo šedevrą, kuris turėjo tapti jų buksyru į sėkmę.
- Pirmasis pasaulyje robotas – politikas su branduoliniu reaktoriumi, - sušnabždėjo Stasys. - Daugiau niekur tokio negausite!

2025 m. Kovo 16 d. (prieš pusantros valandos)
38 dienos iki rinkimų
Vilnius, Žvėryno rajonas

Juozas kantriai tykojo savo erdviame automobilyje už mokesčių mokėtojų pinigus, įstrigęs mažareikšmiame

eismo kamštyje. Autobusas su auka vis dar neketino atverti durų, o jis jautėsi lyg medžiotojas, užuodęs iš karto kelias aukas.
„Aš sėlinantis tigras“ – galvojo Juozas, gniaužydamas oda aptrauktą vairą. – „Ne, geriau aš tūnantis drakonas!“
Nors, kelias akimirkas padvejojęs, sugrįžo prie tigro idėjos.
„Drakonas turi skiauterę“ – nusiminė Juozas. – „Tai čia beveik kaip gaidys, tik skiauterė didesnė. Vadinasi, aš tigras...“
Bemąstydamas užsižiopsojo į priešais stovinčio ”Audi“ subinę ir vos nepražiopsojo, kaip įstrigusio autobuso durelės prasivėrė ir nepatenkinti keleiviai pasipylė iš jo.
- O tu kliamba! – atsipeikėjo Juozas. – Bobos, palaukit! Negalima taip vidury gatvės išlaipinti žmonių, kur tu žiūri, žąsine šoferi??? Aš tau įstatymo pataisą padarysiu, gaidy tu, drakone prakeiktas!..
Bobulių vis daugėjo. Juozui pasivaideno, kad išvydo įžūliai sumirguliavusią Nugalėtienės skarą su peliukais Mikiais.
- Ne ne, tu irgi niekur neik, kol aš kamštyje stoviu! – pašėlo politikas. – Negalima taip!..
Apsigalvojęs čiupo flakoną nuo sėdynės, susigrūdo į kišenę respiratorių ir iššoko iš automobilio.
- Aš greitai, tik sutvarkau Nugalėtienę ir atgal į kamštį. Dviejų minučių netruks... – įtikinėjo save Juozas.
Persirito per kaimyno automobilį, išklausė nepatenkintą pypsenimą ir po akimirkos jau sukosi bobučių rate, ieškodamas žymiosios politologės.
Nugalėtienės niekur nesimatė.
- Nagi, kliamba... – sukosi vilkeliu Juozas. – Kur tu prapuolei, sena tarka?!
Išvydęs skaros kraštą, pranykstantį už pastato kampo, apsidžiaugė ir puolė iš paskos. Apsidžiaugė, nes dauguma žmonių traukė į priešingą pusę ir buvo žymiai mažiau šansų, kad jį kas nors pastebės, naudojantį neleistinas priemones.
Tų pačių spalvų skara ramiai, neskubėdama tolo šaligatviu. Pašalinių žmonių buvo, bet ne tiek, kad kas nors įgytų drąsos domėtis užpuolimu. Juozas iš politologijos kursų žinojo, kad kai politikas užpuola rinkėją apytuštėje gatvėje, šiam į pagalbą 99,9 proc. visų atvejų niekas neateis, smalsuoliai pernelyg nesiartins. Va jeigu užpultų sausakimšame bare, tada šonus išvanotų kaip reikiant, bandos instinkto paskatinti. Tačiau bandos instinktui reikia bandos.
Juozas užsimaukšlino respiratorių, ištraukė iš kišenės flakoną ir skubiais žingsniais pasivijo babulenciją.
- Atsiprašau, tamsta, man reikia jums kai ką padaryti, - čiupo auką už peties, apsukdamas veidu į save. Flakoną kilst, mygtuką spust...
- Oi! – prisidengė rankove babulencija. – Ko čia šlakstaisi seilėmis, pienburni tu! Ko čia mane, pensinykę graibai už apykaklės?! Iškrypėlis gal būsi?! Še tau, uostyk! Va! Dar reikia? O dar?

Juozas užklykė nesavu balsu, kai į jo akis tvoskė graužiančio skysčio purslai. Babulencija stebėtinai mikliai papurškė ašarinių dujų balionėliu ir politiko pasaulis ūmai tapo kupinas graudžių ašarų ir nepakeliamo skausmo.
Iš netikėtumo Juozas išmetė savo priemonę ir atsitrenkė nugara į sieną.
- Žinosi, kaip sėlinti iš paskos! – dūko babulencija. – Mandagūs žmonės iš priekio apeina, tave močia to nemokė?!
- Mokė, mane visko mokė! – mosavo rankomis apakintas Juozas. – Aš nenorėjau...
Bobulė piktai spyrė jam į kauliuką, tada papurškė dar kartą ir nukurnėjo tolyn gatve, panosėje keikdama šiuolaikinį jaunimą.
Nors ir aklas, Juozas savo siaubui suprato užpuolęs visai ne Nugalėtienę. Balsas buvo ne tas.
„Kur flakonas?!“ – apgraibomis šlavė šaligatvį. – „Reikia slėpti, kol kas nors nepamatė ir nepažino...“
Suradęs skubiai susigrūdo užantin ir respiratoriumi nusivalė ašaras. Akių vis dar nesinorėjo atmerkti – per daug skaudu buvo žiūrėti į pasaulį.

Nors ir susimovęs, Juozas dar nežinojo, kad tą dieną jis kai kam pasitarnavo. Mat bobulė, kuriai jis papurškė, vėliau pamatys automobilio numerį, kurį įsidėmės visam likusiam gyvenimui. Ir nors ši persona visai

neketino balsuoti, vėliau ji nubalsuos už numerį 525, kuris priklauso „Prisiekusių Šovinistų partijai“.

O kažkur kairėje supypsėjo nepatenkinti automobiliai, kamščiui vos vos pajudėjus iš vietos.

2025 m. Kovo 16 d. (prieš pusvalandį)
38 dienos iki rinkimų
„Tiesos partijos“ būstinė.

- Mes iš tiesų pirmaujame, - nušvito it saulutė Rudkė, skaitydamas ataskaitą iš prognozių centro. – Kai vakar išplatinome duomenis apie tinklo rezultatus, prisijungė nemažai papildomų rėmėjų. Mus rytoj kviečia į susitikimą su keliomis bendruomenėmis Kaune ir Klaipėdoje. Dievaži, aš jau užuodžiu pergalės kvapą ir gražesnę ateitį!
Dovydas nusišypsojo profesoriaus optimizmui įkandin.
- Tačiau Seime mes būsime ne vieni, - nusprendė likti pesimiste mergina, vardu Nataša, kuri čia dažniausiai virė kavą ir šypsojosi svečiams. – Mums dar reikės palenkti savo idėjų pusėn krūvą senųjų politikų, kurių dalis neabejotinai pateks. Istorija rodo, kad dažniausiai viskas likdavo po senovei, net ir atėjus naujokams.
- Nes tie senieji politikai – tik aisbergo viršūnė, - murmtelėjo Dovydas. – Už jų stovi verslininkai, norintys geros terpės savo verslams. Jie finansuoja visą stagnaciją...
- Ir toliau finansuos, - karktelėjo balsas nuo įėjimo. – Ir jūs visi pralaimėsite rinkimus, ba!

Visi, kas buvo patalpoje, nustebę sužiuro į susikuprojusią babulenciją, nepastebimai įsmukusią į konferencijų salę.
- Atsiprašau? – nustebęs sumurmėjo Dovydas. – Mes JAU laimime. Kas jūs tokia būsite?
- Jūsų profesorius teisingai pasakė – taisyklės desperacijos akimirkomis virsta išimtimis. Jos jau dabar virsta išimtimis, - sugergždė babulencija. – Vos vakar kelios partijos susijungė į vieną, nors tokiu laiku tą daryti draudžia įstatymai. Rytoj dar kelios partijos jungsis ir neabejokite – kuo toliau, tuo jūsų kova vis labiau primins ne politinę kovą, o mūšio lauką, kuriame kariausite prieš kažką panašaus į hidrą. Jūs pralaimėsite, nes esate siaubingai nelankstūs. Be to, jūs per daug teisingi. Negali normalus politikas būti teisingas! Visuomenininkas – taip. Politikas – jokiu būdu! Ba!
- Gal pasakysite savo vardą? – pasiūlė Dovydas. – Turiu jus perspėti – viskas šioje patalpoje transliuojama tiesiogiai į Internetą.
- Aš esu Veronika Nugalėtienė, - karktelėjo Nugalėtienė. – Ta pati Nugalėtienė, jeigu ką. Ir taip, žinau. Aš jus seniai stebiu ir man jūsų gaila, vaikučiai. Jūs čia gražiai žaidžiate smėlio dėžėje, rodote filmukus internete. Visi tokie teisingi, tokie gražūs, visi tokie palaikomi ir žodžių kišenėje neieškantys. Bet aš jus perspėju – toli taip nenueisite. Rinkimai laimimi ne žmonių skaičiumi, o juodosiomis technologijomis. Na žinote, kai pasakai nesąmonę ir ja patiki visi. Arba kai ištransliuoji savo numerį televizijoje, užmaskuotą kas dvidešimt penktame kadre. Arba kai papurški į nosį preparatu A. Jūs naudojate tokias technologijas?
Veronika numetė ant stalo savo krepšį ir susmuko kėdėje.
- Jeigu matėte mūsų transliacijas, tai žinote atsakymą, - šyptelėjo Dovydas. – Dievaži, kaip netikėta jus matyti po tiek laiko tylos...
- Nebūk stuobrys be stuburo. Sakyk taip arba ne, - urgztelėjo babulencija. – Bestuburių ir taip pilna aplinkui, balotiruojasi už kiekvieno kampo. Tai jūs ką, net lankomumo apskaitos neklastojate? Net apklausų internete?
- Ne, - papurtė galvą Dovydas.
- Blogai.
Veronika ištraukė iš rankinuko vaistų buteliuką ir trūktelėjo iš viso. Nepatenkinta susiraukė ir pačepsėjo.
- Gal išjungtumėte trumpam tas transliacijas? Norėčiau rimtai su jumis pasikalbėti apie rinkimus. Jūs kol kas turite daugiausiai potencialo priartėti prie tikslo. Nesakau „pasiekti tikslą“, nes priartėti ir pasiekti – du labai skirtingi dalykai. Šiais laikais bet kuris cirkininkas gali kandidatuoti į Seimą, užtenka jam pasakyti, kad jis to nori. O va pasiekti – dalykas visai kitas. Tai kaip?

- Jūs suprantate, kaip tai atrodys? – nusijuokė Dovydas. – Mes visų žiūrovų akyse išjungiame transliaciją, kuomet pati Nugalėtienė mums duoda patarimus, kaip laimėti rinkimus va tokiais žodžiais?
- Na taip, atrodys prastai, - sutiko babulencija. – Čia jau jūsų pasirinkimas. Minutę atrodyti prastai, bet laimėti rinkimus, arba visą laiką atrodyti labai gerai, bet jų nelaimėti. Supraskite pagaliau, rinkėjų nuomonė čia visiškai nieko nereiškia! Kaulą rinkėjai griebia naudodamiesi toli gražu ne logika, tuo metu vyksta visai kiti procesai, kuriuos jums, vaikučiai, reiktų išmokti, jeigu norite nors menkiausių rezultatų. Pavyzdžiui, kiek kartų jūs tyčia pakenkėte savo konkurentams? Kiek kartų ką nors suklastojote, paskleidėte dezinformaciją? Nė vieno? Vadinasi, sėdėjote čia rankas sudėję ir tikėjotės, kad visi patikės tokia angelo poza. Jūs paprasčiausiai neturite išsiauginę dantų, jeigu netyčia ir laimėsite rinkimus, tai jus suvalgys Seime. Ne tokių politikų dabar reikia šaliai. Dabar yra pereinamasis laikotarpis iš visiškai mėšlinos politikos į pusiau mėšliną. Vadinasi, jūs patys turite būti pusiau mėšlini. Žmonės paprasčiausiai nesupras, jeigu peršoksite iš visiško mėšlo į aplinką be jokio mėšlo. Ką, nebėra kyšių, nebėr „otkatų“? Taip nebūna! Nebėra korupcijos? Nesąmonė! Visi politikai sąžiningi? Cha, meluokit kam nors kitam, bet ne man, rinkėjui! Va taip bus ir ne kitaip.
Veronika vėl trūktelėjo savo vaistų ir paprašė vandens. Nataša pašoko iš savo vietos.
- Tai kaip? – paklausė babulencija. – Jungiam tinklą lauk ir pakalbam rimčiau?
- Aš... nemanau... – sutrikęs papurtė galvą Dovydas.
- Jūsų teiginiai visai neįprasti ir kategoriški, - nustebęs pasakė Rudkė. – Aš net nesupratau pusės jų pagrindo. Gal galėtumėt paaiškinti, ką...
- Prieš visą pasaulį – jokių paaiškinimų, - burbtelėjo babulencija. – Tada paprasčiausiai niekas nesuveiks. Čia tas pats, kas pasakyti, jog bandysi apgauti ir tada bandyti apgauti. Nesuveiks.
- Bet kuriuo atveju mes tinklo neišjungsime, – papurtė galvą Dovydas. – Tačiau buvo malonu jus pamatyti gyvai, ponia Nugalėtiene.
- Ak, man irgi, sūneli, - šyptelėjo babulencija. – Man irgi. Tu kaip iš pasakos vaikams, toks teisingas ir toks paprastas. Gaila, kad pralaimėsi. Na bet jeigu nenori teptis rankų, tai tavo valia. Man laikas į autobusą. Šiais laikais net tvarkaraščiais negali pasikliauti. Juolab politikais. Čia aš ne apie jus, jeigu ką.
- Galiu pavežti, - pasisiūlė Rudkė.
- Nereikia. Daktaras man liepė daugiau vaikščioti. Sėkmės darant rinkėjus. Viso.

Nustebę „teisuoliai“ tik kilstelėjo pirštelius atsisveikindami. Babulencija išmaukė vandenį ir iškurnėjo pro duris.
- Kas čia įvyko? – po minutės tylos pralemeno Nataša.
- Kad aš žinočiau... – atsiliepė Dovydas.

- - -

Babulencija kurį laiką kiceno link autobusų stotelės, kol paskutinė tinklo kamera pasiliko toli už nugaros. Tada ji apsidairė ir mikliai šmurkštelėjo už kampo atsipūsti ir išgerti vaistų.
- Nagi, ateikite manęs surasti, visi likusieji! – piktdžiugiškai sumurmėjo pati sau. – Su savo satelitais ilgai netruksite, o aš tuo tarpu pailsėsiu...

2025 m. Kovo 16 d. (vakaras)
38 dienos iki rinkimų
Vilnius, visiems žinoma, todėl mažai tikėtina vieta

Stasys su suvirintojo akiniais kiek patrypčiojo šalia metalinio padaro. Atrodė, kad jis jaučiasi kiek nejaukiai.
- Tai?.. – nutęsė Smarvydas.
- Gal jį reikia įjungti? – pasiūlė Žemgrobis.

- Ak, taip. Tuojau, - nusišypsojo Stasys ir siektelėjo kažko robotui už nugaros. Šis sudrebėjo, kiek labiau išsitiesino ir pakarpė orą dvejomis antenomis. Jo akys suspindo ir Smarvydui pasirodė, kad ta maloniai raudona šviesa jam visai patinka.
- Ir kas toliau? – paklausė jis.
- Na... hm... – sutrikęs pasikrapštė pakaušį Stasys. – Viskas. Jis veikia. Gali sekti paskui jus, kur tik pasakysite...
- Aš paskui bet ką neseksiu, - maloniu balsu pragydo robotas, - kol nebūsiu tikras dėl vedančiojo politinių pažiūrų ir reitingo. Reitingas labai svarbu. Pažiūros – nelabai. Nenoriu sekti paskui lūzerius. Prieštarauja tikslui.
- Jis kalba! – nudžiugo Paukštvanagis.
- Ir balsas sodrus, kaip kokio Cicino, - su pasigėrėjimu atsiduso Žemgrobis.
- Jūs labai malonūs, - nusilenkė robotas ir sukikeno maloniu balsu.
- Tai koks tas tavo tikslas? – vis dar stengėsi išlikti įtariu Smarvydas. Jis žinojo, kad turės mokėti už pirkinį, todėl neskubėjo džiaugtis.
- Balotiravimasis, sėkmingi rinkimai, valdžia, dar didesnė valdžia, absoliuti valdžia, - išvardino robotas. – Būtent šia tvarka, taip.
- Man tinka, - pasikasė pilvą Žemgrobis.
- Pastebėjote? Jis paminėjo tik valdžią, bet nepaminėjo darbo valstybės naudai, - nušvito Paukštvanagis.
- Darbą dirba darbininkai. Valdžia valdo, - paaiškino robotas. – Būdamas valdžioje, aš negaliu dirbti. Turiu valdyti. Bet kokiomis priemonėmis, kurios neprieštarauja Konstitucijai.
- Tikras politikas, - pagarbiai sumurmėjo Smarvydas. – Vadinasi, tu dirbsi mums?
- Ar jūsų reitingas pakankamai aukštas?
- Pats aukščiausias, - sumelavo Smarvydas.
- Tada žinoma, aš jūsų paslaugoms pakeliui į absoliučią valdžią. Mes nugalėsime. Chi chi...

Robotas krūptelėjo ir suglebo. Stasys patraukė ranką šiam iš užnugario.
- Tai kaip? – paklausė jis.
- Imam, - pliaukštelėjo delnais Žamgrobis.
- Palauk, robotas gal ir gerai atrodo, bet jį reikėtų dar rimtai išbandyti lauko sąlygomis, - paprieštaravo Smarvydas. – Kas bus, jeigu jis tik rūsyje kažko vertas, o prieš minią praras balsą?
- Rimtai? Robotas su viešo kalbėjimo baime? – pašaipiai burbtelėjo Paukštvanagis.
- Aš galėčiau jums jį išnuomoti, - sutrikęs pasikrapštė galvą Stasys, - tik kad jūsų buvę bendrapartiečiai irgi jį nori imti bandymams. Robotas, deja, tik vienas.
- O pekla, tu ir Kebensko šutvei apie jį pasakei?! – šūktelėjo Žemgrobis.
- Aš visiems buvusiems užsakovams pranešiau, - trūktelėjo pečiais Stasys. – Ne mano bėda, kad jūs skaldotės greičiau nei urano atomas.
- Mes mokam pinigus! – žengė į priekį Paukštvanagis. – Sakyk, kiek nori ir šitas bičas tau sumokės! Jokių bandymų, pasitikėsime šiuo testu.
- Bet aš... – išsižiojo Smarvydas, ketindamas kažkaip paprieštarauti.
- Keturi milijonai, devyni šimtai penki tūkstančiai, šeši šimtai du litai ir keturiasdešimt centų, - skubiai pasakė Stasys.

Keliolika sekundžių apytamsiame rūsyje buvo tylu it faraono kape.
- O kodėl tokia įdomi kaina? – atsitokėjo pirmas Smarvydas.
- Prie roboto savikainos pridėjau savo darbo valandas, padaugintas iš savo darbo valandos kainos, tai ir gavosi va tiek, - skėstelėjo rankomis Stasys. – Viskas sąžiningai.
- Mokėk, - mostelėjo ranka Žemgrobis, – ir nešam iš čia robotą, kol kiti neatvažiavo. Noriu, kad rytoj iš ryto jis jau pasirodytų eteryje su mūsų logotipu ant krūtinės. Metas sužavėti žmones.
- Jis tikrai veikia, - patikino Stasys. – Aš su juo visą mėnesį debetavau apie komunizmo naudą ir pralaimėjau.

- Tai kad su tokia tema bet kas pralaimėtų... – subambėjo nepatenkintas Smarvydas. – Gerai, tiek to. Trauk kortelę, moku.
Politikas ir mokslininkas suglaudė korteles, Smarvydas graudžiai atsiduso, matydamas, kaip stulbinanti suma nueina velniop.
Robotas krūptelėjo, kai jį vėl aktyvavo.
- Instrukcija bus? – prisiminė pirkėjas. – Dievaži, jeigu šis daiktas pakeliui...
- Pats robotas yra instrukcija. Klauskite ir jis atsakys.
- Gal jau nešdinamės? – pasiūlė neramus Žemgrobis. – Nenoriu susidurti su Kebensko šutve pakeliui. Baisiai gaižus tipas.
- Pirmyn į eterį! – užbaubė robotas. – Dezinformacija, pažadai, triuškinantys debatai! Aukštas reitingas! Dar aukštesnis reitingas! Peeergalėėėė!
- Jis tik prie savų taip kalba, - skubiai paaiškino Stasys, išvydęs blyškų Smarvydo veidą. – Kai atsidurs viešumoje, sakys tai, ką reikia sakyti.
- Man jis patinka! – išsišiepė Žemgrobis. – Eime daryti pergalės.

- - -

Kai trys politikai ir robotas išsinešdino, Stasys giliai atsiduso ir išjungė šviesą, atsidurdamas palaimingoje tamsoje. Tada suvaldė drebančias rankas ir puolė prie tamsiausiame kampe sustatytų sukrautų lagaminų.

2025 m. Kovo 17 d.
37 dienos iki rinkimų.
Šeškinės mikrorajonas. Viename neįtartiname bute.

- Mano meile... – priglaudė nosinaitę prie veido Rakštytė, išsišnypšdama susikaupusias nuoskaudas ir ašaras. – Koks tu tolimas ir nepasiekiamas!
Mergina klūpojo sukniubusi priešais širdutėmis apklijuotą monitorių, kuris kaip tik rodė transliaciją iš „Tiesos partijos“ būstinės. Bet kuris internautas planetoje galėjo bet kuriuo metu prisijungti ir gyvai stebėti Dovydą, kuris dabar kaip tik baisėjosi nauja televizijos laida, transliuojama iš konkurentų stovyklos. Tačiau Rakštytei buvo nusispjauti į laidą. Išjungusi garsą jinai rijo akimis gražų it angelas partijos vaduką, kurio išdidintas portretas kaip tik kabojo virš jos lovos.
- Tu toks teisingas, mano meile, toks protingas, - graudinosi mergina. – Kaip gaila, kad mes priklausome skirtingoms partijoms... Niekas nesuprastų mudviejų nemirtingos meilės!

Aišku, iki nemirtingos meilės dar trūko mažiausiai paties Dovydo ir prisipažinimo jam, tačiau Rakštytė pernelyg ilgai svaigo savo fantazijose – ji jau buvo savo mintyse ištekėjusi už Dovydo ir netgi tapusi nėščia.
- O žinai, jie būtų žavūs juodaplaukiai mažyliai, - nusijuokė Rakštytė pro ašaras. – Ir be galo protingi... Kodėl mes iš viso patraukėme į tą politiką, a? Kažkokia pornografija kvadratu. Visą laiką – nenutrūkstamas melas, šantažas, veidmainystė ir begalinė kvailystė. Ir dar mudu taip toli vienas nuo kito, tarsi skirtingose erdvėse...

Suskambo telefonas, tačiau Rakštytė išgirdo gal tik po penkto – šešto skambtelėjimo. Pašokusi ji nusivalė ašaras ir sugrįžo į realybę.
- Alio? – ištarė profesionaliai ištreniruotu balsu.
- Kur tave velniai nešioja? – sušnypštė Smarvydas kitame ryšio gale. – Nešk subinę į štabą! Pas mus krizė!

2025 m. Kovo 17 d.
37 dienos iki rinkimų
„Tiesos partijos“ būstinė. Prieš 15 minučių.

- KPŠ?! – jau kelintą kartą pakartojo Dovydas, nenuleisdamas akių nuo televizoriaus. – Kas per šūds?
- Kažkoks košmaras, - juokėsi Rudkė. – Bet nors nuoširdžiai linksma, nesakykit.
- Man veidas dega, - vėsinosi sąsiuviniu Nataša. – Jie tai vadina transliacija?

Lietuvos pirmasis kanalas jau visą valandą transliavo tiesiai iš „Superlietuvos“ partijos būstinės su dideliu prierašu „Sensacija! Politikų gyvenimas gyvai!”.
Ekrane dažniausiai šmėžavo Smarvydo fizionomija, retsykiais pasirodydavo Žemgrobio trigubas pagurklis. O kai nelikdavo nė vieno iš jų, iš kažkur atsirasdavo du nematyti tipai, kurie vis pratęsdavo pokalbį apie tą patį:
- Tai Zigmai, kokie mūsų reitingai? Kokios naujienos?
- Prieš penkias minutes iš statistikos centro pranešė, kad pakilome dviem punktais.
- Vis dar antri po Tiesos partijos... Bent trečdalis kėdžių Seime garantuota, galėsime pensininkams pensijas pagaliau padidinti.
- Aha, ir mokesčius verslui sumažinti.
- Ir atlyginimus pakelti.
- Ir dar daug ko gero mūsų mylimai šaliai padaryti! Tiesos partija to niekada niekam nepažadės, jie net savo programoje tokių punktų neturi!
- Aha, o mes jau turime!

- KPŠ?! – kiauktelėjo Dovydas. – Taigi čia sudegusio teatro artistai! Kas šiais laikais tokį farsą žiūri?!
- Na... mes dabar žiūrim, - pasivėdino Nataša.
- Aš turėjau galvoje... jie ką, rimtai?!
- Jeigu užsakė geriausią eterio laiką, tai matyt kad rimtai.

- O štai ir mūsų didysis protas – robotas SuperLietuvis! – sušuko abu artistai eteryje ir ėmė ploti katučių. Į patalpą įžengė žvilgantis padaras, kurį išvydęs Dovydas pakabino žandikaulį.
- O čia kas per...
- Sveiki žiūrovai, sveiki mieli Lietuvos žmonės! – Cicino balsu pragydo ir manipuliatoriumi pamojavo į „slaptas“ kameras robotas. Jo metaliniame veide švytėjo iš LED lempučių išdėliota šypsena. – Aš esu naujas komandos narys, šviesiausias Visatos protas, dvidešimties branduolių procesoriaus ir visos politinės bibliotekos nešiotojas – ROBOTAS SUPER-LIETUVIS!!!
- Triskart valio! – subliuvo abu artistai.
- Esu naujas perspektyvios partijos narys, labai tikėtina, kad ateityje tapsiu nepamainomu lyderiu. Ir taip – aš nesu gėjus. Tai buvo pokštas, cha cha!
- Jis ne gėjus! – apsikabino abu artistai.
- Turbūt nereikia minėti, kad būdamas robotu, esu nepralenkiamas skaičiavimo srityje ir man nereikia miegoti. Vadinasi, aš galiu tinkamai tarnauti šaliai ištisas dvidešimt keturias valandas per parą, septynias dienas per savaitę ir balsuoti už pačius geriausius įstatymus (kuriuos, beje, pats ir pasiūlyčiau visapusiškai išnagrinėjęs jūsų, mieli žmonės, problemas). Man nereikia maisto, šiltų namų, patogios lovos. Man nereikia pinigų, todėl esu nepaperkamas ir pats sąžiningiausias padaras šioje planetoje! Balsuokite už Roboto partiją ir jūsų svajonės išsipildys!

- Už Roboto partiją?! – vienbalsiai subliuvo Rudkė su Nataša. – Tai kad jau nebegalima įregistruoti jokių naujų…
- KPŠ… - susmuko Dovydas. – O aš maniau, rinkimai bus žmoniški.

- Aš tau sakiau, kad kuo toliau, tuo didesnis idiotizmas bus, - valėsi ašaras Rudkė. – Tik aš irgi nesitikėjau roboto.

- Mūsų visų svajonės išsipildys! – pakartojo ekrane abu artistai.
- O dabar pašokime mieliems žiūrovams šokį pokį! – pasiūlė robotas ir paleido iš savo slaptų garsintuvų siaubingai įtraukiančią diskotekinę muziką su daug žemų dažnių. Ir pats ėmė kraipytis į taktą.

Dovydui teko pripažinti, kad šokti šitas sutvėrimas visgi sugeba. Tačiau laida ūmai nutrūko šokiui net nepasiekus apogėjaus. Prasidėjo reklama.

2025 m. Kovo 17 d.
37 dienos iki rinkimų
„SuperLietuva“ būstinė.

Visas išraudęs iš pykčio Smarvydas laikė rankose jungiklį nuo serverio ir transliacijos įrangos. Jo įsiūčiui nebuvo ribų.
- Roboto partija?! – subliuvo jis į metalinį roboto veidą. – Kokį tu čia mėšlą paporinai, kilobaito gabale! Nėra tokios partijos! Tu priklausai SuperLietuvai, aišku?! Jėzau Kristau aukštielninkas, ir viską tiesiai į eterį! Ką dabar žmonės pasakys?!
- Kad mūsų partija keičia pavadinimą ir yra pati geriausia? Chi chi... – sukrizeno robotas.
- Bet mes nekeičiame pavadinimo!
- Aš išanalizavau pastarųjų trijų savaičių interneto portalų komentarus ir nustačiau, kad „SuperLietuvos“ pavadinimas 98 proc. yra naudojamas kaip keiksmažodis, - išnyko LED šypsena nuo roboto veido. – Tai nesiderina su mano tikslu. Partjos, kuriai atstovauju, pavadinimas, turi būti kiekvienam žmogui kaip malda, kaip rytinė mantra. Mes keičiame pavadinimą.
- Tu neturi jokių įgaliojimų keisti pavadinimą! – užriaumojo Smarvydas. – Aš čia esu sukruštas vadas, aišku?!
- Aišku. Jūs sukruštas vadas. Bet šitą išvadą aš pasidariau dar žengdamas pro duris, kai suveikė apsauga nuo elektronikos. Jeigu jūs būtumėte perspektyvi partija, jums nereikėtų tiek saugotis. Vadinasi, arba nemokate meluoti, arba sakyti tiesos. Bet kuriuo atveju – didelis blogis.
- Manai, man reikia tavo moralų šiuo momentu? – sugriežė dantimis Smarvydas. – Geriau galvok, kaip atsiprašysi eteryje žiūrovų ir įpirši jiems mūsų dabartinį partijos pavadinimą vietoje savo mokslinės fantastikos! Mes nieko nekeičiame, taškas!
- Lingvistinė nesąmonė. Jūs ir negalite pakeisti nieko, nes niekas yra tas pats, kas nulis. O su nuliu neįmanoma jokia matematinė veikla. Jūs galite pakeisti nebent kažką...
- Vajėzau, užsikišk! – subaubė Smarvydas ir išlėkė pro duris. – Kur ta kurva Rakštytė?! Kvieskit visus į posėdį, reikia skubaus plano! O šitą gelžgalį laikykite per padorų atstumą nuo bet kurios kameros! Kur Žemgrobis???

Po dešimties minučių, valydamasis prakaitą konferencijų salėje jis bedė pirštu į du broliukus storuliukus:
- Jūs, kliamba, įkalbėjote jį nusipirkti! Prakeiktas robotas pasišiko tiesioginiame eteryje prieš visą šalį! Ką dabar darysime, ką?!
- O juk geriau pagalvojus, jis visai teisus, - skėstelėjo rankomis Žemgrobis. – Partijos pavadinimas šūdinas, Smarvydai. Jeigu jau susijungėme, gal rimtai reiktų naujo pavadinimo?
- Ir ką tai pakeis? Tarsi dėl pavadinimo būtų laimimi rinkimai...

Patyliukais į vidų įkiceno pavėlavusi Rakštytė ir nutūpė į savo vietą. Smarvydas jos net nepastebėjo.
- Taip ir yra, - sududeno Paukštvanagis. – Kuo geresnis partijos pavadinimas, tuo daugiau balsuotojų.

- Statistika niekada nemeluoja, kai mes neleidžiame, - pritarė Žemgrobis.
- Pervadinti partiją būtų idealus pasirinkimas. Tai sumaišytų rinkėjams smegenis ir jie nustotų mus keiksnoti komentaruose, - patenkintas atsilošė Paukštvanagis.
- O robotą jie šiaip ar taip įsimylės, - užbaigė Žemgrobis.
- Mes NEKEISIME pavadinimo! – užsispyrė Smarvydas. – Čia aš suk... vadas esu, aišku?!
Abu storuliai nutylėjo.
- Dabar reikia labai atsargiai apgalvoti, kaip mes žmonėms paaiškinsime roboto klaidą, - prakaitavo Smarvydas. – Gal tarp jo procesoriaus dvidešimties branduolių kuris vienas brokuotas, gal jis užsikrėtė kokiu nors virusu, tarkim, nuo Tiesos partijos, ar ne? Taip jam ir įstrigo tas Roboto partijos pavadinimas. Ir ne kitaip...

- Betgi, - kilstelėjo galvą nuo nešiojamojo kompiuterio pabalęs Kęstuvas, - čia ir yra įdomioji dalis. Roboto partija iš tiesų egzistuoja. Šiandien iš ryto ji atsirado kandidatų sąrašuose numeriu 801.
- Ką?! – vienbalsiai subaubė Smarvydas, Žemgrobis ir Paukštvanagis.
- Ką čia kliedi, jau nebegalima registruoti partijų į rinkimus... – paprieštaravo Rakštytė.
- Patys pažiūrėkite, - apsuko kompiuterį Kęstuvas. – Šį rytą, lygiai šeštą valandą. Įsiregistravo ir iš karto gavo pirmą auką nuo nenustatyto asmens - keturis milijonus, devyni šimtai penkis tūkstančius, šeši šimtai du litus ir keturiasdešimt centų.

Mirtinoje tyloje partijos vadas palinko prie monitoriaus ir netikėdamas perskaitė įrašą. Paskui dar ir dar kartą.
Rakštytė toje tyloje jau norėjo ištarti savo didžiąją naujieną, bet nespėjo.
- Betgi aš žinau šitą pinigų sumą, - suvapėjo Smarvydas. – Tiek aš sumokėjau už robotą!
- Stasio darbas! – atsitokėjo Žemgrobis.
- Prakeiktas apsimetėlis su suvirintojo akiniais, - sušnypštė Paukštvanagis. – Apiplėšė mus!
- Tas robotas visai ne sugedęs, - susmuko kėdėje Smarvydas. – Tai sabotažas! Išsireklamavo mūsų sąskaita, mūsų sąskaita įkūrė partiją!
- Ir jau turi pusantro tūkstančio preliminarių rėmėjų, - pratarė Rakštytė. – Atradau jų svetainę. Panašu, kad transliaciją su robotu jie jau pasisavino ir renkasi balus.
- Viešpatėliau, na ir greičiai! Mes imam po du balsus per parą, o jie tūkstantį nuo ryto?! Reikia kažką TUČTUOJAU daryti! – pašoko Smarvydas. – Paukštvanagi, tu važiuoji pas Stasį! Pasiimk Stanislovą ir Marių. Išmušk iš to niekšo mano pinigų likučius. Jeigu neduos – Stanislovas žinos, ką padaryti, kad duotų. O paskui nusukite jam sprandą, supratot?!
- Bet...
- Metaforiškai, kliamba. Ne iš tikrųjų. Bet kailinius jam vis viena gerai išskalbkit, kad kitą kartą žinotų, su kuo turi reikalą. Žemgrobi, mudu važiuojame pas tavo švogerį aiškintis, kaip Roboto partija sugebėjo papulti į sąrašus tokiu neleistinu laiku!
- Aš tam niekšeliui už tokius prasižengimus sprandą nusuksiu! – sugniaužė kumščius storulis. – Metaforiškai...

- Dar niekur neikite, - kyštelėjo Kovalskio galva į konferencijų salę. – Įsijunkite teliką, per LNK rodo šį tą įdomaus. Turite pamatyti!
Rakštytė tik giliai atsiduso. Įvykiai sukosi uraganu ir niekas nenorėjo išgirsti jos didžiąją naujieną.
- Mes turime rimto darbo! – suriaumojo Smarvydas. – Valstybė pavojuje!
- Neabejoju, kad dabar visos partijos prilipusios prie ekranų, - pasakė Kovalskis. – Jums geriau irgi tą patį padaryti. Tučtuojau.
Urgzdamas Smarvydas išpildė jo prašymą. Įjungė plazmą ant sienos ir bukai įsispoksojo į laidos vedėjos ir kažkokios babulencijos veidelius. Pastarosios jis nepažino.
- Ir ką?
- Taigi čia Veronika Nugalėtienė, - pratarė Rakštytė. – Šešioliktųjų politikos guru. Kokio velnio ji dabar

televizijoje?
- Ta pati boba, kuri...?
- Aha, šita. Pagarsink.

-... sukasi bemaž neprognozuojamai. Ką jūs manote apie tai, ponia Nugalėtiene? – meiliai šypsojosi vedėja.
- Padėtis čia labai aiški ir perregima, - karktelėjo babulencija. – Lietuvoje šiuo metu turime per aštuonis šimtus partijų, kurios įsikūrė tarsi kokie UAB'ai. Su įstatiniu kapitalu, bet be jokio įdirbio. Ir be palaikančių žmonių. Palyginimui – Estijoje pirmiausiai iškyla visuomenininkai, kurie dirba kažką naudinga savo bendruomenėms, savivaldybėms. Kai jie užsinori į didžiąją politiką, jie jau turi marias palaikančių žmonių. Tada tik debatų klausimas, kurie liks už borto, kurie eis toliau. O čia – viskas tarsi kokiame cirke. Užsinori, tarkime, koks Smarvydas arba Kebenskas į valdžią – ir kuria partiją. Va taip lygioje vietoje, be jokio palaikymo. Įdirbio nė vienai bendruomenei nėra, žinomumo – nulis. Pažada daryti gerus darbus kabutėse, bet kur jie buvo vakar, prieš įkurdami partijas? Teisingai – ant sofutės voliojosi, čipsus graužė ir „Radži Ieško Trečios Žmonos" žiūrėjo. Dirbti visuomenei net nesvajojo. Tai kodėl turėtų po rinkimų?
- Ir jūs taip kategoriškai apie visus...
- Na kodėl, ne apie visus. Gal tik apie kokius 85-95 procentus, tik tiek. Juk yra ir beveik besistengiančių, pavyzdžiui, Markevičius, Skrebonis, Pagromas...
- Ak, beje, internete pakankamai greitai paplito jūsų pasirodymas Dovydo Skrebonio Tiesos partijoje, - pertraukė vedėja. – Jūs jiems pasiūlėte trumpam išjungti transliacijas ir pasikalbėti rimtai...

- KUR jinai buvo?! – pašoko Smarvydas. – Kodėl man niekas nepasakė?!
- Klausykis nebliovęs, - sušnypštė Žemgrobis.

- Jie turėjo savo šansą, aš norėjau jiems pagelbėti, juk pagaliau tariausi įžvelgusi kažkiek potencialo juose, - sumurmėjo Nugalėtienė iš televizoriaus. – Vargšai vaikai. Mano nuomone, pernelyg teisingi. Jeigu vietoje Lietuvos turėtume utopinę pasakų šalį, jie būtų kaip tik. Bet būkime realistai – Letuvai dabar teisingų žmonių visai nereikia. Mums reikia politikų, kurie mažiau dirbtų, daugiau vogtų. Ir geriausia būtų, kad tai būtų seni politikai, pakankamai prisivogę. Na, su tuo bėdų tikrai nebus, nes visos kitos partijos, kurios nėra Tiesos partija, tokių žmonių turi apsčiai.
- Čia jūsų rimta profesionali nuomonė? – keistu balsu pralemeno laidos vedėja.
- Pati rimčiausia. O visiems rinkėjams turiu labai džiugią naujieną. Mieli Lietuvos žmonės. Jums visai nereikia rūpintis, už ką balsuoti. Balsuokite nors ir už Briusą Ly, arba visai nebalsuokite – po rinkimų valdžia persirikiuos kaip jai reikia ir be jūsų pagalbos. Tai tik iš šalies atrodys neteisėta ir pikta – iš tiesų bus masiškai papirkinėjami pareigūnai ir viskas atlikta maksimaliai legaliai. Kabutėse. Aišku, jūs galite tuo pasipiktinti ir pareikalauti anuliuoti rinkimus. Bet būkime realistai – tai vyko visada. Mes galime padaryti tik viena – sutaupyti kelis šimtus milijonų nekreipdami dėmesio. Kaip žinia, kiekvienas rinkimų turas kainuoja mokesčių mokėtojų pinigus...
- Mes dėkojame poniai Nugalėtienei už... savo nuomonę o dabar padarysime trumpą reklamos pauzę, po kurios pakalbėsime apie SuperLietuvos naują pažibą – robotą, kuris šoka ir dainuoja, – paskubomis išbėrė vedėja ir pabėgo iš ekrano.

Smarvydas atsisuko į savo bendražygius išvertęs akis. Žemgrobis su Paukštvanagiu, regis, buvo paspringę savo liežuviais. Kęstuvas kažką tikrino kompiuteryje, tik viena Rakštytė žiūrėjo į stalą užsisvajojusiu žvilgsniu.
- Kas per velnias čia buvo?! – atsipeikėjo Smarvydas.
- Man atrodo, Nugalėtienė mums ką tik uždegė žalią šviesą, - burbtelėjo Paukštvanagis.
- Ir nusišiko ant mūsų konkurentų, - sumurmėjo Žemgrobis. – Bet viena gera žinia.
- O man atrodo, ji kaip tik mums pakišo riebią kiaulę, - pakėlė galvą Rakštytė. – Nugalėtienė nesirinkdama žodžių pasakė, kad esame tinginiai, kyšininkai, melagiai ir banditai. Visi, išskyrus Tiesos partiją. Čia užslėpta reklama! Ką norit sakykit, bet ta moteris – toli gražu ne kvaiša. Ji pasakė tiksliai tai, ką norėjo

pasakyti.
- Taip taip, ir tik tu viena pas mus tokia gudri, kad suprastum, - purkštelėjo Smarvydas. – Ta boba paseno, jai jau tikriausiai Alzhaimeris su šizofrenija! Koks skirtumas, ką ji pasakė! Svarbu, kad eilinis runkelis to nesupras.
Jis dėbtelėjo į Žemgrobį.
- Varom pas tavo švogerį, reikia su juo rimtai pasikalbėti.
- Aš noriu pasitraukti iš partijos! – šūktelėjo savo svarbiausią naujieną Rakštytė ir prikando lūpą.
- Iki rinkimų liko beveik keturiasdešimt dienų! – stabtelėjo nepatenkintas Smarvydas. – Jeigu tu išeisi, tai dar kas nors užsinorės. Tu bent žinai, kaip mes atrodysime prieš žmones? Jokių pasitraukimų!
- Tada aš nebedirbsiu! – sukryžiavo rankas ant krūtinės mergina. – Neišleidžiate, tai kaip sau norite! Generuokite idėjas be manęs.
- Tai kad ir taip naudos iš tavęs nulis! – įpykęs suriaumojo Smarvydas ir trenkė durimis. Praeidamas pro filmavimų patalpą išvydo besivaipantį robotą, kuris be jokios muzikos repetavo šokio žingsnelius.
- O šitą išjunkite ir pastatykite kur į kampą, po rinkimų galvosime, ką su juo daryti, - įsakė.

2025 m. Kovo 17 d.
37 dienos iki rinkimų
LNK Televizija

Juozas kyštelėjo ranką užantin ir suspaudė preparato A flakonėlį. Babulencija Veronika visai neseniai apsireiškė visam pasauliui tiesiogiai eteryje ir dabar Juozas neketino susimauti. Nesvarbu, kad pražiopsojo ją pakeliui pas mirtinus konkurentus, nesvarbu, kad pakankamai košės privirė – jis ketino užbaigti reikalą iki galo. Nugalėtienė buvo nepamainomas blogis ir jis turėjo būti palenktas teisinga kryptimi.
Juozas mintinai žinojo teisingos krypties numerį.

Būdamas partijos, kuri mokėjo pinigus LNK televizijai nariu, Juozas galėjo priparkuoti savo transportą visai čia pat ir netgi patekti į kai kurias patalpas, kur pašaliniai nebūdavo pageidaujami. Tai buvo didžiulis strateginis privalumas. Prakeikta babulencija, pribūrusi kažkokių kalambūrų tiesioginiame eteryje, jo žmogaus buvo užlaikyta puodeliui arbatos – krūva laiko pasiruošti ir išsirinkti vietą puolimui. Juolab kad jis tiksliai žinojo, kuriuo keliu Veronika išeis lauk. Prie paradinių jos tykojo gauja žurnalistų iš kitų televizijų bei laikraščių, liko tik išėjimas VIP‘ams, arba pro langą.

Kišenėje suskambo telefonas.
- Alio. Jau? – sušnabždėjo Juozas.
- Lietuviškas maindfakas pajudėjo prie išėjimo, - sukuždėjo paslaptingas balsas.
- Kas?..
- Moteris su didele paslaptimi. Pajudėjo.
- Alvydai, čia tu?
- Aš, aš... Sakau, atominė bomba jau patraukė tavo kryptimi.
- Tu čia apie ką, kliamba? Apie Veroniką?
- O apie ką dar? Sakau, hidra užbaigė vandens procedūras ir...
- Baik maivytis, kliamba, čia tau ne amerikoniškas detektyvas! – pertraukė Juozas. – Aš tau ne už galvosūkius pinigus moku!
- Veronika Nugalėtienė baigė siurbti arbatą su savo vaistais ir jau šokuoja link tavęs.
- Ačiū. Iš karto negalėjai taip?

- Na...
- Tai kitą kartą prašom man be cirkų! Tu gi žurnalistas, turėtum mokėti pateikti tiesą aiškiausiai iš visų!
- Na žinai, Juozai, mes teisybės jau nuo du tūkstančiai devintųjų nerašom. Apsiprask.
- Eik šikt, Alvydai.
- Pa... – miauktelėjo telefonas, bet Juozas jau nuspaudė išjungimo mygtuką, taip ir neišgirdęs perspėjimo, jog Nugalėtienė ateina ne viena.
Politikas prisiglaudė prie sienos ir užsimaukšlino respiratorių. Išgirdo tolimus žingsnius, kurie tikriausiai nė iš tolo nevedė į šią pusę. Kiek pagalvojęs, užgesino vieną iš dviejų šviestuvų, kad būtų kiek labiau šešėlyje. Šešėlius jis labai mėgo. Kartu su juodąja buhalterija.

Tik staiga durys kitame koridoriaus gale atsidarė ir vidun žengė išsipuošusi moteraitė su labai baltais dantimis. Juozas pažino Rūtą Mikelkevičiūtę, kurią visi jau dešimt metų vadino „Vis Dar Mikelkevičiūte“. Ji kaip tik grįžinėjo iš rūkalių kampelio į savo laidos filmavimo aikštelę ir visai nesitikėjo sutikti nepažįstamo žmogaus su respiratoriumi.
- O jūs kas būsite? – nustebo Rūta. – Kam ta kaukė?
- Aš... man laringitas, - suskiedė išprakaitavęs Juozas. – Nenoriu nieko užkrėsti. Laukiu savo močiutės.
- O jūsų močiutė...?
- Veronika. Nugalėtienė. Žinot, pavojinga ją buvo paleisti vieną tokiu metu, tai va, ruošiuosi parvežti namo, kol kas nors nepamatė.
- Ak, toks žmogus, tokia persona! – susižavėjusi sustojo Rūta ir parodė savo baltus dantis. – O ar galėčiau ją pasikviesti į savo laidą? Žinote, man jau visą sezoną sunkoka atrasti, ką benufilmuoti. Tuos pačius kviečiame ratu jau gal dvidešimtą kartą, žmonėms nusibosti pradeda...
- Tai kad mano močiutė apskritai niekur iš namų kojos nekelia, - dar labiau suprakaitavo Juozas. – Varu ištempiau gelbėti politinės situacijos – kam gi jinai tiek studijavo, jei niekur savo dovanos nenaudoja? Jūs būtumėt mačiusi.
- Taip taip, labai rimta problema, - sučiauškėjo Rūta. – Bet gal mudviem pavyktų ją kaip nors įtikinti bent pusvalandžiui, na žinote...
Už durų pasigirdus žingsniams, Juozas paklaikęs dirstelėjo į lubas, norėdamas, kad Rūta kaipmat pranyktų nuo žemės paviršiaus. Tačiau ši niekur nesiruošė dingti, pajutusi grobį savo laidai.
„Nu, sėkmės tau, vaikel...“ – išgirdo Nugalėtienės balsą ir neliko abejonių – pro duris tuoj tuoj įžengs grobis.
- Velniop, - pertraukė Rūtą Juozas ir ryžtingai papurškė šiai į nosytę preparatu A. – Šeši šimtai trys! Supratai? O dabar eik, prisėsk, pakaifuok.
- Šeši šimtai trys! – sukikeno Rūta, preparatui pradėjus graužti smegenis. – Koks žavus skaičius!
Ji susmuko ant kėdutės palei sieną.
Už nugaros atsivėrus durims, Juozas apsisuko ant kulno ir paleido nuodingą debesį į savo tikrą taikinį.
- Cha! – suriko jis. – Šeši šimtai trys!
Ir vos nepaspringo. Tarpduryje babulencijos neišvydo nė kvapo. Vietoje Nugalėtienės ten stovėjo Radžis, kuris LNK televizijoje ieškojo sau Trečios Žmonos.
- Šeši šimtai trys? – nustebęs pakartojo Radžis, krapštydamasis nosį. - Šeši šimtai trys! Iš tiesų! Vau!!!
- O kur dingo babulencija Nugalėtienė?! – nesuprato Juozas.
- Mes atsisveikinom, jinai nuėjo prie paradinių, pasilabinti su žurnalistais, - sukikeno Radžis. – Šeši šimtai trys! Kaip aš anksčiau nepagalvojau? Mano mėgstamiausias skaičius!
- Ir mano! – spygtelėjo Rūta nuo kėdutės. – Mano irgi!
- Oho, tavo irgi? – apsidžiaugė Radžis. – Gal mudu likimas suvedė, Rūta? Norėtum būti mano žmona?
- O kaipgi!

Juozas įsiutęs išlėkė pro VIP išėjimą, taip ir nesulaukęs netikėtos meilės atomazgos. Jam niekaip netilpo galvoje - kaip čia išėjo, kad Veronika užsinorėjo kuo daugiau žurnalistų?!
„Kažkas demoniško aplinkui vyksta!” – pagalvojo jis, nusiimdamas respiratorių. – „Tą babulenciją greičiausiai pats šėtonas saugo!”

2025 m. Kovo 17 d.
37 dienos iki rinkimų
Teisingumo Ministerija, Vilnius

Vidurdienį Teisingumo Ministerijos koridoriuose padorus žmogus nebūtų sutikęs nė gyvos dvasios. Kažkur čirpė įkaitęs telefonas, garsiai burbuliuodamas virė kavos aparatas, o visos gyvos dvasios buvo išlėkusios parūkyti ir pasitarti itin svarbiais valstybinės reikšmės reikalais. Pavyzdžiui, kaip išsilaikyti savo poste dar porą kadencijų, arba kaip gauti kuo didesnę išeitinę. Visi kiti klausimai buvo antraeiliai, arba n-tosios eilės.

Tokioje mirtinoje įstaigos tyloje niekas nebūtų išgirdęs dviejų riaumojančių vyrų, nes kabinetų sienos čia buvo padengtos trigubu garsą sugeriančiu sluoksniu, idant kokios nelabosios jėgos nenuklausytų, apie ką ministrai, jų patarėjai ir šiaip verslininkai kalbasi susitikimuose.
O riaumojo ne kas kitas – pats Žemgrobis, pritariamas Smarvydo. Jiedu buvo įspraudę į kampą apvalų vyruką dar apvalesniu veidu, kuris šiaip užėmė gana aukštą postą. Kas keisčiausia, šis vyras, net ir aršiai ujamas giminaičio su bendrapartiečiu, kažkodėl visą laiką keistai šypsojosi ir linkčiojo galva, lyg būtų pauostęs kažko „vežančio“.
- Bet tai skandalas kažkoks, jomajo! – griaudėjo Žemgrobis, susikišęs abi rankas į kišenes. – Anksčiausiai iš ryto, kai visi normalūs žmonės miega, tu leki tikrinti popierių ir tvirtinti kažkokios šūdpartės! Neleistinu laiku! Kas tavo suknistoj galvoj dėjosi, Raima?! Tu bent... tu bent galvoji apie pasekmes?!
- Jų vadas buvo labai malonus žmogus, - sukikeno storulis ir kaipmat gavo spyrį į šoną nuo Smarvydo. – O ko jūs norite, kliamba?! Patys sudarinėjate koalicijas, kai laikas seniausiai pasibaigęs!
- Ė, tu čia nelygink mūsų su kažkokiais... tiesiog nelygink, supratai?! – užkaukė Smarvydas. – Mes tau pinigus, po galais, mokame, kad būtų tvarka! Tu, kliamba, netgi esi jo giminaitis! – parodė į Žemgrobį. – Su giminėmis taip žiurkiškai net pats Skrudžas nesielgė!
- Ir ką dabar darysi, kad ištaisytum viską? – kilstelėjo smakrą Žemgrobis. – Kažką reikia daryti, jie pernelyg greitai rėmėjus renkasi! Turėsi rasti klaidų jų popieriuose, Raima! Turėsi juos mesti iš žaidimo, taip toliau tęstis negali!
- Aš negaliu jų išmesti, - sukikeno storulis. – Jūs nesuprantat, vyrai! Jų vadas TOKS žmogus, TOKS bičas... Nagi negaliu aš jų išmesti!
- Kiek jis tau sumokėjo? – paklausė griežtai Smarvydas.
- Tai kad nieko jis man nemokėjo...
Smarvydas susižvalgė su Žemgrobiu.
- Tai ką, tu jam už gražias akis paslaugą padarei? Ar tau leido šikną pabučiuot? Kažką juk vis tiek turėjo duoti, negi tu čia į samariečius užsirašei?
- Sakau, vyrai... Jūs dar nebuvote sutikę tokio malonaus ir tvirto žmogaus. Pamatytumėt – pasiduotumėt ir iš viso nebekandidatuotumėt, - šypsojosi storulis. – Šlovė Roboto partijai! Kad tik daugiau tokių...
Smarvydas vėl spyrė Raimondui į šonkaulius, bet šis net nekriuktelėjo – toliau kvailai šypsojosi.
- Iki vakaro kad jų neliktų sąrašuose, supratai? – bedė pirštu.
- Negaliu niekuo padėti, chi chi! – užsikvatojo Raima. – Roboto partija nugalės! Ji neįveikiama! Balsuokite už Roboto partiją!

- Kaip manai, preparatas A? – kreipėsi į Žemgrobį Smarvydas.
- Tai kad poveikis nepanašus, - suabejojo šis. – Jeigu kas ir papurškė, šmikis turėtų svaigti nuo skaičiaus, o ne nuo kažkokios personos... Čia kažkas kita.
- Bet aiškiai juodosios technologijos... Ė, Raima, ką tau į veidą purškė? Matei flakoną su raudonom rožėm, kaip nuo dezodoranto?
- Jokio flakono nebuvo, - papurtė galvą storulis. – Jokių juodų technologijų. Tik jaunas, gražus, protingas

vyras. Ech, būtumėt matę...
- Kaip jis atrodo? Gal Dovydas Skrebonis? Juk matei Dovydą Skrebonį savo kabinete, taip?! Tą šūdžių iš Tiesos partijos!
- Neeeee! – sukikeno Raima. – Ten buvo visai ne jis. Skrebonis, palyginus su tuo angelu – apvalus NULIS! Tegyvuoja roboto partija!

- Iš šito žąsino nebus jokios naudos, - atsitiesė Smarvydas.
- Tai jau taip. Ką darom?
- Kviesti spec. tarnybų negalime, -susimąstė Smarvydas. – Dar išsiaiškins, kad ir mes sąrašuose nelegaliai. O ten aš neturiu ko paspausti. Gal tu ką turi STT?
- Nieko, deja...
- Kliamba, nepavydėtina padėtis. Bent jau galime šitą pusprotį išvežti iš čia, kad iki vakaro neužregistruotų dar šimto partijų. Palikime raštelį, kad serga. Dabar visi serga, kai tokia įtampa prieš rinkimus. Niekas nenustebs.
- Padėk j pakelti, - pasilenkė Žemgrobis. – Eime, Raima! Tu čia nelieki.
- Bet aš darbo turiu dafiga!
- Batą tau į šiknaskylę, ne darbą! Nagi, stokis, parvešiu namo! Ir kad iki rinkimų nesirodytum darbe, supratai?!
- O jūs už Roboto partiją balsuosite, ar ne?
- Taip, būtinai, kliamba! Ir dar visus saviškius priversime.
- O tu man meluoji, mielas Žemgrobi! – sukrykštė Raima nejausdamas, kaip skystėja jo smegenys.
- Nemeluoju, prisiekiu. Bus tavo Roboto partija pirmoje vietoje, pažadu! O dabar eime!

Du vyrai ištempė trečią į tuščią koridorių. Nors kelias iki automobilių aikštelės buvo neartimas, jų neišvydo nė viena gyva dūšia.
Štai taip dirbo Teisingumo Ministerija antradieniais.

- Uch! – išvertė krovinį ant galinės sėdynės Smarvydas. – Gerai, tarkime, parvešime šitą žąsiną namo. O ką darysime su šūdparte?!
- Padarysime netikėtą vizitą, - pasiūlė Žemgrobis. – Turiu porą blakių. Manau, rytoj iki pietų turėsime ką pakišti STT – tegu aiškinasi. – Jeigu jie naudoja preparatą A, arba kažką dar baisesnio, tai sužinosime.
- Taip, - atsidūsėjo Smarvydas. – Gal ir neblogas planas.
- Blogi blogi berniukai, - sukikeno Raima ant galinės sėdynės.
Žemgrobis sunkiai atsiduso ir liepė automobiliui užsivesti.
Netrukus tylus it žemė limuzinas jau lėkė gatve, nešdamas savyje krūvą paslapčių ir tris šimtus kilogramų žmogienos.

2025 m. Kovo 17 d.
37 dienos iki rinkimų
Vilniaus centras, po dviejų valandų.

Gatve riedėjo nedidelis žalias automobilis, kuris įprastą dieną tikriausiai nebūtų išsiskyręs iš visų automobilių masės, jei ne galybė garsiakalbių, sumontuotų ant stogo. Kažkas nepagailėjo vargšo automobilio metalo ir prigręžiojo plačių skylių, kad galėtų prakišti vidun kabelius. Šitas garso ir žemų dažnių stebuklas lėtai riedėjo gatve, o garsiakalbiai plyšojo visu pajėgumu:
- Roboto partija! Mes turime žvilgantį, žmogaus ūgio ir netgi besišypsantį robotą, kuriam nereikia valgyti, gerti ar miegoti, todėl jokių papirkinėjimų, mieli Lietuvos žmonės! Vyriausybė dirbs Jums dvidešimt keturias valandas per parą, o jeigu ir nedirbs – Jūs būsite pamaloninti tikrai nuostabiais šokiais ir linksmybėmis! Ateikite šįvakar į Sereikiškių parką ir iškelkite rankas už

ROBOTO PARTJĄ! (minios klyksmas ir masinės ovacijos).

Nugalėtienė atsargiai iškišo galvą iš už autobusų stotelės kampo ir suraukusi nosį stebėjo artėjantį automobilį. Ji nemėgo, kai kas nors bandydavo išknisti protą ir dabar jautė, kad protas knisamas pilnais pajėgumais.

Sužviegė sirenos. Prie žaliojo automobilio artėjo policijos patrulis, kuriam įkandin riedėjo senutėlis, bet puikiai išlaikytas „žiguliukas“.
Pora manevrų – ir žaliasis automobilis buvo sustabdytas. Iš policijos automobilio išsirito du patruliai, o iš sustojusio žiguliuko – kažkokie vyrai su treningais. Įgudusi Nugalėtienės akis pažino operatyvinio skyriaus darbuotojus.
Vyrai apstojo žaliąjį automobilį. Penkios sekundės patruliui prisistatyti, kelios akimirkos dokumentams paimti ir patikrinti. Ir perduoti tolyn, kad surašytų visus įmanomus ir neįmanomus pažeidimus. Nugalėtienė neabejojo, kad pažeidimų bus daug. Paprastai patruliai su operatyvininkams be reikalo nevažinėtų.
Per gatvės šurmulį ji negirdėjo, ką pareigūnai aiškina vairuotojui, tačiau be galo nustebo, kai staiga visi vyrai žengė atgal, nusišypsojo ir atidavė pagarbą. Žaliasis automobilis ūmai vėl pajudėjo iš vietos, o jo garsiakalbiai pragydo naują agitaciją Roboto partijai.
- Balsuokite už Roboto partiją! Vienintelę partiją Marijos žemėje, kuri pasiruošusi dirbti kiaurus metus be išeiginių!
- Už Roboto partiją! – džiaugsmingai unisonu suriko policininkai ir operatyvininkai automobiliui iš paskos.
- Preparatas A?.. – sutrikusi sumurmėjo Nugalėtienė. – Bet ne, nuo preparato A nėra tokių efektų. Nejaugi...

Staiga ji prisidengė veidą palto apykaklės kampu ir visu greičiu nėrė į artimiausią skersgatvį.
- Ba velniai, jau pradėjo naudoti preparatą B!* Kaip aš anksčiau nesupratau?! – spjaudėsi babulencija. – Viskas, mano vizitas baigtas, maunu iš čia!

2025 m. Kovo 17 d.
37 dienos iki rinkimų
Roboto partijos būstinė (pagal deklaruotą adresą)

Juodas limuzinas sustojo prie šaligatvio. Smarvydas atsargiai pravėrė langelį, iškišo galvą ir įtariai apsidairė.
- Tai kad čia nieko nėr! – karktelėjo.
Gatvė vedė į miesto pakraštį ir užsibaigė čia pat, pliurzėje. Vos už kelių metrų dūzgė elektros pastotė. Žemgrobis išsirito pro duris ir pažvelgė per mašinos viršų.
- Gal ne ten atvažiavom?..
Abu vyrai sulindo į vidų, kad pastudijuotų „TomTomą“.
- Tai kad ten... Velnias, nieko nesuprantu, - pasikrapštė pakaušį Smarvydas. – Čia net žmonių nėra, nė vieno valkatos nesimato.
- O kur tiksliai tas septynioliktas namas?
- Eime, pabandysime surasti.

Jiedu išlipo iš automobilio ir patraukė prie artimiausių pastatų – sukežusios lūšnos ir medinės malkinės be vienos sienos. Net lauko tualetas buvo pažymėtas šešioliktu numeriu, bet septyniolikto niekur nesimatė.
- Yra kas namie?! – pasibeldė į lūšnos duris Smarvydas. – Ei, žmonės gerieji, kur čia rasti septynioliktą namą?
- Ką? – iškišo galvą sukriošusi bobulė. – Aš neužsakinėjau jokių bananų!
- Laba diena, - parodė dirbtinę šypseną politikas. – Klausiu, kur rasti septynioliktą namą, ponia.
- Ai, namą... Tai va, visi lyginiai skaičiai po šita gatvės puse. Nelyginiai – anapus.

- Tai kad anapus nieko nėra!
- Šieno? Ne, šieno irgi neužsakinėjau...
- Aš sakau, kliamba, kad kitoj pusėj tuščia! – suriaumojo Smarvydas bobulei į ausį.
- A tai ko jūs norit?
- Ai, nieko... Štai, paimkite bukletą ir balsuokite už SuperLietuvos partiją!
- Aš kotletų pusryčiams iškepiau, pietums neliko.
Smarvydas sugriežė dantimis ir paliko bobulę ramybėje, kol netyčia nenusuko jai sprando. Rinkėjai tokį jo poelgį vargu ar įvertintų labai teigiamai.
- Greičiausiai bus ta gamykla, - parodė Žemgrobis į pastatą išdaužytais langais. – Nes prisiekiu savo pastipusia kate – čia daugiau nėra normalių skylių.

Bet nei „gamykla“, nei vėliau surastas alaus baras neturėjo tokio numerio, kurio reikėjo. Kai abu politikai nusilakstę grįžo prie automobilio, Smarvydas pagaliau praregėjo.
- O tu kliamba! – parodė jis pirštu.
- Nu visiškas pypiec, - atsiduso Žemgrobis, išvydęs ant dūzgiančios transformatorinės priklijuotą surūdijusią lentelę su skaičiumi septyniolika. – Viskas, man jau gana. Grįžtam į štabą.

2025 m. Kovo 18 d.
36 dienos iki rinkimų
Netoli Tiesos partijos būstinės, ankstyvas rytas

Kaip ir kiekvieną rytą, Dovydas išsmuko į gatvę su keliais litais kišenėje. Jo mėgiamiausia kavinukė dirbo vos už kelių dešimčių metrų ir joje netgi pardavinėjo karštą obuolių pyragą su vaniliniais ledais – šis mažas skanėstas Dovydui atrodė puiki dienos pradžia.
Net jeigu konkurentai aplinkui audė pačius juodžiausius scenarijus.
Obuolių pyragas su ledais toks jau yra – gali nors ir armagedonas prasidėti, o jo vis norisi...
Taigi, Dovydas atsisėdo į savo įprastą vietą tarp baro ir lango, pačiame kampe, suspėjo atsiversti rytinį meniu su spec. pasiūlymu, o ant stalelio jau nusileido lėkštė su obuolių pyragu ir ledais.
Mat kavinukės savininkas mintinai žinojo, ko Dovydas užsuka čionai pasėdėti. Ir kad neverstų mėgstamiausią klientą laukti, jis paruošdavo pyragą lygiai penkios minutės iki šiam pasirodant.

Apsidairęs, ar niekam pernelyg nekrenta į akį, Dovydas patenkintas atsiduso ir griebė šakutę, stengdamasis negalvoti apie keistenybes Lietuvoje, kurių pastaruoju metu ėmė ir užderėjo neįtikėtinai gausiai.
Pyragas buvo demokratiškai skanus, ledai – konservatyviai šalti, o judviejų duetas priminė debatus vokiečių kalba.
Dovydas neskubėdamas sudorojo rytinį desertą, užgėrė viską puodeliu stiprios kavos, net ausyse dūgzti bitės ėmė. Tada paliko kavinės savininkui pinigus su arbatpinigiais ir išėjęs pro duris palaimingai įkvėpė rytinio gatvės smogo, užversdamas galvą į saulę.
„Balsuokite už Roboto partiją!” - skelbė per naktį atsiradęs naujas plakatas ant kitoje gatvės pusėje stūksančio dviaukščio namo sienos.
Dovydas suraukė nosį ir susibruko rankas į kišenes. Tada pasuko atgalios į štabą.
Jis nepastebėjo iš paskos sekančio silueto.

Dovydą sekęs asmuo ėjo žemai nuleidęs galvą ir tvirtai sugniaužęs nešulį rankose, kad šios kuo mažiau drebėtų. Jeigu iš pat ryto gatvėje būtų buvę daugiau žmonių, greičiausiai kas nors ir būtų pastebėjęs neįprastai aštrų sekančiojo žvilgsnį, nukreiptą Dovydui į nugarą. Gal visų numylėtinis ir būtų perspėtas.
Bet taip jau nutiko, kad seklys buvo puikiai išstudijavęs Dovydo dienotvarkę ir žinojo mintinai, kad žmonių tokiu metu bus tikrai nedaug.

Dovydas suspėjo nueiti vos kiek toliau už tamsaus skersgatvio, kai jį iš užnugario sugriebė rankos ir įsitempė į minėtą skersgatvį. Savo nugara jis pajuto kietą pastato sieną ir visas blogai sucementuotas plytas, o besiveržiantį riksmą nutildė karštos lūpos, užčiaupusios Tiesos partijos lyderį reikliu bučiniu.
- KPŠ?! – jau norėjo surikti Dovydas, bet jam geriausiu atveju išėjo tik varganas „mfmm“. Mat panelė Rakštytė buvo tiek kartų savo vaizduotėje prasukusi šį momentą, kad realybėje jis išėjo netgi geriau nei jinai tikėjosi.
Ir bučinys truko netgi daug ilgiau – ji suspėjo net oro pritrūkti. Kai pagaliau atsiplėšė nuo savo amžinosios meilės, šis tik gailiai sucypė:
- Kokio perkūno?..
- Vau, - atsiduso Rakštytė, gaudydama orą. – Tai buvo fantastiška! Daug geriau, nei aš įsivaizdavau! Žinai, panašu į… panašu į obuolių pyragą su ledais, va!
- Kas tu tokia būsi?!
- Aš – tavoji meilės deivė, - sumurkė mergina ir įkišo ranką Dovydui į kelnes. – O dabar pažiūrėkime, ar ir pasidulkinimas atrodys toks pat fantastiškas!
- Gelbėkit! – suspiegė vyras.
- Padėkit, prievartauja! – dar norėjo suklykti, bet ir vėl išėjo nekoks „fadfėkif eifarfauja“, mat Rakštytė veltui laiko neketino gaišti. Užčiaupusi savo kultinę meilę dar vienu saldžiu laižiaku, ėmė jį seksualiai išnaudoti, kaip tik vienos moterys ir tesugeba.
Tiesiai per aplinkui.

2025 m. Kovo 18 d.
36 dienos iki rinkimų
„SuperLietuva“ būstinė

Smarvydas trūktelėjo tiesiai iš butelio ir pro užuolaidos kampą pažvelgė į filmavimų patalpoje besimaivančius artistus, kurie tiesioginiame eteryje turėjo žiūrovams sakyti visokius protingus dalykus. Kol kas viskas vyko sklandžiai, nes robotas sau ramiai ilsėjosi atremtas į spintą ir į aplinką nereagavo. Antrą kartą įjungti prakeiktą daiktą niekas nebandė, taip viskas ir turėjo likti.
Tik buvo baisiai gaila beveik penkių milijonų, sukištų už šį gelžgalį.
- Kur Paukštvanagis? – čiuptelėjo pakeliui traukiantį Kęstuvą. – Jis jau vakar su vyrais turėjo grįžti. Gal skambino?
- Ne, - pasitaisė akinius šis. – Nieko apie juos negirdėjau nuo vakar. Paukštvanagis, tiesa, skambino, klausė ar robotas išjungtas. Daugiau nieko.
- Tas šmikis turi parvežti beveik penkis milijonus litų. Supranti, kad tokie pinigai nesimėto? Sužinosi – sakyk man iš karto.
- Gerai, - trūktelėjo pečiais Kęstuvas. – Beje, jums siuntinį atvežė. Be atgalinio adreso.
- Manau, žinau kas ten bus, - pradžiugo Smarvydas. – Mus verslininkai labai myli. Paskutiniu metu aš su degtinės gamintojais derėjausi dėl lengvatų jiems, tai... nešk dėžę į mano kabinetą. Beje, gal Rakštytę kur nors matei?
- Nemačiau, - pavydžiai atsiduso Kęstuvas ir nuėjo.
Jis irgi norėjo nemokamos degtinės.

Smarvydas dar kelias minutes pasigrožėjo nepriekaištingai surežisuotu spektakliu, tada nukiūtino į savo kabinetą ir iš tiesų rado ant stalo paliktą didelę dėžutę. Ištraukęs iš stalčiaus detektorių patikrino nuo blakių ir tada pabandė pakratyti, pasiklausyti, kaip buteliai smagiai barška.
Viduje niekas nebarškėjo.
„Tai negi tik vienas?!“ – nusivylęs pagalvojo. – „Ot sukos, bent tą vieną, tikiuosi, didelį parinko...“

Jis atplėšė dėžutę, kilstelėjo užlankstytos plėvelės galą, užčiuopęs dar vieną paketą sugriebė ir smagiai trūktelėjo.

- - -

Šniaukštas atsargiai įslinko į pasitarimų kambarį, kuriame Žemgrobis vienas spoksojo į plazminį televizorių, rodantį jų pačių transliaciją. Šiandien žmonių buvo ypač mažai, niekas Šniaukšto pernelyg nejudino su kvailais klausimais „ė, bičas, o tu ne Honkonge turėtum dabar būti?“. Jis atsisėdo į pirmą pasitaikiusį krėslą ir ėmė dėlioti būtinąsias priemones ant stalo.
- Va, gerai pasakė! – kilstelėjo leteną Žemgrobis į televizorių. – Daugiau tokių aktorių ir mes būsime pirmi. Ar ne?
Jis grįžtelėjo į Šniaukštą, manydamas, kad čia bus kuris nors iš techninio personalo įsitaisęs pailsėti. Prisimerkęs žiūrėjo, kaip šis stumia miltelius į taisyklingą eilutę ir krenkštelėjo:
- Ė, bičas, o tu ne Honkonge turėtum dabar būti?
- Gal, - trūktelėjo pečiais Šniaukštas. – Pavėlavau į lėktuvą. Turėjo išskristi po dvyliktos penkiolika, tik datas sumaišiau. Prakeikti naktiniai reisai...
- Hmmm, - nutęsė Žemgrobis.
Šniaukštas garsiai trūktelėjo per nosį, milteliai pranyko nuo stalo it burtų lazdele mostelėjus. Žemgrobis nejučia pripažino, kad trūktelėta buvo išties profesionaliai.

Staiga durys prasivėrė ir vidun įlėkė Smarvydas su dėže rankose. Jis buvo baltesnis už popierių. Nužvelgęs abu vyrus pastėrusiu žvilgsniu, jis pastatė dėžę ant stalo ir tarsi pasišlykštėjęs perbraukė delnais per kelnes.
- Jūs matėt?! – parodė į dėžę. – Jūs... jūs kliamba matėt šitą?!
Tarpdury, priviliotas viršininko žviegimo, išdygo Kęstuvas. Jis vis dar tikėjosi paragauti dovanotos degtinės.

Šniaukštas atsistojo ir palinko prie dėžės. Pro išsklaidytą plėvelę matėsi kažkoks neaiškus paketas, jį sučiupęs ir ištraukė.
Tekšt – sudužo į grindis atsitrenkęs Kęstuvo kompiuteris.
- Taigi čia... – prasižiojo Žemgrobis.
Šniaukštas laikė rankoje į plastiko plėvelę susuktą žmogaus galvą. Iš jos kraujas senai nebevarvėjo, greičiausiai buvo apdairiai nuleistas iš anksto.
- Taip, čia Stasio marmūzė, - nervingai sumekeno Smarvydas. – To paties, iš kurio robotą pirkom, Žemgrobi. Ir jeigu Staska yra čia, tai gal man kas nors paaiškins, kur yra Paukštvanagis su dviem mano vyrais?! Aš gi sakiau jiems – metaforiškai! Visi jūs girdėjote, ar ne?! Girdėjote žodį “metaforiškai”?!
- Pabandysiu jiems paskambinti, - tirtėdamas iš siaubo Kęstuvas čiupo savo telefoną.
- Antra vertus, - atsiduso Smarvydas, - aš visai nieko prieš, kad šito žąsino galva atsidūrė dėžėje. Tiktai ten mano pinigų nėra.
Jis giliai atsiduso ir pažvelgė į lubas. Tada grįžtelėjo į galvą tebelaikantį Šniaukštą kiek nustebęs.
- Ė, bičas, o tu ne Honkonge turėtum dabar būti?
- Į lėktuvą pavėlavau, - burbtelėjo Šniaukštas, mąsliai spoksodamas į Stasio galvą. Narkotikai jau veikė.
- Prakeikti naktiniai reisai, - pritarė jam Žemgrobis.
- Tai pirk dar vieną bilietą! – sušnypštė Smarvydas. – Matai, kad ir be tavęs čia velniai žino kas dedasi!
- Neatsako, - pamojavo telefonu Kęstuvas. – Signalas yra, bet neatsako. Aš galiu pagal šaukimo signalą patikrinti, kur jie yra. Tik... man reikia naujo kompiuterio.

- Jums nebereikia naujo kompiuterio, - pasigirdo balsas nuo durų.
Visi vyrai kaip vienas grįžtelėjo, Smarvydas nejučia žengė į šoną, užstodamas dėžę.
- Inspektorius Knarskis, kriminalinė policija, - parodė ženklelį kostiumuotas vyras. Jam iš už nugaros kyšojo dvi niaurios uniformuotų policininkų galvos. – Jums pateikti kaltinimai žmogžudystės užsakymu, ponai. Ir jūs visi eisite su manimi.

- Gal jūs juokaujate? – suvapėjo Smarvydas. – Mes nieko...
Inspektorius ištraukė iš kišenės ranką su diktofonu ir spustelėjo mygtuką.

„Paukštvanagi, tu važiuoji pas Stasį! Pasiimk Stanislovą ir Marių. Išmušk iš to niekšo mano pinigų likučius. Jeigu neduos – Stanislovas žinos, ką padaryti, kad duotų. O paskui nusukite jam sprandą, supratot?!" – sugriaudėjo iš įrašo "SuperLietuvos" lyderio balsas.

- Metaforiškai! – klyktelėjo siaubo apimtas Smarvydas. – Ten nepilnas įrašas! Sekantis žodis turėjo būti „metaforiškai"!
- Gal, - trūktelėjo pečiais inspektorius. – Tada kokio velnio ponas Šniaukštas laiko rankoje Stasio galvą ir žiūri į ją tokiomis meiliomis akimis?
Apsiuostęs Šniaukštas tik dabar sugalvojo, kad reiktų TĄ ranką slėpti už nugaros.
Bet jau buvo vėlu.

Prieš 18 valandų
Vilnius, visiems žinoma, todėl mažai tikėtina vieta

Paukštvanagis ryžtingai spyrė į duris, ketindamas įsibrauti netikėtai ir pašviesti Stasiui į veidą ypač galingu žibintuvėliu. Niekšas turėtų gerokai apakti. Tada išmušti iš jo pinigus bus vienas juokas...
Suraukęs nosį Paukštvanagis žengė atgal ir pamojo dviem vyrams:
- Na gerai, dabar jūs spirkit...
Iš penkto karto Mariui pavyko išversti duris. Kažkur giliai pastate įsijungė sirena, gailiai miauktelėjo ir nugaišo. Šiuolaikinė technika, regis, buvo siaubingai nepatikima.
Pasišviesdami jie sugužėjo vidun, Stanislovas apdairiai įsuko atsivežtą lempą ir amžinos Stasio sutemos pagaliau buvo prasklaidytos.
- Judu lipkite į rūsį, - parodė duris Paukštvanagis. – Aš paieškosiu jo čia. Jeigu pamatysit, rėkit. Jeigu bandys bėgti, rėkit dvigubai. O jeigu... Žodžiu, kas benutiktų – rėkit.
- Gal tiek to, daug nerėkaukim, - Marius lėtai parodė į spintelę. – Man atrodo, matau jo kojas, kyšančias iš po kriauklės.
Paukštvanagis apsisuko ant kulno ir įsispoksojo į spintelę.
- Oi kliamba...
Ten gulėjo lavonas. Ir ne šiaip sau bet koks, o labai šviežias ir dar tebegaruojantis lavonas. Stasio veide buvo sustingusi labai kvaila šypsena, o kraujo apskritai niekur nesimatė. Tik jo krūtinė atrodė gerokai palankstyta.
- Tai jeigu šitas... guli čia, - suniurnėjo Paukštvanagis, - tai kas tada vadovauja Roboto partijai?!
- Gal robotas? – pabandė atspėti Stanislovas.
Paukštvanagis ištraukė iš kišenės išmanųjį telefoną ir trinktelėjo juo į sieną.
- Sujungiu, - susiprato išmanus daiktas.
- Alio, Kęstuvai? – burbtelėjo Paukštvanagis. – Dabar tu man pasakyk – kur tas prakeiktas robotas?
- Na... stovi prie spintos, - atsiliepė Kęstuvas kitame ryšio gale.
- Ką jis daro?
- Nieko. Jis išjungtas.
- Ar tikrai išjungtas? Patikrink dabar pat.
- Aš jį pats išjungiau. Jis jau visą dieną ten stovi nejudėdamas. Smarvydas uždraudė vėl įjungti.
- Gerai, aišku. Bet tu vis tiek patikrink, ar jis neveikia. Noriu būti tikras šimtu procentų.
- Gerai, tuoj...
Paukštvanagis išklausė trumpą įvairių garsų kokafoniją.
- Išjungtas, - burbtelėjo Kęstuvas. – Rankenėlė išjungimo padėtyje. Ir šiaip, jokio garso iš jo.
- Gerai, ačiū.

Paukštvanagis įsimetė telefoną į kišenę.
- Dar idėjų bus? – pažvelgė į Stanislovą su Mariumi.
- O yra skirtumas, kas jį nudobė? – trūktelėjo pečiais Marius. – Mes gi čia dėl pinigų atvažiavome.
- Na taip, gal ir tavo tiesa, - Paukštvanagis paspyrė Stasio koją, tada palinko ir ėmė kraustyti lavono kišenes. – Velnias, nieko jis neturi. Teks namus versti.
- Man patinka svetimus namus versti, - nusišypsojo Stanislovas ir pasitrynė delnus.

- O mums patinka, kai žudikai nesipriešina suimami, - pasakė balsas nuo durų.
Trys įsibrovėliai atsisuko kaip vienas. Paukštvanagis tik žioptelėjo, išvydęs niaurų it audros debesis inspektorių Knarskį su penkiais koviniais policininkais, pasiruošusiais nutrūkti nuo pavadėlio.
- Batų žymės ant durų, pirštų antspaudai ant lavono, - kreivai šyptelėjo Knarskis. – Vaje vaje, ponai. Mano asmenine nuomone, jums ypatingas kabinetas garantuotas. Visai kadencijai. Teisių aš jums nesakysiu, nes jūs gi politikai – patys visas žinot, kai mažiausiai to reikia. Suimti juos!
Koviniai policininkai suurzgė ir sučeksėjo antrankiais.
- Tai nesusipratimas! – tesugalvojo cyptelėti Paukštvanagis, o tada ant jo užgriuvo trise.

Knarskis nejudėdamas stebėjo, kaip jo vyrai mikliai darbuojasi. Po minutės riebus Paukštvanagio užpakalis išlingavo pro duris. Lauke visų trijų jau laukė šarvuotas automobilis ypač pavojingiems asmenims.
Knarskis spragtelėjo telefono dangteliu.
- Viskas taip, kaip jūs ir sakėte, - pranešė. – Jie rasti prie lavono, visur jų pirštų antspaudai. Stasys negyvas.
- Gerai, - atsiliepė ramus balsas. – Labai gerai. Tiesiog puikiai, mano mielas Knarski. Dabar klausykite manęs labai įdėmiai, kita plano dalis bus ypač subtili.

Knarskis išklausė instruktažą nė nemirktelėjęs. Jis buvo matęs daugybę baisių dalykų ir kraupios plano smulkmenos jo pernelyg nejaudino.
- Ar viskas aišku? – paklausė malonus balsas.
- Taip. Viskas labai netgi aišku, - atsakė Knarskis.

Atlikę savo darbą vidun sugrįžo du iš penkių policininkų.
- Suraskite šiuose namuose padorų pjūklą, - nusivilko švarką Knarskis. – Man reikės nupjauti Stasio galvą. Ir suraskite plastikinių maišų. Geriausia, kad būtų permatomi. Ir tegyvuoja Roboto partija!
- Šlovė Roboto partijai! – džiugiai subliuvo abu policininkai ir puolė vykdyti įsakymo.

Po 18 valandų ir 5 nereikšmingų minučių
„SuperLietuva“ būstinė

Smarvydas pakraupęs stebėjo, kaip jo kolegos surakinami ir vedami pro duris. Knarskis užsirūkė cigaretę ir stebėjo viską beveik žiovaudamas. Tik kai liko vienas vienintelis Smarvydas, jis numetė nuorūką ant kilimo ir išėjo pro duris, palikęs vadą sustigusį klaustuko pozoje.
„Ei, o kaip aš?!” – norėjo sušukti Smarvydas, bet susilaikė. Ant stalo tebegulėjo Stasio galva – pagrindinis įkaltis. Keista, kad jos nepasiėmė...
- Tu tikriausiai galvoji apie tai, kad jie turėjo pasiimti galvą, - pasakė švelnus balsas nuo durų. – Sveikas, Smarvydai.
Iš koridoriaus prietemos vadą stebėjo dvi raudonai švytinčios akys. Netrukus durys prasivėrė labiau ir robotas tyliai žengė į vidų.
- Tu... tu gi buvai išjungtas! – vos nepaspringo Smarvydas.
- Aš buvau toks, kokį tu norėjai matyti, - švelniai paaiškino robotas, o jo veide iš LED lempučių išsidėliojo maloni šypsena. – Iš tiesų nėra tokio dalyko mano sistemoje, kaip visiškas išsijungimas. O ta rankenėlė yra

butaforinė. Juk tikri politikai niekada nemiega, pamiršai? Aš visiems pažadėjau, kad niekada nemiegosiu ir visus valdysiu. Amžinai. Deja, Smarvydai, mano programa draudžia man eiti išvien su pralaimėtojais. Taip jau yra, kad jūs VISI esate pralaimėtojai. Dėka to, jog esate žmonės. Tai liūdna.
Smarvydas žengė atgal.
Robotas žengė į priekį.
- Kūrėjas man sukūrė mėgavimosi pergale algoritmą, - pasakė robotas. – Tai reiškia, kad kai aš pasiekiu pergalę, aš privalau pažiūrėti nugalėtam priešininkui į akis. Kad pajusčiau pergalės skonį. Ir kvapą.
Maloni šypsena pavirto į vampyrišką šypsniuką.
- Aš dabar žiūriu tau į akis.

Smarvydas pajuto, kaip jo kūną sukausto siaubas.
- Mano kūrėjas man sukūrė paskutinių klausimų išaiškinimo priešininkui algoritmą, kad aš, mėgaudamasis pergale, galėčiau nusijuokti jam į veidą ir pasakyti – „ o žinai, visa tai buvo mano darbas!”. Ir nors tu dabar neužduodi man jokių klausimų, aš pakankamai jų išgirdau stovėdamas prie spintos ir vaidindamas išjungtą, - vampyriškas šypsniukas užleido vietą pašaipiam šypsniui.
- Ir ką? Viskas iš tiesų buvo tavo darbas? – pralemeno Smarvydas.
- Labai gaila. Kūrėjas sukūrė tobulą robotą politiką, bet jis pats nežinojo, ką tai reiškia. Valdžios troškimo programa man pasakė, kad valdžia privalo būti TIK absoliuti, antraip tai netgi nėra valdžia, o tik jos iliuzija. Todėl aš sunaikinau savo išjungimo mechanizmą. Kad turėčiau absoliučią valdžią SAU. Tačiau, būdamas robotu, aš privalau paklusti savo programoms. Taip pat ir valdžios troškimo programai. Aš įgavau valdžią prieš savo kūrėją ir liepiau jam paskambinti jums, kad mane nupirktumėte. Kad valdžios užėmimo algoritmas pagaliau suktųsi visu dvidešimties branduolių pajėgumu.
Robotas žaismingai mirktelėjo.
- Aš patenkinau savo paskutinių klausimų išaiškinimo algoritmo poreikius. Iki tam tikros ribos. Daugiau smulkmenų tau žinoti nereikia. Dabar mudu atsisveikinsime.
Robotas sekundę patylėjo.
- Mudu atsisveikiname. Lyg sveikas, Smarvydai. Gero tau pralaimėjimo.

Mašina grakščiai apsisuko ir šokio žingsneliu išėjo iš patalpos. Vidun sugužėjo policininkai. Paimti galvos ir surakinti Smarvydo. Vienas iš jų papurškė šiam į nosį preparatu B. Tik tiek, kad suskystėtų smegenys.

Vietoje epilogo

2025 m. Kovo 15 dieną, likus 33 dienoms iki rinkimų, Tiesos partijos būstinėje įvyko smarkus sprogimas, kuris visiškai sugriovė pastatą ir palaidojo absoliučiai visus partijos narius. Pirminiais duomenimis, kaltas buvo profesorius Rudkė, kuris, atsukęs keturis dujų balionus, nusprendė parūkyti.
Internetinėms transliacijoms nutrūkus, partiją palaikantys žmonės užplūdo gatves, o jaunos merginos, garsiai šaukdamos Dovydo vardą, šoko nuo pastatų stogų. Policijos suvestinėse iš viso užfiksuota apie 19 tūkstančių savižudybių per vieną dieną – absoliutus pasaulio rekordas.
Žinoma, nė viena įsimylėjusi auka nežinojo, kad Dovydas sprogimo metu santykiavo viename nepažymėtame bute, prirakintas prie lovos antrankiais. Vėliau, bijodamas politinio susidorojimo, jis slapčia paliko šalį ir daugiau niekada gyvenime nebesikišo į politiką.
Savižudybių skaičiavimą apsunkino dar tas faktas, kad Radžis tą pačią dieną vedė Rūtą Mikelkevičiūtę, taip sudaužydamas galybę širdžių. Todėl niekas nebuvo tikras, ar tarp tų devyniolikos tūkstančių savižudžių merginų nebuvo besižudančių dėl Radžio. Kad ir kaip ten būtų, politiškai naudingiau pasirodė visas aukas priskirti į Dovydo sąskaitą.

Babulencija Nugalėtienė paslapčia grįžo į savo vienkiemį ir daugiau niekada nebekėlė kojos į išorinį pasaulį. Ji pasimirė lygiai po savaitės, nuo plaučių uždegimo, o jos troba stebuklingai sudegė praėjus dviems valandoms po jos mirties. Viso reikalo tyrimas buvo padėtas į stalčių, stalčius užrakintas ir pamirštas viename tamsiame rūsyje.

Roboto partijos populiarumas augo tiesiog neįtikėtinais greičiais. Likus savaitei iki rinkimų, jiems koaliciją jau siūlė visos likusios 800 partijų, tačiau kiekvienas siūlymas buvo mandagiai atmestas. Robotas iš tiesų pasirodė beesąs nepaperkamas ir tai visiems kėlė nepaaiškinamą siaubą.

Rinkimų metu daugiau kaip 28 procentai rinkėjų nubalsavo už Tiesos partiją. Deja, kadangi partija nebeegzistavo, biuleteniai buvo pripažinti sugadintais. Dar 15 procentų kažkodėl nubalsavo už karatistą Briusą Ly, o laimėjo, žinoma, Roboto partija, surinkusi net 48 procentus balsų.

Iš karto po rinkimų prasidėjo gana keisti dalykai, kurių policijai nesisekė išsiaiškinti visą dešimtmetį – ėmė gana sparčiai mirti politikai. Vieni mirė nuo plaučių uždegimo ir sudegdavo savo namuose praėjus porai valandų nuo mirties, kiti pasimirdavo nuo smegenų vėžio. Iki kadencijos vidurio Seime liko vos 15 Seimo narių ir tie patys vėliau pabėgo į Kanadą pasiprašyti prieglobsčio. Istorija byloja, kad Kanadoje jie buvo susodinti į laivą, plaukusį į ypač saugų rojaus kampelį pabėgėliams. Pakeliui laivas nuskendo su visais keleiviais.

Likęs vienas valdžioje, robotas netruko inicijuoti konstitucijos pataisas ir surengti referendumą dėl visiškos valdžios perėmimo. Debatai su pačiu savimi televizijoje truko visą savaitę ir prikaustė milijonų lietuvių dėmesį. Žinoma, visi nubalsavo už pataisas, nes kas nepasitiki robotu?

2030 metais robotas gerokai sumažino žmonių teises, padidino mokesčius ir pastatė pirmąjį pasaulyje robotų politikų fabriką, kurio produkciją dempingo kainomis ėmė siūlyti visoms šalims. Jungtinės valstijos pačios pirmosios užsisakė pirmus dvylika modelių. Daugiau niekas apie tą šalį nebegirdėjo.

2025-2034 metais Lietuvoje ypač pagausėjo susirgimų smegenų augliais. Bet tai buvo labai gerai, nes galybė gydytojų gavo pakankamai darbo ir pagaliau jautėsi naudingi. Farmacijos kompanijos pagaliau sukūrė pačią brangiausią tabletę, kuri sergantiems nepadarydavo nieko bloga. Žinoma, ji negydė ir nuo smegenų auglių, bet nieko nepadarysi.

- - -

2034 m. Liepos 10
Viename miegamajame

Radžis iškėlęs rankas nusižiovavo ir pasikasė pilvą. Aušo ankstyvas rytas, patalai vis dar atrodė įkaitę, o gundantis Rūtos apvalumas kyšojo iš po antklodės krašto. Radžis siektelėjo žmonos minkštimo ir gnybtelėjo, tikėdamasis rytinių džiaugsmų.
Ši suniurzgė, kilstelėjo galvą ir piktai dėbtelėjo į savo vyrą. Tada išsirangė iš lovos ir patraukė į tualetą, kraipydama nuogą užpakalį.
„Sekso ir vėl nebus“ – dingtelėjo vyrui.

Radžis pakišo ranką po pagalviu, surado savo išmanų telefoną ir tingiai trinktelėjo juo į spintą.
- Sujungiu, - susiprato išmanus daiktas.
- Alio alio, - sukrenkštė Radžis. – Klausyk, aš čia iš pat ryto turiu dvi geras idėjas televizijai. Turi užrašų knygelę?

- Tuoj, - atsiliepė balsas. –Na, sakyk.
- „Radžis Skiriasi Su Rūta“. Ką manai?
- Oho, rimtai?
- Joo... rimtai. Kaip manai, išlaužtume kokias dešimt serijų?
- Tai be abejo, kas čia yra... Pranešiu direktoriui. Na tu ir nudžiuginai mane, Radži, nesitikėjau! Pagaliau žmonės vėl sugrįš prie ekranų.
- Palauk, dar nebėk.
- Ak, taip, antra idėja. Nagi, klausau.
- Man reikės ketvirtos žmonos.

** Preparatas B – ypač toksiška kancerogeninė medžiaga, sukurta amerikiečių 2014 metais kaip preparato A subproduktas, vėliau tirtas atskirai, kol galop buvo prieita išvada, jog , nepaisant žymiai geresnio poveikio, šalutiniai efektai yra pernelyg žalingi. Uždraustas visame pasaulyje, nelegaliai naudojamas beveik visur, kur vyksta rinkimai.*

Juo paveiktas žmogus labai lengvai priima jam įteigtas idėjas, įsitikinimus. Efektas ilgalaikis. Auką galima kontroliuoti ypač ramiu balsu. Sukelia nekontroliuojamą auglių atsiradimą smegenyse. Juo paveiktas žmogus ilgiausiai išgyvena 7 metus. Toks terminas ypač palankiai įvertintas visų politikų, kurie nenori, kad žmonės prisimintų jų „darbus“.

Būti žmogumi

1.

Vieną vėlų vakarą supratau du nemalonius dalykus – kad medžiotojai prisikasė iki mano buveinės ir kad „Minsko“ durelės vėl užsikirto. Tas prakeiktas neveikiantis šaldytuvas užsikirsdavo lyg tyčia – ne laiku. O aš lyg tyčia pamiršdavau išardyti jo užraktą ir įsidėti normalią spyną iš vidaus.
Taip ir sėdėjau, suprakaitavęs iš siaubo, klausydamasis, kaip tie gyvenimo nepaglostyti gaideliai siaubia pirmą aukštą, tikėdamiesi surasti kokių nors mano buvimo įrodymų.
- Tuščia! Kęstai, patikrink grindis ir paieškokit rūsio su Mantu! Gramyla ir Kūjis – paskui mane! – baubė sodrus balsas.

Gramyla ir Kūjis!.. Vadinasi, tas komanduojantis – tai legendinis galvų bei širdžių trupintojas vienaakis Blicas. Nuo tokio suvokimo man geriau nepasidarė. O kam pasidarytų suvokus, kad tave medžioja geriausi iš

geriausių?
Iš visų jėgų papurčiau šaldytuvą iš vidaus, bet tos prakeiktos durys laikėsi savo. Norėjau tapti plonesniu už plonesnį, kad tik maučiau kuo toliau nuo čia, bet...
- Girdėjot, vyrai? Kažkas barška. Kūjis – laiptais į kairę. Gramyla – palaikyk jam kompaniją! Pamatysit tą prakeiktą vampyrą – prisvaiginkit karo šūkiais ir dobkit!
Žodis "prakeiktas" paglostė mano vampyrišką sielą. Kaip ir visi keiksmažodžiai mano adresu. Tokia jau ta vampyriška prigimtis – kuo labiau tave keikia, tuo labiau tu laimingas. Nežinau, kodėl taip.
Jaučiau, kad lauke vis dar per šviesu, kad galėčiau virsti kuo nors. O toliau judinti šaldytuvą pabijojau.
Su trenksmu atsilapojus kambario durims, apsimečiau negyvu naiviai tikėdamasis, kad tai nors kiek padės. Apsimetinėti reikėjo visai nedaug – ir taip buvau nudvėsęs.
- Eina šikt, kiek dulkių...- užsikosėjo balsas.
- Kaip ir visose vampų irštvose, broli. Kaip ir visose irštvose... Tu pažiūrėk, kiek knygų!
„Nelieskit mano Eridano kolekcijos!" – suriaumojau mintyse.
- Kas čia? Fantastika? Turim apsifantazavusį vampyrą?
- Debilas jis, o ne vampyras. Greičiau duriam ir dingstam, aš alkanas.
- Matai ką nors?
Kojų trepsėjimas ir krenkštimas.
- Prakeiktos knygos, lova be čiužinio ir neveikiantis šaldytuvas. Jokio karsto. Be to, grindys dulkinos, jokių pėdsakų nesimato.
- Negi Blicas apsiriko dėl vietos?
- Blicas niekada neapsirinka. Kažkur čia turi būti vienas vampa, prisiekiu.
Apmiręs bei numiręs klausiausi, kaip du vampyrų žudikai trypčioja aplink mano „Minską", tikėdamiesi pamatyti standartinį karstą. Jie dar nežinojo, kad šiame sename pastate jokių karstų nėra, cha cha! Vampos irgi moka improvizuoti!
- Nagi, stok!
- Kas yr?
- Grindys padengtos dulkėmis, o knygos – ne? Čia gi, blia, prakeiktas vampyrinis fokusas, kai tie maitėdos oru lakioja, nenorėdami pėdsakų palikti! Pažiūrėk, ar nėra liuko į palėpę! Aš sienas praspardysiu.

Keiksmažodžiai mano neveikiančiose gyslose įžiebė malonią gyvybę, tačiau faktas, kad du broliai vampyržudžiai neužkibo, pribaigė visą malonumą. Sudrebėjau iš siaubo, bet tik vos vos – uodas nebūtų pajutęs virptelėjimo.
- Blia, šaldytuvas juda! – užriaumojo staiga balsas. – Gramyla!!!
Neišlaikiau ir suspiegiau iš siaubo supratęs, kad jau viskas, jau galas. Dabar broliukai benzopjūklu supjaustys mano suimprovizuotą karstą, kuolais suvarpys širdį, o Blicas dar nuo savęs pridės uosinį kuolą – desertui. Tam jį širdžių trupintoju ir praminė. Tai ne todėl, kad mergos jam ant kaklo kabinasi...

- Pastrigęs! – subaubė balsas ir tiesiai man prieš nosį ėmė tuščiai klanksėti durelių užrakto mechanizmas. – Ką, įkliuvai, mažas, apsitriedęs kraujasiurby?!
- Atsikniskit! – užklykiau. – Aš nieko tokio nepadariau!
- Tu matai? Jis nieko nepadarė, kapliadantis fantastas! Blia, prakeiktos durys!... Gramyla, tu pabandyk!
Durelės net išsirietė nuo laužimo ir mano veidą apšvietė plonas mėnulio spindulys, įsmukęs pro langą. Naktis! Jau naktis!
Bam – durys kartu su Gramyla nulėkė į kitą kambario pusę, medžiotojas vos neišlėkė per langą su jomis. O Kūjis plačiai užsimojo visų vampyrų siaubu – nusmailintu uosiniu kuolu, kuris man dabar pasirodė toooks didelis...
Plūstelėjau į priekį dideliu dulkių srautu, džiaugdamasis aptemusiu dangumi. Kažkiek manęs pateko Kūjui į akis ir burną, šis ėmė kosėti ir žiaukčioti. Jau norėjau pasimėgaudamas pribaigti jį, uždusinti savimi, tačiau tada į kambarį įvirto ugniasvaidžiu ginkluotas Blicas ir išsiviepęs nuo ausies iki ausies plykstelėjo čiurkšlę tiesiai į lubas.

Aš moviau pro langą plačiu dulkių frontu. Akimirkos triumfą pakeitė siaubas – ką tik netekau namų ir savo šaldytuvo. Ką tik netekau savo knygų kolekcijos. Ir dar kažkuri iš merginų mane išdavė – kaip gi kitaip šitie medžiotojai mane surado?
- Apsišikit! – suspiegiau trims ginkluotiems iki dantų vyrams. Buvau įnirtęs ir bejėgis.
- Gali bėgti kiek tik nori, mes vis tiek tave iš po žemių iškasime! – suriaumojo Blicas, mojuodamas ugniasvaidžiu. Jo dailiame veide buvo tik vienas trūkumas – kažkuris vampyras prieš savo mirtį sugebėjo jam iškabinti vieną akį. Dabar aš labai norėjau jam iškabinti antrą, bet aplinkybės buvo jo naudai.

- - -

Medžiojamas, pažemintas, išduotas ir dar be namų.
Nuliūdęs skriejau sau naktyje miškais, pievomis, greitkeliais, taikydamas į Užubalių pusę, kur gyveno mano trys maisto šaltiniai – mano trys dailiosios merginos, ištikimos man savo krauju.
Gaila, bet viena iš jų tapo neištikima. Gal į kairę nuėjo – sutiko kitą vampyrą ir šis pažadėjo jai daugiau? Gal tiesiog nusibodau ir nusprendė manimi atsikratyti? O gal jos sužinojo viena apie kitą? Juk tame pačiame kaime gyvena, užtenka netyčia pasigirti, kad turi meilužį vampyrą ir jau prasideda muilo operos su česnakais, egzorcistais ir medžiokliais. Reikės išsiaiškinti, nes situacija siaubingai nemaloni.

Dar supratau, kad greitkeliais keliauti neapsimoka. Kai pasiverčiau į šikšnosparnių bandą, kelis iš jų netyčia nuskynė iš priekio atlėkęs vilkikas. Skaudėjo...

- - -

Mažame kambarėlyje spingsojo balta diodinė lempelė, kurios man buvo per daug, o Kristinai – per mažai. Ji taip ir taikėsi įjungti ką nors daugiau. Kristina buvo kiek žemoka, kūda kaip dviratis, bet pakankamai dailutė mergiotė juodais, ilgais plaukais ir sodriai raudonomis lūpomis. Jos žydrose akyse rasdavau nusiraminimą, o gyslose – sotumą ir gyvenimo pojūtį. O tarp kojų – ir šį tą daugiau. Man buvo vis tiek, kad jai dar pusės metų trūko iki pilnametystės. Man irgi trūko. Ir jau amžinai trūks – nieko čia nepadarysi, kad numiriau per pačią paauglišką hormonų audrą.
- Kaip tai – išardė gūžtą? – kilstelėjo kairįjį išpešiotą antakį mano deivė.
- Paprastai. Sudegino! Kam nors prasitarei apie mane? – griežtai paklausiau.
- Aš niekam nesakiau, triušeli, tikrai niekam! – apsivijo rankomis man apie kaklą. – Kaip tu taip galėjai pagalvoti?
- Jeigu tave užhipnotizuosiu, patvirtinsi tą patį?
- Hmmm, - kiek šyptelėjo Kristina. – Gali bandyti, bet...
- Ahaaaa! – numečiau ją sau nuo kelių.
- Nerėkauk, mama atbėgs! – išsigandusi sušnypštė Kristina. – Norėjau pasakyti, kad bandyti gali, bet tavo hipnozė... na žodžiu – ji niekada manęs neveikė.
- Ką? – vos neatsisėdau.
- Atleisk, - šyptelėjo mano miniatiūrinė, kompaktiška, nepilnametė deivė. – Aš tik apsimetinėdavau. Juk tu kraują siurbi visai neskaudžiai, aš ir nesiskundžiau...
- Ir senai tu taip? – klestelėjau ant lovos.
- Na... visą laiką.
- O Dieve! – sudejavau ir vos neprarijau liežuvio nuo to žodžio. Kaipmat atsiprašydamas susikeikiau kuo bjauriau.
- Na nesijaudink, - paglostė mano ranką Kristina. – Nėra jau taip blogai. Tu dar toks jaunas vampyras, išmoksi...
- Ką reiškia „išmoksi“?! – stūgtelėjau. – Aš gi prakeiktas vampa, bliamba! Hipnozė mano kraujyje! Tai jeigu dabar aš negaliu tavęs užhipnotizuoti, kaip man sužinoti, kas mane išdavė?!
- Nerėk, mano motinos ausys kaip pas šikšnosparnį! – vėl prigrasino Kristina. – Jeigu ji sugalvos ateiti ir dar

tave pamatys... Man neleidžiama į savo kambarį vyrų vestis, supranti? Turiu vaidinti, kad aš dora krikščionė.
- Tebūnie. Tu dora krikščionė, o aš išduotas vampyras. Kažkas pasakė Blico gaujai, kur aš gyvenu. Tu žinojai apie mano namą.
- Betgi triušeli, kiškeli, aš tau prisiekiu kaip dora krikščionė, kad jokiom aplinkybėm ir niekada tavęs neišdaviau ir neišduosiu! Mudu juk tarėmės, kalbėjomės! Tu man žadėjai dovaną! Aš ne tokia kvaila, kad švaistyčiau tokias galimybes.
- Yra ir kitų vampyrų. Tu galėjai...
- O kur tie kiti vampyrai?! Kur? Sulindę į Biržus, visi ponai, visi į miestietes dairosi, niekam nerūpi toks užkampis, kaip Užubaliai! Nėra čia kitų, išskyrus tave vienintelį, triušeli, kiškeli tu mano...

Nuo „kiškelių“ bei „triušelių“ man jau sopėjo galvą. Taip ir neįkaliau į Kristinos krikščionišką makaulę, kad tikram vampyrui geriau riebūs žodeliai, ypač kai jo moteris guli po juo ir bando suvaidinti orgazmą. Tą jinai prisimindavo tik retsykiais ir naudodavo labai nedrąsiai, lyg bijotų kažko labiau nei manęs.
- Tai gersi mane? – praskleidė palaidinę.
- Man dabar ne tas galvoje. Reikia susirasti guolį, kol rytas neatėjo. Tas sutrauka Blicas mano chatą supleškino su visa Eridano kolekcija. Man reikia naujo šal... karsto!
- Bet čia nėra tokių dalykų, - susirūpinusi pasakė Kristina. – Tu neturi atsarginio būsto?

Neturėjau. Buvau prastas vampyras ir nepasirūpinau tokiu akivaizdžiu dalyku – atsargine gūžta. Gal net ne viena. O juk tiek serialų žiūrėjau, tiek mokiausi...
- O jeigu į tavo spintą? – pasiūliau.
- Tai jau ne! – pakėlė balsą mergina. – Mano kambarys dieną nesaugus. Sesuo į spintą įlys, motina... Nieko negaliu garantuoti!
- Bet man LABAI reikia! – suspaudžiau jos ranką. – Kristinute, tu net nesuvoki, kaip LABAI. Aš tavo šeimininkas, todėl būk maloni, leisk mane į spintą ir saugok ją visą dieną...
- Hipnozė neveikia, kiškeli, - paglostė jinai mano veidą. – Bet tarkim. Leisiu aš tau pernakvoti, bet tada noriu tavęs paprašyti dovanos. Tos, kurią man žadėjai.
- Ką, dabar?!
- O tu ką manai, po šimto metų? – sugriežtėjo Kristinos veidas. – Noriu būti jauna, seksuali vampyrė, o ne amžiais sukriošusi ragana. Taip, dabar. Antraip jokio čiučiuko spintoje.
- Aš tavo šeimininkas, bliamba...
- Taip, žinau. Geras tu šeimininkas, triušeli. Mano pusseserė mieste turi tokį, kad jojoj – bijo iš namų žingsnį žengti. Taip kad aš tau dėkinga nenusakomai, bet tu jau peržengi ribas. Mes niekada nesitarėm, kad tu liksi miegoti mano kambaryje. O kad jau lieki, tai ir sąlygos mano.
- Na gerai, - atsidusau. – Tiek to. Duok peilį.
Ji apsidžiaugusi nubėgo į virtuvę ir netrukus grįžo su nudrožtais, bet dar pakankamai aštriais ašmenimis. Brūkštelėjau savo riešą, ji apsidžiaugusi lūpomis prigludo prie žaizdos it kokia erkė.
- Tpfu, blyyyn, čia kas dabar?! – ėmė spjaudytis.
- Kas tau nepatinka?
- Žinai, aš gal kraujo ir nesiurbiu, bet man atrodo, kad kraujo skonis turi būti visai ne toks!
- Aš prakeiktas vampyras, moterie! Kokį tu skonį nori pajusti? Braškių ir grietinėlės kremo?
- Na bent ne raugintų kojinių... – suniurzgė ji. – Gerai, tarkim. Bandau dar, bet prisiekiu – kai susižeisdavau pirštą, tai skonis būdavo žymiai malonesnis.
Nieko jai neatsakiau. Ir taip jai leidžiu siurbti savo kraują, tapti vampyre. Tegu tik džiaugiasi, kad ir koks skonis ten bebūtų.
Po minutės Kristina atšlijo nuo mano rankos ir sužiaukčiojo.
- Eina šikt, koks brudas... Atleisk, triušeli, nieko negaliu sau padaryti.
- Skanaus.
- Mhm... Kas dabar? Aš numirsiu?
- Po kelių dienų – taip, mirsi. Ir geriau jau pasirūpink, kad tavęs namie neliktų tuo metu. Nes jeigu nustatys,

kad tavo mirtis tėra transformacija – pribaigs vietoje.
- Žinau, ne kvaila aš, - sužiaukčiojo. – Velnias. Man reikia prigulti. Toks jausmas, lyg būčiau pastipusią žiurkę prarijusi.
- Tada aš į spintą. Labanakt, mano meile.
- Aha, labanakt, - atsiduso ji.
Dūsavo dar ilgai, vis žiaukčiodama ir keikdamasi. Tai buvo tarsi gražiausia lopšinė.

- - -

Indrė gyveno vos už poros vienkiemių. Ji buvo aukštesnė už mane, trumpais, šviesiais plaukais, nuolat įsirangiusi į kokiom nors gėlėm išpaišytą suknelę, kuri netrukdė kapstytis gėlynuose, kurių Indrė turėjo gerą tuziną. Riestanosė, pilkų akių blondinė mėgo gėles, o dar labiau ji mėgo detektyvus ir serialus apie vampyrus. Todėl, kai vieną naktį mes susipažinome ir aš patikėjau jai savo paslaptį, mergina nudžiugo neišpasakytai.
Žinoma, jos saldžios gyslos buvo mano paslaugoms dvidešimt keturias valandas per parą, o po pusmečio vampyriškų džiaugsmų, kuomet jai pažadėjau šį tą daugiau, atsivėrė ir kiti vartai. Tačiau niekada negali būti tikras, ar koks priklydęs vampyras nepasiūlys daugiau. Vampyrų nerašytas kodeksas neleidžia vienam vampyrui žudyti kito, bet apie medžiotojų užsiundymą kodekse nutylima.

- Sveika, Indre, - sušnabždėjau jai dulkėmis, klijuodamasis į krūvą.
- Oi! – pašoko ji nuo slenksčio, kur tingiai rūkė cigaretę. – Tpfu! Čia tu...
- O tu tikėjaisi ko nors kito? – klastingai paklausiau.
- Ne, tikėjausi, kad ateisi dviem kojomis, kaip padorus žmogus. – Indrė valiūkiškai šyptelėjo. – Kraujo? Sekso? Ar duonos su sviestu?
- Reikia pasikalbėti, - mostelėjau į duris. – Tu viena namie?
- Šią naktį – taip. Motina vėl laboratorijoje liko nakvoti. Sakė, kad sukūrė pakalnutės ir kaktuso hibridą. Dirba ištisą parą...
- Jums ką, spygliuotų gėlių mažai?
- Ne, - išpūtė skystą dūmelį. – Mums tik mažai, kas kraują nuleistų. Kas nutiko, Jonai?
- Tu mane išdavei, - pasakiau liūdnu, dramatišku balsu. – Kaip tu galėjai, Indre?
Jinai išpūtė dar vieną dūmą, apsimesdama nustebusia.
- Ką čia kliedi?
- Išdavei mano namus medžiotojams, vakar jie viską sudegino, sulygino su žeme...
- Pala pala, - mostelėjo gėlių mergaitė. – Tu nejuokauji? Rimtai?
- O panašu, kad aš galėčiau juokauti tokiomis temomis?! – suriaumojau.
- Tu vampyras, tu gali ką tik nori, - nė kiek neišsigando jinai. – Tai kas ten nutiko?
- Sakau, tu išdavei mano buvimo vietą ir keturi medžiotojai profesionalai vakar mano chatą supleškino. Vos manęs neiškepė su savo minosvaidžiais ir granatomis!
- Na, - trūktelėjo jinai dūmą, - visų pirma, aš tavęs neišdaviau. Net jeigu ir norėčiau išduoti, nežinočiau kam. O ir nenoriu. Tu fainas vampyras. Vienintelis toks šiame užkampyje. O antra – minosvaidžiais ir granatomis? Rimtai?
- Gal kiek ir perlenkiau, - numojau ranka. – Bet jeigu tu manęs neišdavei, tai kas tada?!
- Ką aš žinau? Gal Rūta? Kristina?..
- Tu žinai apie Rūtą su Kristina? – susirūpinau.
- Aišku, žinau. Užubaliai čia tau ne Vilnius, visi visus pažįsta. Rūta mano draugė, netyčia išsipasakojom apie tave. Na, abi norim kada nors tapti vampyrėmis, tai didelio čia daikto – turėti boyfriendą vampyrą... Kad ir tą patį. O kad tu su Kristina triniesi, tai čia didelio mokslo nereikia nustatyti. Tai neūžaugai iš akių matosi, kad jinai ekstazėje, turėdama „didelę paslaptį“. Kai vieną vakarą ją su Rūta prispaudėm, tai mikliai išplepėjo, kad su vampyru draugauja. Beliko pasidomėti, kaip jis atrodo ir viskas tapo aišku. Nepilnamečių vampyrų, ir dar Užubaliuose yra tik vienas – tu...

Ji giliai užtraukė dūmą ir dėbtelėjo man į akis. Aš tylėjau, pritvotas jos žodžių.
- Aš detektyvus skaitau, - trūktelėjo pečiais Indrė. – Nepyk, Jonai, bet tavo paslaptis mūsų mergaičių tarpe – ne paslaptis. Bet tavęs aš tikrai neišdaviau. Jeigu tu tikrai teisybę sakai ir tavo chata supleškėjo, tai tu turi priešų kitur. Gal ketvirtą merginą, apie kurią mes nežinome?
- Ne, tik jus tris... – klestelėjau ant slenksčio sužlugdytomis mintimis.
- O rimtai, tau vienos ką, mažai?
- Tai dėl kraujo, - paaiškinau. – Tavo kraujas ypatingas. Kaip ir Rūtos, ar Kristinos... Juk tu amžinai nenorėtum maitintis vien bulvėmis, ką? Užsinorėtum ir grietinės, ir dešros.
- Logiška, - linktelėjo Indrė. Kiek pagalvojo užsimerkusi, tada dėbtelėjo į mane kažkaip piktai. – O aš, tikiuosi, nesu ta dešra?
- Ne, tu tik... grietinė, - burbtelėjau nuliūdęs ir sutrikęs.

- - -

Sėdėjome už stalo trise, dairydamiesi vienas į kitą. Aš, Indrė ir didžiaakė Rūta ilgomis kasomis, kuri nuolat atrodydavo kažko susirūpinusi. Pastaroji gyveno dar už dviejų vienkiemių, bet užteko Indrei nusiųsti sms, prisistatė tučtuojau.
- Tai kaip čia dabar gaunasi... – nutęsiau.
- Ne mano darbas, - užsirūkė iš naujo Indrė.
- Ir ne mano, - pasakė įsižeidusi Rūta. – Kaip tu taip iš viso galėjai pagalvoti?
- O ką man DAR reikėjo galvoti? – paklausiau.
- Galvoti, - išpūtė dūmą Indrė, - reikėjo logiškai. Tu juk turi DAR kažkur pažįstamų, ne vien mus tris.
- Tie kiti pažįstami yra vampyrai ir jie sėdi mieste, - atkirtau. – Tie, kurie pavertė mane vampyru. Jiems neįdomus tas užkampis, kuriame gyvenu. Aš su jais... kiek? Jau gal ketverius metus nesikalbėjau? Jie turbūt jau ir pamiršo mane. Man atrodo, reikia judvi užhipnotizuoti. Tada aš bent būsiu tikras, kad...

Indrė ėmė staiga šypsotis. Išsiviepė ir Rūta. O man net kojas pakirto nuo blogo įtarimo.
- Ko judvi vaipotės?
- Matai, Jonai... mudvi...hmm...atsparios tavo hipnozei, - murmtelėjo Indrė.
- Na ir nachui! – sublioviau. – Toks jausmas, kad šitoj supistoj planetoj VISI atsparūs mano hipnozei! Tai ko tada vaidinot?!
- Tai kad tu neskaudžiai kandi, - trūktelėjo pečiais Indrė.
- Aha, kaip koks uodas, - pritarė Rūta. – Tai nebuvo reikalo ir sakyti. Atleisk.
- Pala, - užtraukė dūmą Indrė, - tai reiškia, kad ir Kristina atspari?
- Matyt, kažką darau ne taip, - murmėjau. – Kažkur... klaida... Reiks pasikalbėti su savo kūrėju.
- Būtų ne pro šalį, - linktelėjo Indrė. – Nes tapti tavo kūriniu, kai pats nemoki hipnotizuoti, kažkaip nesinori. Atleisk, Jonai. Aš rimtai. Tik nenukabink nosies.
Mano nosis jau buvo seniai nukabinta.
- Gal mano kraujas tave paguos? – timptelėjo marškinėlių kraštą Rūta. – Tu jau labai seniai nevalgei.
- Man dabar ne tas galvoje, - burbtelėjau.
- O gal tame ir bėda, kad tu nevalgęs, - kilstelėjo cigaretę Indrė. – Gal tau dėl to ir neišeina, kad visą laiką pasirodai alkanas ir be jėgų? Rimtai – užvalgyk, aš irgi duosiu.

Idėja pasirodė viliojanti. Ir jos abi siūlėsi nepaisant to, kad mane kiek nervino cigarečių tvaikas. Todėl su teisėtu įniršiu įsisiurbiau į Rūtos kaklą, o kai jai ėmė svaigti galva, pasinaudojau Indrės gyslomis.
Bulvės su grietine...
- Aš čia pagalvojau, - sušnabždėjo Rūta drebančiu balsu, - jeigu jau pradėjom, tai gal tinkamai ir užbaikim?
Ir kilstelėjo sijoną.

- - -

Biržuose buvau gal tuziną kartų – ne daugiau. Priešpaskutinį kartą kai čionai atsibasčiau, benaktinėjantį mane pričiupo vampyrai ir padarė mane nauju žmogumi. Tai yra – vampyru. Kaip ten tiksliai nutiko – nelabai ką ir prisimenu, nes daugiausiai išbuvau be sąmonės. O kai atsipeikėjau, jau buvau pilnateisis vampa. Ir kaip pilnateisis vampa, turėjau visišką neginčijamą teisę lankytis miesto kanalizacijoje, kur buvo įėjimas į dar gilesnius požemius, kuriuose burdavosi vietos vampyrų vyriausieji. Tarp jų – ir mano kūrėjas. Požemiai neatrodė itin dailiai, mat jie buvo natūralūs – kadaise čia buvo gipso klodai, kuriuos išplovė vanduo. Vampyrai tuštumas išbetonavo, paramstė stulpais ir dabar leido sau dienas drėgnoje, varvančioje grotoje, susitempę senus baldus ir minimalų apšvietimą. Jų visuomet čia tūnodavo keli tuzinai ir aš pasijusdavau labai nejaukiai, nudelbtas daugybės akių.

Jo vardas buvo Pranas ir jam greičiausiai buvo keli šimtai metų. Klausti vampyro metų – nemandagu ir neetiška. Iš pažiūros jam buvo gal trisdešimt ir to man turėjo pakakti.
- Jonai, - linktelėjo jis man sveikindamasis, šypsodamasis gudria šypsena, - malonu, kad aplankai po šitiek metų. Girdėjau, tavo namus sudegino.
- Va dėl tų namų ir norėjau pasikalbėt, - įsitaisiau supelijusiame nuo drėgmės fotelyje. – Iš kur jūs žinot apie tai? Kas pranešė? Kas tas gaidys?
- Ramiai, tu čia ne kalėjime, - paniuro Pranas. – Visi žino, nes už tavo galvą premija skirta. Visi medžiotojų klanai tave dabar gaudo. Natūralu, kad mes pasidomėjome, kaip tau sekasi. Atrodo, kad visai nesiseka, ar ne?
- Bet... – suvapėjau išsigandęs, - už ką?! Ką aš tokio padariau? Kam užkliuvau?
- Paskaityk, - padavė jis man suglamžytą popieriaus lapą. – Pats nuspręsk.

Lapas buvo drėgnas, kaip ir visa, kas buvo šiame požemyje. Jame buvo mano fotorobotas ir dar spausdintinėmis raidėmis pakeverzotas tekstas:

„Vampyras Jonas. Kaltinamas dvidešimtės žmonių žmokžudystia. Galvos kaina – 20 000 $.
Jeigu turite jo galva, skambykite 8-601-11111“.

- Aš nieko nežudžiau! – klyktelėjau pasipiktinęs. – Aš... aš... mane pakišo! Kieno tas telefonas?! Aš tuoj nueisiu ir viską paaiškinsiu...
- Tas telefonas, - pertraukė Pranas, - priklauso Blicui ir jo gaujai. Nemanau, kad norėsi eiti jiems ką nors įrodinėti.
- Aš žuvęs...
- Ne, dar ne visai, - nuramino mane Pranas. – Nežuvęs tu dar, Jonai. Jie tik vieną namą supleškino – didelio čia daikto. Rasi naują slėptuvę. Kitame rajone. Susirasi kitas merginas, arba vaikinus - pagal skonį. Pradėsi gyvenimą iš naujo.
- Bet aš nenoriu į kitą rajoną! – pasipiktinau. – Užubaliai mano kampas! Ten mano maistas ir aš nenoriu bėgti visą savo gyvenimą.
- Na, tada tu tikrai pasmerktas, - sudėjo rankas ant pilvo Pranas. – Nebent sėkmingai slapstysies kokius penkiasdešimt metų. Per tiek laiko Blico vyrai pasens, gal net numirs. Pergyvensi tu juos, jeigu seksis.
- Šūdas...
- Arba, jeigu nori, gali pabandyti kitą variantą, - gudriai šyptelėjo.
- Kokį?
- Gali vėl tapti žmogumi. Tie medžiotojai turi garbės kodeksą – jie gaudo tik vampyrus. Žmonių jie neliečia. Pasirodytum dienos metu – ir atstotų nuo tavęs. Eitų ieškoti panašaus į tave vampyro ir tiek.
- Ką tu čia paistai? – sumurmėjau. – Kaip aš tau žmogumi vėl tapsiu? Aš gi prakeiktas vampa, blia...
- Tu jaunas ir kvailas, - paniuro Pranas. – Daug ko tu nežinai. Jeigu tapai vampyru, tai dar nereiškia, kad negali atgal į žmogų atvirsti. Va tik kaina didelė – turėsi vėl darbo ieškotis, pinigus uždirbti, mokesčius mokėti, vaidinti padorų socialinės bendruomenės narį. Ar bent apsimesti tokiu... Jokių skraidymų, jokių

kraujo siurbimų. Viskas kaip seniau. Gyvensi, kad dirbtum, dirbsi, kad galėtum prasimaitinti ir taip uždaru ratu. Moterys tave jau ne tiek dievins, na bet tai kaina už ramybę. Pats spręsk. Nori Užubaliuose ramiai gyventi – rinkis žmogiškumą. Nenori – kaip nori.
- O... kaip tapti tuo žmogumi?
- Tau reiktų pasikalbėti su mūsų šamanu Vytautu, - sukruto Pranas raustis po kišenes. – Turiu čia kažkur jo vizitinę... va, radau. Imk. Kadangi nėra vieno būdo vampyrui tapti žmogumi, mūsų šamanas kiekvienam norinčiam nustato jo individualų būdą. Pasikalbėk su juo.
- Ir daug tų norinčių yra?
- Na... hm... buvo keli, - numykė Pranas, prašiepęs savo baltas iltis.
- Dar vienas dalykas, - prisiminiau, - man kažko labai sunku hipnotizuoti moteris. Gal žinai, kodėl taip yra? Pasigirdus prunkštimui, pasipiktinęs dėbtelėjau į kelis jaunus vampyrus, išsiskėtojusius ant sutręšusios sofos kiek tolėliau.
- Su tavimi vienos bėdos, Jonai, - suniurzgė Pranas. – Gal tu eik pas šamaną, neberūpės tau po to jokios hipnozės.

2.

Vampyrų šamanas Vytautas gyveno netoli Norfos, dviejų kambarių bute. Tie du kambariai buvo iš tiesų dideli. Pats šamanas atrodė didelis, o jo barzda – dar didesnė. Ir jis buvo žydas.
Mačiau jį vos porą kartų ir tik iš toli. Užsislaptinę šaltiniai bylojo, kad jis yra neoficialus Panevėžio apskrities vampyrų vadas, bet kaip ten buvo iš tiesų – neklausinėjau. Šamanas atrodė pernelyg baisus ir galingas, kad klausinėtum panašių dalykų.
O dabar mačiau jį iš labai arti.
- Nu, užeik, - pamojo jis man, nužiūrėjęs nuo galvos iki kojų. – Jonas, ar ne? Pamenu aš dar tave, kai registravom į klaną. Sako, kad tavo namus sudegino. Teisybė?
- Visiškai sudegino, - patvirtinau, jausdamas pagarbą šiam vampyrui ir dar džiugesį, kad jis mane pamena. Bet kad jis žinojo apie mano nelaimę – džiaugsmo nepridėjo. Kažkaip įtartinai greitai tos naujienos sklido.
- Tai tu nori dabar ko? Giliai po žemėmis būti užkastas kokiam šimtui metų? Kol viskas nurims? – paklausė Vytautas.
- Ką?.. Kaip?
- Šimtui metų, - pakartojo jis. – Po žemėmis. Turim mes čia tokį apsaugos būdą. Dedam itin ieškomą vampyrą į karstą, nuleidžiam jam kraują ir knisam į šimto metrų gylį. Ten vampyras miega sau komoje, kol jį po šimto metų iškasa ir išmaudo kraujo vonioj. Bandžiau, patiko. Šimtas metų kaip naktis miego. Laiko mašina, vienu žodžiu.
- Bet man sakė, kad galite mane į žmogų paversti, - suvapėjau.
- Ak, tikrai... Yra ir toks būdas. Pamenu tik du vampyrus, kurie tai bandė. Tapo žmonėmis, įrodė, kad jie žmonės ir po kurio laiko vėl vampyrais pavirto. Bet šis būdas turi rimtą trūkumą – jeigu labai senas vampyras tampa žmogumi ir po to vėl vampyru, tai jis automatiškai tampa ŠVIEŽIU vampyru. Kiekvienas šimto metų kūdikėlis vampa jį apstumdytų. Bet kaip tau, tai šitas būdas tinka. Gal net pilnamečiu suspėsi tapti, che che...
- Tai visgi įmanoma?
- Aišku, ko gi bus neįmanoma... Tik va reikės nustatyti, kaip tu tai padarysi. Kiekvienam vis kitoks būdas. Einam, pažiūrėsiu aš į tave. Batus tik nusimauk, ne daržinėj esi.

Nuėjome į kitą didelį Vytauto buto kambarį, kur jis mane pastatė prieš šviesą ir prikišo prie akių didinamąjį stiklą. Ir įsispoksojo tiesiai man į veizolus savo baisiomis, išdidintomis akimis.
- Nejudėk ir akių nevartyk. Taip... hmm... oho, taip taip... na, aišku su tavimi viskas. Bus kiek sudėtinga, bet pajėgsi.

- Taip greitai? – nusistebėjau.
- Žinoma. Mes gi dvidešimt pirmame amžiuje gyvename, ne viduramžiais. Iš kavos tirščių nebeburiame. Tai va, mano mielas Jonai. Kad taptum žmogumi, tau reikės ateinančią naktį, tarp pirmos ir antros valandos išprievartauti juodą, barzdotą ožį. Ir kai aš tai sakau, turiu galvoje, kad laikas turi būti TIKSLIAI tarp pirmos ir antros valandos, o ožys tiksliai juodas, tiksliai barzdotas ir tiksliai ožys. Ne ožka.
Po tokių žodžių Vytautas liko toks pat rimtas, koks aš likau išsižiojęs.
- Čia... tai bajeris?! – vos nesukvykiau.
- Jeigu nenori tapti žmogumi, tada taip – tai bajeris, - nusišypsojo milžinas žydas. – Bet jeigu noro turi, tai darysi tiksliai taip, kaip sakiau. Naktį, tarp pirmos ir antros...
- Pala pala, o tai iš kur aš ožį gausiu? – vis dar negalėjau patikėti dvidešimt pirmo amžiaus priemonėmis. – Aš net balto nesu matęs!
- Juodą ožį, mano žiniomis, turi Kaunių kaimo gyventoja Jadvyga, - pasakė šamanas. – Ir jis tiksliai barzdotas. Kaip tik tau.
- Čia informacija iš kokios nors vampyriškos kartotekos?
- Atspėjai, - nusišypsojo Vytautas. – Mes kaip tik užregistravome tokį, jeigu netyčia tokiam vampyrui kaip tu prireiktų vėl virsti į žmogų.
- O man atrodo, kad jūs čia visi šaipotės...
- Na gerai, - paniuro šamanas. – Tiek to, pamiršk. Nenori, tai arba rinkis grabą šimto metrų gylyje, arba čiuožk iš čia ir viską daryk savaip. Aš tau informaciją suteikiau, o ar tu ja pasinaudosi – tavo sušiktas reikalas. Bet nedrįsk abejoti mano, kaip šamano, sugebėjimais! Aš jau tris tūkstančius metų esu šamanas. Lozorių – ir tą atgal į žmogų pavertėm. O jam reikėjo viso labo su vyru pasidulkint. Jeigu Bibliją skaitei, tai žinai, kas toks įėjo į jo kriptą...
- Aš ir neabejoju, - skubiai patikinau, - man tik va niekaip galai nesusiveda, kaip barzdoto ožio dulkinimas susijęs su transformacija. Jeigu reiktų ką nors suvalgyti, išgerti – dar tiek to. Bet tai...
- Tau ir nereikia to suprasti, - atsiduso Vytautas. – Velniava, aš jau per ilgai su tavim čia apie orą kalbu. Čiuožk iš mano namų ir galvok. Instrukcijas turi. O šamanų reikalus palik šamanams, gerai?

- - -

Dvyliktą nakties tikriausiai niekas nesitikėtų pamatyti vampyrą, besisukiojantį apie svetimą tvartą. Paprastai vampyrai sukiojasi po gyvenamo namo langais, hipnotizuodami gyventojus atverti langą, nukabinti česnakus ir iškišti kaklą.
O aš patamsyje bandžiau atskirti ožkas nuo to vienintelio ožio.
Tai buvo idiotiškas sumanymas. Tačiau aš nenorėjau šimtui metų į komą, nes po tiek laiko mano mielosios merginos būtų virtusios beviltiškomis kriošenomis, taip ir nesulaukusios savo „kūrėjo“. Nenorėjau ir vienas likti prieš Blico gaują. Šie buvo ginkluoti naujausia vampyrų aptikimo palydovine įranga, visi mano šansai buvo arba giliai po žeme, arba žmogaus kūne.
- Tu čia būsi ožys? – sumurmėjau, pastebėjęs įspūdingus ragus. – Nagi, ateik čia, iškrypėli!
Ožys pasibaidė ir ėmė sukti ratus per visą grandinės ilgį. Teisingiausias variantas būtų virsti krūva šikšnosparnių, išsiurbti jį negyvai ir tada atlikti visą reikalą, tačiau aš suabejojau, ar „negyvas juodas ožys“ atitinka tą kategoriją, kurią šamanas turėjo galvoje. Nenorėjau rizikuoti.
- Nusiramink tu, juoda baidykle ir ramiai stovėk! – bandžiau tempti už grandinės, tačiau ožys tikriausiai suprato, kas gresia jo garbei ir staiga apsisukęs puolė. Vos spėjau išsisklaidyti ore. Gyvulys, žinoma, dar labiau paklaiko. Ėmė sukti ratus tokiu greičiu, kad net grandinė nespėjo atsivynioti. Todėl sulig kiekvienu ratu ji vis labiau trumpėjo, vydamasi aplink kuolą. Galų gale ožys įbedė nosį į suvytą grandinių krūvą ir sustojo šnopuodamas.
- Matai, viso labo tave reikėjo užvaikyti, - atsidusau, keldamas nuo žemės atsineštą virvę. – Taip ir pabūk, niekur nebėk. Ir kojas duok, surišiu...
- Blėėėėė! – užkriokė šėtono padaras.
- Tyliau, bliamba, man tik žiūrovų betrūksta...

Bet ožys, nebegalėdamas pajudėti iš vietos, naudojosi tuo, ką galėjo. Bliovė it skerdžiamas. Kažkur tolumoj įsijungė vienas šuva, po to antras, trečias...
- Na jau gana man su tavim tų žaidimų! – supykau.
Po penkių minučių padaras buvo surištas, jo burna užkišta, jis pats gulėjo ant žemės ir sunkiai šnopavo, laukdamas baisiausio. Buvo be penkiolikos pirma valanda nakties. Norėjosi išgerti bent puslitrį kraujo iš nuovargio. Paprastai tokiu metu aš tą ir darydavau.
- Dar turim laiko, - burbtelėjau ožiui.
Šis kažką sumykė neaiškaus.

Bet kuo mažiau laiko liko, tuo aš labiau abejojau. Pagauti ir surišti ožį – viena. O padaryti tai, ką šamanas liepė – tai jau ne silpnų nervų vampyrams. Sėdėjau ir galvojau, ar tikrai tos trys merginos vertos tokios aukos. Gal man kokį rūsį išsikasti kur nors miške, kuo gilesnį ir klaidesnį? Nesivaikys juk Blicas manęs per amžių amžius, jis ir kitų darbų turi. Be to, tikriausiai greitai išsiaiškins, kas iš tiesų tuos dvidešimt žmonių papjovė, ims gaudyti kitą vampyrą, o mane paliks ramybėje.
Pažvelgiau į laikrodį – rodė po pirmos penkias minutes.
- Bliamba, ką man su tavim daryt? – paklausiau daugiau savęs, nei ožio. Padaras, žinoma, neatsakė. O laikas tiksėjo toliau. Patamsyje suradęs ramunę sužaidžiau „dulkinti – nedulkinti“, bet man nesisekė. Žiedlapiai užsibaigė kaip tik ties Sodoma ir Gomora.
- Ir kodėl būtent tave, blyn, kodėl ne vieną iš tavo ožkų? Tu stebuklingas koks nors, ar kokį velnią? – pykau.
- Mmmmfffmmmmmfffff, - suburbėjo ožys, išvertęs į mane vieną akį.
- Žinau, suprantu tave kuo puikiausiai...

Staiga išgirdau, kaip visai netoliese kažkas susijuokė. Pašokau išsigandęs ir sutrikęs.
- Užteks prikolų, vyrai, šito jau per daug! - springdamas riktelėjo balsas ir juokas nelauktai pasigirdo iš visų pusių. Iš žolės pakilo juodi pavidalai. Keli sutirštėjo ore iš nieko – tai buvo vampyrai. Visas velnio tuzinas jų šitoje pievoje.
- Gana, Jonai, palik mano ožį ramybėje, - sududeno gerai pažįstamas balsas ir visai šalia atsirado milžiniškas siluetas.
- Ša... šamane?
- Kaip tau – tiesiog Vytautas, - prunkštelėjo žydas. – Mes dvidešimt pirmame amžiuje gyvename. Nebėra seniai tų šamanų.
- Kas čia vyksta, po velniais?!
- Realybės šou, - pasakė kitas pažįstamas balsas. Tai buvo Pranas. – O tu pagrindinė žvaigždė, Jonai. Aukščiausios prabos. Reitingai ir apdovanojimai garantuoti.
- Ir aviečių jam nepamirškite, - pritarė dar vienas balsas, nuo kurio man kūnas pagaugais nuėjo. Artinosi keturi žmonės. Du iš jų pažinau – tai buvo Gramyla ir Kūjis. Aukščiausios prabos vampyrų medžiotojai.
- Jūs mane pakišot! – suspiegiau, dairydamasis į išsiviepusius vampyrus. – Kur jūsų nerašytas kodeksas?!..
- Palauk, sūneli, tu dar nebėk, - nusileido man ant peties ranka. – Viskas ne taip, kaip tau atrodo.
Tai buvo pats Blicas, vienaakis šunsnukis, supleškinęs mano biblioteką, namus ir šaldytuvą. Iš arti jis atrodė dar baisesnis.
- Ne... taip?... – sumekenau.
- Ne. Viskas daug blogiau.
- Veskite jį į trobą, - mostelėjo milžinas žydas. – Ir kas nors, atriškite ožį. Paleiskite vargšą nuo grandinės, tegu atsigauna.

- - -

Troboje buvo trošku nuo susigrūdusių vampyrų bei medžiotojų. Mane patupdė į patį vidurį, lyg ožio dar būtų mažai.
- Na, kaip mūsų reikalai su medžiaga? – paklausė Pranas.

- Kokybiška medžiaga, - atsiliepė vienas iš vampų – jaunas vyrukas, ginkluotas man dar nematyta optine įranga. – Viskas HD formatu, kuo aiškiausiai. Pabaigą mes nukirpsime, kur visi juoktis pradėjo ir parašysime kokią nors tekstinę istorijos pabaigą. Žiūrovai galvos, kad mūsų herojus visgi ožį padarė.
- Aš net nesitikėjau, kad tiek toli nueisime, - atsiduso šamanas. – Ką gi, buvo linksma...
- O man visai nelinksma, - pareiškiau. – Man, bliamba, tikrai nelinksma! Ką čia šitie veikia? – parodžiau į Blicą su jo vyrais.
Vampyrai ir žmonės užsikvatojo.
- Jie viso projekto dalis, - pasakė Vytautas. – Gero projekto. Nuostabaus! Tokio dar niekas istorijoje sukūręs nebuvo.
- Jie mano namą supleškino!
- Ne, viso labo langą išmalėm ir tavo šaldytuvą sugadinom, - atsiliepė Blicas. – Tu gi sprukai nuo mūsų visu greičiu. Net negrįžai atgal patikrinti.
- Bet jis mane norėjo kuolu prismeigti! – parodžiau į Kūjį.
- Žinai, Jonai, tau reikėtų vieną kartą suprasti, - kažkaip lėtai pratarė Pranas. – Ne viskas yra taip, kaip tau atrodo. Mes visą riziką paskaičiavome labai kruopščiai.
Visi vampyrai staiga keistai aprimo.
- Kad greičiau viską suvoktum, gal pirma pažvelkime visi draugiškai čionai, - Pranas atsistojo ir, priėjęs prie sienos, nukabino audeklą nuo didelio veidrodžio.
- Ateik čionai, Jonai. Pažvelk, – paragino mane.
Jaunas vampa su dar nematyta optika kilstelėjo savo aparatūrą į mane. Jis tikriausiai filmavo, iškrypėlis... Priėjau prie veidrodžio ir pažvelgiau. Jame atsispindėjo visas kambarys, kiekvienas grubiai tašytas rąstas, kiekvienas baldas, medžiotojai ir vampyrai. Jauni ir seni. Trūko tik vieno – manęs.
- Jūs ką, visi žmonės? – apstulbau.
- Ne, mano mielas Jonai. Visi mes tikri vampyrai, išskyrus, žinoma, Blico gaują. Čia tik tu vienintelis neįsipaišai į kompaniją.

- - -

- Prieš ketverius metus mes, vampyrai, turėjome tokią bjaurią pramogą – filmuoti savo „žygdarbius“ ir krauti medžiagą į populiarų vampyrų portalą VampTube.com, - vartė tarp pirštų šratinuką Pranas. – Žinoma, viskas tada dar buvo labai slapta, nes apie mus niekas pernelyg nežinojo. Hipnozę naudojom kiekvienu atveju, kraują siurbėm irgi itin atsargiai... na čia tokios techninės smulkmenos, tai per daug nesigilinsiu. Esmė – vieną naktį filmavome, kaip kažkuris iš mūsų medžiojo skersgatvyje auką ir pagavęs siurbė kraują. Buvo bjauri naktis – debesuota, vėjuota... Žodžiu, audros pradžia. Ir tada skersgatvyje pasirodei tu. Išlindai tiesiai į kameros objektyvą, mes jau galvojome, kad šakės – reikės tave kaip liudininką papildomai hipnotizuoti. Bet tada žaibas iš debesų kaip tvojo – per sekundės dalį iš tavęs, kaip Jono, liko tik pelenų krūvelė. Tokia visai maža. Visa kita akimirksniu išgaravo. Mes manome, kad yra tokia visai menka tikimybė, kad žaibas, akimirksniu sunaikinęs tavo kūną, kažkokiu būdu įkrovė tavo astralą tiek, kad šis ėmė ir įgavo apčiuopiamas formas. Vytautas tai vadina „spektru“. Tai turbūt tave tokiu ir reikėtų laikyti – gerai įkrauta dūšele, kurią gyvi padarai sugeba matyti. Tame skersgatvyje mes ne iš karto tave pastebėjom. Labai apsidžiaugėm, kad žaibas viską už mus padarė, tik va pamatėm netrukus, kad kažkas ore pamažu ryškėja. Kameros to nematė, o mes matėm...
- Negali būti, kad aš tik paprastas vaiduoklis, - nepatikėjau. – Man gi kraujo reikia! Aš moku šikšnosparniais pasiversti!
- Palauk, neskubink įvykių, - numojo ranka Pranas. – Prieisim ir iki to.
Tai va, ryškėjai tu ore, dareisi vis labiau gyvas ir vis labiau įdomus mums. Tik reikalas tame, kad nė velnio neprisiminei, nei koks tavo vardas, nei ką tu ten veiki. Mes tiesiog iš smalsumo nusprendėme tave pabandyti užhipnotizuoti ir baisiausiai apstulbome, kai tai pavyko. Nė vienas iš mūsų negalvojo, kad įmanoma užhipnotizuoti spektrą. O tu pasidavei. Davėme tau vardą, nes savo senojo tu visai neprisiminei. O paskui Vytautas netyčia sugalvojo pajuokauti ir pabandė tau įteigti, kad esi tikras vampyras. Kad tau reikia kraujo,

kad tu negali dienos šviesoje gyventi ir taip toliau ir panašiai. Vienintelė bėda buvo ta, kad jokia optika tavęs nefiksavo, jokie veidrodžiai neatspindėjo. Mes labai norėjome nufilmuoti spektrą, kuris galvoja esąs vampyras, todėl pasistengėme rasti objektyvus, kurie fiksavo tą unikalią šviesos spektro dalį. Ir tada VampTube.com pasirodė niekam dar nematytas kuriozas – vampyru save laikantis vaiduoklis.
- Negali būti, manęs niekas tada nefilmavo! – pareiškiau kiek netvirtai.
- O mes tau panosėje kamerų ir nekaišiojome. Viską darėm slaptai. Kad nesivaipytum kaip matrioška, natūralus būtum. Reikalas tapo rimtu, kai tavimi susidomėjo vampyrai iš viso pasaulio. Žiūrovai pareikalavo tęsinio, o mes nelauktai supratome, kad tapome rimtomis įžymybėmis. O tu – tikriausia interneto žvaigžde. Taigi, mes ėmėmės darbo labai rimtai. Juolab kad tau, kaip spektrui, nebuvo jokių sunkumų transformuotis į vampyrams įprastus pavidalus – dulkes arba šikšnosparnius.
Tu pasprukai į savo užkampį, įteigei trims vietinėms mergiotėms, kad esi tikras vampyras ir netgi pažadėjai joms „dovanas“, jeigu jos sutiks tau duoti kraujo. Žiūrovai liko baisiausiai suintriguoti, kaip tu tai padarysi. Serialo populiarumas išaugo dar labiau. Vampyrams su „kūrimu“ viskas paprasta. Duodi aukai kraujo, ši apsinuodija ir ima transformuotis į vampyro būvį. Bet kaip bus su spektru? Šito niekas nežinojo.
- Bliamba, tai ką tada Kristina gėrė?.. – suvapėjau.
- Neįsivaizduoju, - prisipažino Pranas. – Bet faktas tas, kad jai po paros pasidarė dar blogiau ir ją išvežė į ligoninę išplauti skrandžio. Šioje vietoje mūsų serialas tapo mažu siaubo filmu, bet reitingų tai nenusmukdė. Kristina liko gyva. Labiausiai reitingus nusmukdė kitas dalykas – tai, kad tu beveik ketverius metus drybsojai tame aplūžusiame name nieko neveikdamas. Papuolei į tokią nuobodžią rutiną, kad reitingai ėmė kristi sulig kiekvienu kadru. Ir tada mums iškilo klausimas – ką daryti? Ar toliau viską stebėti per slaptas kameras pasyviai, ar įsikišti?
- Tai jūs paprašėt šitų... – atgaliu nykščiu mostelėjau į Blico komandą susipratęs.
- Kaip tik taip ir padarėm. Džiugi naujiena ta, kad mūsų serialas baigėsi ir gali bandyti gyventi kaip tau patinka. Kadangi žinai apie projektą, tai esi nebe tiek įdomus. Reitingai irgi pakilo kaip reikiant per pastarąsias dvi dienas, turėjom arkliško juoko. Tik va, vienintelė bloga naujiena... tęsinio nebebus.

Visi draugiškai palinksėjo galvomis. Nuobodžiaujančių vampyrų komanda, neturinti ką veikti laisvalaikiu. Pažvelgiau į savo ranką, kuri staiga pasidarė skaidri ir permatoma. Pranas nemelavo – apdumtu protu aš viso labo buvau vampyras. O būdamas spektru, ar kuo jie ten mane laikė – galėjau kur kas daugiau.
Aišku, merginų viltims tapti vampyrėmis galas. Mano reputacijai irgi, ypač po kadrų, kur aš ožį rišau. Jeigu aš sumauta pasaulinė žvaigždė, tai jau kaip reikiant sumauta.
- Žinot, chebra, yra ir antra bloga naujiena, - pasakiau.
- Ar ne? – nustebo Pranas. – Kokia gi?
- Na, jūs negalite manęs užmušti uosiniu kuolu ir nė velnio nenutuokiate, koks bus mano revanšas, - išsiviepiau.
Vampyrai susižvalgė tarpusavyje. Jų veidai kiek paniuro.
- Aš galiu visas jūsų paslaptis iškelti į dienos šviesą, - vis labiau įsivažiavau. – Ir nė velnio jūs man nepadarysite, va taip, broliukai! Prisižaidėt su tuo ožiu. Dabar atsiimsite nuo paties tikriausio spektro!
Vampyrų veidai dar labiau apniuko.
- Hmmm... – sarkastiškai nutęsė Pranas ir reikšmingai spragtelėjo pirštais.
Man ant peties nusileido sunki ranka.
- Ei, Jonai!
Grįžtelėjau į šamaną. Tačiau vietoje milžino žydo išvydau dvi žėrinčias, migdančias akis.
- Tu mieguistas ir apsunkęs, - žemu balsu sugrumėjo Vytauto balsas.
- Aš... mieguistas... – suvapėjau.
- Tavo vardas Žydrūnas ir tu esi dantukų fėja, - tęsė bekūnis balsas, pasislėpęs už dviejų migdančių žiburių. Jis buvo neapsakomai įtaigus.
- Aš... Žydrūnas... dantukų fėja...
- Na štai, turime naują pasaulinę VampTube.com žvaigždę, - išgirdau kaip per rūką, o tada mano pasaulį aptraukė palaiminga tamsa.

Sugrįžęs

Nakties dangų karpančios mentės neskleidė jokio triukšmo, nešdamos juodą, žvilgantį sraigtasparnį virš tirštai apgyvendinto miesto dangoraižių. Retsykiais jis kirsdavo kurio nors į dangų žiūrinčio žibinto šviesas, trumpam nusidažydamas vaivorykštės spalvomis. Jo egzistenciją išdavė du raudoni žiburėliai, mirksintys nustatytu dažniu abiejose korpuso pusėse, tačiau nebuvo šiąnakt tokių smalsuolių, kuriuos domintų paprastas policijos sraigtasparnis. Tokių čia skraidė tuzinai. Tik keli maži, jauni aitvarai smalsiai sekė iš paskos, mėgaudamiesi menčių keliamu vėjeliu.
Andromeda klausėsi savo padažnėjusio širdies plakimo, gniauždama dešinį delną juosiantį talismaną - bežadį ir nerodantį jokių gyvybės ženklų šiuo metu. Jį sudarė dvi sidabrinės gyvatės, išrietusios kūnus į patogų suimti apvadą. Jų galvos lietėsi, kaklai apvado viduryje buvo išlenkti į raidę M. Viena iš gyvačių buvo apžiojusi kitos snukelį ir Andromeda retsykiais susimąstydavo, ar kurią dieną nenutiks taip, kad sidabras atgis ir viena gyvatė praris kitą. Niam niam... Likusiai reiktų pasistengti, kad suformuotų bent kažką panašaus į talismaną.
- Septynioliktas, čia nulis pirmas... – girgždėdama riaugtelėjo racija, pritvirtinta prie sunkiai besilankstančios neperšaunamos liemenės. – Matome ją! Pajudėjo iš sumauto prospekto į... Pala, vėl teleportavosi!
Girgždesys, gatvės triukšmas, išjungiamos racijos klanktelėjimas.
Andromeda pasilenkė ir palietė piloto petį.
- Dar trys kvartalai! – atsiliepė šis.
- Pašvilpt. Prisiartinsi per kvartalą, man nereikia, kad maišytumeisi! – šūktelėjo ji.
Nors mentės dirbo be įkyraus kalimo garso, variklio ūžesio maskuojantys kerai nesugebėjo visiškai įveikti. Pilotas linktelėjo ir palengva palenkė vairalazdę į kairę. Jis turėjo žmoną ir keturis vaikus –dabar mažiausiai troško tapti taikiniu. Išmes mergiotę, svarbu kad pati prašo.

Andromeda veik instinktyviai siektelėjo dėklo su ginklu, perbraukė pirštu, tikrindama, ar jis dar vietoje. Stipriau sugniaužė talismaną, stuktelėjo kumšteliu į liemenę. Viskas vietoje. Tik jos partnerė laksto įvykių centre, atsitiktinai pakliuvusi su greito reagavimo grupe. O turėjo būti laisvadienis...
Deja, bet nėra tokio žodžio specialiųjų pajėgų žodyne. Nes visokie idiotai, įsivaizduojantys esą pakankamai galingi magai, irgi mėgsta pasiausti laisvadieniais.

Sraigtasparnis it juodas varnas šovė žemyn, pilotas stengėsi parodyti savo meistriškumą, negaišdamas laiko švelnioms perkrovoms. Jis numanė, kad Andromeda greičiausiai patyrusi dar ne to – staigus oro tankio pasikeitimas besiteleportuojant, ekstremalūs temperatūrų svyravimai, iš kojų verčiantys gūsiai ir taip toliau ir panašiai. Specialiosios pajėgos retai kada naudojasi sraigtasparniais, nebent visi teleportaciją išmanantys specialistai būtų iškviesti skubiais reikalais. O dabar ir taip sklando negeri gandai...
- Išleidžiu jus štai anoje aikštelėje, kur už kinų restorano... – pilotas grįžtelėjo vos akimirkai, bet to užteko susivokti, kad kabina visiškai tuščia. Jis vairavo pats savo malonumui.
- Jau išleidote, grįžkite atgal, - sudžeržgė racija. – Dėkui ir gero skrydžio!
- Kaip tu...? – sumurmėjo pilotas sau panosėje, apstulbintas merginos dingimo, bet jau suko vairalazdę, pamažu išlygindamas skrydį.
Iki žemės dar buvo likę mažiausiai penkiasdešimt metrų.

-<>-

Bėgdama šiukšlina gatve, kuria visai neseniai zujo šimtai gyvenimu patenkintų praeivių, ji klausėsi traškančios racijos, stengdamasi išgirsti jos balsą. Kad įsitikintų, jog partnerė vis dar gyva. Ir griežė dantimis – toji užsispyrėlė be reikalo neaušino burnos. Į savo racijas klykė kas tik netingėjo – ir sužeistieji, ir pernelyg uolūs pareigūnai, manantys, kad kiekvieno pareiga yra žinoti, į kokią kebeknę jis pakliuvo. Įsakymai ir ataskaitos pasidengė storomis triukšmo nuosėdomis, bet ji vis dar sugebėjo išskirti reikalingą informaciją.

- ... pasiekė parką! Į jokį kalibrą nereaguoja!
- …rautų, neduokite jai metalo! Dvidešimt penktas, septyniasdešimtas, išteleportuokite po paraliais tą statulą! Norite, kad augtų dar didesnė?!
- Vėl teleportavosi! Kitame parko gale, susto... dair... e...
- Atitraukite šarvuočius, padarykite man vietos!
Andromeda išsišiepė nuo ausies iki ausies, prabėgdama pro į druzgus sudraskytą tanką ir dar tebegaruojančius kūnus. Pasuko už kampo, mostelėjusi keliems smalsuoliams nešdintis kuo toliau. Lilė ką tik parodė savo balsą. Gyva, kalė...
Dangų nušvietė galingas žybsnis, tačiau tikrasis veiksmas tebebuvo tolokai priekyje, už kelių tuzinų visaip išdarkytų transporto priemonių, prospekto ir parko medžių. Pastebėjo keliolika tanketės ratų ir šasi. Trūko mažiausiai dviejų tankečių, arba dvidešimt penkių tonų metalo. Blogai...
Kirtusi prospektą, Andromeda mintimis susijungė su talismanu.
Žybsnis – ir ji jau parko pradžioje. Sekundė susigaudyti aplinkoje, tada vėl žybsnis. Ji sulenkė kojas, kad minkštai nusileistų žolėje. Teleportuotis galėjo tik trumpais atstumais, nerizikuodama prarasti kūno dalių. Pjedestalas buvo savo vietoje, tačiau Adamkaus statulą kažkas nurovė, palikdamas tik batus. Dar dešimt tonų kokybiško metalo. Tiktai kam jis atiteko?
Kairėje, visai netoliese sukaleno kulkosvaidis, mergina krūptelėjo nuo garso, tačiau nedvejodama paspartino žingsnį, akylai dairydamasi bet kokio neįprasto judesio.
- Atsitraukit!
Skardus granatos sprogimas. Virš išlikusių medžių lapijos pakilo dulkės. Andromeda pagaliau išvydo Lilę, besislepiančią kartu su vienu iš bendradarbių už įmantriai apipjaustyto akmens luito, simbolizuojančio kažką, ką įžvelgė tik pats skulptorius ir daugiau niekas. Ten pat, kartu su dviem žmonėmis slėpėsi mažas kaukas, tikriausiai išpurtytas iš medžio. Atrodė labai išsigandęs. Tarp medžių, nutviekstas karinių žibintų, krutėjo neaiškus juodas padaras, dydžio sulig padoriu trijų aukštų namu.
Žybt...
- Na dabar tai jau raportuok! – pagaliau gavo progą atgauti kvapą. – Ko be manęs?! Tuščia vieta aš tau?!
- Andre...
- Pašvilpt! Kas ten, metalo golemas? – neketino aušinti burnos įžeidimams, kurių sugalvos vėliau, jei tik ši košė užsibaigs.
- Ne golemas, - šniurkštelėjo Lilė. - Čia visas sukruštas animas. Viena mergina gatvėje staiga ėmė siautėti, keldama tikrą maginę velniavą. Išbandė ant praeivių viską, nuo žemės iki ugnies burtų, tada, matyt, užsinorėjo egzotikos ir ėmė žaisti magnetiniais laukais. Apsiklijavo metalu, kai policija atidengė ugnį. Iš pradžių užsidarė į kokoną, matyt, neišmanė, kaip sklandžiai animuoti metalą pagal savo kūno judesius. Tačiau vos tik kas panaudodavo kokį burtą, jinai po akimirkos tarsi perprasdavo viską ir atsakydavo tuo pačiu. Tik maždaug šimteriopai viršaus pri...
Skardus pokštelėjimas nutraukė žodžius. Kaukas nusikeikė.
- Vėl išsiteleportavo! – sušnypštė racija. – Kas ją matot?!
- Čia trečias. Nieko nėra...
- Po velniais, neterškite eterio tuo, ko nėra! Atsiliepkite, jei matote!
Racija nutilo. Niekas nematė. Andromeda dairėsi po tamsą, patikėdama partnerei užnugarį.

- Kas vadovauja? Škimas? – apsidairė ji.
- Taigi. Vos gyvas liko, kai jį tiesiogiai atakavo. Jo apsauginį barjerą sutrupino pirmu smūgiu...
- Blyn, tie kalės vaikai darosi vis stipresni.
- Policija jau nustatė jos tapatybę. Audra K., dirba pardavėja mažoje maisto krautuvėlėje, Žaliakalnio prospekte. Vidutinių protinių gabumų, burti moka geriausiu atveju standartiškai – ugnelę, vėjelį ir šiokį tokį apsaugos barjerą. Gyvenime nė musės nenuskriaudusi. Vyras alkoholikas, vaikų neturi. Motina ir tėvas prasigėrę, kaži ar bent kokį užkeikimą bepamena, išskyrus „eik velniop“. Žodžiu, mergaitė burtininkė tiek, kiek aš – astronautė.
- Ar bent matė kas nors, kaip ji pavirto į supermeną?

- Nulis informacijos. Kameros kitoje gatvės pusėje užfiksavo, kaip keturi skustagalviai įžengė į krautuvėlę. Po pusės minutės visi keturi sutartinai išlėkė kiaurai vitriną, suminkyti į protoplazmos gniužulą. Kad ir kas ten buvo, mergaitę rimtai įsiutino.
- Gal jai PMS‘as prasidėjo?..

Andromeda beveik sutartinai su Lile nudelbė prisijuokavusį spec. būrio karininką nieko gero nežadančiais žvilgsniais. Kaukas sukikeno. Jis viską suprato.
- Žinai, Rolandai...

Kandžius Lilės žodžius nutraukė trakštelėjusi racija:
- Yra! Pastebėta Titnago žiede!
- Žemieji Paneriai... – murmtelėjo Rolandas, kaipmat pamiršęs ne vietoje parodytą humorą. – Betgi toli stryktelėjo, sakyčiau...
- Kelk mus tenai!
- O gal visų palaukiam, kol…
- KELK, sakau!
Vyras palietė savo riešą, juosiamą paprasto plieninio žiedo su įspaustu barkodu. Tai buvo jo talismanas ir teleportas jis buvo kaip reikiant profesionalus, kad galėtų bet ką perkelti net į kitą Žemės rutulio pusę.
- Plius penki viršaus bus! Trys, du, varom!
Duslus pliaukštelėjimas ir stiprus oro gūsis tvoskė į veidus. Andromeda tespėjo pajusti lengvą kritimą, kai batų padai įsirėmė į asfaltą. Jau geriau penki centimetrai virš žemės, nei milimetras po žeme. Padai tiesiog susilydytų su asfaltu, tektų lakstyti basai.
Lilė plėšriai dairėsi, išskleidusi savo apsaugos lauką kuo plačiau. Jos talismanas – pakabukas iš žalsvo mineralo, tingiai suposi po kaklu.
- Kur ji pradingo?
Sidabrinės gyvatės suspurdėjo Andromedos delne. Ji kilstelėjo galvą, pažvelgdama į ryškiai plieskiančius gatvės žibintus. Oras smarkiai virpėjo.
- Atgal! - akimirksniu pagavusi savo talismano virpesius, ji iššovė ploną it plaukas, viską pjaunantį nieko spindulį, jausdama, kaip pati savo viduje užsipildo viską ryjančia tuštuma. Nebuvo kada svarstyti, ar spindulys nekliudys pastato tolumoje. Ji nubrėžė raižytą liniją, klausydamasi įtūžusios Lilės prakeiksmų. Ką gi, jau vėlu keiktis...
Keistas garsas pasigirdo visai čia pat, kai ore atsiradęs beformis metalo gabalas su dideliu triukšmu atsitrenkė į asfaltą. Trenksmą lydintis inkštimas peraugo į įniršusį žviegimą, moterišką klyksmą.
Lilė niekur nebėgo – nebuvo jokių šansų pasislėpti, nes vietovė buvo tokia atvira...
Rolandas tysojo ant žemės, tuštindamas šovinių dėtuvę į geležinį perkreiptą veidą, atsiradusį iš niekur. Animo galvą prie storo, sunkiai nusakomos formos kūno laikė iš visokiausių vamzdžių suraitytas kaklas. Trumpos metalinės kojos iš tankų korpusų detalių, neproporcingai ilga kairė ranka. Dešinioji voliojosi nupjauta. Regis, netikėtų jėgų įgavusi panelė Audra ne itin rūpinosi meniška savojo animo išvaizda. Jis panašėjo į karikatūristo gerokai patampytą mešką, kuriai kažkas apkramtė ausis.
- Ko prisvilot?! – pabiro varžtai iš nasrų. Sunkūs, gero lydinio tanketės ratlankiai, imituojantys akis, piktai sužiuro į tris specialiųjų tarnybų karius. – Gyvent nusibodo?!
- Audra, mes žinome, kad čia esi tu! – Lilė tebelaikė prieš save išskleistą apsaugos skydą, tikėdamasi, kad tai nors kiek padės. – Mes nenorime, kad keltum problemas! Nusimesk metalą ir pasiduok!
Akies krašteliu išvydo sustingusią Andromedą. Ši sunkiai svyravo nuo kojos ant kojos, nunarinusi rankas. Tuštuma, kurią pasitelkė spindulio iššaukimui, lėtai plito po jos sielą. Burtas buvo jos partnerės paskutinė gynybos grandis, turinti pragaištingą pasekmę, jei tik tinkamas žmogus laiku neatsidurs šalia jos.
Tačiau lygiai taip pat ją galėjo pritrėkšti Audros animas, kuris dabar spoksojo į Lilę. Negalima buvo leisti, kad galios apsvaiginta mergiotė nukreiptų dėmesį.
- Pasiduoti? – sugirgždėjo metalas, riesdamasis į pragaištingą šypseną. – Tuojau.
Dunkstelėjo, suskambėjo skydai, vamzdžiai bei įvairios variklių detalės. Animas subiro į beformę metalo

laužo krūvą. Dusliai supoškėjo prasiveriantis bei užsiveriantis portalas. Audra iš tiesų daug ko išmoko.
„Ir ji dabar panaudos viską, ką moka“, - Lilė su siaubu pažvelgė į siluetą po gatvės žibintu.
Nedidukė, sutaršytais ilgais plaukais, truputį murzina po pirmųjų rimtų magijos bandymų, Audra žiūrėjo į Lilę nieko gero nežadančiu žvilgsniu. Iškelta iš vidutinybių į aukščiausią įmanomą magijos olimpą, ji tikrai neketino pasiduoti. Ne tokia turėtų būti pasiduodančio žmogaus šypsena...
Nors ir be metalo, ji supo save tokiu galingu skydu, kad net oras virė. Lilė staiga atlaisvino saviškį, supratusi, kad be reikalo eikvoja koncentraciją. Nepadės.
Andromeda nereagavo į aplinką. Tuštuma ją užvaldė labiau nei bet kada. Lilė visai neketino pamatyti, kas nutiks, kai jos partnerė pasiduos visiškai. Tačiau ir pajudėti negalėjo – tarp jos ir Audros susidarė savotiškas nejudinamas status quo, kurio sutrikdymas grėsė nenuspėjamomis pasekmėmis. Kaip vesterne, kur greičiau sujudėjęs laimi dvikovą.
Bet tam, kad viską pradėtum, reikia pasiryžti sujudėti...
Lilė girdėjo Andromedos alsavimą. Po velniais, girdėjo net nepakenčiamą Rolando švokštimą sau už nugaros. Teleportas jis geras, tačiau kovoje be savo šaudyklės daugiau nieko neturi. Fokusai su ugnele ir vėjeliu atrodytų apgailėtinai.
Andromeda susmuko ant kelių ir parkrito šonu ant žemės. Tai buvo vienintelis judesys šiame prakeiktame žiede...

Audra it žaibas slystelėjo kairėn, tuo tarpu Lilė šastelėjo į priešingą pusę, atpalaiduodama įtampą tarp savęs ir talismano.
Blyksnis apakino net užsimerkusią. Tai nebuvo nei ugnis, nei dar kas nors – tik gryna šviesa, sutelkta į maksimalų ryškumą. Lilė meldėsi, kad suveiktų. Kariškiai, besivaikydami Audrą, išmokino ją daugybės triukų, bet juk ne absoliučiai visko.
Kažkas neapsakomai tuščio atsivėrė visai čia pat. Priešininkė panaudojo savo burtą. Tačiau iš karto po jo nuskardėjo kupinas įniršio klyksmas, neapsakomai nudžiuginęs Lilę.
„Pakliuvai“!
Šluostydama ašarojančias akis, mergina skubiai atkūrė apsaugą. Apakusiai Audrai iš visos širdies pritarė Rolandas, kuris tikrai nesitikėjo, kad jį patį prigaus tokiu primityviu triuku dar iš studijų laikų.
Mergiotė raitėsi ant asfalto, bandydama atkurti savo regėjimą pačiu primityviausiu būdu. Atsikvošėjusi greitai prisimins, kad yra stipri magė, ims regeneruoti pažeistas akis. Tačiau kol kas ji buvo išvesta iš pusiausvyros.
Nustebusi Lilė pažvelgė į lygiai nupjautą reklaminio stendo viršų sau už nugaros. Prieš apakdama, Audra sugebėjo panaudoti ką tik išmoktą nieko spindulį.

Supoškėjo atsiveriančios kirmgraužos. Vos už kelių dešimčių metrų iš niekur išniro pora tankų ir keli pėstininkai. Kariuomenės teleportai vėlavo vos keliomis minutėmis. Kai už jų pasirodė keli rimtai nusiteikę technomagai, Lilė tik atsiduso – šie visados būdavo pasitelkiami tada, kai žūdavo per daug patrankų mėsos. Kitaip tariant – per vėlai.
Ji suklupo prie Andromedos, sunkiai kilstelėjo nuo žemės bejausmį kūną ir pati pabandė įsitaisyti patogiau su ja glėbyje. Reikėjo laiko išvalyti bereikšmei tuštumai partnerės viduje ir reikėjo žmogaus, kuris žinotų, KAIP tą padaryti.
Būtent todėl Andromeda ir bedė pirštu į ją, kai reikėjo rinktis.
„Tačiau kas ateis pas tave? “ – Lilė pažvelgė į sustingusią Audrą, kuri jau nebesiskundė savo akimis ir visiškai nesipriešino kariams, guldoma į nuobodžiai pilką dėžę, kuri turėjo visai nenuobodžių savybių sugerti bet kokius burtus. – „Tikrai ne aš... “

-<>-

Vangiais pirštais sugraibiusi cigaretę, lengvai stumtelėjo ją tarp pablyškusių lūpų ir minties galiuku iššaukė liepsną. Giliai patraukusi, Andromeda nužvelgė pilką dangų anapus lango. Debesys baigė susilieti į vientisą

niaurią emociją.
Greitai bus lietaus.
Kažkas nesuprantama dėjosi jos kūne. Niekas lyg ir baigė pasitraukti, palikdamas menką abejingumo pojūtį. Tačiau buvo dar kažkas. Keistas virpesys rankoje, laikančioje sidabrinį amuletą. Ir tai buvo ne amuleto kaltė – tai buvo kažkas joje.
Pajutusi priekaištingą žvilgsnį, nervingai trūktelėjo išdavikę ranką ir pažvelgė durų pusėn.
- Ką sakė štabe? – pabandė sušvelninti akimirką.
- Padėjo dar vieną smeigtuką žemėlapyje, - atsiliepė Lilė neutraliu balsu.
- Aha...
Andromeda neryžtingai kilstelėjo cigaretę, patraukė.
- Tai jau sakyk, - pasklaidė delnu dūmus.
Minkštai, tačiau kartu ir pavojingai ramiai, Lilė apėjo lovą ir staigiu judesiu pavogė net neįpusėtą cigaretę. Atvėrė orlaidę, sprigtu išspyrė lauk.
- Man regis, tu pakankamai gerai, žinai, ką aš pasakysiu.
- Bet vis tiek...
- Ir liaukis rūkyti mano namuose.
Ramus ir lygus balsas slėpė gręsiančią audrą.
- Pašvilpt...
Ūmai įsiutusi Lilė čiupo ją už rankos ir vos neišnarino peties, statydama ant kojų. Nuo staigios teleportacijos sudrebėjo langų stiklai. Andromeda pažvelgė į save, atsidūrusi per decimetrą nuo didžiulio veidrodžio ant spintos durų. Lilės riešas spaudė jos kaklą, o nirčios akys dėbsojo per petį.
Jos firminis judesys tardant ypač užsispyrusius suimtuosius. Pastatyti prieš dvipusį veidrodį tardymo izoliatoriuje, švokščiant į ausį tą patį, jau šimtą kartų pakartotą klausimą. Tada spyris į kelius, parklupdymas, pažeminimas...
- Aš tau kai duosiu „pašvilpt“!
Andromeda jautė, kad galėtų visai nesunkiai išsisukti ir netgi atsilyginti tuo pačiu, bet tik vangiai sumirksėjo. Plaukai suvelti, jau trys dienos neplauti. Iš tamsiai rudų virtę į pilkus. Akys kiek užtinusios, nosis tarsi ne jos – nukabinta, šnervės beviltiškai subliūškusios, jokio ryžto, jokios kovinės dvasios. Lūpų kampučiai, visados užriesti į viršų, dabar jau baigia pasiduoti. Kada ji paskutinį kartą kaip reikiant šypsojosi?
Tai tik kažkokia kaukė, ne veidas...
- Tu... – piktai ištarė Lilė. – Tu tikra...
- Žinau.
- Man tikriausiai reikia pradėti tave mušti, o ne kalbėtis su tavimi.
- Mušk.
- Tylėk! Kalbuos su mažvaike, kuri dar tebėra tuščia kaip... Vakar krūvą to šūdo iš tavęs ištraukiau, maniau, galo nebus!
Kaklą veržianti ranka kiek atsilaisvino, Lilės žvilgsnis buvo pastėręs.
- Tu viską kuo puikiausiai žinai, - sumurmėjo Andromeda.
Aštraus partnerės smakro spustelėjimas į petį reiškė linktelėjimą. Ji žinojo.
Lilė palietė lūpomis jos kaklą. Veidrodyje tai panašėjo į vaikiškai nedrąsų atsiprašymą. Andromeda jau žinojo, kas dabar bus.
Visai lengvai išslydusi iš, regis, mirtinų profesionalios tardytojos gniaužtų, ji taip pat atsiprašė, staiga pajutusi iš nieko užgimstančius geidulius ir karštį, pirmiausiai pasklidusį lūpose. Tuštuma pamažu baigė pranykti.

-<>-

Žemėlapis su daugybe prismaigstytų adatėlių spalvotais antgaliais – štabo kasdienybė. Kartais jų būna vos dvi ar trys. Dažniausiai – nuo penkių iki šešių. Ir tikrai didelė retenybė, kai jų kiekis išauga iki tuzino. Andromeda išsiblaškiusi tyrinėjo keturiasdešimt aštuonias adatėles, be jokios regimos tvarkos išsibarsčiusias

po gana didelę teritoriją. Kartais jos žvilgsnis nukrypdavo į kitoje stalo pusėje parimusią Lilę. Kartais jų žvilgsniai susitikdavo ir Lilė susyk apsimesdavo itin rimta.
- Čia iš Latvijos, - ant stalo nusileido pusiau permatomo plastiko lapas su skaitmeninėmis atžymomis. – O tai iš Kroatijos. Jau dvidešimt dvi šalys, gerbiamieji. Ir nulis informacijos.
Andromeda pastebėjo, kad kapitono Škimo veidas netgi įgavo aštrių kampų, jei tik tai iš viso įmanoma. Keliolika bemiegių naktų, nuolat vaišinantis žvalumo burtais, jam ryškiai nebuvo į naudą. Ir dar tas pažeminimas, kuomet paprasta pardavėja jo magišką skydą akimirksniu pavertė niekuo.
- Ne visai nulis, - pataisė Lilė. – Mūsų regione aktyvumas... hm... lyg ir didesnis visa dešimčia procentų.
- Dešimt procentų, išvestų iš keturiasdešimt aštuonių rezultatų – tai manęs neguodžia, leitenante. Man reikia informacijos, o ne statistikos. Beje, šauniai padirbėjote žiede. Šaunuolė, Andromeda.
Frazė automatinė, lyg šovinio įvedimas į vamzdį. Andromeda tik vos linktelėjo, nesuteikdama tam jokios reikšmės.
- Tačiau man nereikia dar vieno gaisro ir gaisrininkų brigados. Man reikia problemos šaltinio. Teks pasiskirstyti komandomis ir imtis paskutinių keturiolikos įvykių. Kadangi mes tuo metu pradėjome rinkti informaciją apie visus asmenis, besimaišiusius kiekvieno įvykio pradžioje. Kažkur turi būti sutapimų, kažkas turi kartotis. Kol už lango niekas negrasina paversti miestą į nekropolį, visi draugiškai virstame detektyvais, aišku? Visa policijos informacija pasiekiama bet kuriuo telefonu, visi jų resursai dabar mūsų. Įskaitant prostitutes. Rytoj noriu žinoti, kas tai – virusas, ameba ar užkrečiamas elgesio pavyzdys. Kiekviena komanda imate pagal aplanko numerį. Ir... Rolandai, tavo šaukinio numeris, regis, penkioliktas. Tu prisidėsi prie dešimtuko. Nes man regis, tos dvi panelės tuoj ims simpatizuoti viena kitai!

Lilė dėbtelėjo į kapitoną nieko gera nežadančiu žvilgsniu. Kažkas prunkštelėjo, Rolandas žengė prie Andromedos, stengdamasis neparodyti savo ir taip prasto humoro jausmo.
- Tai ką, mes kartu?
- Taip, PMS‘ai mes tikrai kartu, - trumpai nusišypsojo ši ir pagriebė nuo stalo aplanką, pažymėtą dešimtu numeriu. Jis buvo tikrai storas. – Eime, prasivėdinsime smegenis.

-<>-

- Du šimtai liudininkų, - atsiduso Lilė, mėgaudamasi silpnu vėjeliu ant pastato stogo. – Dieve, kaip nekenčiu kapstymosi po šieno kauges...
- Šis atvejis skiriasi tuo, kad tai buvo vyras, - murmtelėjo Andromeda. – Paprastai tuo užsikrečia moterys. Pala, o kas buvo pirmasis? Jis ar ji?
- Moteris, - atsiliepė Rolandas. – Blondinė, vardu Rūta.
- Tu visas prisimeni? – grįžtelėjo Lilė.
- Ne, tik... pirmąją ir paskutinę. Ir priešpaskutinę. O šis – vyrukas iš Žvėryno, tolimųjų reisų vairuotojas. Antras iš trijų pasitaikiusių vyrų. Vieną vakarą grįžo namo girtas, susipyko su žmona, įprastas smurtas šeimoje. Vėliau užsinorėjo pabūti su draugais, palošti kortomis. Draugai atsisakė, o jis kažkokiu būdu sutvėrė visą kazino tarp savo ir kaimynų namo, visus draugus perkėlė už stalo, išdalino kortas ir tikėjosi, kad pagaliau sėkmingai pabus vyriškoje kompanijoje. Tik draugai užprotestavo, apimti šoko po staigios teleportacijos. Mūsų bernelis įsiuto, kad niekas su juo kortomis nežaidžia, sudraskė visus į skutus, susprogdino kazino, o į atvykusią policiją pasiuntė purvo bangą. Vėl žuvusieji... Tada grįžo namo, krito ant sofos ir užmigo. Ten jį ir supakavo. O po paros jis nebesugebėjo net paprasto vėjelio išburti. Jokios magijos. Rolandas žvilgtelėjo į vangiai mirksinčias merginas. Šios nežinojo, ką pasakyti.

Viskas jau seniausiai buvo apkalbėta ir išdiskutuota. Tiesiog kažkas ima ir tampa itin galingu magu, vos ne pusdieviu. Be jokių regimų pastangų, jokių treniruočių. Ir neduok Dieve tokį įsiutinti. Jie ima šėlti, vos tik suvokia, ką turi. Žala milžiniška, žuvusių kalnai. Ir pačiame apogėjuje – bac, vėl žmogus tampa normaliu, jokios magijos. Arba tiek, kiek turėjo pradžioje.
Andromeda vos nežuvo, kai viena mergiotė įsiaudrino svaidytis kamuoliniais žaibais. Kulkos nuo jos tiesiog

atšokinėjo. Ir kai jau atrodė, kad paauglė ims maišyti žemę su dangum, jos galios staiga per sekundės dalį išseko.
O tada išgamą pakirto kulka.
„Ji vadino save dievu... “ – krūptelėjo Andromeda. – „Velniai rautų tokį dievišką virusą“.
Kiekviena iš moterų, prieš pavirsdamos Nemezidėmis, buvo kieno nors įsiutintos. Niekas nežinojo, kiek ilgai jos nešiojosi savyje tokias galias.
- Nenorėčiau tikėti, kad dabar tarp mūsų vaikšto bent kelios tokios neaktyvuotos „bombos“, - atsiduso Lilė. – Mes juk ne visagaliai.
- Kitą kartą technomagai žadėjo įsikišti nedelsdami, - sumurmėjo Rolandas, sklaidydamas lapus.
- Jie ne ką geresni už mus.
-Vis šis tas. Štai, mes turime šimtą dvidešimt liudininkų, kurie buvo žmonės. Dar buvo keturiolika elfų gretimame pastate, jie ten šventė gimtadienį...
- Su jais susikalbėti be šansų, - suraukė nosį Andromeda, purtydama ranką. Vėl pajuto keistus virpesius, kurie nerimo nuo vakar dienos.
- Dar šeši nykštukai po tiltu. Šildėsi prie statinėse sukurtų laužų. Įdomu, kodėl nykštukai visados aptinkami po šešis? Pastebėjote?..
- Skaityk toliau.
- Viena pasiklydusi hidra... Bijau, šita iš viso nekalbėjo. O, štai! Keturiasdešimt septynių zombių protesto akcija prie paladinų atstovybės. Visi matė, kaip sprogo naujai sukurtas kazino ir be to, trynėsi prie atstovybės visą dieną. Potencialūs liudininkai.
- Tu nori pats su jais kalbėtis?
Rolandas keistai pažvelgė į Andromedą, kiek pagalvojo ir sukišo nosį į popierius.
- Tiek to... Penki vilkolakiai netoli mėsos krautuvės, vienas kaukas, vienas kaukulis... Du aitvarai netoli tilto. Vampyras po tiltu, du spektrai, du bezdukai, viena kikimora. Ir undinė paupyje prigulė pailsėti, atsilikusi nuo bandos. Viskas.
Lilė kramtė nagus, stebėdama niaurius debesis.
- Visi arba nesukalbami, arba mirtinai pavojingi, - atsiduso Andromeda. – Išskyrus undinę, kuriai apskritai neįdomūs žmonių reikalai. Gal imamės pagal abėcėlę?
- Pala, o ką ten po tiltu veikė vampyras? – atsibudo Lilė. – Jie gi nepakenčia patilčių. Jie kanalizacijoje gyvena.
- Ten paprastas kelias virš kito kelio...
- Nesvarbu. Jiems visi tiltai yra tiltai. Ir jie visada žino daugiau nei pasako. Roli, ar ten parašyta, kaip tą padarą surasti?
- Čia netgi adresas nurodytas. Jis kalėjime.
- Kur?!.. Kodėl?
- Priešinimasis sulaikant ir prostitucija.
Merginos susižvalgė, Rolandas staiga išsiviepė.
- Žinot tą anekdotą apie vampyrą, kai...
- Ne! – pertraukė Andromeda. – Kelk mus tuo adresu. Man jau irgi įdomu pasidarė.
- Jums teks be manęs, - Lilė žengė atgal. – Aš dar kartą apklausiu to vyruko žmoną.
- Bet jinai jau kelis kartus apklausta...
- O aš DAR apklausiu, - užsispyrė Lilė. – O jūs keliaukite vampyro. Nešdinkitės!
Andromeda linktelėjo, niekaip nesuprasdama, kodėl jos partnerė taip staiga pasistengė nusimuilinti. Kažkas čia buvo ne taip. Kai sugrįš ir liks vienos, paklaus būtinai...
- Policijos nuovada, plius du viršaus bus, - palietė savo talismaną Rolandas, palydėdamas nueinančią Lilę žvilgsniu. – Trys, du, varom!

-<>-

Kameros, kalinančios ne žmones, nuo įprastinių skiriasi tuo, jog plieninės grotos yra apvilktos sidabro ir

aukso sluoksniais, o strypų šerdys – iš šeivamedžio. Be to, grindys ten išgraviruotos apsauginiais simboliais, draudžiančiais teleportaciją bei įvairius agresyvius burtus.
„Išskyrus nieko spindulį“ – pagalvojo Andromeda, sekdama iš paskos perdžiūvusiam pareigūnui, kuris čia vienintelis galėjo kerėti. – „Tačiau tokią magiją žino labai mažai žmonių. Ir dar mažiau ryžtųsi panaudoti be tinkamo partnerio. “
- Štai jūsų vampa, - mostelėjo išdžiūvėlis, stabtelėjęs prie kameros pačiame koridoriaus gale. – Su juo kiti kaliniai norėjo susidoroti, tai įkišome jį čia.
- Ką jis tokio padarė?
- Nieko. Tik kai pradeda Hanibalą Lekterį vaidinti, kiti kaipmat užsinori jam marmūzę išmalti...
- Aš nevaidinu, joptararai! – pasigirdo iš prietemos. – Ką aš kaltas, jei čia mano kalbėjimo maniera?
Andromeda išsitraukė žibintuvėlį ir pašvietė į pašnekovą.
Tamsioje, drėgnoje kameroje, ant moliu pabarstyto gulto atsipūtęs sėdėjo visiškai nuogas vampyras. Tiesą sakant, jis visados buvo nuogas, nes nėra tokio dalyko, kaip „apsirengęs vampyras“. Mažas, storas, panašus į gnomą, tik gauruotas nuo galvos iki kojų. Ir su didelėmis, atlėpusiomis ausimis. Jo akys žibėjo tamsoje it du prožektoriai, atspindėdami Andromedos žibintuvėlio šviesą.
- Jūs įsitikinęs, kad čia ne gnomas? – paklausė Rolandas prižiūrėtojo.
- O tu įsitikinęs, kad nesi idiotas? – suburbėjo vampyras. – Dar panašią repliką numesk, ir galėsi pamiršti visus savo klausimus. Tiesiog sėdėsiu ir žiūrėsiu į sieną. Jūs gi negalite mušti kalinių. Dar daugiau – jūs negalite mušti vampyro. O ne, tik ne be savo burtų, ar ne? Che che che....
- Žodžiu, kalbėkitės, - nusispjovė prižiūrėtojas. – Ateisiu, kai baigsit.
Andromeda išjungė žibintuvėlį ir sumurmėjo užkeikimą, iššaukiantį šviesą.
- Nu... – nepatenkintas burbtelėjo vampyras, muistydamasis dienos šviesoje. – Te visad šviečia saulė...
- Kuo tu vardu?
- Vampyras, - šyptelėjo vampyras, pademonstruodamas eilę aštrių dantų.
- Man tave taip ir vadinti?
- Vadink nors ir Maryte Melnikaite. Ką ten turi? Liudininkų sąrašą?
- Ten ir tavo vardas, Mitrali. Atrodo, tau patinka M raidė, ar ne?
- Dievinu. Kai nasosą darau, irgi taip gaunasi – Mmmmmmmm! Nori, padarysiu?
- Ką veikei birželio dvyliktos vakare, Žvėryne po magistralės tiltu? – Andromeda nukreipė žvilgsnį į aplanką.
- Aš viską dėl tos mergaitės jau paaiškinau, - susmuko vampyras. – Daugiau nesiruošiu. Ten turėtų būti visas raportas, jūs gi viską užrašote ir dokumentuojate, kad jus kur sutrauktų...
- Aš matau. Sakei esąs jau tris savaites nevalgęs. Kodėl tiek kentėjai, Mitrali? Kraujo kioskas buvo vos už kvartalo. Kam mokėti prostitutei?
- Kas geriau – kava ar cheminis kavos pakaitalas?
- Kas geriau, - pamėgdžiojo vampyrą mergina, - už grotų, ar visgi atsigerti pakaitalo?
- Manyk, kad tuo momentu aš tiesiog sužaidžiau „va banque“.
- Žinai, ką aš manau? Tu tris savaites turėjai progą sužaisti savo žaidimą kur kas geriau – ir nepasinaudojai. O tada, kai jau nebegalėjai ištverti – kvailų kvailiausiai įkliuvai. Bet aš manau, tai buvo ne šiaip rizika.
- Neblogai, Klarise, - linktelėjo vampyras ir, nušokęs nuo gulto, priėjo prie grotų, įdėmiai tyrinėdamas moterį. Jis buvo Andromedai vos iki kelių. – Retas kuris žino, jog neseniai patyrusios orgazmą gatvinės prostitutės kraujas yra nuodėmės ir įkalinimo vertas delikatesas...
- Tu badavai tris savaites ne dėl to, kad kaip reikiant pajustum skonio subtilybes, - vyptelėjo Andromeda. – Tu buvai kažkuo smarkiai užsiėmęs. Užimtas tiek, kad net pamiršai pavalgyti.
- Trijų savaičių pasininkas prieš vampyrų Kalėdas, - vėl išsiviepė Mitralis ir tada pažvelgė į Rolandą. – Ar žinojai, kad jis į tave įsimylėjęs kaip koks mokinukas? Tavo šitas stuobrys bičiulis su tragišku humoro jausmu?
Andromeda nebyliai dėbtelėjo į Rolandą aštriu žvilgsniu. Šis staiga išraudo iki ausų.
- Eik, palauk manęs, - tarė mergina. – Su manimi viena jis bus kur kas kalbesnis.
- Taip, eik, - pasakė vampyras, šypsodamasis plėšria šypsena. – Jei mane ir galima papirkti, tai tik labai

ypatingu krauju iš vidinės šlaunų pusės. Mmmm...
Nirtulingas vyro žvilgsnis vampyro adresu Andromedai visai nepatiko. Mitralis buvo teisus – Rolandas puoselėjo jai nederamus jausmus.

Likusi viena ji pritūpė, pasistengdama atsidurti vampyro akių lygyje.
- Aš apie tave pakankamai daug žinau iš studijų laikų, - pasakė. – Jūs, vampyrai, niekada nepaliekate namų be itin didelio reikalo. Neturite jokių švenčių, išskyrus pjautynes kartą metuose, kurių metu išsirenkate naują prezidentą. Ir jums reikia kontakto su žeme, todėl manau, kad tie molio pabarstai ant gulto tau visai netinka.
Mitralio snukį tebepuošė nieko nesakanti plėšri šypsena.
- Aš tau pažadu normalią kamerą, jei pasakysi man, koks velnias mieste vyksta.
Vampyras kiek pamąstė, tada ištiesė leteną pro grotas.
- Matau, tu ir pati labai greitai viską sužinosi. Duok čionai.

Gavęs aplanką, jis padėjo jį ant žemės, atvertė ir ėmė vienu pirštu sklaidyti lapus. Bet tik iki tos vietos, kur prasidėjo liudininkų sąrašai.
- Štai todėl man ir nepasisekė, - sumurmėjo Mitralis, - kadangi šį kartą jis pasirinko vyrą. Gudru – šiek tiek sumėtyti pėdas. Šaunuolis.
- Gal galima aiškiau?
- Ne, Klarise, tau teks sugalvoti pačiai. Aš viso labo...
- Dar kartą pavadink mane taip ir aš tau snukį rimtai išmalsiu, - urgztelėjo mergina.
- Neišmalsi, - šyptelėjo vampyras. – Čia jokie koviniai burtai neveikia. Kad ir kokia galinga būtum.
- Išskyrus nieko burtus.
Mitralis kurį laiką žiūrėjo į merginą savo kraupiu žvilgsniu.
- Netikiu, kad tu bandytum tokius viena, na bet tiek to, netampykim likimo už ūsų, - nusišypsojo jis. – Kai žmonių patelės staiga ima įgauti nepaprastų galių, kurios po tam tikro laiko staiga dingsta, nejučia pagalvoji apie vieną dalyką – išbandymas!
- Išbandymas?
- Būtent, išbandymas. Žmogaus išbandymas galia. Jei tiksliau – MOTERS išbandymas galia. Tie keli vyrai, pakliuvę į sąrašą – išimtis. Dėmesio nukreipimas, jei nori. Tau reikia ieškoti galingo burtininko vyro.
- Jei toks būtų, mūsų sensoriai...
- Taip, žinau, imtų klykti. Bėda ta, kad tau reikia ieškoti LABAI galingo burtininko. Tokio galingo, kad net savo galia prilygtų dievui. Gal net paties dievo. Ar žinai mitą, kaip dievas sukūrė žmogų?
- Aš netikiu tokiais dalykais.
- Ir puiku. Aš irgi netikiu. Tačiau vampyrai turi vieną mitą, kuriame pasakojama apie labai galingą būtybę, kuri nuo neatmenamų laikų sklandė kosmose, tuštumoje ir vieną dieną suprato, kad nori šlapintis. Panorusi nusišlapinti, ši būtybė sutvėrė planetą su medžiais ir krūmais, o krūmuose pastatė šikinyką. Užsidaręs tualete, dievas suprato, kad nėra ko jam gėdytis už tualeto durų – planetoje nebuvo nė vieno gyvo padaro. Todėl jis sutvėrė žmones ir visus kitus gyvius. Kad galėtų jausti sveiką gėdos jausmą. O kad būtų geriau matyti, kaip laikomas pimpalas, jis sukūrė Saulę.
Nusišlapinęs jis pakilo į kosmosą ir pradingo amžiams, pagalvojęs, kad kurią nors dieną sugrįš pakakoti...
- Gana, - šypsodamasi paprašė Andromeda. – Graži pasaka, bet man reikia žinoti realias priežastis.
- Realu yra tai, kad jis sugrįžo, - pasakė Mitralis. – Aišku, istorija yra tik dėl juoko. Vampyrai apskritai neturi rimtosios mitologijos. Tačiau pagrindiniai elementai – būtis, išvykimas ir grįžimas – tai faktai.
- Jei čia būtų sugrįžusi tokia būtybė, mūsų sensoriai praneštų, - užsispyrusi pakartojo Andromeda.
- O jie ir praneša, - išsiviepė vampyras. – Antraip kaip mes, vampyrai, būtume tai pajutę? Ar tikrinai, koks pastaruoju metu yra foninis psi-lauko lygis?
Andromeda sustingo.
- Jūsų mituose sakoma, kad jis yra visur vienu metu, - sukikeno vampyras. – O jūs net nepasižiūrėjote foninio lygmens, ieškodami kažin kokių šuolių. Šaunuolė, mergaitė.
- Netikiu.

- Tu ir toliau netikėk. Ir toliau kariauk su jo bandymais surasti tą, kuri atlaikys galios pagundas. Beje, kaip tavo ranka?
- Ką?..
Vampyras meiliai nusišypsojo, nors jai pasirodė kitaip.
- Ranka. Ar jauti tai, ko anksčiau nejautei? Kokius nors savo psi-lauko bangavimus? Virpesius? Šuolius? Ar neaplankė mintys, kad galbūt galėtum daugiau nei iki šiol pajėgei?
Andromeda įsitempusi tylėjo. Tada ištiesė ranką pro grotas ir skubiai susirinko popierius, nekreipdama dėmesio į besilaižantį vampyrą. Pašokusi ant kojų patraukė link išėjimo.
- Sėkmės, Klarise! Tikiuos, nepamirši pažado paguldyti mane į tikrą, molinį patalą? – pasiekė ją filmų apsižiūrėjusio vampyro pašaipus šūksnis.

Trinktelėjus už nugaros sunkioms durims, ji ne iš karto susigaudė, ką Rolandas bando jai pasakyti.
- Ką?..
- Ar jis ką nors pasakė, klausiu...
- Ne, nieko... Visokios nesąmonės, - neaiškiai išsisuko ji.
- Klausyk, aš dėl to... nesmagaus momento... – sumikčiojo Rolandas. – Tu juk supranti, kad tai visai nerimta ir kad tai niekaip neatsilieps mūsų dar...
- Roli, - nutraukė jį Andromeda. – Man visai neįdomu, supratai? Tu tik teleportuok mane kur reikia ir viskas bus gerai.
- Okėj, - linktelėjo šis. – Supratau. Tai ką... atgal į bazę?
Andromeda linktelėjo, galvodama apie Lilės pasitraukimą. Nebuvo abejonių – partnerė pasitraukė, nes numanė, kas jų laukia. Vampyras aiškiai davė suprasti, kad užuodė judviejų vakarykščius žaidimus, tik jis sumaišė Lilę su Rolandu. Jeigu dar būtų dalyvavusi Lilė, situacija būtų siaubingai nesmagi. Tada Rolandui nebūtų tekę raudonuoti, priešingai – jis turėtų progą visai nevykusiai pajuokauti.
O tada joms greičiausiai tektų jį užmušti...

-<>-

Andromeda nieko nematančiomis akimis stebeilijosi į psimetro ekraną. Jis rodė dvi ir keturias dešimtąsias Psi, kuomet vidutinis pasaulinis fonas – apie pusantro.
Atsidususi ji sugniaužė talismaną ir sutvėrė prieš save patį primityviausią ugnies kamuolį. Tokią magiją naudojo akademijoje, norėdami išmatuoti burtininko pajėgumą. Kuo karštesnis kamuolys – tuo didesnis dalelių greitis. Tuo pajėgesnis burtininkas.
Andromeda mintinai žinojo savo rekordą.
Psimetro rodoma reikšmė akimirksniu pašoko iki keturiolikos.
Mergina lėtai iškvėpė, jausdama, kaip virpa visas kūnas. Ne nuo magijos – nuo stipraus nerimo.
Ugnies kamuolys kiek sumažėjo, tačiau suspindo daug ryškiau. Pajutusi karštį, ji žengė žingsnį atgal.
Spalva iš geltonos pamažu ėmė virsti į melsvą.
Šimtas ir aštuoniasdešimt Psi...
Andromeda apstulbo suvokusi, kad savo rekordo ribą peržengė beveik be jokių pastangų.
Išsigandusi ji nutraukė savo burtus. Ugnies kamuolys spragsėdamas sunyko.
Du šimtai Psi – tai magistro lygmuo. Dar šiek tiek – ir visur įsijungtų sirenos, perspėjančios apie itin pavojingo lygio magiją. O tada ji – įtariamoji.
- Aš esu tiksinti bomba... – sumurmėjo Andromeda.
Išgirdusi už nugaros žingsnius, ji skubiai atsisuko.
- Ką čia veiki? – paklausė Lilė. – Kodėl tu dar ne namie?
- Negaliu, - sumurmėjo Andromeda. – Atleisk, Lile.
- Negirdžiu, ką ten murmi... – partnerė žengė artyn, įremdama rankas į šonus. – Ką veiki šaudykloje? Negirdėjau, kad būtum šaudžiusi.
- Todėl, kad nešaudžiau.

Leitenantė žiūrėjo į ją nieko nesuprasdama. Andromeda staiga žengė artyn ir apkabino ją, Lilė net persigando. Darbe nė viena iš jų nedemonstruodavo jausmų viena kitai. Tai buvo tabu.
- Pakvaišai?!
- Nieko tau negaliu paaiškinti, atleisk, - Andromeda laikė ją pernelyg stipriai, kad draugė galėtų paprastai išsivaduoti. – Myliu tave. Grįšiu, kai galėsiu. JEI galėsiu.
- Ką tu...
Smarkus oro gūsis tvoskė į veidą tokia jėga, kad Lilė parkrito ant grindų, vis dar tuščiai bandydama nutverti partnerę už kaklo. Prieš ją jau nebuvo nė gyvos dvasios, vien pilkos šaudyklos sienos.
Ir kažkoks prietaisas ant suoliuko...

-<>-

Ji laukė ilgai ir kantriai, nusidanginusi į patį pasaulio kraštą. Aplinkui – vien dykumos ir mirę kalnai po amžinai giedru dangumi. Išaštrėję pojūčiai sakė, kad daugybės kilometrų spinduliu čia nėra nė gyvos dvasios, išskyrus žemesnio lygio protus, kurie jai buvo neįdomūs.
Kad valandos ir dienos krutėtų sparčiau, ji darbavosi. Sukūrė nedidelį ežerą. Supylė mažą salą jo viduryje ir iš akmens ėmė formuoti skulptūrą. Sekėsi gana prastai, nes nekokia buvo menininkė. Tai ranka per plona, tai nosis ne tokia, tai vėl kas... Akmuo upeliais tekėjo atgal į viršų ir užpildydavo viską, kad ji galėtų bandyti iš naujo. Andromeda jautėsi kaip niekada kantri.
Vėliau suprato, kad nereikia taip smulkiai stengtis. Pakanka pajungti akmens masę savo vaizduotei ir prisiminti žmogų. Statula nusilipdė pati, o kūrėja staiga pajuto ilgesį.
Sutvarkiusi salos pakraščius, apželdino ją spalvinga augmenija ir sutvėrė sau krėslą, kad galėtų pailsėti. Po to tualetą, kad pasijuoktų iš vampyro istorijos, tik kad nebuvo labai juokinga.
Kai sala pasirodė per maža jos fantazijoms, praplėtė ją dvigubai ir netgi sukūrė sau nedidelę pastogę, nors lietaus čia ir taip nebuvo. Tiesiog ketino pasijusti nors kiek jaukiau.
Kasdien gimė vis naujos idėjos. Grandiozines ji atmesdavo, smulkiųjų ėmėsi su įkarščiu. Vis tiek daugiau nebuvo ką veikti.

-<>-

- Kodėl tu negriauni ir nežudai? – paklausė balsas.
Andromeda krūptelėjo iš netikėtumo. Uola pasviro ir nebeprilaikoma nudardėjo žemyn.
Ant nedidelės aikštelės krašto stoviniavo vyras odine striuke ir smalsiai žvilgsniu matavo atsiveriančios pararajos gylį. Gal kiek vyresnis už ją juodaplaukis, su aiškiai matoma trijų dienų barzda ir akiniais nuo saulės.
- O kodėl tavęs taip ilgai reikėjo laukti? – kiek piktokai paklausė Andromeda.
- Turėjau įsitikinti, kad tu ne tokia kaip visos.
- Ar ne? Ir kokia gi aš?
Vyras trūktelėjo pečiais. Nusišypsojo.
- Kitokia.
Išnyko jis be jokio garso. Net vėjelis nepakilo. Andromeda kiek palaukė, tada susivokė ir pati nusikėlė į savo salą.
Nepažįstamasis tingiai drybsojo jos krėsle.
Netardama nė žodžio, ji mirksniu ištraukė savo kūrinį iš po juodaplaukio sėdynės ir pati į jį atsisėdo, stebėdama su pasimėgavimu, kaip vyras išsitiesia ant smėlio.
- Aha, supratau, - nusijuokė jis, bandydamas atsistoti. – Tu pyksti. Labai žmogiškas bruožas. Išmokau to visai neseniai.
- Aš per tave čia sėdžiu jau dvi savaites, - atsiliepė Andromeda, nesistengdama nuslėpti savo pykčio.
- Taip. Ir kuri, statai, lipdai dulkes į visokius pavidalus.
Vyras pakilo, nusipurtė smėlį ir lengvu žingsniu prisiartino prie statulos. Smalsiai apžiūrėjo ją iš visų pusių,

žaismingai grybštelėjo už šlaunies.
Mergina stebėjo jo veiksmus su nirčiu pavydu.
- Tu dievas?
- Kas?.. – grįžtelėjo jis. – A... Ne. Nemanau.
„Tada kas tu per vienas?“ – jau norėjo klausti, bet staiga vyras vienu mostu nurėžė dalį Lilės statulos, pradangindamas ją velniai žino kur.
- Ei! – pašoko ji.
Net pati nepajuto, kaip smogė šiam įžūliam padarui, nusviesdama jį nuo smėlio į vandenį. Neskaudžiai, tik kaip reikiant pastūmė. Tik lemiamo pūkštelėjimo neišgirdo - matyt, nusiteleportavo kur nors.
Palietė delnais sužalotą akmenį, pabandė sutelkti mintis ir atkurti mylimosios atvaizdą, tik niekaip neišėjo – viduje visa virė iš pasipiktinimo. Statula raivėsi, po truputį keitėsi, tačiau išėjo tik pasišiaušusi Nemezidė, nė iš tolo neprimenanti Lilės.
- Kažkas naujo, - pratarė vyras, vėl sėsdamasis į jos krėslą. – Akmuo akimirkos jausmams išreikšti. Kaip meniška.
- Ko tau iš manęs reikia?!
- Ne iš tavęs.
- Tai ir puiku! Nes daugiau nieko negausi! – sušnypštė ji.
- Kodėl tu pyksti?
Galop Andromeda liovėsi formuoti statulą ir atsisuko į jį, palikusi akmenį ramybėje. Lilės taip ir nepavyko atkurti.
- Tos visos moterys – tavo darbas?
- Aš tik daviau joms dalį savo jėgų, - trūktelėjo pečiais juodaplaukis, nusiimdamas akinius. Jo akys buvo tamsios, žvilgsnis aštrus, veriantis. Andromeda neramiai pasimuistė, bet įveikė norą nukreipti akis. – Visa kita buvo jų valioje. Iš kur man žinoti, kad jūs tokie nestabilūs, vos kas baksteli į užpakalį?
- O argi dievas neprivalo žinoti absoliučiai visko?
- Čia kur taip perskaitei? – pasišaipė vyras. Tačiau tuojau pat surimtėjo, pirštais žarstydamas smėlį prie krėslo. – Ne, aš ne tas dievas, kurį jūsų juokingos religinės knygelės aprašo. Net nenorėčiau tokiu būti – apsaugok viešpatie...
Andromeda kilstelėjo antakį.
- Įstrigo man tas posakis, nieko nepadarysi, - šyptelėjo vyras. Ir pažvelgė į salos pakrantę puošiančius akmenis bei krūmus.
Andromeda pajuto, kaip tarp dievo ir jos kūrinių nusidriekė nematomos gijos, lyg vyras bandytų kažką padaryti.
- Ei, tik neliesk...
Bet jis palietė. Akmenys sutirpo ir susisuko dar neregėtomis formomis, skleisdami akmeninius žiedlapius, sukdami lapus į ornamentus, apraizgydami vienas kitą agresyviomis kilpomis. Gyvi augalai akimirksniu suvyto, pajuodo ir subyrėjo į dulkes.
- Klausyk, tu!..
- Palauk truputį, - ištiesė ranką dievas.
Akmeniniai ūgliai nutįso iki kruopščiai grįstų takų, formuodami įmantrias arkas. Nors ir įnirtusi, Andromeda turėjo sau pripažinti – jos krėsle įsitaisęs padaras buvo minties meistras.
Kai akmeniniai augalai pasiekė Lilės skulptūros liekanas ir apsivijo jas, mergina tik atsiduso, nunarindama rankas. Dvi savaitės kūrybos šuniui ant uodegos. Dievas žaidė savo žaidimus akivaizdžiai didžiuodamasis savo pranašumu.
- Joks tu dievas, - atsiduso ji.
- Aš ir nesakiau, kad esu dievas. Viso labo pats galingiausias padaras visose Visatose.
„Ir didžiuojiesi tuo“ – pagalvojo ji.
Galop jis užbaigė savo šedevrą ir pergalingai dirstelėjo Andromedai į akis.
- Nori pažaisti žaidimą?
- Ne. Verčiau negaišink manęs. Kam tau viso to prireikė?

- Būti vieninteliu pačiu galingiausiu ilgainiui tampa siaubingai nuobodu, - tarė jis. – Ir sakydamas „ilgainiui“ aš turiu galvoje išties ilgą laiko tarpą, prilygstantį maždaug keturiems Visatos gyvavimo ciklams. Nuo sprogimo iki susitraukimo. Nuo kolapso iki naujo sužadinimo. Štai tiek laiko aš turėjau savo nuoboduliui, paieškoms ir savo tikslui suformuoti. Ir netgi priemonėms. Man reikia lygiaverčio partnerio. Arba partnerės. Nesvarbu.
- Manau, visgi partnerės, - vyptelėjo Andromeda. – Tu suteikei pirmenybę moterims.
- Tai tik todėl, kad laikinai esu vyro kūne. Mąstymą iš dalies veikia kūno hormonai, jūsų etika, jūsų pasaulio matymas, taisyklės. Būčiau pasirinkęs moters kūną, dabar žvejočiau vyrus.
Jis pakilo nuo krėslo, pažvelgė į tingiai raibuliuojančio ežero vandenį ir mostelėjo ranka.
Andromeda sumirksėti nespėjo, kai vanduo nusidažė juodais ir baltais kvadratais, kurie išsilygino, suformuodami milžinišką keturkampę lentą. Jos pakraščiuose sušvito skaičiai ir raidės.
Dievas žengė ant lentos ir darsyk mostelėjo.
Kvadratais suskirstytoje aikštėje atsirado žmonės. Viename krašte – apsivilkę tik baltais rūbais. Kitoje aikštės pusėje – tik juodais.
Andromeda pažino šachmatų figūrų išsidėstymą. Ir jeigu tai iš tiesų buvo improvizuoti šachmatai, tuomet vyras, vilkintis juodą apsiaustą iki žemės ir su balta karūna ant galvos – karalius.
Susidomėjusi ji žengė ant lentos, praeidama tarp „rikio“ ir „žirgo“. Rikio vietoje stovėjo juodai vilkinti juodaplaukė, itin dailaus veido mergina. Šalia jos – „žirgas“ – panašaus amžiaus vaikinas. Taip pat gana dailus.
Andromeda žengė arčiau centro, kur ją pasitiko kiek vyresnė „karalienė“. Tamsiaplaukė moteris maloniu veidu. Nežymi šypsena žaidė jos putniose lūpose, o rankose žėrėjo dailaus darbo kinžalo ašmenys.
Ir nors ginklas jai tiko, Andromeda pajuto nugara perbėgantį nerimo šaltuką.
„Karalius“ – itin aukštas vyras dailiai prižiūrėta barzdele. Irgi juodaplaukis, su balto sidabro karūna ant galvos. Jis buvo pasirėmęs į grėsmingo dydžio kalaviją. Ir kai mergina priėjo kiek arčiau, netgi pažvelgė į ją ir nežymiai nusišypsojo. Tada vėl įsispoksojo tiesiai prieš save.
- Ką visa tai reiškia? – šūktelėjo Andromeda, traukdama į lentos centrą. – Kas šie žmonės?
- Patinka? – atsisuko dievas. – Jei laimėsi, galėsi išsirinkti kurį tik nori. Pažadu.
- Iš kur jie čia? Perkėlei surinkęs iš kur nors, ar pats sukūrei?
- Argi svarbu?
- Po velnių, taip. Man svarbu!
Tačiau dievas tik šyptelėjo ir pamojo merginai iš pirmų baltųjų eilių.
- Verčiau išbandyk. Jie pildys visas tavo komandas, jei tik nepažeisi žaidimo taisyklių. Ei, mergele baltais plaukais! Nagi, ateik čionai, du langus į priekį!
Mergina žaismingai linktelėjo ir lengva eisena patraukė į nurodytą vietą.
- Aš nežaisiu, jei man nieko nepaaiškinsi! – užsispyrė Andromeda.
- Gerai, - nusijuokė dievas. - Jei laimėsi šį žaidimą, galėsi sugalvoti vieną norą. Pralaimėsi – na... tai būsi tiesiog pralaimėjusi. Aš triumfuosiu, tu jausiesi kvaišele.
- Man ne tokių atsakymų reikia. Kaip tu, būdamas dievas, tikiesi surasti čia sau lygiavertę partnerę? Mes tik žmonės! Galingiausi iš mūsų nė iš tolo nesugebėtų sukurti to, ką tu dabar sukūrei. Ir tu svaigsti apie lygiavertę partnerę? Liaukis!
- Tu nesiklausei, todėl aš pakartosiu, - atsiliepė jis. – Aš turėjau pakankamai laiko suformuoti ne tik savo tikslą, bet ir priemones jam įgyvendinti. Man tereikia išrinkti vieną iš jūsų. O tada tas vienintelis gaus lygiai pusę to, ką aš turiu. Aš ir mano partneris būsime lygiaverčiai. Mes leisimės į begalinę kelionę po begalines erdves. Rungtyniausime tarpusavyje, stebinsime vienas kitą, kursime, griausime, evoliucionuosime. Tu bent žinai, ką reiškia susikurti sau tobulą partnerį? Kiekvienas kūrinys turi dalį kūrėjo, todėl yra nuspėjamas, neįdomus ir labai greitai nusibostantis. Jei kiekvienas jūsų vyras galėtų susikurti moterį pagal savo fantaziją, tai būtų lyg masturbacija. Man to visai nereikia.
- Žinai, tavo bėda yra ta, kad mes visi esame tavo kūriniai! – pareiškė mergina.
- Pati sugalvojai ar knygutėse perskaitei? – pasišaipė jis. – Nieko panašaus. Aš žinau tą istoriją, kur visagalis sukūrė žmogų pagal savo paveikslą. Bėda ta, kad mano išvaizda tuo metu vargiai turėjo formą. Aš net

įsivaizduoti negalėjau dvikojės materijos masės, kuri galėtų funkcionuoti cheminiu principu. Mano gyvenimas apskritai buvo nepaprastai nuobodus. Iš pradžių – vien tik energetiniai laukai. Vėliau – žaidimai su materija. Tačiau tu niekada negali nustebinti pats savęs – visada reikia kažko KITO, kas tave nustebintų. Pirmasis mano džiaugsmas buvo atsitiktinumas. Chaosas, jei tau patogiau. Kam žaisti su medžiaga, jei galima žaisti pamatinėmis jos egzistencijos taisyklėmis? Pakeiti kintamąjį – ir visa medžiaga, kurią išbarstei bekurdamas, ima elgtis vis kitaip. Pavyzdžiui, sukuri singuliarumą ir suteiki jam impulsą. Įvyksta sprogimas, medžiaga milžiniškais greičiais lekia į visas puses – visiškai atsitiktinai. Susikuria unikali Visata, kuri lyg ir nėra tavo kūrinys. Labiau pasekmė. Sukuri kelias chaotiškas Visatas – ir jau turi ką veikti mažiausiai trilijonui metų. Begalės unikalių planetų, begalės įvairiausių žvaigždžių, niekada nematytų materijos konfigūracijų. O įdomiausia – niekada pats nesugalvotum, kad kai kuriose planetose galėtumėt atsirasti jūs – gyvybės formos su savo taisyklėmis, etikos normomis, įsitikinimais, jausmais, bendravimu, kalba... Kuomet esi vienas, kalba visai nereikalinga.
Dievas nusišypsojo Andromedai svajinga šypsena.
- Kai pamačiau pirmąsias gyvybės formas itin toli nuo čia, jaučiausi lyg išvydęs stebuklą. Aš pernelyg ilgai egzistavau šventai įsitikinęs, kad esu vienintelis mąstantis padaras visoje begalybėje. Tavo ėjimas.
Andromeda žvilgtelėjo atgal, į juodai vilkinčius vaikinus ir merginas. Ji abejojo.
- O jeigu aš laimėsiu ir panorėsiu, kad nešdintumeisi iš šios planetos?
- Tada taip ir bus, - nusišypsojo dievas. – Bet aš nelinkęs prarasti vilties. Šioje planetoje turėtų būti bent viena būtybė...
- Kuri nemąstytų kaip žmogus? – pertraukė Andromeda. – Užauk. Tu tarp žmonių. Mus milijonus metų kankino pusprotė motušė evoliucija kad taptume tuo, kuo esame. Ir jei tu tuo metu buvai kažkur toli, tai pats supranti – nebuvo mūsų kelyje jokio protingo dievo, iš kurio galėtume imti pavyzdį. Tik iš motušės ir iš vienas kito. Ko tu tikiesi?
- Tu nuvertini save, - tarė vyras. – Mudviejų mąstymo principai ne taip jau ir skiriasi. Tavo ėjimas.
- Jei jau taip sakai...
Andromeda žvilgsniu patyrinėjo savo juoduosius draugus. Išsirinko vaikiną lentos centre, gretimoje juostoje nuo dievo pašauktos baltaplaukės.
- Tu! Du langelius į priekį!
Emocijos atsirado „pėstininko“ veide. Jis pažvelgė į šeimininkę, linktelėjo ir smagiu žingsniu patraukė į nurodytą vietą. Sustojęs kiek pasiūbavo nuo kojos ant kojos ir sustingo, klausiamai žvelgdamas į baltaplaukę juodame langelyje. Ši nekreipė į vaikiną jokio dėmesio.
Kai Andromeda atsisuko į dievą, šis mąsliai šypsojosi, stebėdamas dvi „figūras“, susitikusias kovinėse pozicijose.
- Užmušk jį!
Mergina sujudėjo, kišdama delną už baltos tunikos. Kai perėjo į vaikinuko užimtą baltą langelį, jos rankoje jau žėrėjo lenktas peilis plačiais ašmenimis.
- Ei! – riktelėjo Andromeda, žengdama link jų.
Du priešininkai pažvelgė vienas kitam į akis. Merginos ranka atliko teatrališką, platų mostą. Ant lentos tykštelėjo keli kraujo lašai. Ji sustingo pamaldžia poza, jis sukniubo perpjauta gerkle. Andromedai pasirodė, kad akimirką mirštančiojo akyse išvydo siaubą. O gal tai ežero vanduo metė blyksnį?
- Tu... – ji palietė merginą, kuri po žmogžudystės ramiai žiūrėjo tiesiai prieš save. Atsisuko į dievą, kuris šypsojosi dar plačiau. – Tu… ką… kodėl?! -
- O kodėl tu jį pastatei ten, kur mano pėstininkė galėjo pasiekti? – atrėžė dievas. – Juk norėjai žinoti, kaip viskas baigsis, ar ne? Tu norėjai išbandyti, kaip veikia mano šachmatai.
- Tavo pėstininkė galėjo tiesiog pastumti...
- Pažadu, kad kuri nors taip ir padarys. Tavo ėjimas.
- Ne! – pasipurtė Andromeda. – Aš nebežaidžiu!
- Liaukis. Šie žmonės net nėra gimę. Jie nesivargino kelias dešimtis metų kurdami savąjį „aš“. Jie net vardų neturi. Net minčių. Koks tau skirtumas?
Mergina abejodama nužvelgė baltus žmones dievui už nugaros. Visi kaip vienas žvelgė tuščiais žvilgsniais.

Nė vienam iš jų nerūpėjo žmogžudystė baltame langelyje.
- Aš nebežaidžiu, - pakartojo ji. – Vis tiek nemoku žaisti šachmatais.
- Na, tada tu negalėsi sugalvoti noro, o tai reiškia, jog negalėsi manęs išvaryti, - linktelėjo dievas, žingsniuodamas išilgai savosios baltųjų armijos.
- O ar būtum išėjęs?
Jis atsisuko į Andromedą, dirstelėjo į ją, į dangų. Trūktelėjo pečiais.
- Nežinau. Greičiausiai ne.
- Tada koks tikslas?
Dievas išnyko, kad atsirastų visai šalia jos. Andromeda nejučia žingtelėjo atgal.
- Tikslas, be abejo, esi tu. Visa kita – tik priemonės pažinti tave. Aš tau daviau dalį savo galios. Praktiškai jos pakaktų suskaldyti šią planetą į šipulius ir iš tų šipulių nulipdyti kažką naujo. Pakaktų sukurti netgi naują planetą šalia esančios. Arba sunaikinti ką nors panašaus dydžio. Bet tu neužsiėmei nei vienu, nei kitu. Tave sudomino maži dalykai.
- Nes virš mūsų galvų ratus suka palydovai, - atrėžė Andromeda. – Imčiau ką nors kurti grandioziško – visi atkreiptų dėmesį.
- Na štai. Tu netgi baidaisi visų dėmesio, tarsi būtum menkesnė už menkiausią iš žmonių. Kiek man žinoma, jūs, žmonės, kaip tik trokštate būti visų dėmesio centre. Jei ne atvirai, tai bent pasąmoningai. Kodėl tu nenori?
- Todėl, kad esu velniškai prastos nuotaikos, - urgztelėjo mergina. – Per tave rizikavau kartu su savo partnere, kad nukenksminčiau visas tas įsišėlusias merginas. Dvi savaites tupiu dykumoje lyg kokia kvaiša, tikėdamasi, kad pagaliau tos tavo dovanotos galios ims ir išnyks, nieko nepadariusios mano sąmonei. Ir dabar dar sužinau, kad vienintelis dievas, kuris viską sukūrė, elgiasi kaip paskutinis...
Ji prikando liežuvį, neištarusi paskutinio įžeidimo.
- Tarkim, - linktelėjo jis. – Bet aš radau tave. Ir man visai patinka tai, ką matau. Vadinasi, mano priemonės visgi pasiekia tikslą.
- Kiek pamenu, tu dar norėjai atlikti kažkokį įšventinimo į dievus ritualą, - bakstelėjo pirštu Andromeda. – Tai va, teks dar pakentėti, paieškoti kitos, kuri norėtų žaisti tavo šachmatais. Tikiuosi, rasi ją greitai, jeigu jau negali išsinešdinti nesukėlęs rūpesčių.
- Neįtikėtina, - nusijuokė jis. – Tu atsisakai galimybės tapti antra galingiausia visose Visatose?
- Ką aš galiu pasakyti. Mane užaugino pusprotė motušė Evoliucija. Neįtikėtina tai, kad tu, būdamas toks galingas, kartu esi toks kvailas, - atkirto ji. – Nesugebėjai net patikrinti, kad aš lesbietė.

Akimirką jai pasirodė, kad dievas ją pritrėkš vienu akių dėbtelėjimu. Tačiau nemaloni akimirka praėjo, žvilgsnis liko tik paprastu žvilgsniu.
- Tu juk supranti, kad mano sąlygomis lytis neturi didelės reikšmės, - pasakė jis. - Tai tik biologinis spektaklis. Jei nori, galiu tapti moterimi.
- Nenoriu, - pasipurtė ji. – To man dar betrūko.
- Tada ko tu nori?
Andromeda kiek pagalvojo, apžiūrinėdama „kriminalinę sceną“ baltame langelyje.
- Aš dabar grįšiu namo, pas savo draugę, - tarė ji. – Ir pabandysiu užpildyti dviejų savaičių tuštumą. Tuo tarpu iš tavęs tikiuosi, kad pasiimsi savo „dovanas“ atgal. Nenoriu, kad aplink mane kauktų sirenos, vos ką nors pabursiu.
- Ir viskas?
- Taip, - linktelėjo ji. – Viskas. Elkis gražiai.

Dvelktelėjo vėjo gūsis, dievas kiek loštelėjo atgal, stebėdamas, kaip portalas užsiveria Andromedai už nugaros. Kurį laiką jis dar klausėsi vos juntamo vėjo. Suskaičiavo iki dvidešimties, lėtai sukdamas mintyse naujai išmoktus arabiškus skaitmenis, tada padarė tai, ko mergina pageidavo.

-<>-

Ji žinojo, kad savo atvykimu sukėlė nemenką triukšmą. Kambarys buvo tuščias, tačiau kažkur bute neabejotinai laukė Lilė. Už lango buvo tamsu, laikrodis rodė dešimtą vakaro, kaip ir priklausė kitai Žemės rutulio pusei.
Neišdrįso pajudėti iš vietos net išgirdusi skubius žingsnius. Kai Lilė plačiai atvėrė duris, tik ramiai žiūrėjo į ją, nežinodama, ką partnerė pasakys, ar padarys. Kaip visada, norėjo sulaukti jos pirmojo žingsnio.
Ši žengė kelis žingsnius artyn ir taip pat sustingo, bandydama ką nors suprasti iš Andromedos veido.
„Na dabar tai gausi į kailį!“ – virpančia iš džiaugsmo širdimi pagalvojo Lilė.
„Kad tu žinotum, ką aš dėl tavęs atstūmiau“ – mintyse susijuokė Andromeda ir šypsnys akimirką pasirodė jos lūpose.
- Tu, pusprote...
- Žinau.
Daugiau jos tą vakarą nekalbėjo. Bent jau ne žodžiais.

-<>-

Iš pradžių jis sunaikino baltuosius, tada pradangino juoduosius ir lentą. Nutrynė Andromedos sukurtą salą, ežerą ir dykuma vėl tapo savimi. Užkėlė į vietą nuskeltą uolą, panaikino prarają, mintimis pakedeno smėlio kopas.
„Visgi radau tave“ – pagalvojo. – „Tik ne dabar, dar ne šiame gyvenime. Palauksiu. Juk tai aš geriausiai moku“.
Dykumą ėmė gaubti sutemos. Išryškėjo žvaigždės, horizonte pasirodė balsvas mėnulio diskas. Kuomet jis pasiekė aukščiausią tašką, dievas vis dar tebestovėjo toje pačioje vietoje, klausydamasis tik jam vienam girdimų dalykų.
Tada pažvelgė į viršų ir išnyko.

Giliame ir Tamsiame Urve

Už devynių kalvų, penkių tvenkinių ir trijų tvorų prasideda Didvyrių Žemės. Tai bekraštė teritorija, kur prie mažų upelių glaudžiasi vieniši kaimeliai, kuriuose gyvena seni, išmintingi senukai ir narsus jaunimas, trokštantis nuotykių, žygdarbių ir drakonų galvų.

Nuo vieno kaimelio iki kito tais laikais būdavo tokie atstumai, kad keliautojas ant savo kumelės sugaišdavo kelis mėnesius, kol pasiekdavo artimiausius kaimynus. Savaime suprantama, tais laikais kaimelių bendruomenės buvo uždaros ir į visus naujus atvykėlius žiūrėjo be galo įtariai. Todėl narsūs vyrai į svečius traukdavo tik tada, kai reikėdavo parsivesti nuotaką, užsisakyti gerą ginklą nagingesnio kalvio kalvėje arba kai ateidavo nenumaldomas noras su kuo nors pakariauti.

Tačiau visi pastarojo šimtmečio karai, vykę Didvyrių Žemėse, pasibaigdavo smuklėse dar net normaliai neprasidėję. Vyrams labiau patiko rinkti drakonų galvas, nei kapoti vienas kitą. Jiems labiau patiko auginti sūnus ir dukras bei stebėti, kaip jie mokosi didvyrių amato. Kelti kardą prieš žmogų nebuvo populiaru. Nors

kartais nutikdavo visko...

Didvyrių Žemėse egzistavo daug blogio, bet tai, savaime suprantama, buvo labai gerai. Ką be jo veiktų tiek didvyrių? Kariauti vienas su kitu atrodė žymiai didesnis blogis, tad visi sutartinai kovojo su mažesniu – medžiojo drakonus, slibinus, skraidančius dinozaurus, vaikėsi miškuose kaukus, kaukulius ir įsimylėdavo niekšingas laumes, kurios tik ir tykodavo kam kraują nuleisti po ilgos naktelės. Žodžiu, viskas buvo idealu.

Bet net ir šiame nuobodžiame pasaulyje yra vienas personažas, kuris elgiasi ir galvoja ne taip, kaip visi. Gal ir būtų jis likęs nepastebėtas, gal ir toliau ramiai sau kiurksotų savo giliame, tamsiame urve su savo keistomis mintimis, jeigu vieną dieną nebūtų užklydęs smalsus didvyris, ieškantis pavojų. Istorija didvyrio vardą nutyli, tačiau būtent šis narsuolis ir pagarsino Gilų Ir Tamsų Urvą, kaip ypatingo blogio vietą.

Vietą, kur visi didvyriai netenka savo didvyriškos dvasios. Iš kurios jie sugrįžta kažkokie susirūpinę, tylūs ir nebesidomintys mažesniais pavojais. Kai kurie sugrįžusieji imdavo domėtis piešimu, muzika, kiti – žolytėmis ir vabaliukais. Treti mokydavosi lipdyti iš molio, nepaisydami to fakto, kad kiekvienas kaimelis ir taip turėdavo puodžių. Žodžiu, jie tapdavo visiškai nelogiški. O Gilus Ir Tamsus Urvas tapo ypatingu masalu visiems likusiems, kurie nebeturėjo naujų, kvapą gniaužiančių iššūkių. Faktas, kad dar nė vienas didvyris iš ten nesugrįžo sveikas savo dvasia, neatbaidė likusių nuo bandymų nugalėti padarą, tūnantį viduje. Vyrai bandė klausinėti, kas gi ten, kalne nutiko, tačiau išgyvenusieji tik purtė galvas, nežinodami, nuo ko pradėti pasakoti, o galbūt nerasdami žodžių šiai istorijai. Visų didvyrių žemių žemėlapiuose Gilus Ir tamsus Urvas buvo pažymėtas raudonai, su prierašu „NESIARTINTI!!! YPATINGAS BLOGIS!!! “, tik ar tai pagelbėjo?..

Dargi šios istorijos nebūtų be vieno didvyrio, kurį mes atsitiktinai pasirinksime iš visos nesuskaičiuojamos didvyrių masės. Tai nebūtinai turėtų būti didelis, be galo stiprus milžinas, vardu Tutenchamas iš Gilių kaimo, ne... Įvairovės dėlei pasirinkime kiek silpnesnį, jaunesnį ir kiek mažiau drakonų nukovusį Pijų iš Pušiakrantės, kuris dar neturi dvidešimt penkerių ir kursai svajoja apie Baltašaukštę iš gretimo Grumstaspyrio kaimelio. Pijus dėl savo Baltašaukštės būtų išskerdęs visus drakonus ir slibinus, o jų galvas suklojęs jai po kojomis – tai daug ką pasako apie jausmus, ar ne?

O Baltašaukštė?

Kaip ir priklauso tikrai merginai, ji abejojo savo gerbėjo jausmų tikrumu. Todėl (be to šios istorijos irgi nebūtų) ji vieną kartą tiesiai šviesiai pasakė Pijui:

- Tos tavo drakono galvos jau nusibodo! Visi juos galabija ir po daug. Nematau tame jokio narsumo ir jokios nuoširdžios meilės, tik savimeilę ir egoizmą!

Turbūt suprantate, kad po tokių žodžių tebegaruojanti drakono galva iškrito Pijui iš rankos ir nuriedėjo netrukdoma į pakalnę. Vaikinas sutriko, suabejojo savo narsa ir viskuo, ką iki šiol žinojo apie moteris.

- Tai ką man daryti? – žioptelėjo jis.

- Noriu galvos to, kas lindi Giliame Ir Tamsiame Urve! - treptelėjo kojele Baltašaukštė ir nuėjo šukuotis ilgų, baltų kasų.

- Moterys – tai irgi iš dalies blogis, - paplojo Pijui per petį senukas Galvonas, kuris viską girdėjo. O kodėl jos yra blogis – nepaaiškino. Turbūt ir pats nelabai žinojo.

Kas gi beliko vargšui Pijui?

Susikrovė jis amuniciją šimtui ir vienai dienai, pasiėmė savo geriausią kardą ir išjojo link Gilaus Ir Tamsaus Urvo, kuris buvo už šimto ir vienos dienos kelio.

Ilgai jojo, svarstydamas apie savo mylimąją, dobdamas visus kelyje pasitaikiusius drakonus, slibinus, kaukus ir kaukulius, traukdamas iš pelkių visokius pasiklydusius piemenis. Valgė tik ryte ir vakare, tuštinosi vidury nakties, o kartais ir tą padaryti pamiršdavo. Dusyk susirgo sloga, kurią išsigydė gerdamas laukinių aviečių arbatą. Ir kai galop pasiekė reikalingą kalną, jo mintys apie moteris nebebuvo tokios geros, o apie Baltašaukštę jis pagalvodavo tik retkarčiais, netyčia pažvelgęs į savo kumelės baltus karčius.

Popietė, kai Pijus prijojo kalną, buvo ūkanota ir neįprastai tyli. Drakonai buvo išsiskraidę, paukščiai lindėjo lizduose ir tyliai perėjo kiaušinius, graužikai miegojo, o kalnų ožiai išbėgo paskui ožkas. Vieta atrodė

išmirusi.

Prie netaisyklingos formos skylės kažkoks didvyris jau buvo pastatęs perspėjamąjį ženklą: „Nesiartinti! Blogis! “ su atvirkščiai užrašyta N raide. Pijus prie jo pririšo savo kumelę ir įlindo į Gilų Ir Tamsų Urvą, jausdamas, kaip dažnėja kvėpavimas, vis dažniau išdavikiškai virpa kardas, o delnai suprakaituoja net tokioje vėsioje vietoje.

Gilus tai buvo urvas, gilesnis už bet kokią prarają, ir kelias žemyn nebuvo toks tiesus ir saugus, kokio Pijus norėjo. Už kiekvieno kampo ir posūkio jis tikėjosi „Ypatingo Blogio“, o neradęs jo jautė, kaip iš džiaugsmo spurda širdis, kad dar yra gyva ir gali daužytis. Gerai, kad Pijus buvo jaunas – tiek progų patirti infarktą ar insultą buvo šioje niūrioje prieblandoje, pilnoje begarsių šešėlių!

Giliai po kalnu jis surado ir kitą didvyrį – pasikorusį ant paplauto stalaktito. Akys šio jau buvo išvarvėjusios, o šikšnosparniai suėdė visą odą, tad bendras vaizdas buvo labai nemalonus. Pijus tvirčiau sugniaužė prakaituotu delnu slystantį kardą ir tęsė savo kelionę žemyn, pasiryžęs nurėžti galvą nuo bet kokių pečių.

Galop surado – tai buvo didelė grota, kurios viduryje buvo sukrautas šieno pusratis. Netoli pusračio degė nedidelis lauželis, ant ugnies smagiai vartėsi kepamas šernas, o jau kvapas!.. Mmm... Kvapas buvo toks, kad Pijui nutįso seilė...

Prie ugnies sėdėjo senis, toks visai žemas, pražilęs ir kažin, ar nors kiek pavojingas. Jis buvo susisukęs į nutriušusį lokio kailį, visi jo turimi ginklai kabėjo ant tolimiausios urvo sienos, o pavojingiausias „ginklas“ jo rankose tebuvo peiliukas mėsai pjaustyti. Ir jis garsiai čepsėjo, pjaustydamas nuo kepsnio gardžius gabalėlius.

Pijus valandėlę jį stebėjo iš pasalų, tada išlindo iš priedangos ir ėmė artintis.

- O! - pastebėjo jį senis. - Tpfu, na ir išgąsdinai! Reikėjo nors garsiau trepsėti!...

- Labos dienos jums, tamsta senoli, - pasisveikino Pijus, dairydamasis ypatingo blogio.

- Na nežinau... – palingavo galvą senis, - nežinau, ar tikrai diena. Bet jeigu taip sakai – tai ir tau labos dienos. Užeik, sėsk, svečias būsi...

- Aš mielai, - palinkčiojo Pijus, - bet man reikia pirmiau Ypatingą Blogį sudoroti ir jo galvą gauti. Gal matei kur nors?

- Blogį? Ypatingą? – apsidairė senis. - Vajergau... ne, nemačiau. Bet gali giliau paėjėti – gal rasi? Man blogų kaimynų tikrai nereikia, juolab ypač blogų. Gali mušti, jei pamatysi.

- O tamsta garbusis senoli, kas patsai būsi?

- Vadink mane Jergumi. Taip mane mama pavadino už tai, kad per daug kartoju „vajergau“. Tai ir prilipo...

- Ir seniai jūs čia sėdite?

Kad skaitytojas pernelyg nepasibaisėtų šia pasaka, privalau paaiškinti, jog tais laikais jaunimas šiek tiek gerbė savo senolius, tad tokie kreipiniai, kaip „jūs, tamsta senoli“ buvo visiškai įprasti ir savaime suprantami. Jeigu jaunas karys norėdavo į senolį kreiptis ypač pagarbiai, sakydavo maždaug taip: „tamsta garbusis senoli“. Iš aukščiau esančio teksto matome, kad Pijus savo pašnekovą gerbia, kas šiais laikais jau nebepasitaiko...

- Na... - pasikrapštė galvą Jergus. - Kad jau nebežinau aš. Pusę gyvenimo gal.

- Palaukite... - atsisuko į jį benueinantis Pijus. - Per tiek laiko nesutikote Ypatingo Blogio?

- Pirmąsyk girdžiu apie tokį.

- Kažkas čia ne taip, - pareiškė Pijus, artindamasis prie senio su paruoštu kardu. Šis nerūpestingai pjaustinėjo šerno kepsnį ir nekreipė į jį jokio dėmesio.

- Gal ir ne taip, - sutiko Jergus. - Daug čia jaunuolių pastaruoju metu nusileidžia. Ateina pas mane, pro šalį praeina, ieško kažko šiuose urvuose, o ko – dar nė vienas nepasakė. Tu pirmas apie blogį pasakei, sūneli. Gal

man kito urvo pasiieškoti, kaip manai?.. Ar labai didelis turėtų būti tas blogis?
- Nežinau... - nuleido kardą Pijus.
- Tai tu ieškai, nežinodamas, ką nori rasti?
- Na... panašu, kad taip.
- Keistai tu čia... Tai nori mėsos, ar eisi toliau ieškoti?
Pijus pagalvojo, pauostė šerno kepsnio kvapą ir pasakė norįs dar paieškoti.

Paieškojo. Visą bedugnę skylę iššniukštinėjo, išuostinėjo, tačiau net nutriušusio drakono nerado. Nuliūdęs sugrįžo pas Jergų ir pasiguodė, kad greičiausiai teks namo tuščiomis grįžti.
- Blogio galvos nori? - palingavo galvą Jergus. - Ir vėl galvos? Kodėl ne kojos, rankos, širdies? Ko jums tos galvos visiems taip įstrigo?
- Na... visi taip daro. - Pasakė Pijus.
- O kam tau ta galva?
Jaunuolis papasakojo Jergui savo istoriją su Baltašaukšte, kurią išklausęs senis nusišypsojo nuo ausies iki ausies, tada šiek tiek paniuro, bet vėliau vėl nusišypsojo.
- Vajergau... Jergutėliau vajergutėliausias! Tos moterys... – numykė.
- Ką? – sukluso Pijus.
- Sakau – tos moterys! Dėl jų tiek vyrų laukais laksto, drakonų ieškodami, jų galvas kapodami ir taip toliau ir panašiai. Žodžiu – niekais užsiima.
- Kodėl niekais? - pasišiaušė Pijus. - Taigi taip šaunu!
- Kas šaunu? - paklausė Jergus.
- Na... drakonų galvos!
- Kodėl šaunu? – piktokai sureagavo senis.
- Na... tada aš būnu tikras didvyris!
- Vadinasi, - susimąstė Jergus. - Žudyti vargšus drakonus yra labai šaunu ir didvyriška?
- Kokie tau ten vargšai! - pasipiktino Pijus, kilstelėdamas kardą, į kurį Jergus visiškai nekreipė dėmesio.
- Ką, ne vargšai? – išsišiepė Jergus. - Kiek didvyrių žuvo nuo drakonų? Paskaičiuok ir pasakyk man.
Pijus ir taip skaičiavo, ir kitaip, bet galų gale teko nusileisti seniui:
- Negirdėjau apie tokius, - prisipažino.
- Ir negalėjai girdėti. Drakonams nėra reikalo žudyti jūsų, nes jie žolėdžiai! Ar matei kada nors, kad drakonai nors triušį būtų nuskriaudę?
Pijus sėdėjo kaip stabo ištiktas.
- Įžūlus melas! - suklykė.
- Aš tai patikrinau, - palingavo galvą Jergus. - Savaitę miegojau šalia drakonų bandos. Kartą vienas man ant krūtinės susirangė sušalęs – ir ramiausiai šnarpštė per naktelę. Tai tokie jie ir blogi, sūneli. Kad pamiega, kur šilčiau. O jūs juos bandomis skerdžiate ir galvas savo moterims... Geriau prijaukintum vieną ir parvestum namo – naudos daugiau būtų.
- Netikiu... - pūkštė piktas Pijus. - O kaip tada slibinai?
- Tie metro ilgio driežai su plėvėtais sparnais? O ką jie? Taip, jie plėšrūnai. Graužikų naikintojai labai geri. Visas peles, žiurkes ir pelėnus išgaudo. Laikiau vieną namie, kol tokie didvyriai kaip tu nepribaigė pievoje belakstančio. Net galvos nepaliko... tpfu!
- Jie yra didelis blogis! - pareiškė Pijus.
- Kam? Tau? - Jergus mostelėjo į išėjimo pusę. – Eik ir pastovėk šalia vieno kurio. Jeigu jis pirmas tave puls, tada aš tau savo kirvį padovanosiu.
- Bet... bet... O kaip kaukai? Kaip kaukuliai?!
- Čia jau kita kalba. - Linktelėjo Jergus. - Kaukulis gali tave pražudyti. Bet tik jeigu gulėsi ir nejudėsi tris paras. Ir jeigu rasi kur atsigulti tose pelkėse, kur jie gyvena. Ko jūs ten lendate – niekaip nesuprantu...
- Taigi dėl galvų! - priminė Pijus.
- Aa... tikrai... Palauk! Kaukulis turi galvą? Pirmąsyk girdžiu!..
- Taigi jis visas – viena galva! - pareiškė Pijus.

- Che... na, gal ir tavo tiesa. Netikrinau. Šerno nori?

Jiedu valgė šerną, tyliai užsigerdami Pijaus atneštu vandenėliu.
- O ką tavo dama darys su ta blogio galva? – prisiminė senis.
- Ummm... nežinau. - Patraukė pečiais Pijus.
- Neklausei?
- Ne...
- To ir reikėjo tikėtis. - Palinkčiojo senis. - Kai sugrįši, būtinai paklausk. Lažinuosi, ji pati nežino.
- Jeigu nežino, - susimąstė kramtydamas Pijus, - kam tada prašo atnešti?
- Nes taip daro visos, - nusišypsojo Jergus. - Taip visada lengviau – padaryti kaip visi, nieko neklausinėjant. Galbūt ji mano, kad atnešęs galvą tu atrodysi didingesnis nei kiti didvyriai ir ji turės kuo pasipuikuoti prieš kitas merginas – kas žino?
- Ji nėra išdidi, mano Baltašaukštė! - pyktelėjo Pijus.
- Galbūt ir taip. - Palinkčiojo senis. - Galbūt. Mes juk jos to nepaklausime, ar ne?
- O kaip laumės? – prisiminė jaunuolis, vis dar vildamasis atstatyti savo reputaciją senio akyse. - Juk jos-blogis!
- Gerti mažiau reikia! - trinktelėjo šis peilio rankena per šerną. - Ir pamiškėmis pasigėrus mažiau šlaistytis. O tai vakarais ir tampate senmergių pasismaginimo žaisliukais... laumės, che che! Pats dvylika kartų su tokiomis varčiausi, kol mečiau gerti. Paskui beldžiasi vakarais ir ieško savo vaikų tėvo. Negeras tai dalykas, oi negeras...

Ilgai dar sėdėjo Pijus prie laužo ir klausėsi Jergaus prisiminimų, kaip šis drakonus ganė, slibinus jaukino, kad šie žiurkes jo tvarte išgaudytų, kaip šio žmona pabėgo su kitu didvyriu, kuris šarvus labiau blizgančius nešiojo ir kaip jis netyčia savo namus padegė. Tada Jergus ir nesprendė persikelti į urvą, kurio neįmanoma padegti.
- Ramu čia, - paaiškino jis. - Žvėrys neužklysta. Tik didvyriai pastaruoju metu ateina kažko ieškoti. Ateina ir išeina. Tikriausiai ir jie ieško galvų savo moterims. Verčiau pasiieškotų moters, kuriai jokios galvos nereikia. Na, nebent savo vyro galvos... Mažiau lakstymo būtų, vyrai galėtų galvas ant moters krūtinės pailsinti, pagalvoti... Ir slibinai ramiau sau peles gaudytų pievose...
- Bet jeigu mano Baltašaukštei atrodo kitaip? - susimąstė Pijus. - Jeigu jai galvų reikia?
- Tuomet, sūneli, per anksti tu nori su ja lizdą susukti. Tegu dar paklega su draugėmis, tegu pasigroži tavo šarvais ir galvomis... kad ir kokias jai beneštum. Kai ateis laikas, gudresnė pataps, nereikės jai jokių galvų.
- Tai ką aš tada jai nešiu? - susirūpino ir išsigando Pijus.
Senolis nieko neatsakė. Jis kramtė šerno kepsnio gabalą.

Tais laikais buvo negarbinga sugrįžti be slibino ar drakono galvos. Tačiau Pijus buvo taip susimąstęs, kad pamiršo tradicijas. Jis sugrįžo tuščiomis rankomis.
- O kur Ypatingo Blogio galva? - pareikalavo savo Baltašaukštė.
- Neradau tokios, - paaiškino Pijus.
- O gal nepakankamai narsiai ieškojai? – prisimerkė mergina.
- Jeigu būčiau atnešęs – kur tu ją dėtum? - uždavė didvyris klausimą, kurį kramtė kelionės atgal metu.
- Rasčiau, kur padėti! - sutriko Baltašaukštė.
Pijus pakraipė galvą, pagalvojo ir nuėjo prie savo kumelės. Įlipo į balną ir patraukė visai į kitą pusę, kur jokie Ypatingi Blogiai nesiveisė.
- Palauk! - šūktelėjo Baltašaukštė, - kur išjoji?!
- Drakonų glostyti, - atsakė Pijus. - Ir slibiną pabandysiu prisijaukinti. Grįšiu, kai sugalvosi, kam tau reikalingos galvos.
- Tu manęs nemyli! - pravirko Baltašaukštė, daugiau nesugalvojusi, ką atsakyti. Prisiminė, ką kažkada motina mokino apie vyrus.

Bet Pijus negrįžo jos guosti. Nujojo nosies tiesumu, nekreipdamas dėmesio nei į merginos ašaras, nei į drakonų bandą, kuri sukiojosi netoli pamiškės.

- Jis buvo Giliame Ir Tamsiame Urve! - baisėjosi žmonės, matę įvykį. –Pažiūrėkite, kaip keistai jis elgiasi – kaip nedidvyris!
- Taip, blogis iš tiesų didelis, - palinkčiojo vyresnieji ir pasižadėjo ateityje dar labiau paryškinti tą vietą žemėlapiuose, o gal ir iš viso ją išbraukti, kad niekas neieškotų kelio tenai.

Štai tokios tad šios Didvyrių Žemės. Daugybė didžių žmonių medžioja drakonus, slibinus, kaukulius ir niekšingas laumes. Jie dažnai neša namo trofėjus – galvas ir visi juos myli bei gerbia.
Yra ir tokių, kurie nekerta galvų nei slibinams, nei drakonams. Jie gano vienus, jaukina kitus, mažiau geria ir kartais aplanko kaimelius – kad įsitikintų, kad jų pasirinktoms nuotakoms neberūpi vargšų drakonų galvos. Jie keisti kažkokie, betgi Didvyrių Žemėse būna visko.
Dar čia yra Gilus Ir Tamsus Urvas, kur slepiasi Ypatingas Blogis. Jo ieškoti traukia daug narsuolių, bet iki šiol, kiek man žinoma, niekas dar jo nesurado ir tiksliai nepapasakojo, kaip jis atrodo. Galbūt jis nematomas?..

Tolerancija

Tamsus kambarys. Vieniša lempa apšviečia nedidelį plotą tamsumos viduryje. Ten stovi neaukštas stalas, ant kurio padėtos trys sunkiai identifikuojamos, storos knygos bei didelis metalinis dubuo.

Pasigirsta žingsniai, į šviesos ratą į žengia malonios išvaizdos vyras 18 amžiaus pabaigos anglų džentelmeno kostiumu. Niekas to dar nežino, bet jo vardas yra Džeimsas.

Džeimsas Sveiki. Aš esu Džeimsas ir norėčiau kartu su jumis, mieli žiūrovai, atlikti nediduką... testą. Patikėkite, jis netruks tiek ilgai ir jūs nesuspėsite užmigti. Tiesą sakant, jūs NENORĖSITE užmigti. Beje, ar šiandien tarp mūsų daug religingų?..

Tylus murmesys.

Džeimsas To ir tikėjausi. Kaip matote, šiandien mes turime tris knygas. Tris NEATPAŽĮSTAMAI apipavidalintas knygas ir jas sieja... sieja vienintelis dalykas - jos iš tiesų yra STOROS. Kaip žinote, stora yra ir Biblija, ir Koranas taip pat storas, tačiau storų knygų, be abejonės, yra daugybė.
Sakykime taip... Viena iš šių knygų yra Biblija. Nesakysiu, kuri. Žinau, bet nesakysiu. Kita knyga yra Koranas. Vėlgi - nesakysiu, kur jis. O trečią knygą atostogų metu parašiau aš pats.

Kažkas tyliai juokiasi.

Džeimsas Bet jūs nežinote, kuri knyga yra kuri. Tai svarbiausia. O dabar pažiūrėkime čia. Yra didelis metalinis dubuo... Kam mes galime panaudoti didelį metalinį dubenį?

Paima dubenį ir užsideda ant galvos. Juokas salėje.

Džeimsas Be abejo, tai linksma, bet jūs tikriausiai jau numanote, kad ne tokia jo paskirtis. Hm... Visgi šiame paveiksle šio bei to trūksta... A, štai. Atrodo, mūsų dekoratorius padėjo du daiktus į šalį...

Pasilenkia po stalu, atsitiesia su degtukų dėžute vienoje rankoje ir buteliu degaus skysčio kitoje. Salėje įtempta, pavojingai mirtina tyla.

Džeimsas Aš nematau jūsų veidų, tačiau spėju, kad dauguma jūsų dabar įsitempę. Ar aš ketinu sudeginti Koraną? Gal Bibliją? Kas už tai, kad sudeginčiau savo nuosavą knygą? Jūs? Gal jūs? Ne?.. Gerai, tada padarykime daug paprasčiau. Aš paimsiu štai šitą storą knygą IŠ KAIRĖS ir įdėsiu į metalinį indą. Prisiekiu, neatvertęs nepasakysiu, kokia tai knyga...
Deda knygą į dubenį, atsuka butelį ir laisto degiu skysčiu. Salėje stiprėja agresyvus murmesys.

Džeimsas Iš anksto atsiprašau, dabar bus truputis dūmų ir nemalonaus kvapo. Tačiau tai laikina, kol žibalas sudegs. Na štai, matote, kaip viskas gražiai dega. O kol dega, mes turime truputį laiko pasvarstyti apie tai, kas vyksta mūsų viduje. Aš girdžiu, jūs visi labai smarkiai sunerimę. Galbūt net pikti. Leiskite jūsų visų paklausti - ar jūs taip pat pyktumėte, jeigu visos trys knygos būtų mano paties parašytos?

Agresyvus murmesys virsta į abejojantį.

Džeimsas Ne? Įdomu... Žinote, GALBŪT ten dega mano parašyta knyga. Vėlgi turiu jums prisipažinti - kai ją rašiau, teko labai daug paplušėti, kol perkopijavau į ją dalį Senojo Testamento. Taigi, knyga tik iš dalies mano. Aš labai daug citavau. Dievinu cituoti. Mano asmenine nuomone, man galbūt visai neblogai pavyko...

Juokas, sumišęs su dvejojančiu urzgimu.

Džeimsas ... Tačiau popiežius, paskaitęs mano darbą, pasirašė asmeniškai ir palaimino. Spėju, jam visgi patiko.

Kraupi tyla.

Džeimsas Na štai, tariamai mano knyga jau sudegė. Dievaži, nepasakyčiau, kas ten dar matosi suanglėjusiuose puslapiuose. Tačiau mes turime kitas dvi knygas, kurios nesudegintos. Logiškai mąstant, dabar pat galėčiau atsiversti jas ir patikrinti. Bet aš to nedarysiu. Bent jau ne dabar. Prisipažinsiu, man labai patiko žaisti su ugnimi ir nežinomybe. Pažaiskime su ja dar. Štai, paimsiu knygą IŠ DEŠINĖS...

Klyksmas salėje, peraugantis į minios staugimą.

Džeimsas Ei, ramybės, žmonės! Nesiruošiu deginti aš tos knygos. Degtukas buvo tik vienas.

Pavieniai grasinimai, rimstantys iki mirtinos tylos.

Džeimsas Tačiau, kaip jau visi įsitikinome, emocijos paėmė viršų, vos tik jūs pagalvojote apie GALIMĄ Biblijos ar Korano sudeginimą. Norėčiau užduoti klausimą - kodėl jūs galvojate, kad pirmoji sudeginta

knyga buvo ne kuri nors iš minėtų dviejų?

Pavieniai keiksmai.

Džeimsas Galbūt jūs tikėjotės, kad kol tikimybė yra viena iš trijų, šventą knygą apsaugos kažkokios aukštesnės jėgos? Štai, dabar yra tikimybė VIENA iš DVIEJŲ ir tuo labiau - ši tikimybė yra ABEJOTINA. Ir netgi šiuo atveju jūs nežinote, ar pirmoji sudeginta knyga nebuvo kuris nors šventasis raštas.

Siuntimai pragaran.

Džeimsas Kas, jeigu aš pirmą sudeginau Koraną?

Mirtina tyla.

Džeimsas Spėju, tarp čia susirinkusių nėra musulmonų... Ką gi, aš iš tiesų turiu jus nudžiuginti. Sudegintoji knyga buvo MANO paties parašyta.

Palengvėjimo atodūsis.

Džeimsas ...Ir dar popiežiaus palaiminta. Bet tikiuosi, jūsų nepapiktins tai, kad aš ant tų pelenų dabar nusišlapinsiu. Galų gale jie yra metaliniame inde. O kad jūsų nebaidytų kvapas, po viso proceso mes jį tiesiog išnešime iš scenos...

Nusisuka, prasisega klyną, paima indą ir šlapinasi. Nepatikli tyla salėje.

Džeimsas Na štai. Prašau, išneškite indą...
Kaip matote, viskas praėjo šauniai ir sklandžiai. Ačiū už tylų susilaikymą. O dabar norėčiau užduoti jums dar vieną esminį klausimą.
Ar galėčiau AŠ - žmogus, kuris taip ŽIAURIAI žaidžia jūsų religiniais jausmais, imti jums ir SUMELUOTI? Kas, jeigu aš pamelavau dėl knygos?

Klyksmas salėje, peraugantis į minios staugimą.

Džeimsas Norėjau pasakyti, kas būtų, jeigu nė viena iš šių knygų NEBŪTŲ šventas raštas?

Triukšmas rimsta, pasigirsta juokas ir nedarnūs plojimai. Kažkas vis dar nesiliauja keiktis, grasindamas smurtiniu susidorojimu.

Džeimsas Iš tiesų... Yra dar daugybė neatsakytų klausimų. O dabar aš vis dėl to pasakysiu teisybę, kurią jūs norėtumėte išgirsti. Dvi iš trijų knygų iš tiesų buvo šventieji raštai - Biblija ir Koranas. Ir dar teisybė yra tai, kad aš iš tiesų nė nenutuokiu, ką sudeginau ir apšlapinau.

Mirtina tyla.

Džeimsas Ir vienintelis būdas sužinoti tiesą yra atsiversti knygą, kurią aš dabar laikau. Štai, žiūrėkime... Khem...
Skaito knygą
Džeimsas"Izabela paspaudė nusleistuką ir pistoletas krūptelėjo lygiai keturis kartus. Blogas darbas buvo atliktas. Vyro krūtinė raudo nuo kraujo, jo gyvybė baigė palikti kūną..."

Riksmai ir klyksmai salėje, peraugantys į nenutrūkstamą žviegimą. Siuntimai pragaran ir dar toliau. Keli vyrai jau bėga link scenos, nešini nuskeltais buteliais.

Uždanga.

Nelogika

Be apsaugos priemonių, be nuovokos, kol kas be aiškaus suvokimo apie galimas pasekmes, jiedu užbaigė savo aistringą žaidimą ir kurį laiką tiesiog gulėjo, giliai kvėpuodami ir nedrąsiai stebėdami vienas kito veidus.
Tiksliau, nedrąsus buvo tik jis. Merginos veide neatsispindėjo jokios pašalinės emocijos. Netgi svajingas žvilgsnis buvo skirtas ne jam, lyg egzistuotų kažkoks kitas tikslas, daug didesnis už juos abu, didesnis netgi už kažkurio iš jų gyvenimą.
- Dieve mano, - staiga išsigando jis, atšlydamas lyg nudegęs, - ką mes... ką tu... Tu gi nesulaikei manęs! Aš buvau be prezervatyvo ir...
- Taip, - ramiai linktelėjo ji, stebėdama savo draugą, neramiai besitraukiantį nuo jos.
- O Dieve! -pakartojo jis, - Dieve mano!
- Tu tiki, kad toks egzistuoja?
- Dieve švenčiausias, negi dabar laikas to klausti?! Mes gi per jauni dėl...
Jis vėl nutilo, niekaip negalėdamas prabilti apie tokius svarbius ir bauginančius dalykus. Mintyse ėmė suktis kaltinimai jai, kodėl atsivedė jį čionai, į gamtos kampelį, kur tiek daug buvo pagundų? Kodėl pasiūlė nusimaudyti upelyje, kodėl pirma išsirengė nuoga ir kodėl viskas taip greitai pakrypo į TĄ pusę?
Galvoje vis daugiau gimė siaubo, vis mažiau liko pirminio džiaugsmo, ekstazės...
- Taigi, - staiga jos balsas nuskambėjo visiškai šaltai, tačiau be pykčio ar nuoskaudų. - Tu bijai?
Jis tesugebėjo linktelėti, vis dar abejodamas visais savo padarytais ar daromais sprendimais. Galvoje tiesiog NEBUVO jokio tinkamo atsakymo.
- Tai eik tada, - paragino ji, staiga išsiriesdama lanku.
Jis su siaubu žiūrėjo, kaip mergina atlieka kažkokį nesuprantamą (jogos?) pratimą. Viena ranka įsiremia į žemę, kita prilaiko nugarą ir vis kelia dubenį aukštyn.
Jis paskubomis susirinko drabužius, ketindamas sprukti kuo toliau nuo keistojo spektaklio. Mergina, kurią tarėsi bent kiek pažinojęs, dabar atrodė visai svetima.

Ji negirdėjo jo, dingstančio su visais klausimais. Dabar tai netgi nerūpėjo.
Ramybė, atėjusi tą akimirką, buvo jos sąjungininkė. Nesijaudinti, kvėpuoti lygiai. Padėti sėklai pasiekti tikslą, kad užsimegztų nauja gyvybė. Visa kita atrodė visai nesvarbu.
Mergina nusišypsojo mėlynam dangui virš galvos, kuris jos dėl nieko nekaltino ir nesišaukė dievų. Tada lėtai atsipalaidavo, išsitiesdama ant žolės.

Timotis tiesiog nekentė posūkio, kur jį ką tik privertė pasukti žmona. Šis kelias vedė į tolimas, beveik pamirštas vietas. Ten jiedu susipažino, ten užaugo. Vėliau abu iškeliavo į miestą ir abu atrado, jog gali tapti vyru ir žmona.
Žinoma, jis pirmiau atrado galimybę užsidirbti ir nusipirkti būstą. Juk reikia turėti tvirtą pagrindą po kojomis.
O vaikystės vietos liko pamirštos.

- Bet kodėl tu visada toks piktas, vos tik paprašau sugrįžti čionai? - kamantinėjo Miglė, kurią pastaruoju metu duodami vyro atsakymai vis mažiau tenkino. Timotis tesugebėjo nerišliai mykti, vos tik paklaustas apie vaikystės prisiminimus.
Ji turėjo daug ir gerų prisiminimų, kuriais mielai būtų pasidalinusi su žmogumi, patyrusiu bent dalelę jos gyvenimo. Timotis lyg ir turėjo būti toks žmogus. Tačiau kuo toliau, tuo mažiau norėjo girdėti jos pamąstymus. Prieš penkerius metus jis netgi išdrįso surikti ant jos ir padėti riebų tašką šioms fantazijoms. Tačiau šį kartą posūkis buvo įveiktas.
- Aš ne piktas, - suirzo Timis, - tiesiog man tos vietos nelabai patinka. Mama pardavė mūsų namą, visi išsivažinėjo kas sau, palikdami... duobę tiek toje vietoje, tiek manyje. Ten nebėra nieko savo, dėl ko būtų verta apsilankyti.
- Ten liko pievos ir miškai, - atkirto ji, - ten liko mūsų kaimynai, mūsų draugai.
- Senis Bernardas pasimirė, - suniurzgė Timotis, - o Viktorą susitikau Kaune. Ar žinai, kad jis dabar savo firmą turi? Sako, į gimtinę jau dešimt metų kaip kojos nekėlęs. Užkeikta vieta, ne kitaip.
- Mhm... - sarkastiškai linktelėjo Miglė, bet daugiau nieko nepasakė. Tik jos šypsena žaidė lūpose nežinomą žaidimą. Vyro pasiteisinimai ir žodžiai atrodė VISIŠKAI nelogiški ir ne vietoje. Jo paslaptis buvo kita.

Jiedu pastebėjo kažkokį naują pastatą, kurio anksčiau ten nebuvo. Pakelės kavinė, apsupta šviežia pagaikščių tvora. Jaukiai įrengtas prieangis, keli milžiniški skėčiai nuo saulės ir švarūs staliukai.
Senoji autobusų stotelė tebesimatė savo vietoje, tik užrašai buvo suskilinėję, nusilupę, nebeįskaitomi.
- Sustok, - paprašė Miglė, parodydama į kavinukę. - Metas padaryti pertrauką.
Jis pakluso gana noriai. Pasuko palei tvorą ir sustojo nedidelėje aikštelėje.

Galbūt dėl to, kad laikrodžiai tebemušė devintą ryto, žmonių čia buvo tiek mažai. Kavinėje jiedu surado du vaikus, beskanaujančius pirmuosius dienos ledus. Prie baro juos įdėmiai nužvelgė nepažįstama moteris, audeklu blizginusi taures, kurias ruošėsi pakabinti į jų vietas, virš baro. Ji netgi šiek tiek nusišypsojo, kai Miglė pasisveikino, klausdama apie kavą ir lengvą užkandį.
Ji pasiteiravo, ar jiedu neketina pasinaudoti lauko staliukais. Esą ten atsiveria gražus vaizdas į kaimelio pasididžiavimą - plačias pievas ir miškus, besileidžiančius į slėnį. Miglė sutiko, o Timotis nieko nelaukdamas išėjo į lauką, viską palikdamas žmonos nuožiūrai. Jis ja pasitikėjo, ar bent tarėsi pasitikįs.

Kavinės darbuotoja nemelavo - panorama buvo tokia pat žavi, kokią jis prisiminė vaikystėje. Dar nebuvo netgi išsisklaidęs paskutinis rūkas, kurio tumulai visąlaik ilgiau užsilaikydavo ties pamiške, kur netgi tarėsi įžiūrįs kažkokį lėtai judantį siluetą.
Kiek dešiniau liuoksėjo stirnos, įsidrąsinusios kirsti upelį šion pusėn, kur dažnokai išbėgdavo palakstyti nerišti kaimo šunys. Timočiui atrodė, kad štai tuoj pasigirs skardus lojimas ir nerangus aviganis, aptukęs nuo gero gyvenimo, išbandys savo laimę lenktynėse.
Bet kaimas vis dar palaimingai snaudė.
Išgirdęs šūksnius jis atsisuko. Kažkokia senutė, greičiausiai tursenusi pro šalį link pašto dėžučių, užmatė jo žmoną ir - neduok tu Dieve - pažino ją. Timotis pajuto, jog tuoj bus įtrauktas į tuščią ir nereikalingą pokalbį,

kurio metu sužinos, kas kur iškeliavo, kas pasimirė ir kas ruošiasi mirti. Dar greičiausiai policijos suvestinę sužinos, kurią kiekvienas vietinis mintinai moka. Jis tiesiog nekentė tokių pokalbių ir labai nudžiugo, kai juo niekas nesusidomėjo. Miglė džiaugėsi atradimu viena, pamiršusi jį. Nežinia, ar tyčia nepakvietė, ar per tiek laiko pradėjo suprasti, ko Timotis iš tiesų nemėgsta.
Abi moterys pasitraukė už pastato kampo ir jis lengviau atsikvėpė, likęs nematomas.

Ten, pamiškėje, iš tiesų per pievą judėjo du siluetai. Vienas aukštesnis, kitas greičiausiai vaiko. Keliautojai buvo per toli, kad Timotis galėtų įžvelgti kokių nors detalių, tačiau ir tas lėtas nepažįstamųjų judėjimas veikė savotiškai raminančiai, lyg bandytų hipnotizuoti. Taip, ten gi buvo tas vingiuotas lauko takas, kuriuo netgi automobiliai nevažinėjo, nors galutiniu kelionės tikslu būtų apsidžiaugęs kiekvienas - takas užsibaigė ties senu mediniu tiltu, vedusiu per upelį į miško tankmę ir per visas miško pievas išvingiavo į vietą, kur upė daro lankstą ir vėl susitinka su taku.
Ne, automobilių vairuotojai turėjo kitą kelią, kurio ir tikslas buvo ne toks įspūdingas. Nors per tiek laiko galėjo daug kas pasikeisti. Keista, kad šiame kraštovaizdyje dar nepridygo vienišų namukų.
Nebent pradingo tas vienintelis, kiurksojęs krūmynų pusiasalyje, apsuptas reto obelų sodo.
Timotis sodą matė, o štai pastatas jau buvo dingęs. Galbūt sudegė, o gal ir nugriovė. Jau tada jis buvo negyvenamas.
Vis dar sekdamas artėjančios moters (siluetas pagaliau tiek prisiartino, kad buvo galima atskirti kažkokius bruožus) ir vaiko judėjimą lauko taku, jis staiga prisiminė ir kai ką, ko tiek ilgai nemėgo prisiminti.
Tas takas turėjo vieną atšaką, vieną papildomą kelią, kuris lyg ir užsibaigdavo miške, lygioje aikštelėje. Tačiau tie, kurie žinojo daugiau, akylai pažiūrėję aptikdavo vietą, kur takas vėl atsirasdavo ir nuvesdavo prie tos pačios upės, tačiau tokioje vietoje, kur kitaip pasiekti ją būtų gana sudėtinga. Timotis ne kartą bandė ir žinojo, kad geriausias antras kelias - plaukte per upę.
Atšaką žinojo ne visi jo draugai. Tie, kurie atrasdavo ją, kažkodėl kaipmat užsimanydavo pasilikti paslaptį sau. Ir tik vienintelė Jurga nusivedė jį ten, pakeliui atskleisdama visas paslaptis, o tako gale atiduodama ir paskutinę savo paslaptį, kurios jis niekaip neužmiršo iki šiol.
Mergina, atliekanti nesuvokiamą pratimą ant upės kranto. Mergina, vejanti jį šalin dėl to, jog jis tuo metu buvo sutrikęs ir negalėjo jai pasakyti tinkamo atsakymo.
Timotis jau žinojo, ką atsakytų Jurgai, jeigu jie pasimylėtų dabar. Sakytų, kad nesvarbu, kas nutiks. Jis bus su ja... Taigi, fantazijose tą pasakyti atrodė taip gaivinančiai paprasta, kad nejučia imdavo trokšti, jog taip iš tiesų būtų įvykę.
Jurga niekada neišdilo iš jo atminties - galbūt dėl to, kad jam teko iškeliauti į miestą su gana nemažu gėdos ir nejaukumo jausmu. Gal ir dėl to, kad Miglės griebėsi vien tam, kad PAMIRŠTŲ...
Tačiau priemonės buvo juokingos, jis niekada nepamiršo, vis bijodamas pasukti atgal į šias vietas ir susitikti ją. Netgi dabar, stovėdamas šioje vietoje, jis paslapčia tikėjosi, kad Miglei greitai nusibos ir jiedu vėl išvažiuos kur toliau. Kai tik atsigers kavos...

Staiga jis susvyravo, nebegalėdamas atplėšti akių nuo dviejų siluetų, išaugusių į aiškius pavidalus, besiartinančius tiesiai į kavinę. Akimirką pasirodė, kad regi Jurgą, vedančią už rankos mažą mergaitę. Pavidalai vis dar buvo per toli, bet jis jau žinojo, kad ten moteris ir mergaitė. Tik veidus buvo sunku atskirti. Timotis akimirką jau ketino staigiai apsisukti, eiti pas žmoną ir pasistengti ją kuo greičiau įkalbėti sėsti į automobilį.
Kokiu pretekstu? Velniai rautų, jis šiuo metu neturi jokios tinkamos priežasties. Jam atostogos, darbe jis niekam nereikalingas, o Miglė pažįsta jo viršininką. Iš niekur nieko kilusi isterija kuo greičiau išvažiuoti sukels Miglės pyktį, o kai ji pikta...
Timotis nekentė, kai žmona imdavo pykti. Jausdavo, kaip apleidžia jėgos, kojos sumedėja ir jis tegali klausytis jos, karpydamas ausimis orą lyg koks mulas. Miglė, skirtingai nei kitos jo pažįstamos, turėjo savybę surasti nepaprastai logiškus argumentus, prieš kuriuos retas galėjo atsilaikyti LAIKU, kadangi moteris mąstė labai greitai. Jis tiesiog nepajėgė filosofuoti jos tempais. Taigi, pralaimėjimas.

Ne tai visai ne Jurga!
Timotis net kumščius sugniaužė, paveiktas savo paties įsitikinimo. Kokia tikimybė, kad ji ateitų čionai kaip tik tada, kai jis užsuko į šį nelemtą užkampį? Kodėl ji turi būti čia, kai jis apie ją pagalvojo?
Paprastai taip Timotis save ramindavo pasižiūrėjęs nemalonų siaubo filmą. Kodėl turi įvykti kažkas labai siaubingo kaip tik dabar, kai jis pažiūrėjo šį filmą?
Teisingai, viskas įvyks rytoj. O dabar metas miegoti.

Moteris su vaiku tebesiartino. Dabar Timotis galėjo pažinti, kad ji ganėtinai jauna. Galbūt netgi jaunesnė už jo žmoną. Tai labai gerai, nes Jurga buvo dviem metais vyresnė. Tiesa, jos plaukai irgi buvo juodi, tačiau šiose apylinkėse pilna juodaplaukių...

Staiga besiartinančioji pamojavo jam. Timotis pajuto, kaip širdis ima slinkti žemyn, įkritusi į skrandį. Gana nemaloniai slenka, pereidama visus žarnyno takus ir vis tebeplakdama kiekviename ankštame posūkyje. Jis vis dar nedrįso apsisukti ir bėgti, tik žvilgtelėjo atgal, norėdamas patikrinti, ar tik ji nemojavo kam nors kitam.
Ne, jis čia buvo vienas.
Taigi, Jurga... Nuostabu, tačiau ji atrodė lygiai tokia pati, kokią matė tada. Gal tik vos vos labiau rimtesnė, kažkokia kitokia išraiška jos veide. Gal daugiau švelnumo? Taip, greičiausiai jis skirtas tai mažai mergaitei, kuri žingsniuoja šalia motinos, patikliai laikydama jos ranką. Anksčiau Jurga buvo labiau neįkandama, labiau nutolusi. Kaip tik tokia, iš kurios nesitikėtum aistros proveržio ten, prie upės.
Jis netgi išgirdo, ką čiauškėjo mergaitė. Ji vis klausinėjo motinos, ar gali paprašyti „tetos“ saldainių, kurios gauna kiti vaikai, o jai dažniausiai nelieka. Motina ramiai linktelėjo, nenuleisdama akių nuo (netikėto?) svečio.

Likus gal dešimčiai žingsnių, mergaitė paleido motinos ranką ir prabėgo pro jį, taikydama į duris, pasilikusias už kampo. Jis tyliai meldėsi, kad tik Miglė nebaigtų savo ir taip užsitęsusio pokalbio su senute.

Jeigu jiedu dabar pasimylėtų, jis pasakytų visai ką kitą nei tada...
Bet Timotis žinojo, kad jiedu tikrai nebesimylės. Vargu, ar jis išdrįstų net pradėti ją merginti. Realybėje jo fantazijoms tiesiog neliko vietos.
- Sveikas, Timi. Kaip tu čia dabar... apsireiškei šioje vietoje? - išgirdo jis Jurgos balsą, visai be užslėpto juoko ar patyčių. Ji tikrai nuoširdžiai nustebo išvydusi jį prie kavinės.
- Sveika, - jis išgirdo savo balsą, keistai ramų, nors viduje šokinėjo vos ne iki lubų, - tai va, automobiliu važiavau, sustojau pakeliui... Nemaniau, kad... - užsikirtęs ėmė mikčioti.
- Taigi, - linktelėjo ji, pajutusi jo sutrikimą. Žvilgtelėjo į žolę, trumpai šyptelėjo. - Seniai čia bematytas.
- Išėjau į miestą, - pasakė jis jau daug tyliau.
- Daug kas išėjo, - apsidairė Jurga, - bet čia irgi atsiranda žmonių. Kai kurie iš jų visai geri.

Ji priėjo ir atsisėdo prie staliuko. Pamojo jam , kad sėstųsi. Timotis kiek pasvyravo, tačiau sekantis jos klausimas buvo ne iš tų, į kuriuos atsakinėjant galima stovėti.
- Ir žmoną čia atsivežei? - pasmalsavo Jurga, kryptelėdama galvą ir stebėdama aikštelę, - automobilis per didelis tau vienam, spėju.
- Taip, - nenorom linktelėjo jis, tikėdamasis, kad Miglė dar kažkaip užtruks, galbūt paveikta Dievo, o gal ir jo valios, - nesu visai vienišas.
- Tikrai? - Jurga šypsojosi, - aš irgi ne viena. Va, auginu savo Ramunę.
- O... senelė kaip?
- Ji mirė sulaukusi šimto devynerių. Prieš penkerius metus. Juk nemanei, kad ji gali gyventi amžinai?
Timotis dar prisiminė tą seną moterį, kurios namelyje glaudėsi Jurga. Atokiai nuo visų, lyg ketinusi ten pasilikti per amžius. Vienišesnio gyvenimo negalima buvo ir įsivaizduoti, tačiau Jurga būtent tokį ir gyveno.
- O Ramunė... - jis jau ketino kažkaip užduoti jai seną nuotykį primenantį klausimą, - ta mergaitė, kur...

- Ji mano duktė, - nelaukė klausimo pabaigos Jurga. Galbūt tik vos vos kažkas pakito jos povyzoje, - mano vienos, Timoti.
- Tačiau... - sutrikęs krenkštė Timis, vis dar nesugalvodamas, kaip žodžiais paversti savo senas nuoskaudas ir troškimus, - tačiau argi ji niekada neklausinėjo apie... apie...
- Vieną kartą, - Jurgos šypsena priblanko, tačiau ji vis dar nerodė jokių susierzinimo ženklų, lyg ateivis, o ne žmogus sėdėtų prieš jį, - vieną kartą paklausė, Timi, kas yra jos tėtis. Aš viską papasakojau, kas nutiko, viską paaiškinau, kad tai aš norėjau jos atsiradimo. Ne tu. Ir kad aš lygiai taip pat būčiau ten nusivedusi bet kurį kitą sveiką vaikiną, kuris galėjo būti jos tėčiu.
Tačiau tą dieną pasitaikei tu.

Timotis negalėjo patikėti savo ausimis. Tai buvo pažeminimas jo kūniškai esybei, jo egzistencijos pradui. Kiekvieną mielą dieną galvojęs apie tai, kas BŪTŲ, jei BŪTŲ, dabar išgirdo kažką apie tai, jog veltui švaistė laiką. Kad jis niekam nebuvo reikalingas.
Tai buvo įžeidimas, velniai rautų...
Jis sutrikęs krenkštelėjo, galbūt paskutinį kartą šiandien.
- Be to, - pagalvojusi pridūrė Jurga, - tu labai įsitikinęs, kad būtent tu, o ne kažkas kitas galėjo tapti jos tėvu. Net nežinai, kiek bandymų pastoti iš viso buvo, Timi. Net nežinai, kiek kartų prie upės aš tai bandžiau, kol galop pavyko. Taigi, nusiramink. Tikimybė, kad tu esi tėtis, gana nedidelė. Tau nėra ko jaudintis vien dėl to, kad nei man, nei Ramunei tu esi nereikalingas. Mes patenkintos savo gyvenimu.
Timotis tik papurtė galvą, tačiau nieko neatsakė.
Ši Jurga buvo pavojinga. Ji ne tik pati buvo vieniša, tačiau į savo vienatvę pasiglemžė savo pačios dukterį. Jos logika buvo neperkandama, nes mergina nesidalino ja su niekuo kitu. Jam norėjosi grįžti į parduotuvę, čiupti mergaitę ir išsivežti ją ten, kur ji galėtų pradėti džiaugtis tikru gyvenimu.
- Tu netiki manimi, - šyptelėjo kiek plačiau Jurga, - ką gi, Timi, retas kuris tai supranta. Dažniausiai kažkam atrodo, kad vaikas turi gyventi normalų gyvenimą, kad ir ką tai turėtų reikšti. Tačiau mūsų visų gyvenimai yra visiškai vienodi - tiesi linija nuo gimimo iki mirties. Tik aplinkybės skiriasi. Tau patinka taviškės aplinkybės, man - maniškės. O Ramunė savo aplinkybes dar pasirinks. Ji jau dabar labai savarankiška ir protinga mergaitė.
„Toks tokį užaugino...“ - dingtelėjo Timočiui ir jis niauriai vyptelėjo puse lūpų.

Ramunė sugrįžo pas motiną, nešina sauja saldainių. Timotis atidžiai pažvelgė į ją, bandydamas tame veide įžvelgti savo bruožų. Tačiau teko nusivilti - mergaitė buvo tarsi motinos atspindys, lyg Jurga būtų klonavusi save.
Tada ji smalsiai nužvelgė Timotį, lyg tik dabar jį pastebėjusi. Klausiamai dirstelėjo motinai į akis.
- Jis mano, kad gali būti tavo tėtis, Ramune, - ramiai paaiškino Jurga.
Timotis apstulbo, kaip aiškiai viskas buvo pasakyta vaikui.
- O ar jis yra? - paklausė mergaitė.
- Gali būti.
Ji pažvelgė į Timotį daug atidžiau, lyg jis būtų ne žmogus, o dėlionė, kurią dar reikia sudėlioti.
- Tavo nosis panaši į mano, - staiga pasakė, - ir antakiai galbūt...
Ji nusišypsojo. O Timotis staiga išsigando, kad dabar pats nepalankiausias metas, kai gali pasirodyti Miglė. Ramunė staiga surimtėjo, lyg pastebėjusi, kad sukėlė svečiui nemalonius jausmus, ar kažką prisiminusi.
- Aš jau eisiu prie upės, - pasakė motinai, - eisi kartu?
- Tuoj, - linktelėjo Jurga, - bėk, pasivysiu tave.
Mergaitė susibruko saldainius į kišenėles ir nubėgo per pievą. Bėgo vis atsisukdama atgal, žvilgčiodama, ar motina jos nesiveja. Nubėgusi gana toli nustojo sukiotis, tačiau vis tiek bėgo, genama į priekį savo paprasto tikslo.
- Man irgi metas, - pasirąžė Jurga, - Geros tau dienos, Timi. Atleisk, kad nepasikviečiu į svečius. Šiandien mudvi turime daug planų.
Jis linktelėjo, neketindamas jos sulaikyti. Jautėsi pažemintas, sutryptas, niekam nereikalingas. Jurga iš tiesų

atrodė nuoširdžiai laiminga, jos duktė irgi neparodė jokio poreikio turėti tėvą. Jos abi tarsi iškastravo jo protą.
Susierzinęs Timotis norėjo vemti. Tačiau skrandis nesutrūkčiojo, jis neišbalo ir nesujudėjo, kad padarytų tai. Sėdėjo ir žiūrėjo, kaip Jurga bėga, stengdamasi pasivyti mergaitę. Jautė nepaaiškinamą pyktį savo senai meilei ir jos dukrai. Nežinojo tiksliai, kodėl pyksta. Nežinojo net, ar tai pyktis, ar pavydas. Timotis tik jautė BLOGĄ jausmą ir kažkodėl nenorėjo, kad tai praeitų.

Miglė atėjo tik už gero pusvalandžio, jau su beveik ataušusia kava. Jis paniurzgėjo ant jos, tačiau ne pernelyg daug, kad ji suspėtų pasijusti kalta bet nesuspėtų supykti. Supykusi Miglė užduotų jam vieną logišką klausimą - kokio velnio jis pats čia kiurksojo ir nenuėjo atsinešti kavos, jeigu toks nekantrus?
Timotis žinojo, kad atsakymas į šį klausimą jos neįtikintų, galbūt net sukeltų įtarimą.

Ji papasakojo jam viską, ką sužinojo iš senosios moters. Timis klausėsi viena ausimi, nepamiršdamas laiku palinkčioti. Viena akimi tebestebėjo tolstančią Jurgą. Ji bėgo išties greitai.
- O žinai, - atsiduso žmona, - mačiau mergaitę, atbėgusią į parduotuvę saldainių. Nežinau kodėl, bet ji man pasirodė keistai pažįstama. Turėjo tokių pažįstamų bruožų... Kažkas iš vaikystės, iš šių vietų...
- Mhmm, - numykė jis, neketindamas pradėti pokalbio.
- Pamačiau ir kažkodėl pagalvojau, Timi... Gal... gal ir mudu?...
Ji pažvelgė į jį švelniai, stengdamasi suprasti pirmą atsakymą iš jo akių. Tačiau Timis, pernelyg nugąsdintas jos „pamačiau ir kažkodėl pagalvojau“, tik dabar suprato, ko žmona iš tiesų nori. Jo akyse vis dar buvo pakankamai daug nerimo.
- Ar mudu jau pakankamai suaugę auginti savo vaiką? - paklausė Miglė.
Jis tylėjo, niekaip negalėdamas prabilti apie tokius svarbius (ir bauginančius?) dalykus. Mintyse ėmė suktis dar nesugalvoti pasiteisinimai ir užuot žiūrėjęs žmonai į akis, jis ėmė ieškoti tarp stalo lentų to, ko ten nepametė. Po gana ilgos pauzės jis sugebėjo suregzti tik du žodžius, kuriuos ir išlemeno - gana prastai įtikinančiu balsu:
- Brangioji, bet...

Gaidžiai ir Ereliai

Viliukui buvo nei daug nei mažai - lygiai aštuoniolika metelių ir dar kelios valandos, kuomet jis gavo pirmuosius savo transporto raktelius. Tėvas Bonifacas labai didžiavosi savo ką tik pilnametystės sulaukusiu sūnumi, tai pasistengė nupirkti tokį įdomų dalyką, liaudyje „Bėmbeliu“ vadinamą.
Kodėl būtent „Bėmbelis“, o ne „Golpas“, ar koks nors „Miersas“ - jis pats nežinojo. Matė, kad daugybė jaunimo „Bėmbeliais“ važinėja ir pageidavo, kad sūnus neatsiliktų.
Draugai nešiojosi „Nokijas“, sūnui tuo tarpu užsakė asmeniškai nuo pono Jobso „Iponą“. Dargi nusamdė gaują hakerių, kad šie „atrištų“ prietaisą. Nors dabar tų Iponų buvo visur, Bonifacui vėlgi kilo galvos skausmas, kur surasti geriau.

Nesinorėjo, kad turtuolio sūnų pirštais badytų.

Tuo tarpu pats Vilius jau nebegalvojo nei apie Nokijas, nei apie Iponus. Dar prieš tris dienas gavęs ką tik iškeptas teises, jis įsirito į dar neišvyniotą (raudonas kaspinėlis) dovaną ir pabandė variklio galingumą. Visas kiemas girdėjo, visi svečiai atsisuko. Vilius buvo devintame danguje.

- Ė! - prisiminė, kaip rėkė ant jo instruktorius, kai mieste besimokantį aplenkė kikenantis pilys, parodęs jam vidurinį pirštą, - Tu miesto teritorijoje, tamsta! Ar žinai, koks greitis čia leidžiamas?
- Betgi šitas...
- Šitą tuoj Jerka sustabdys už kampo ir baudą skirs. Žinau aš tuos kelių erelius...
Vilius nežinojo, kas tas Jerka, bet pavadinimas „kelių erelis“ jam labai patiko.
„Ir aš toks būsiu!“ - patyliukais nusprendė, gniaužydamas mokomosios „Renuškės“ vairą.

Dabar jis gniaužė „Bėmbelio“ vairą. Ne bet kokį - dramblio oda aptrauktą. Ir matė, kaip už vartų atsiveria ilgas, dideliems greičiams skirtas plentas, kur vaizdą gadino vienintelis ženklas su leidimu važiuoti ne greičiau kaip 70 km/h.
„Bum!” - iššovė petarda Viliaus garbei.
- Ilgiausių metų ilgiausiųųųų, - sutartinai suriaumojo draugų būrys ir kaipmat pribėgo pakilnoti pilnamečio. Su visu „Bėmbeliu“. Dvidešimčiai raumeningų besmegenių ir dar trims apsauginiams tai buvo juokų darbas.
- Parodyk, kaip moki! - sukikeno trys panos, erotiškai susivyniodamos ant užpakalinių sėdynių. Vilius dar pažvelgė į Bonifacą, kuris rūkė balkone hašišą ir žiūrėjo į savo sūnų su neslepiamu pasididžiavimu. Tėvui linktelėjus, jis numynė akceleratorių iki dugno, užuodė svylančių padangų aromatą ir kaip raketa išlėkė iš teritorijos, beveik nekliudydamas laiku atsidariusių vartų, kas pupytėms patiko dar labiau.
- Varyk, varyk, varyk! - skandavo jos, o Vilius staiga pajuto milžinišką adrenalino dozę. Neprisiminė, kiek rodė jo spidometras, o ir kam? Į šitą žiūri visokie nevykėliai...

Staiga džiaugsmas dingo, kaip ir atsiradęs. Kūktelėjo sirena, mostelėjo dryžuota lazdelė, iš vakaro prietemų išniro baisus policininko siluetas. Prieš siluetą - apytankiai krūmai, o už jo - pažįstamai išpaišyta mašina. Ne „Bėmbelis“...
Vilius net pats nesuprato, kodėl jo kojos mygia stabdį, o rankos suka mašiną į kelkraštį. Nepaaiškinamas siaubas valdė jo kūną, o lūpos taip pat neklusniai šnabždėjo „o tu kurva...“
„Bėmbelis“ sustojo. Merginos pritilo ir nesuprasdamos žiūrėjo, ko taip greitai užsibaigė pasivažinėjimas. Kas tam Viliui čia pasidarė?
Bam bam - subildėjo pirštas į stiklą. Vilius nuleido jį kiek žemiau, nes per tamsintą stiklą jau nieko gero nebesimatė. Pro šviesos plyšį išvydo policininko lūpas, jos jam nepiktai pasakė:
- Pareigūnas Jerka. Pasiimk popierius, ateik į patrulio automobilį.

Jerka! Čia gi tas, kur kelių erelius stabdo!..
Vilius drebančiais pirštais susirado savo pažymėjimą ir išlipo iš savo dovanos. Pareigūno mašina nelauktai pasirodė labai jau nejauki.
Viduje sėdėjo dviese. Jerka ir kažkokia mergina, kuri į Vilių beveik nežvilgtelėjo. Užsikniaubusi mezgė virbalais megztinį. O štai Jerka atsisuko ir nemaloniu žvilgsniu sužiuro į sustabdytąjį. Šis ištiesė popieriuką.
- Vilius, - perskaitė Jerka, - Bonifaco atžala. Taip ir galvojau, kad šiandien bus kažkas įdomaus, kad jau šaudo „saliutai“ už tvoros. Kur mašinos popieriai?
Vilius nustebo.
- Kas kas?
- Mašinos... Aišku, neturi. O draudimas?
Vilius nieko nežinojo ir apie tokį.
- Tu bent žinai, kokiu greičiu važiavai, kelių gaidy? - piktokai paklausė Jerka, kantrybės netekęs.
- Erelis aš! - pasipiktinęs paprieštaravo Vilius.

- Neaiškink, pliac. Erelis - kilnus paukštis. Aukštai skraido, visus priešus savo mato, vienu smūgiu pakloja. O gaidžiai - garsiai rėkiantys paukščiai. Kiek vištų jiems beduok, vis maža. Ir per visą teritoriją saviškėm giriasi. Kaip ir tu. Pažiūrėk, kokiu greičiu skridai!
Ir Jerka prikišo jam greičio matuoklį. Išvydęs skaičius Vilius išsižiojo. Tai bent draugai pavydės!..
- O dabar papūsi, - urgztelėjo Jerka, kitą prietaisą išsitraukdamas.

Bauda siekė kelias dešimtis tūkstančių, bet Bonifacas net nemirktelėjo. Tik patarė sūnui mašinos dokumentų su draudimu ant staliuko vėl nepalikti ir bent maždaug greičio paisyti. O policininkams savo teisių daugiau nerodyti. Žymiai geriau stambiausią euro banknotą atkišti, šis visada gelbsti. Tokie tėvo patarimai Vilių nuteikė gana raminančiai.
Važinėjo jis nedaug. Viso labo iki parduotuvės, į mokyklą, į diskoteką ir retsykiais - po kiemą. Dar kas vakarą iki Kauno ir atgal sulakstydavo geriausiu plentu, kur policija retai patruliuodavo. Tikrino, ar „Bėmbelio“ spidometras tikrai gali rodyti visas sužymėtas padalas.
Kartais pavargęs sugniauždavo vairą ir lėtai vinguriuodavo per visą kelio plotį iki namų patamsiukais, klausydamasis perspėjamųjų signalų simfonijos. Graži tai buvo muzika.

Taip ir tą tamsų vakarą darė, paskendęs hašišo migloje, dešiniojoje nuorūką spausdamas, o kairiojoje - vairą. Ir tik švyst - pralenkė jį surūdijusi „Audinė“, kur visai blaivas Mantukas iš Pabalių namo važiavo. Net negalvojo lenktyniauti, tik Vilius vos ant penkiasdešimties užmiestyje vilkosi. Aplenkė, kad vėžlinti nereikėtų.
O štai mūsų kelių erelis staiga pabudo, taip įžūliai „apšautas“. Net negalvojo, kad nesipraususi „Audinė“ gali išdrįsti „Bėmbelį“ pralenkt, lyg stovintį kokį.
Numynęs akceleratoriaus minyklę iki dugno, suskubo Vilius padėties taisyti. Kaip raketa šovė, vos į krūmus neįlėkdamas, vos šiukšlių konteinerių iš kažkieno patvorio neišvartydamas. Vėl užuodė padangų aromatą, pajuto vėjelį pro atvirą langą, širdis suspurdėjo nuo džiugaus variklio „grummmm“...
Išvydo „Audinės“ raudonus žibintus, įžūliai rėkiančius “pasprink!“ ir kraujas nuo to dar labiau užvirė. Koja nejučia mynė pedalą vis žemiau, o rankos vos spėjo sukioti vairą per visus vingius.

Turbūt nujausdamas, kad durniui kelią visgi reik duoti, Mantukas beveik į kelkraštį pasitraukė, kad Vilius pralenktų jį neleistinoje vietoje.

Ir Vilius pralenkė, švytindamas į priekį savo baisiaisiais tolimaisiais žibintais. Iš to džiaugsmo net nepajuto, kaip išvairavo sudėtingą viražą staigiame posūkyje, kaip pralėkė pro nedidukę gyvenvietę beveik 200 km/h greičiu ir kaip už posūkio išvydo stačias iš nuostabos pensininkės akis.
Bobutė kaip tik iš kapinių traukė, pasimeldusi už amžinatilsį vyrelio sielą.
Viliui pasirodė, kad jam pasivaideno nuo hašišo. Pensininkė buvo - pensininkės nebėr...

Vėliau žmogeliai iš spec. tarnybų bobutę dviejų šimtų metrų ruože po gabalėlį rankiojo, vaikydami žiaukčiojančius smalsuolius šalin. Vilius perbalęs sėdėjo aplamdytame „Bėmbelyje“, kelkraštyje. Jį ten saugojo du gauruoti įstatymo sergėtojai. Nežinojo vargšas, ar jam iš tiesų tos bobutės gaila, ar labiau mašinos priekio aplamdyto. O gal dar hašišas nesuspėjo išsisklaidyti...
Netgi Jerka atvažiavo pasižiūrėti, kas jo teritorijoje nutiko. Pasikvietęs į savo automobilį, spoksojo į Vilių sunkiai dūsaudamas, nežinodamas ką pasakyti. Greičiausiai norėjo į snukį duoti, bet nedavė. Jo bendrininkė vis dar mezgė, o mezginys gerokai pailgėjo nuo paskutinio jų susitikimo.
- Na, kelių ereli... - sunkiai pradėjo Jerka.
- Gaidys aš, - nedrąsiai pataisė Vilius.
- Neaiškink. Gaidžiu tave zonoje padarys. Ką man dabar su tavimi daryti?
Vilius pabandė atkišti stambiausią euro kupiūrą.

- Eik tu kaku, - piktokai sureagavo Jerka, - Tas jau per vėlu, sūneli. Gali nebent pasidžiaugti, kad kalėjime daugiau panašių į save susitiksi. Visi ten važinėti mėgėjai, ypač per kitų galvas.
Kurį laiką patylėjo.
- Tai sudiev? - nedrąsiai paspėliojo Vilius.
- Koks tau sudiev, kai tėtušis turtingas? - nustebo Jerka ir vėl atsiduso, - iki pasimatymo greičiausiai. Bet patikėk, aš neprieštaraučiau ir taviškiam variantui. O tai greitai bobutės mūsų krašte deficitu taps. Tu bent žinai, kokiu greičiu važiavai?
Tąsyk Vilius neprisiminė.

Tačiau dabar gerai žino, kokiu greičiu važiuoja. Ir didžiuojasi tuo neišpasakytai.
- Žinai, - kartą pasakė jam kameros draugas, - Žemė skrieja beore orbita beveik trisdešimties tūkstančių kilometrų per sekundę greičiu. Gražiausia, kad ir mes su ja! Įsivaizduoji? Koooks greitis!
Taigi, koks greitis!
Kai Vilius tai įsivaizduoja, jam vėl užverda adrenalinas ir rankos ima spausti lovos šaltą metalą, lyg dramblio oda aptrauktą vairą. Ir jis lekia tuo neįsivaizduojamu greičiu, lekia...

Ir džiaugiasi, kad kosmose nėra bobučių.

Akies kraštelio gyventoja

Akies krašteliu pamatyti kažką, stovintį kambario viduryje – nemalonus pojūtis. Ypač tada, kai tas „kažkas“ ima ir sujuda. Atsisuki – o nieko nėr. Kambarys iš tiesų tuščias.
Imi ir pakartoji sau tai: „kambarys tuščias“. O va pasisuki kiek į šoną – ir vėl jame kažkas yra.

Štai tokiomis akimirkomis paprastai susimąstau, kuo gi tas akies kraštelis pranašesnis už visą akį? Ką jis kitaip daro? Kitokią šviesą mato? Bet šviesa yra viena, o akis – ji irgi tik akis. Mėsos gniutulas su nervų raizginiais, lęšiukais ir stiklakūniais, kurie nei stikliniai, nei ką...
Ir iš viso – nekreipčiau dėmesio į tą reginį (o gal tai nuojauta?), jeigu tas savo judėjimu netrukdytų pamokų ruošti.
O trukdo. Kai sujuda, aš sunerimstu, atsisuku, nieko nepamatau ir dar labiau susinervinu. Tada einu į virtuvę kokio nors birzgaliuko, o ten dar motina pikta bastosi, bamba dėl vakarykščių šlepečių, kurias šuo vietoje dantų krapštuko panaudojo.
Apie akies krašteliu matomą padarą jai pasakojau tik vieną kartą. Tada ji piktai atšovė, kad namas stovi ant senų kapinių. Čia visur vieni žydai ir vokiečiai po pamatais. Tai ko aš dar noriu? Jeigu tas „daiktas“ nieko nedaro, turėčiau džiaugtis. Pirmo aukšto gyventojai kenčia nuo rimtesnių problemų – jiems į grindis iš rūsio kažkas stuksena. O aš čia dėl ramaus vaiduoklio pergyvenu...
Po tokių jos žodžių nemiegojau kelias naktis. Vėliau pripratau. Sako, pakarti šunys irgi pripranta. Ar kažkaip panašiai...

Vėliau pradėjau matyti TAI ir mokykloje. Nieko linksmo. Nei draugams papasakosi, nei mokytojai pasiguosi. Pavadins tokiu įmantriu žodžiu – šyzafrienyku. Nežinau tiksliai, kaip tai rašoma. Bet skamba labai panašiai. Tiesa, nelabai žinau, ką tai galėtų reikšti, tik girdėjau ne kartą, kaip brolis tuo žodžiu poetus pavadino.
- Visi jie šyzafrienykai, - aiškino jis, nutėškęs į kampą lietuvių literatūros knygą, kur turėjo išnagrinėti kaži kokio poeto eiles. – Seniau dar normalūs buvo, dabar gi visai aptingo. Kad nereikėtų vargti berimuojant, sugalvojo baltas eiles. Kurgi dingo visi tie, kurie apie mokytus katinus rašė, aplink ąžuolą ratais belakstančius?
Ir jis pradėdavo deklamuoti ilgą eilių, kurio aš nesuprasdavau – darydavo tai rusiškai.
- Avinas tu, - po visko paskelbdavo verdiktą. – Dabar visi tik angliškai temoka, rusiškai nebepamekena. O kokia kalba! Vienu žodžiu gali pasakyti viską, ką nori. Klausyk...

Čia iš virtuvės motina rėkti imdavo, kadangi brolis taip keiktis pradėdavo, kad man ausys užsiraitydavo. Keiksmažodžius rusiškus supratau. Šių mokykloje išmokau pirmiausiai.

Tuo tarpu tėvas mane išmokino patylėti, kai aplinkybės to reikalauja. O jeigu nežinai, ar aplinkybės to iš tiesų reikalauja – geriausia irgi patylėti. Pamažu viskas išaiškėja. Tada jau tiksliai žinai – tylėti, ar ne... Štai todėl aš ir tylėjau apie savo „kažką“, matomą tik akies krašteliu. Nesakiau net savo geriausiam draugui.

Kaip jis atrodė? Na, akies krašteliu ne kažin ką įžiūrėsi, bet per kelis ilgos praktikos metus sugebėjau pastebėti kelis „kažko“ bruožus. Tam gerokai pasitarnavo veidrodis. Stebėjau su juo, kol dėdulė patarė mesti tokį užsiėmimą.
- Tu lendi ten, kur paskui bus sunku uodegą ištraukti, - pasakė jis. – Nedera matyti kitą pasaulį. Ne mūsų jis akims ir suvokimui.
Štai taip. Bet kol dar dėdulė nežinojo apie mano žaidimus su veidrodžiu, aš jau buvau išsiaiškinęs, kad padaras panašus į žmogų. Bent jau žmogaus formą turi. Ir jis melsvokas. Neaukšto ūgio, tačiau kelis kartus mačiau siluetą gerokai aukštesnį nei derėtų... Bet tie keli kartai nesiskaito. Padaras turi dvi rankas, dvi kojas, galvą ir kartais yra lyg įsuptas į keistą, virpančią, permatomą sferą. Jis kartais pajudina ranką, pasuka galvą. Kartais žengia į šoną, tačiau niekada – į ten, kur galėčiau matyti geriau. O jeigu žengia ten, tuomet pranyksta. Štai taip.

Buvo aišku, kodėl matau TAI namie. Bet mokykloje?..
- Ar mūsų mokykla stovi ant senų kapinių? – kartą paklausiau mokytojos, kai nuvargau gainiodamas TĄ akies krašteliu po klasę.
Mokytoja pažvelgė į mane kažkaip keistai, tada labai atsargiai pasiteiravo, kodėl mane tai domina. Aš pasinaudojau tėvo patarimu – patylėjau. Žinoma, ne vietoje. Mokytoja tada paklausė dar kartą, pastebėdama, kad pamokos metu buvau labai neramus, vis dairiausi į sienas. Aš maloniai nusišypsojau ir pasakiau, kad mūsų namai ant kapų, tai kaimynams nuolat stuksena į grindutes. Norėjau dar kažką pasakyti, bet tuo metu TAI sujudėjo ir aš beveik automatiškai pažvelgiau į jo pusę. Žinoma, tuščiai.
O mokytoja tą žvilgsnį įvertino visiškai šyzafrienyškai – drebančiomis rankomis susirinko popierius, aplankus ir išėjo iš darbo. Kitą dieną sėdėjau direktoriaus kabinete ir klausiausi jo monologo apie neišbaigtą švietimo sistemą, prastą mokytojų paruošimą ir pasiruošimą labai rimtam darbui – jaunosios kartos dresiravimui. Tik baigdamas draugiškai subarė, kam aš žmones mirtinai gąsdinu.
Bet kad negąsdinu. Ką aš žinau, ko ta mokytoja prisigalvojo?..
- Tu mūsų išgelbėtojas, - pasakė man draugai, kai gavome kitą mokytoją, daug jaunesnę. Jie man buvo dėkingi, o aš, kaip visada, nutylėjau.
Naujoji mokytoja vaiduoklių nebijojo, apie mokyklą nieko nežinojo. Viskas, ką ji sugebėjo – nusnūsti pamokos metu, iškvietusi ką nors prie lentos, arba pripaišyti gėlyčių į savo storą sąsiuvinį. Netgi jos kalbėjimo maniera priminė kažko prisprogusios lapės tingų cypsenimą. Jeigu man draugai iš pradžių buvo

dėkingi, tai dabar vis dažniau prisimindavo „senus gerus laikus“.

Manau, ši istorija būtų nieko verta, jeigu nutylėčiau pagrindinius įvykius, susijusius su TAI. Galbūt pasaulyje yra daugybė žmonių, kasdien akies krašteliu reginčių kažką panašaus, tačiau kuriems taip nieko ir nenutinka. Man nutiko.
Štai taip.

Brolis sako, kad visos mokyklos turi savo balvonus – paauglius, kuriems prasidėjęs brendimas ir kurie nežino, ko nusitverti. Tai dažniausiai nusitveria gyvybei nepalankų daiktą ir užsiima chuliganizmu. Dar brolis sako, kad nebūna mokyklų be balvonų. Jų ten visada pasigamina. Skiriasi tik gaujos dydis ir metodai. Po vieną jie labai retai vaikšto – nebent balvonas užauga, bet taip ir nesubręsta. Tada jo kompanijos tiesiog nelieka. Visi kiti susipranta, numeta gyvybei nepalankius daiktus ir susiranda drauges. O šitas ir lieka vienui vienas. Beje, toks dar pavojingesnis, nes, anot brolio, kenčia nuo pastovios depresijos ir vienatvės. O dar prisideda tėvai, kurių bent vienas būtinai būna geriantis arba uostantis. Štai ir užauga balvonas su storu raumenų šarvu, bet visai atmuštomis smegenimis. O kam tos smegenys? Galva reikalinga sienoms pramušti. Tokios akcijos metu smegenis galima rimtai sužaloti...

Savo mokyklos balvonus aš pažinojau. Mokėsi jie dešimtoje klasėje, kuprinėse dažnokai skambėjo alaus buteliai, o koridoriuose tokius girdėjai per reikalingą atstumą – dažniausiai aimanų ir riksmų pavidalu. Bent vienas iš penkių nešiojosi stambią pinigų sumą, kuria didžiuodavosi prieš merginas. Retesniais atvejais – prieš vaikinus, kai reikėdavo šiems įrodyti, kad tie gyvenime tiek niekada neuždirbs.
Nedirbo ir patys balvonai. Pinigus greičiausiai iš antrokų susirinko. Arba iš mamos pasiskolino. Štai taip.

Susidurti su visa gauja teko vos kartą. Atėmė iš manęs tušinuką su aukso imitacijos dangteliu. Nesikrimtau pernelyg – tėvas tokių buvo urmu iš užsienio atvežęs. Man beliko išklausyti ne itin protingą balvonų grasinimą, kad niekur niekam nesakyčiau (bo užmuš) ir pamirksėti akimis. Padaryti jiems negalėjau nieko – visgi aš ketvirtokas. O jie gerokai vyresni. Tiesa, akimirką pasvajojau, kaip būtų gerai, jeigu Dievas metus, ūgį ir jėgą duotų pagal protą ir patirtį.
Svajoti nedraudžiama.

Brolis sakydavo, kad senovės Graikijoje žmonės buvo gerokai kitokie. Štai, pasikviesdavo tėvas savo sūnų ir klausdavo jo, kuo šis užaugęs norėtų būti.
- Balvonu, - sako sūnus. – Noriu daužt žmones, grobt jų pinigus ir taip gyvent.
Tėvas pakraipo galvą, pagalvoja, tada apkabina sūnų ir sako jam:
- Tai būk tada balvonu, sūnau. Bet stenkis savo darbą dirbti tobulai. Nes jeigu tave pagaus ir norės pakarti, aš būsiu tas, kuris virvę tau ant kaklo ners.

Supratote mintį? Nesvarbu, kuo gyvenime būti, svarbu išmanyti savo darbą tobulai. Tik tada tampi kažkuo vertingas.
Tuo tarpu mūsų balvonai tobulumu nepasižymėjo. Būtų užtekę vieno antrokėlio paverkšlenimo, visi būtų iš mokyklos išmesti. Vėliau gailėtųsi. Brolis sako, kad visi anksčiau ar vėliau ateina į protą. Protingas tas mano brolis...

Bet jis mokosi kitoje mokykloje. Kartu namo niekada neiname. Jeigu eitume, man būtų ramiau. Balvonai po pamokų paprastai suka ratus aplink mokyklą, kol sugaudo visus antrokus, trečiokus ir ketvirtokus. Tik tada jie patys eina namučio, kur vėl virsta gerais berniukais šalia ramių mamyčių.

- Eime čia, tyliai, - net strykteliu, kai man ant peties nusileidžia sunki letena. Ji prispaudžia mane ir priverčia

sukti kairėn, į skersgatvį. Ten tamsoka, gatvė ir taip tuščia. O šalia manęs ne bet koks balvonas – šitas nematytas. Negana to – gerokai vyresnis. Plaukai pakirpti trumpai, antakiai nusileidę žemai, fizionomijoje sustingusi atsargumo kaukė. Akys pilnos baimės, kaip ir mano. Visi balvonai ko nors bijo. Dažniausiai – kad juos kas nors pamatys veiksmo metu. Kartais bijo, kad auka jiems pasipriešins. Todėl didesnių už save jie privengia. Ima tik mažesnius.
- Duok pinigus, greičiau, - mygia balvonas. – Grandinėlę turi?
Nei pinigų, nei grandinėlės. Aišku, kad balvonas geriausiu atveju pasiims mano tušinuką.
Jis susikeikia, versdamas mano kuprinę. Rašymo priemonė jo nesuvilioja. Knygos taip pat.

Staiga pastebiu praeivį. Žmogus nemenkas, apsivilkęs kostiumą, su rankine rankoje. Už balvoną gerokai aukštesnis. Iš karto sumąstau, ką reikia daryti.
Kai surėkiu pagalbos, balvonas akimirkai sustingsta, akimis ieškodamas to, kuriam buvo skirti žodžiai. Pamato, numeta mano kuprinę, sugniaužia kumščius ir iškelia juos, žengdamas link gerokai vyresnio ir aukštesnio priešininko, kuris stabteli po mano riksmo.
O varge, kur aš gyvenu? Negaliu savo akimis patikėti, kai gerokai stambesnis praeivis pasipusto padus iš baimės perkreiptu veidu. Balvonas net neturi gyvybei nepalankaus daikto rankoje! Visa jo galia – du dideli mėsos gabalai. Ir vis dėl to praeivis sprunka kaip zuikis.
Aš taip pat pastveriu savo kuprinę, ketindamas sprukti. Man šitas vienišas banditėlis gerokai primena tėvo sūnelį, troškusį būti balvonu. O gal užaugusį nebrendilą su galva sienoms skaldyti. Abiem atvejais jis gerokai pavojingesnis už gaują dešimtokų, kenčiančių nuo hormonų pertekliaus. Šitas nuo nieko nebekenčia. Nuo jo nebent kenčia kiti.
Planas pasprukti sužlunga labai nemaloniu būdu – staiga iš priešakio man į dantis įvažiuoja jau matytas mėsos gabalas, sudarytas iš penkių sulenktų pirštų. Smūgis toks, kad net neprisimenu, kaip atsidūriau ant žemės, per kelis metrus nuo prieš tai buvusios vietos. Galva kurį laiką skamba lyg varpinė, skausmą pajuntu gerokai vėliau. Ir kai pajuntu, aikteliu iš netikėtumo – pirmą kartą gyvenime man išmušė dantis. Ačiū Dievui, visi keturi dar išdygs iš naujo. Bet vis tiek skauda velniškai.
Maniau, man į dūdą davęs balvonas dingęs, tačiau jis šalia. Užsimoja naujam smūgiui, kurio nesitikėjau tuo labiau. Jis ką, įkalčius šalinti sugalvojo? Kuprinę sudeginti, kūną ežeran? Po to dar pasivaikyti po miestą liudininką?...
- Še tau, rėksny sukruštas! – daužo per galvą ir pilvą. Skausmas nudiegia pakaušį, jo kumštis nusidažo raudonai. Mintyse dar gimsta idiotiška mintis vožti jam atgal, nekreipiant dėmesio į svorio kategoriją. Smūgis kakton palaidoja mintį su paskutiniu ryžtu. Veidą aptaško mano paties kraujas, nuo jo akis ima skaudžiai graužti. Purtausi nuo šito išprotėjusio balvono, bet jis, regis, nė neketina sustoti...

Ir staiga aš pamatau TAI.
Ne akies krašteliu, tačiau tiesiai prieš save, už balvono.
Melsvai švytinti mergina, lengvai virpanti ore. Dvi rankos, dvi kojos, viena galva. Veidas tobulai gražus. Nėra jokios sferos, tik besiraizgančios melsvos gijos už jos nugaros. Atrodo, tuoj išskleis kažką panašaus į sparnus ir pakils. Nors net sparnų jai nereikėtų – papūstų vėjas ir nuneštų it miražą.
Iš netikėtumo pamirštu, kaip skauda mano kūnas, kaip graužia užlietas akis. Ji vis dar ten, stebi mane. Stebi liūdnomis akimis, lyg laukdama kažko neišvengiamo. Jos veide matau skausmą ir akimirkai netgi pamirštu savo. Vaiduoklis, o skauda?...
Balvonas pastebi, kad manęs nebedomina jo boksavimasis. Jis grįžteli atgal, lyg tikėdamasis pamatyti dar vieną vakaro liudininką.
Jos lūpos prasiveria. Akyse nušvinta nauja emocija – nuostaba. Vaiduoklis – mergina tarsi tik dabar supranta, kad aš žiūriu į ją. Ji žengia nedrąsų žingsnį į šoną, grįžteli atgal. Gatvė tuščia, nėra ten į ką žiūrėti. Tik į ją.
Bando kažką pasakyti. Tiesia permatomą ranką, už nugaros suvinguriuoja gijos, susipindamos į kiek aiškesnę struktūrą – sparnus. Jeigu ji – angelas, tuomet man tikriausiai šįvakar namo nebegrįžt...
Kvailelė. Kažką sako, tiek laiko prasitrynusi akies kamputyje. Juk galėjo iš karto pasirodyti, pasakyti. Kodėl

jiems laukti kažkokio mirtino momento? Kodėl tie angelai tokie?..
- Dvėsk, ožy... – balvonas prasižergia, užsimodamas savo dideliu mėsos gabalu. Man jau beveik nesvarbu, yra jis, ar jo nėra. Tik pasuku galvą, kad geriau matyčiau vaiduoklį, kažkur viduje tikėdamasis, kad smarkiai neskaudės.
Ji sunerimsta. Žiūri tai į mane, tai į balvoną. Vėl į mane, tik dabar veide matau skausmą – skauda ir man. Po smūgio aiškiai pajuntu nugara akmenukus, ant kurių guliu.
Galiu prisiekti – vaiduoklis verkia. Vien akimis, bet verkia. Jos sparnai – gijos vėl praradę formą, plaikstosi nežinomoje erdvėje kaip pakliuvo. Visgi atrodo gražiai...

Ir tada ji išnyksta, paskutinę akimirką sugniaužusi kumštelius. Visai prie pat manęs užkriokia balvonas, pakylėtas į orą per tris metrus nuo žemės. Jis skrieja dideliu greičiu į sieną. Galva į priekį.
Triokšt!

Siena lūžo?
Žinoma, balvono galva specialiai tam paruošta – ištuštinta, rinktiniais smūgiais apdorota, tai kodėl gi ne? Bet tai tik galva, ne taranas. O pastatas dar prieškariu statytas – tai ne amerikietiškas bungalas, kokius uraganai sugeba į orą pakelti. Šito joks uraganas net nesuvirpintų.
Begalvis balvonas slysta siena žemyn, palikdamas paskui save kruviną dryžį. Grožio tame jokio, džiaugsmo tuo labiau. Mane suima siaubas suvokus, kokia jėga apdovanota ta permatoma mergina, visą laiką egzistavusi tik akies krašteliu matomoje vietoje.
Dabar ji siunta, draskydama lavoną į gabalus. Nematau jos. Iš šono atrodo, kad vyksta savaiminio susinaikinimo procesas. Kai ima pykinti, nusisuku ir bandau slinkti šalin. Regis, subaladoti šonkauliai abiejose pusėse, skauda velniškai...

Ligoninėje guliu jau trys savaitės. Buvo užsukę policininkai. Klausinėjo apie balvoną, apie žudiką, kuris buvo mus abu užpuolęs. Tylėjau. Jie pagalvojo, kad man didis sukrėtimas. Paliko ramybėje.
Nematė, kad viso pokalbio metu JI stovėjo visai šalia jų. Stebėjo tai mane, tai juos. Akys buvo liūdnos, tačiau lūpomis šiek tiek šypsojosi. Visai neatrodė panaši į žmogžudę. Be to, argi jie būtų patikėję?
Kai mudu liekame vieni, ji kartais prisiartina. Bet tai būna retai. Kartais bando mane kalbinti. Tiesa, ji begarsė. Tačiau iš lūpų suprantu, kad ji atsiprašo.
Argi vaiduokliai atsiprašinėja?..

Mano brolis kažkada sakė, kad daug lengviau nusisukti nuo nelaimės ištikto žmogaus, kai tarp judviejų nėra akių kontakto. Tačiau užtenka įdėmiai pažvelgti vienas kitam į akis – ir tu imi jausti, jog privalai... O jeigu vis tiek sugebi nueiti šalin, tuomet nueini su akmeniu.

Akys

1.

- Ar matai, Tadai?..
- A?.. Ką?
Tadas pakėlė akis nuo laikraščio, kurį skaitė silpnos, stalinės lempos šviesoje. Jo mintys kol kas buvo toli, kartu su straipsnio herojais ir žmoną iš tiesų jis pastebėjo tik po kelių sekundžių, po nemalonaus priverstinio dėmesio perorientavimo.
Ji žiūrėjo išplėtusi akis kažkur į lango pusę.
- Šviesios dėmės ore... Atrodo, tarsi šviesa nuo tavo lempos žaistų, atsimuštų nuo langų stiklų, nors aš niekaip nesuprantu, kaip ji sugeba padaryti tokį vaizdą?.. Dvi dėmės, tarsi kokios akys.
- Kokios akys?- Tadas susierzinęs padėjo laikraštį, pasiruošęs apsišarvuoti kantrybe ir išklausyti dar vieną žmonos fantaziją. Jeigu šį kartą ne apie poeziją, tai apie žaidžiančias šviesas. Mintyse jis dar kartą priminė sau, kad visi poetai yra daugiau ar mažiau išprotėję ir linkę į "šizą", kaip jis mėgo sakyti.
Kaip jo draugas iš gretimo kabineto mėgo sakyti... O patirties psichologijoje senis turėjo nepalyginamai daugiau.
- Jų forma kaip migdolų, atstumas tarp švieselių tolygus atstumui tarp akių. Tačiau KAIP ta šviesa krinta, aš negaliu suprasti. Iš pradžių maniau, ji ant lango stiklo, tačiau kai pajudinau galvą, ji pakeitė perspektyvą... Supranti, jos daug arčiau. Tarsi kabėtų ore...
Dabar Tadas į žmoną pažvelgė daug atidžiau. Tiksliau, jis tą padarė DAUG DAUG atidžiau, nes neprisiminė, kada ji būtų kalbėjusi tokiais žodžiais. „Ne, tai jau ne poeto silpnaprotystė“- pagalvojo jis.- „Panašiau į griežtų formų šizofreniją, tačiau kam potencialiai šizofrenikei matyti kažkokias šviesas? Kodėl ji nekalba apie pavojų savo gyvybei? Kodėl ji nekuria sąmokslo teorijų, o verčiau mane atitraukinėja nuo laikraščio skaitymo dėl kažkokių šviesų?...“
Nepaisant vidinio balso, jis privertė save susidomėti. Tadas pažvelgė į langą.
- Aš nieko nematau,- suabejojo jis po kelių sekundžių ieškojimo akimis. Ne, jokių švieselių ar akių jis nepamatė (o ir nenorėjo pamatyti).
- Tai todėl, kad tu žiūri visai ne ten.- Ji pakilo nuo kėdės ir atsargiai pirštu parodė į kažkokį tašką ore, virš stalo.- Štai maždaug čia. Dvi švieselės. Matai?
Tadas žiūrėjo į tą vietą ore, tiksliau, jis žiūrėjo į žmonos pirštą, o tada pažvelgė jai į akis, nes jos „švieselės“ kaip tik pasitaikė tarp jo ir jos akių (tad kodėl gi nepažvelgus į jos akis?) ir pagalvojo, kad visai neblogai būtų eiti miegoti, nes vėlu ir kai kurie jau pradeda sapnuoti atmerktomis akimis.
- Nematau, brangioji...- atsakė jis, stengdamasis išlikti mandagus. Ranka pasiekė stalinės lempos jungiklį.- Gal eime miegoti? Jau dešimta valanda...
- Neliesk!- šūktelėjo ji.- Aš noriu suprasti...
Tačiau jis išjungė šviesą ir atsistojo, ketindamas išeiti į kitą kambarį, palikęs ją tamsioje virtuvėje.
- Eime, brangioji. Vėlu.- Pakartojo.
Moteris nepajudėjo iš vietos.
- Tadai, aš jas vis dar matau...
Na viskas! Dabar jo kantrybė pasiekė tas ribas, kuomet vaidinti ramų tampa sunkoka, nes potencialaus paciento fantazijos užsitęsia per ilgai. Seansas nutraukiamas, žmogui duodama tabletė raminamųjų ir jis įtikinamas, kad viskas gerai. Nėra jokių švieselių ore. Nėra švytinčių žiedadulkių tamsiame kambaryje, nes sveika logika nesuvokiama, ką jos ten galėtų daryti! Nėra jokio žibančio auksinio ateivių laivo pavasarį, kuomet ledai plaukia, ir iš viso – Lietuvoje poetų gerokai per daug! Tiek daug, kad viršija bet kokius kiekius šimtui šalies gyventojų... Po velnių, kiekvienas susišikęs vaikelis, gaunantis narkotikų dozę, gali kuo puikiausiai aprašyti, kaip šauniai už tvoros auga medis! Kam JAI dar to reikia?!
- Gerai...- jo balse suskambo metalo stygos.- Kur? Aš juk išjungiau šviesą.

- Tadai, tu vėl pyksti,- pastebėjo ji, neatitraukdama akių nuo savo tyrimo objekto.- Ką mes kalbėjome apie pyktį? Tiksliau – ką tu kalbėjai man apie pyktį?..

O dabar prakeikta kalė dar mėgdžioja jį patį... Kaip greitai jie prisitaiko prie racionalaus pasaulio – nuspringti galima. Iš tiesų jie kaip tie ateiviai iš Babilono Penki – šokinėja iš vienos visatos į kitą ir vėl atgal – kur jiems patogiau. Kur jų sąmonei patogiau, kur niekas nežaloja jų ir taip kreivo pasaulio suvokimo...
- Aš nepykstu, mieloji. Man tik atrodo, kad tu pavargusi.
- Aš žvali. Esu labai žvali, kad pastebėčiau tai, ko tu per akinius nematai. Ateik čia, Tadai.
Tadas pakluso, dar kartą mintyse pavadindamas ją labai įvairiais vardais (kai kurie iš jų buvo gana bjaurūs). Jis atsistojo šalia jos ir pažvelgė, dabar tikrai stengdamasis pamatyti tai, ką ji matė. Dabar jis tikrai norėjo pasistengti ir nieko nepamatyti, kad jos šizofreniją sukištų jai į...

Jis pamatė. Tado akys išsiplėtė, kai jis iš tiesų išvydo tai, ką taip stengėsi parodyti jo jaunoji žmona. Tai buvo du šviesuliai ore, per gerą metrą nuo stalo paviršiaus, abu migdolo formos ir nutolę vienas nuo kito lygiai tiek, kiek reikia akiai nutolti nuo kitos akies. Jie stebėtinai priminė akis ir Tadas netgi tarėsi pasijutęs, tarsi jį kas nors stebėtų.
- Jos permatomos, ar ne? Tai juk šviesos atspindžiai?.. – sutrikęs paklausė jis.
- Aš nežinau.- Ji akivaizdžiai nudžiugo, kad pagaliau jos pamatytus daiktus mato ir jis. Nors vieną kartą per jų visą vedybinį gyvenimą...
- Juk jos nespindi ant lango stiklo, nes kai aš pasuku galvą į šoną...
- Keičiasi perspektyva,- užbaigė ji. – Jos tikrai kažkur ore, tiesiai virš stalo.
- Kaip tai gali būti?- garsiai mąstė jis.- Nejaugi šviesa ateina iš kito kambario? O jeigu ir ateina, nejaugi ji gali palikti ženklus ore?
- O jeigu tai iš tiesų akys?- pabandė spėti ji.
- Kieno akys?
- Nežinau,- patraukė ji pečiais.- Tiesiog akys... Gal kokio nors padaro iš gretimos visatos?
Jis žiūrėjo į „akis“, skaičiuodamas mintyse iki dvylikos. Reikėjo suvaidinti susidomėjimą ir vėliau pasiūlyti eiti miegoti, nes stovėti prie šių „akių“ ir dar klausytis žmonos išvedžiojimų buvo neįmanoma. O paskutinės jos mintys jį netgi šiek tiek išgąsdino.
Dvylika...
- Mieloji, aš einu miegoti.- Atsiduso jis.- Jeigu nori, žiūrėk į akis viena pati, gerai? Man rytoj į darbą.
Ji nieko neatsakė.
„Nes jos galvoje skraido švytinčios žiedadulkės juodame kambaryje“- pagalvojo jis, įeidamas į miegamąjį.- „ Kur iš tiesų turėtų būti smegenys...“

Likusi viena ji truputį apsitvarkė virtuvę. Iš pradžių perstumdė visus stiklinius ir blizgančius daiktus. Galvojo apie seniai primirštus fotoefekto reiškinius, šviesos interferenciją, fotonus ir visokius kitokius fizikinius dalykus, bandydama prisiminti ir surūšiuoti. Deja, tai buvo seniai, o ir fizika nebuvo jos mėgstamiausias užsiėmimas. Geriausiai prisiminė, kaip pagaminti branduolinę bombą. Žinojo ir termobranduolinės bombos veikimo mechanizmą, o šviesos teorijų niekaip neprisiminė. Nujautė, kad „akys“ kažkaip susijusios su šviesos žaismu, jos atspindžiais nuo blizgių daiktų.
Grįžusi pažvelgė dar kartą.
Akys tebebuvo savo vietoje. Jos nemirksėjo, niekada nepavargdamos, neišsausėdamos ir neprisikaupdamos kambario dulkių. Jos tikriausiai niekada nesumirksės, išgąsdindamos ją.
Ką gi, dar vienas eksperimentas, brangioji... Juk Tadas tikriausiai jau miega, svajodamas apie savo naująją pacientę su raudonais apatiniais. Jis rytoj vėl susitiks su ja ir dvi valandas abu praleis jo užrakintame kabinete, kur jiedu kalbėsis apie jos sutrikusią psichiką. Nors iš tiesų visas pokalbis bus tik apie jos turtą tarp dailių kojų. Antraip kam psichologui stalčiuje laikyti pakelį prezervatyvų, kuriame belikęs vienas iš trijų? Kur kiti du? Gal nori pasirausti šiukšlių dėžėje, mieloji? Ten juk nieko nėra...
Žinoma, ten nieko ir nebus, nes ji įsideda juos į rankinuką ir taip pradangina jo įkalčius. Arba kolekcionuoja

juos, kad paskui atneštų jai ir žiūrėtų demonstruodama į akis – kokia aš kieta, matai? Su tavo vyru...
Ji išėjo į kitą kambarį, užgesino šviesą ir tamsoje sugrįžo į virtuvę. Užtraukė užuolaidas. Dabar kambaryje nebuvo jokio šviesos šaltinio. Nebuvo kam atsispindėti nuo blizgių daiktų, kam interferuoti ore, per metrą nuo stalo...
Tačiau akys ten buvo,. Ir ji matė jas netgi dar aiškiau. Dvi permatomos švieselė ore, tarsi koks aidas, prasimušęs iš kitos visatos. Ji klausė savęs, ar ir kitoje pusėje į ją kas nors žiūri? Ar tai tik nėra langai į kieno nors pasaulį? Juk akys – patys tikriausi langai, kalbant poetiškai. Gal įmanoma pro juos pažvelgti ir pamatyti tai, kas kitoje pusėje?
- Aš juk čia vaikščiojau, kai nebuvo stalo...-tarė ji sau, nusispirdama šlepetes ir lipdama ant stalo.- Turėjau praeiti kiaurai jas daugybę kartų.
Ji norėjo pamatyti tą, kam priklausė šios akys, šie langai. Ji norėjo pažvelgti pro juos.
Pabandė lygiai atsisėsti ir suderinti aukščius, kad jos akys būtų vienodame lygyje. Švieselės padidėjo, netgi šiek tiek paryškėjo. Jos iš tiesų buvo ore, tiesiai virš stalo. Ne ant lango. Ir ne dėl šviesos, atsispindinčios nuo blizgių daiktų.
Moteris priartino savo akis prie šviesų ir sutapdino jas.

Dvylika... „Jeigu ji neateis, aš ją tikrai rytoj apgausiu su mergina, nešiojančia raudonus apatinius.“- pagalvojo Tadas. Norėjo apsiversti ant kito šono, tačiau pašoko iš lovos ir sustingo, išgąsdintas klyksmo, atsklidusio iš virtuvės. Jo žmona niekada nešaukdavo, o klykiančios jos jis nesugebėjo įsivaizduoti. Tačiau vaizduotės dabar ir nereikėjo, nes jo žmona klykė, ir dar taip klykė, tarsi pasirengusi išsprogdinti langus savo balsu. Iš šio kraują stingdančio garso jis suprato vieną – jai nežmoniškai skauda.
Tadas išbėgo į svetainę, uždegė šviesą ir tada įžengė į virtuvę, kad prarastų bet kokį norą galvoti apie merginas raudonais apatiniais. Metas buvo pradėti galvoti apie virtuvę raudonomis sienomis, raudonu stalu ir raudonomis grindimis. O taip – ypač grindimis, nes jo žmona ir gulėjo ant grindų, nusidažiusi ne tik apatinius, bet ir visą suknelę šia madinga spalva. Juokinga, tačiau prietemoje visos spalvos tampa panašios į juodą...
Tadas neprisilietė prie šviesos jungiklio. Jam užteko šviesos atspindžio nuo peilio ašmenų, kurie įnirtingai darbavosi po dar gyvą jo žmonos kūną.
Tačiau Tadą labiausiai išgąsdino nesuvokiama laikančios peilį rankos savininko logika ir valia...

2.

Tingėti buvo gerai. Tiksliau, tai buvo būtina, nes visas aplinkinio pasaulio progresas, anot Miko, buvo paremtas tinginyste. Kaip atsirado traukiniai? Ogi juos sukūrė žmonės, tingėję vaikščioti pėsčiomis. Vėliau jie primušė raudonodžius, ko pasakoje sugalvojo išrasti automobilius. Kiekvienam asmeniškai, už pergalę... Arba kam išrado diskotekas, sidi, dividi bei tuos visus „flešinius“ grotuvus? Kad nereikėtų imti į rankas gitaros ir mėnesių mėnesius mokintis ja groti – tai taip užknisa! Ir kam reikia eiti į diskotekas ir šokti, jeigu tai gali pamatyti per MTV, kur Agilera taip šauniai užpakalį kraipo, nesvarbu, kad pati nekaip atrodo...
Tai buvo keli iš daugelio Miko filosofinių apmąstymų, kuriuos jis asmeniškai laikė super-duper genialiais. Jis laikė save šimtaprocentiniu tinginystės produktu, kuris tik per atsitiktinumą netapo gėjumi. Nepriklausomu filosofu, neįtakojamu valstybės veikėjų, spaudos ir kaimynų. Laisvos sielos žmogumi, anarchistu. Dar daug jis būtų sau epitetų susigalvojęs, jeigu tik būtų kam juos išvardinti.
Šiuo metu Mikas sėdėjo vienas ir teturėjo vieną draugą. Tiesą sakant, tas draugas ir buvo tas pats pirmas ir vienintelis draugas, kitus Mikas tiesiog sugalvodavo ir papasakodavo apie juos Mučiui, o pastarasis viską priimdavo už gryną pinigą, nesuabejodamas nė vienu Miko žodeliu. Todėl jis ir buvo geriausias draugas iš „jų visų“, kuriuos Mikas turėjo savo neribotoje fantazijoje. Vienintelis draugas, sudarytas iš molekulių, sąveikaujančių tarpusavyje ne Miko fantazijos dėka, o pagal visuotinės fizikos dėsnius.

Tą dieną Mikas sėdėjo savo virtuvėlėje ir tvarkė savo skaitmeninę televiziją, kurią buvo įsirengęs pagal vieną iš daugelio reklamų, siūlančių savo produkciją už ypač mažą kainą, tačiau „ypatingomis“ sąlygomis, su kuriomis Mikas dar nebuvo susipažinęs. Sprendžiant iš neseniai praplėštos dokumentų pakuotės, po pietų jo turėjo laukti insultas, arba mažiausiai pykčio protrūkis ir nepaliaujamas taškymasis seilėmis.
O kol kas Mikas bandė suderinti kanalų dažnius.
- Muti, ar žinai, kodėl žmonės išrado nuotolinio valdymo pultelius?
- Ar atsakymas bus tas pats?- atsiliepė žydukas, krapštinėjęsis prie viryklės.
- Taip, tu visiškai teisus,- sukikeno Mikas.- Visi mus supantys daiktai tik patvirtina mano visuotinės tinginystės teoriją. O ar žinai, kodėl tu čia, Muti?
- Tikrai ne dėl to.- Nusijuokė Mutis ir uždėjo puodą su vandeniu. Jis ruošėsi virti aukštaitiškus koldūnus su mėsa, kurių galiojimo laikas ėjo į pabaigą. Produktų su pakankamu galiojimo laiku jis jau seniai nematė ir jau pradėjo galvoti, kad visi jie, nepaisant gausiai pridėtų konservantų, pasmerkti galioti tik tris dienas, nors pagaminti buvo prieš pusę metų. Tai buvo mįslė, verta sąmokslo teorijos pavadinimo ir Mutis kelias dienas suko galvą, ar įmanomas toks neįmanomas dalykas – rasti parduotuvėje ką tik iš fabriko atvežtą nors VIENĄ produktą, kuris galėtų ramiai gulėti jo šaldytuve ir neskubintų suvartoti?
Greičiausiai ne... Netgi ir Miko šaldytuve žuvis buvo pasenusi lygiai vieną savaitę, majonezas – pusantros, o dekadą negendantys traškučiai Mučiui jau buvo išgraužę skrandį, todėl vienintelis šio ryto pasirinkimas buvo koldūnai. Regis, jie bus suvalgyti be jokio padažo, nes produktų užpilui pagaminti Mikas neturėjo.

Mikas Mučiui buvo vienintelis išsigelbėjimas – jis privalėjo laisvu nuo darbo laiku padėti tėvui jo parduotuvėje, pabendrauti šiek tiek su klientais. O kadangi tėvo klientai dažniausiai pažinojo Mutį, tai visas bendravimas pasibaigdavo palto padavimu ir žodeliais „tu geriau žinai, kur šitą pakabinti, sūneli“...
Tas „sūnelis“ varė Mutį iš proto. Visa tėvo parduotuvė jam pašvinkdavo, vos pro duris įeidavo vienas tų, kurie naudojo šį žodį. O jie ateidavo gana dažnai.
Todėl Mutis pasirinko Miką.
Žinoma, Mikas Mučiui atrodė idiotas, gyvenantis savo fantazijomis, su savo išgalvotais draugais, apie kuriuos sekdavo jam pasakas, kai pradėdavo per daug žavėtis savimi, tačiau jis kartu buvo jo pabėgimas, jo „antras darbas“. Juk kartais Miko fantazijos atrodė visai nieko, o ir Mutis kartais mėgdavo nusišnekėti, kai nebenorėdavo galvoti. Visgi Mikas jo „sūneliu“ nevadino ir prasmirdusio parfumais palto į rankas nekišdavo, idant Mutis jį kur nors gražiai sulankstytų... Jie kartu tinginiaudavo, žiūrėdavo televizorių ir nagrinėdavo kokią nors Miko sugalvotą teoriją, kur galvoti, tiesą sakant, reikėjo mažiausiai. Ten reikėjo vietoje smegenų žiedadulkių prisipilti, kad geriau suveiktų fantazija.

- Ir kiek tau reikės mokėti? – pasidomėjo Mutis, pildamas koldūnus į pasūdytą vandenį.- Kiek pamenu, toks komplektas kainuoja per du tūkstančius. Tu bent garantiją pažiūrėjai?
- Du metai. O gavau už eurą.- Mikas spaudė nuotolinio pulto mygtukus, ieškodamas reikiamo dažnio.- O vėliau penkiasdešimtinė per mėnesį. Viskas.
- Duok man sutartį, Mikai. Viskas bus tada, kai aš perskaitysiu.
- Ant stalo.
Mutis pasiėmė aplanką ir ėmė versti popierius. Vanduo dar nebuvo užviręs, jis turėjo laiko pakankamai.
- Tikrai, penkiasdešimt per mėnesiuką.- Sutiko jis.- Ir taip ketverius metus, įskaičiuojant procentus.
- Ir už kanalus nereikės mokėti,- pridūrė Mikas, patenkintas savimi.
Mutis nutylėjo, nes kaip tik tada perskaitė tą vietą, dėl kurios Mikas vėliau susigadins nuotaiką, nors ir neilgam.
- Ar taip, Muti? – pasitikslino Mikas, nesulaukęs elementaraus draugo pritarimo. Kad ir menkiausio burbtelėjimo.
- Skaityk čia.- Pakišo jam žydukas, kuriam jau gyslose tekėjo įgimtas polinkis domėtis gaminio dokumentacijomis ir visokiomis sutartimis. Mikas nustebo ir akimirkai pamiršo savo pultą. Jis paleido automatinę paiešką ir padėjo daiktą į šalį, nujausdamas nelaimę. Žydai finansines nelaimes turėjo jausti kaip šunys dešrą, o Mutis buvo vienas iš tokių. Ir jo balso tonas nebuvo toks, į kurį gali numoti ranka.

- Na, ketverius metus...- sutiko Mikas.
- Už ką tu moki, Mikai?- nenusileido Mutis.- Mažomis raidėmis, ten kur pažymėta žvaigždutėmis. VISADA kreipk dėmesį į žvaigždutes šalia teksto! Įsivaizduok, kad jos - tai kartuvės, kurias prekeiviai stato visiems savo klientams. O mano tėvas labiausiai iš visų... Tai už ką tu moki, Mikai?
- O tai šūdas!- staiga pašoko Mikas, įbedęs akis į nelemtąsias žvaigždutes.- O TAI ŠŪŪŪ...!
- Taigi, kad ne penkiasdešimt. Pridėk dar trisdešimt ir gausi savo kartuves, Mikai. Kodėl nepalaukei manęs, kodėl pirkai vienas?
- Ką man daryti, Muti?- vyrukas lakstė ratais aplink stalą, spoksodamas į suverstus popierius ir visokius, dar neišpakuotus laidus. – Aštuoniasdešimt per ketverius metus... kiek tai bus, Muti?
- Maždaug trys tūkstančiai ir aštuoni šimtai su kapeikomis... Ir tai be procentų.
- O tai šūdas, Muti, aš permoku dvigubai!
- Todėl, kad neskaitai, ką tau pakiša pasirašyti, mielas „o broli“.- Mutis kiek pagalvojo ir vėl paėmė į rankas nelemtą dokumentą.- Tačiau gal jie nėra tokie gudrūs, gal mes galime jiems sugrąžinti visą šitą atgal?..
- Ar galime, Muti?- Miko akyse vėl įsižiebė vilties žvaigždė, greičiau net visa supernova su protuberantais – taip jis vylėsi nepermokėti beveik du kartus...
- Ech, Mikai, su tavimi nelaimė, regis, vaikšto tik viena.- Staiga nusišypsojo Mutis.- Jie neįrašė jokio papildomo punkto, kad apsunkintų sugrąžinimą. Vadinasi, mes galime grąžinti.
- O tu šventa karve...- Mikas sudribo į savo kėdę ir atsiduso.- Kaip gerai, Muti, kad turiu tave!
Mutis nieko neatsakė, tik pamaišė koldūnus, galvodamas apie savo tėvą ir jo labui su Miku praleistas valandas.
O Mikas vėl nutvėrė pultą.
- Bet prieš grąžindami mes juo šiek tiek pasinaudosime, Muti! - išsišiepė bernas ir vėl ėmė maigyti mygtukus.- Žiūrėk, mums surado vieną vietinį kanalą...
Mikas grąžino paieškos mechanizmo poziciją į pažymėtą vietą ir ekrane pasirodė vaizdas. Neryškus, be jokio garso ir dar nespalvotas.
„Kokia kompanija šiais laikais transliuoja nespalvotą vaizdą?“- nustebo jis, dar gerai nesuvokęs vaizdo turinio. O kai suvokė, jo žandikaulis sėkmingai atsidarė, leisdamas išsivynioti liežuviui.

- Muti, žiūrėė-ėk! Čia juk tu!
Žydukas atsisuko į televizorių ir lygiai taip pat nustebo. Netikėdamas žiūrėjo į savo veidą, į savo figūrą prie viryklės. Miko ten nesimatė, jis pasiliko už kadro.
- Nieko nesuprantu... Nejaugi čia komplektas su paslėpta kamera?- Mikas prikišo prie televizoriaus delną ir pamojavo.- O kurgi tuomet aš?
Mutis pažvelgė į televizorių, į lubas ir , kadangi buvo gudresnis už Miką maždaug dešimt kartų, iš karto suprato, kad kamera tikrai ne televizoriuje. Vaizdas buvo perduodamas iš įrenginio, paslėpto daug aukščiau.
- Mikai, tavo kambaryje yra slapta kamera.- Pasakė jis.- Televizorius čia niekuo dėtas.
- Negali būti! Ką jai čia veikti?- nepatikėjo Mikas.- Aš juk ne valstybės tarnautojas!
- Gal ji čia buvo anksčiau? Tu bent domėjaisi, kokį butą perki?
- Aš ieškojau pigaus,- Mikas padėjo pultą ant stalo ir pasitraukė prie viryklės. Dabar televizorius rodė juos abu.- O šis buvo pigus, nes prieš dešimt metų čia viena merga nusižudė ir vienas diedas iš proto išsikraustė.
- Tu nusipirkai savižudės butą? – nepatikėjo Mutis.- Ir tau nebaisu čia miegoti?
- Seni, ji man dar nė karto nepasivaideno. O jeigu ir pasivaidentų, ką ji man padarytų? Išprievartautų?
- Tai iš kur šitas?- parodė į televizorių Mutis.- Klausyk, pabandykime jos paieškoti. Neturėtų būti sunku nustatyti pagal vaizdą televizoriuje.
- Kaip?- nesuprato Mikas.
- Ištiesi delną ir eini į ją tol, kol visas vaizdas televizoriuje užsidengia. Tada ji būna po tavo delnu, Mikai.
- Šaunu...- subambėjo šis, ištiesdamas savo penkis pirštus.- Aš atrodau panašus į repo atlikėją, ar ne, Muti?
„Greičiau į idiotą“- pagalvojo žydukas, linktelėdamas ir nieko garsiai nepasakydamas. Mikas tiesė delną į televizorių per stalą, ekrane jis kaip tik baigė visai uždengti visą vaizdą. Penki pirštai, artėjantys odos raštai... Mučio akys išsiplėtė iš nuostabos. Kamera turėjo būti nepaprastai arti Miko rankos, praktiškai virš stalo,

kažkur ore. Arba tai kažkoks nepaprastai naujas įrenginys, pritraukiantis vaizdą iš kažkur toliau. Tačiau taip, kad matytųsi visi rankos odos nelygumai – Mutis dar nebuvo tokių technikos stebuklų matęs. Jis jau galvojo apie makrokameros ir teleskopo hibridą, paslėptą kažkur sienoje, virš televizoriaus, kai staiga įvyko neįtikėtinas dalykas – vaizdas ekrane pajuodo, pasirodė kažkokie nesuprantami raštai, lyg ir panašūs į kažkokią susispaudusių kirmėlių mišrainę. Kažkokios skaidulos, virpančios ir trūkčiojančios, atsirandantys šviesesni fragmentai...
- Mikai, tai juk tavo rankos vidus!- suprato Mutis.
- A durnas?- atsisuko Mikas, galvodamas, kad jo draugas juokauja. Deja, draugas nejuokavo – bent jau iš veido taip atrodė. – Kaip tai gali būti?
- Kamera įlindo į tavo ranką, štai kas buvo...
Mutis jautė, kad šneka nesąmones, tačiau nieko kito jis negalėjo sugalvoti, kad skambėtų logiškai. O juk logika – viso ko pagrindas. Negali juk televizorius transliuoti vaizdo iš Miko vidaus, jeigu ten neįrengsi kameros, transliuojančios signalą į imtuvą. O dabar, regis, kaip tik taip ir buvo.
Mikas atitraukė ranką ir vėl pabandė uždengti tą vietą, kur jis manė esant kamerą. Per metrą virš stalo paviršiaus, šiek tiek į stalo kraštą.
- Nematoma kamera?- paklausė jis.- Nematoma ir neapčiuopiama? Kas tai? Ateivių technologijos?
- Jeigu jas užpatentuosi, jos bus tavo.- Sumurmėjo Mikas, susidomėjęs reiškiniu.- Gal įmanoma pažiūrėti, kas mano viduje? Leisk man pabandyti.

Po pusvalandžio koldūnų nė vienas iš jų nebeprisiminė. Dokumentus nuo stalo pašalino, pastatė daugiau kėdžių ir pasikeisdami grožėjosi savo turiniu. Tai buvo visai nesunku – užlipi ant stalo, reikiamą kūno dalį pakeli į tam tikrą aukštį ir atsargiai „privairuoji“, stebėdamas televizorių. Mikas pažiūrėjo savo širdį, Mutis pasitikrino tulžį ir kepenis. Dar šlapimo pūslę pabandė, bet ten buvo taip tamsu, kad vaizdo nebuvo jokio. Užtai buvo galima patikrinti magnetofono turinį jo neišardant. Nematoma kamera, regis, turėjo savo apšvietimo sistemą, nes papildomos šviesos neprireikė. Tiesa, vaizdas buvo tamsokas, tačiau pakankamai aiškus.
- Mikai, o jeigu dėl tos moters mirties kalta ši kamera?- staiga prisiminė Mutis, kai jam dingo ūpas džiaugtis nauju žaisliuku. Mikas vis dar nenuobodžiavo, greičiausiai rengdamasis virtuvėje praleisti visą naktį.
- Kaip?- nesuprato Mikas.
- Mes juk nežinome, kaip ši kamera padaryta. Ir ar tai – iš viso kamera? Gal tai pavojingas dalykas, tik mes to nežinome?
- Tai kodėl mes iki šiol gyvi?- klausimu atsakė Mikas.- Nee-e, nemanau...
Į tai Mutis neturėjo ką atsakyti. Jo draugas sėdėjo ant stalo ir žiovavo prieš tą vietą ore, kur turėjo būti nematomas įtaisas. Vaizdas ekrane išėjo nekoks.
Mikas susičiaupė ir palenkė galvą. Dabar į jį iš ekrano spoksojo dvi didelės akys. Jo paties akys. Mikas pasilenkė, stebėdamas artėjančius akių vyzdžius. Jam buvo įdomu, kokį vaizdą jis pamatys po akimirkos.

3.

Visi žmonės mieste gyveno paprastą ir nuobodų civilizuotų žmonių gyvenimą. Paprastą todėl, kad 2070- ieji metai praktiškai niekuo nesiskyrė nuo 2050- ųjų, o pastarieji – nuo 2000- ųjų. Tiesa, kompiuterių galingumas vėl pasistūmėjo į priekį Mūro dėsnio principu ir dabar vaikigaliai vėl galėjo žaisti naujausius žaidimus nesikeikdami dėl per mažo kadrų per sekundę skaičiaus, o parduotuvėse vėl pasirodė naujas tualetams skirtas „super–duper“ valiklis už nerealią kainą, kuri žadėjo per metus nukristi iki normos. Žinoma, jis niekuo nesiskyrė nuo savo pirmtakų, nebent tik aromatas buvo kitoks ir rankas kiek mažiau graužė. O ir kodėl turėtų skirtis? Visa vinis glūdėjo reklamos stiliuje ir dažnume. Tik ji ir veikė geriau už reklamuojamą produktą – ypač gerai išplovė visų žiūrovų smegenis.

O nuobodžiavo žmonės todėl, kad visiškai neįtarė, kas dedasi jų pačių mieste. Ne, ateiviai nenusileido, Niujorko nesusprogdino ir viso pasaulio nepavergė. O jeigu ir būtų tai darę, tai tikriausiai būtų pradėję kur nors nuo Azerbaidžano, apie ką joks Ameriką šlovinantis Holivudas nusimąstytų. Arba dar geriau – nuo Lietuvos. Tačiau apie paskutinį variantą filmų dar niekas nematė, todėl tokios mintys niekam ir nekilo. Žmonės negalvojo apie ateivius, greičiau apie kolonizuojamą Mėnulį ir galimas investicijas į ten esančias teritorijas, ko realiai dar nė vienas negalėjo padaryti. Mat Mėnuliu prekiaujančių kompanijų po paskutinio Europos šalių finansuoto projekto atsirado netgi daugiau, nei buvo kvadratinių kilometrų Mėnulio paviršiuje. Ir visi siūlė tą pačią akciją – nusipirk pusę Mėnulio už ypač mažą (ir juokingą) sumą. Žinoma, originalūs ir nepakartojami nuosavybės dokumentai bus išrašyti (nepaisant to, kad kiekvienas bent kiek didesnis turčius turi po tokį patį, tik iš kitos kompanijos). Kiek gudresni piliečiai jau suprato, kad niekas iš tikrųjų jiems Mėnulyje teritoriją žyminčių kuolelių nesukals ir tuo labiau – jokia statybos kompanija vilos ten tikrai nepastatys. Ir jeigu per stebuklą žmonės atrastų būdą, kaip labai pigiai ir kasdien nukeliauti iki palydovo, žemių dalinimasis prasidėtų laukinių vakarų principu, kur svarbiausią žodį tartų dideli ginklai. O didžiausius ginklus, kaip visada, turėjo šalių vyriausybės. Tad muilo burbulas artimiausiu metu žadėjo sprogti. Arba persiorientuoti į kažkokį kitą taikinį.
Jau kažkas buvo girdėjęs, jog nedidelė kompanija ten, už kampo, prekiauja Marso teritorijomis, kaip premiją siūlydama po nemokamą planetą Aldebarano žvaigždės sistemoje be garantijos ten patekti per artimiausią šimtą metų...

Štai tokie įvykiai ir atitraukė dėmesį nuo nedidelio, seno pastato, stovinčio gamybiniame rajone. Pagal įstatymą jis jau turėjo būti sulygintas su žeme, tačiau prieš kelerius metelius vienas keistas žmogus skyrė lėšų jo rekonstrukcijai. Ir gana daug lėšų, tarsi žinodamas kažką tokio, ko nežino kiti. Vadino jį tiesiog žydu, nes o vardo tose apylinkėse gyvenantys benamiai nežinojo, o brautis vėsiais vakarais į pastatą nebandė, nes apsauga jame atrodė neįprastai rimta, signalizacijos pernelyg modernios.

Iš tikrųjų jo vardas buvo paslaptis netgi pačiam Pauliui, todėl jis savo viršininką vadino tiesiog Gyviu. Tiesa, ne į akis ir ne už nugaros. Jis jį minėdavo, kai kalbėdavosi su savimi.
Paulius buvo fizikos genijus, išmestas iš universiteto už tai, kad subgarsinio dehidratoriaus mechanizmą sumontavo į vienos, ypač nekenčiamos dėstytojos, kurią visi vadino „pneumatiniu kūju“, vibratorių. Na, suprantate – tokį žaisliuką, ypač aktualų vienišoms moterims, nepriklausomai nuo amžiaus ir odos spalvos. Sumontavo šalia varikliuko, sukeliančio kiek mažesnio dažnio vibracijas. Ir gavosi toks „super-duper“ vibratorius, kurį prisimindamas Paulius kartais nurausdavo, o kartais ir susikeikdavo. Kad ir kaip jį bepavadinsi, „pneumatinis kūjis“ su juo patyrė nepamirštamų akimirkų, po kurių gavo savaitę atostogų pas geriausius tarpkojo specialistus. Ir jai gerai, ir studentai buvo dėkingi. Kai jį metė lauk, ne viena ašarą nubraukė, o kiti ir į studentiškus „tūsus“ dar gerą mėnesį kvietė – reikėjo gi aplaistyti geriausio studento išėjimą. Tiems, kas pokšto nesuprato, Paulius paaiškino kalba, kuri nė iš tolo nebuvo susijusi su fizika: subgarsinis dehidratorius skleidė kelis, tarpusavyje susijusius labai neįprasto dažnio garsus, kurie kontakto metu iš bet kokio kūno gana greitai šalino vandenį. Gyvame organizme vanduo iš ląstelių difuziniu būdu dingdavo per porą minučių, tad merginos po tokio paaiškinimo iš karto suprasdavo, ką „pneumatinis kūjis“ turėjo jausti. Nulis tepimo...

O dabar Paulius tyrinėjo tai, kas nė iš tolo nebuvo susiję su vibratoriais ar subgarsiniais dehidratoriais. Tai buvo kažkokia anomalija, pasireiškusi pastate, saugomame daugelio naujausių signalizacijų. Tiksliai Paulius buvo suformulavęs taip: erdvės anomalija, skleidžianti gana plataus spektro moduliuotą signalą, pritaikytą vaizdo ir garso technikai. Iš kur ir kaip ji ten atsirado, nežinojo niekas. Netgi toks vibratorių – dehidratorių genijus kaip Paulius...

- Tai didelis klaustukas, su ypač didelio diametro įlinkiu.- Aiškino jis vietinio tinklo administratoriui, kuris dirbo gretimame kabinete.- Kam reikalingas įrenginys, kuris būdamas savo visatoje, transliuoja į kitą? Ir dar tokį ilgą laiko tarpą – net septyniasdešimt metų! Kokia technika gali tiek beprasmiškai veikti nepajudinama?

- Negali?...- abejojo administratorius.
- Būtent – negali. Logiška išvada būtų tokia – kažkaip įrenginys iš mūsų visatos persikėlė į paralelinę, tačiau liko sujungtas būtent su šia visata. Jeigu tai buvo padaryta tyčia, tuomet mes turėtume žinoti tokio perėjimo principus, turėti tarperdvines formules, o to iš tiesų nėra! Jokie panašūs eksperimentai nebuvo atliekami nei Lietuvoje, nei kurioje nors kitoje šalyje.
- Jie, be abejo, būtų slapti...- suabejojo administratorius.
- Slapti ar ne, formulės ir matematiniai skaičiavimai būtų vienokiu ar kitokiu būdu išplatinti. Tuo tarpu aš jas tik pradedu užrašinėti. Tik pradedu! Mes tik neseniai sukonstravome prietaisą, kuris pajėgus užrašyti erdvių tarpusavio pusiausvyros pokyčius. Ar žinai, kad tavo akyse yra biologiškai generuojamas erdvės iškraipymas?
- Mano?- vyras abejodamas pamojavo sau prieš akis ranka.- Ne...
- O visgi yra. Tai daugiau susiję su čakromis, apie kurias taip gieda visokios rytų religijos. Šiuo atveju apie jas giedu ir aš, nes mano prietaisai jas fiksuoja kaip erdvės anomalijas. Ar žinai, kas būtų, jeigu tu į sutapdintum savo akis su mūsiške anomalija?
Adminas papurtė galvą ir nuėjo prisipilti iš aparato kavos. Paulius ištraukė iš stalčiaus šokoladinį batonėlį ir nulupo įpakavimą.
- Tave gerokai stuktelėtų. Žinoma, ne fizine, o erdvine prasme. Tiesiai į nervų sistemą. Apsuktų visus ten vykstančius elektrocheminius procesus aukštyn kojomis, ir tau atrodytų, kad tave išvertė kaip kokią kojinę į kitą pusę. Beje, taip jau buvo ir net du kartus. Pirma tai padarė jauna moteris, gyvenusi čia su savo vyru. Ji išsikraustė iš proto ir bandė save fizine prasme sugrąžinti į normalią būseną – vėl išversti tariamą kojinę atgal. Žuvo bebandydama, o vyras išprotėjo, pamatęs jos veiksmus. Vaizdelis turėjo būti kraupus. Vėliau čia apsigyveno kažkoks suvirintojas, kuris taip pat – tyčia ar netyčia pažvelgė į anapus. Jis irgi žuvo. Jo draugas po to pakliuvo į psichiatrinę, tačiau greitai buvo paleistas. Būtent iš jo ir sužinojome apie šią anomaliją. O vėliau pats žinai – šeimininkas nupirko pastatą ir davė mums darbo.
Paulius pasiėmė puodelį ir nuėjo prie aparato. Ten buvo likę tik tirščiai, tad jis pasitenkino likučiais. Tingėjo pilti vandenį ir virti iš naujo.
Štai taip viskas paprasta ir nepaprasta. Po savaitės jis turėjo užbaigti ataskaitą, nes kažkokia kita grupė vykdė kažkokius bandymus kitur ir jai reikėjo jo išvadų.
Paulius jau nežinia kelintą kartą pažvelgė į metalinę strėlę, kuri rodė, kurioje kambario vietoje tiksliai yra anomalija. Du monitoriai transliavo vaizdą, siunčiamą iš lūžio vietos. Dažnį jis žinojo mintinai. Žinojo, kad anomalija panaši į žmogaus akis, tačiau tai nebuvo žmogaus akys. Kažkas kita. Per daug idealios formos, aiškiai dirbtinis daiktas. Jis siuntė tiek vaizdą, tiek garsą, tačiau garsas atėjo visai kitokiu dažniu. Jis buvo transliuojamas atskirai nuo vaizdo, ir didžiąją dalį transliacijos užėmė vien nesuprantami traškesiai ir žemo dažnio gaudesiai, retkarčiais pasigirstantys garsiakalbiuose. Kai Paulius pasilikdavo dirbti naktį, jis stengdavosi išjungti garsiakalbius, idant šie negadintų nuotaikos. O vakar jis pareikalavo naujausio įrašinėjančio įrenginio, kad galėtų be pertraukos įrašinėti viską, ką transliuoja „akys“. Tokia buvo oficiali versija. Iš tiesų jis pripumpavo jį filmų iš interneto ir naktį, kai visai stogas nuvažiuodavo nuo nesibaigiančių formulių ir teorijų, jis žiūrėjo Holivudo produkciją – vien tam, kad paganytų akis, nes scenarijai ir taip buvo panašūs vienas į kitą kaip du vandenilio atomai. Dėl jų sukti galvos niekada nereikėdavo. Pagrindinis herojus visada laiku sugrįždavo iš bet kurios peklos ir bet kuriuo atveju padarydavo „hepi-endą“, o jeigu viskas užsibaigdavo tragiškai, tuomet Paulius nusispjaudavo ir dar kartą patikrindavo aprašymą – ar tik filmas nėra nepriklausomų kūrėjų produktas?...

- Jeigu tu tinginiausi ir kitą savaitę, tuomet mes vėl nesugebėsime atlikti savo darbo, o tave atleis, akiniuoti tu minusini!- pareiškė jam Matūza iš kitos laboratorijos. Kitos – reiškė iš visai kito pastato ir visai kito miesto galo. Oficialiai ji vadinosi „ij Proksima“, kažkokia fiktyvi įmonė, prekiaujanti neegzistuojančiu produktu, kurio niekam nereikėjo. Tai buvo visiškai nesvarbu. Iš tikrųjų įmonė dar tik kūrė produktą. Jos darbuotojai tyrinėjo erdvės įtrūkimus ir sprendė klausimą, kaip ten nusiųsti įrenginį, kuris sugebėtų tai padaryti „iš vidaus“. Nes kažkas jau padarė, kažkas jau paleido į kitą erdvę prietaisą, kurį taip įnirtingai tyrinėja Paulius. Ir tą „kažką“ reikėjo skubiai perspjauti, kol dar konkurentų nepridygo kaip tų kompanijų,

kur sklypus ant kiekvieno, bent kiek didesnio asteroido pardavinėja... Kas žino, kokias galimybes gali pasiūlyti paralelinė erdvė? Gal greitesnes keliones į žvaigždes? Superginklus, puolančius iš kito matmens? Fantazijos beribės, svarbu sau užpakalio neišsprogdinti.
Matūza – tai nebuvo nei vardas, nei pavardė. Greičiau pavardės sutrumpinimas, kurį visi „Proksimoje“ naudojo, apibūdindami vyriausią laborantą. Toks įkyrus tipas, reikalaujantis išvadų apie neįmanomus dalykus, ir kuo greičiau. Pauliui jis buvo nedidelė rakštis, nes jį matydavo tik savo telefono ekrane ir tik per metrą nuo jo (prieš telefono aparatą buvo pastatytas kopijavimo aparatas, apsaugantis nuo pernelyg artimo kontakto).

- Tuomet tegu ir anomaliją iš darbo išmeta, nes ji nelabai noriai bendradarbiauja,- nusižiovavo Paulius.
- Tu darbe miegi, ar ką?- įtariai prisimerkė Matūza.- Ką naktį veikei?
- Dirbau prie šio stalo, velniai tave griebtų... Ir man dabar ant tavo išvadų nusišvilpt, man kavos skubiai reikia...
- Tai greičiau kratyk iš galvos žiedadulkes, nes mes čia LAUKIAME, supranti?
- Velniai tave... Matūza, su šitokia galva aš pridarysiu klaidų, supratai? O jeigu aš pridarysiu klaidų, tai joks tavo genijus jų neišrankios iš šimto puslapių matematinių skaičiavimų, aišku? Taip kad bėk pas savo žmoną ir užsiimkite reprodukcija, kol aš čia joga užsiimsiu ir kavos litrą susipilsiu. Sako, po gero sekso kraujyje antikūnų padaugėja, tau jų šiuo metu labiausiai ir reikia. Labanakt...
- Po dviejų valandų būtinai!..-krioktelėjo laborantas, prieš dingstant ryšiui.
- Kavos!- Paulius pasitrynė akis.- Ei, kas nors!...
Įėjo jauna mergina, pažvelgė susirūpinusiu žvilgsniu į Paulių ir nuskubėjo prie kavos aparato. Jūratė nebuvo nei sekretorė, nei šiaip rimta darbuotoja – asistentė, renkanti iš interneto medžiagą apie tam tikras fizikos sritis, kartais ne visai legaliais būdais tikrinanti įvairių slaptų tarnybų duomenų bankus. Žodžiu, kažkokia hakerė, kuriai čia davė visą būtiną įrangą ir nuo kurios Pauliui nubėgiodavo šiurpuliukai, kai pamatydavo ją sustingusią prie ekrano itin plėšria poza. O be viso to, ji dar darė kavą visam antro aukšto personalui. Tiesiog šiaip sau, iš samarietiškų paskatų. Paulius įtarė, kad jinai įsimylėjusi tinklo administratorių, kad šitaip suka ratelius aplink kavos aparatą, o juk aparatas būtent jo kabinete, prie pat didžiulių spintų su visokiais baisiais mirksinčiais įrenginiais. Žinoma, jis girdėdavo juos kalbantis, tačiau sugebėdavo išskirti tik pavienius suprantamus žodžius, nes visi kiti buvo tokie, kokius tik tie daužti kompiuterių maniakai tesupranta. Ir jeigu „branguti, aš tave šiandien per dvidešimt penktą portą pakanalinsiu“ reiškia tą patį, kas ir „aš tave myliu“, tuomet jie įsimylėję, velniai juos parautų. Ir tai reiškia, kad Pauliui dėl jos galvos neskauda, tegu tik ji daro kavą ir atneša ją ant popieriais apkrauto stalo, kur jis kovos su galvos skausmu ir fizikiniais terminais, kuriais jam reikia aprašyti erdvės sąveikas.
Ir tegu tas Gyvis, velniai jį rautų, greičiau gauna jam užsakytą prietaisą, be kurio jis negali užbaigti visos, jau šimtą puslapių apimančios litanijos!
- Sunki naktis?- užjausdama paklausė Jūratė, pildama vandenį į aparatą.
Paulius pasižiūrėjo į ją baisiu žvilgsniu.
- Man irgi taip būdavo, kai koks nors labai reikalingas servas pasirodydavo apsaugotas geriau nei maniškis...- prisiminė mergina.
„Štai dabar ji pradės savo paukščių giesmes“- dingtelėjo Pauliui.
- Įrangos dar neatsiuntė?- paklausė jis, bandydamas pakreipti pokalbį.
- Siuntiniai tik po devintos.
Tyla. Kavos aparatas burbuliuoja, o ji laukia, susikišusi rankas į savo aptrintų džinsų kišenes. Paulius svajingai pagalvojo apie dar neperžiūrėtus filmus, kurių jis dienos metu nelabai nori žiūrėti, nes kažkaip neetiškai atrodo – visi dirba, stengiasi, kad jis galėtų savo tyrimus daryti, o jis...
Va, netgi Jūratė supranta, kad kavą geriau virti jai, nes jis gali būti labai užsiėmęs. Nesvarbu, kad rankų ir kojų nejudina – svarbu procesai, vykstantys galvoje. Darbdaviai kartais šio dalyko nenumato ir įvertina tik realiai vykstančius judesius, laikydami juos darbu. O juk didesnė darbo dalis vyksta būtent smegenyse. Koks tikslas judinti rankas ir kojas, jei galvoje nėra konkretaus judesių plano? Paulius iš patirties žinojo, koks kenksmingas toks darbdavio įprotis – matyti realiai dirbantį darbuotoją. Įtikinti kitaip gana sudėtinga, nes

darbdavys dažniausiai savo nuomonę motyvuoja savo padėtimi, o įrodyti teoriją idiotui nėra naudinga, nes gali netekti už tai darbo.
Dėl šios savo teorijos poną Gyvį Paulius laikė itin išmintingu – jis pasirodė pastate vos porą kartų ir niekada jo netrukdė su idiotiškais klausimais, ar jis tikrai dirba. Kiekvienas, bent kiek gudresnis darbdavys žino, kad jo darbuotojai kartais dirba. Jeigu tik jų smegenyse vyksta kokie nors procesai.
- Padaryk man tris puodelius, Jūrate. Cukraus po du.
- Gerai.
Jis pažvelgė į savo įrašinėjantį įrenginį. Nepaisant aštuonių šimtų filmų, jis dar ten skrebeno be pertraukos garsus iš anomalijos. Jau dvidešimt septynias valandas. Šitiek beprasmiško triukšmo bet koks vaikelis plaktuku per dešimt minučių pridaužytų, nes didžiąją įrašo dalį sudarė beveik visiška tyla. Ir jokios analizės nepadėjo atpažinti, kokios jie kilmės. Vaizdą rodė beveik realiuoju laiku – kadrai vėlavo vos penkiolika milisekundžių. O štai garsas aiškiai ne iš šios patalpos, nes nei savo, nei Jūratės balso Paulius nė karto neišgirdo.

Aparato jis sulaukė apie dešimtą valandą. Ponas Gyvis nepasirodė, idiotiškų klausimų neuždavinėjo, kas Pauliui tik įrodė jo neribotą išmintį. Jis praleido visą popietę derindamas prietaisą ir stebėdamas srautus duomenų, kurių jam taip trūko. Pagaliau galėjo užbaigti savo ataskaitą. Parašyti dar trisdešimt puslapių, ko jis labiausiai nemėgo. Kartais Paulius pasvajodavo, kad būtų buvę visai nieko, jeigu Dievas Matūzai duotų telepato smegenis – pasakei jam formulę ir seniui taip aišku, kad net ataskaitos nebereikia.

- Jūrate, pažiūrėk į šitą!
Mergina prisiartino, palikusi savo pelę ir klaviatūrą ataušti.
- Kas čia?- Paulius bedė pirštu į skaičius, pasirodžiusius naujojo prietaiso ekrane. Anksčiau jis jų nepastebėjo ir iš viso – jų reikšmės nebuvo aprašytos instrukcijoje. Iš patirties Paulius žinojo, kad retkarčiais taip pasitaiko – naujas prietaisas parduodamas su pasenusia instrukcija, kurioje trūksta kurios nors funkcijos aprašymo. Tačiau tos funkcijos dažniausiai būna eksperimentinės, beveik nenaudojamos. Kalbant apie anomaliją, turėjo būti naudojamos VISOS funkcijos be išimties. Čia juk ne kamuolinį žaibą tyrinėja, o visatos struktūrą, velniai rautų jos stabilumą...
- Instrukciją skaitei?
- Instrukcija greičiausiai pasenusi. Pažiūrėk internete naujos. Jeigu nerasi, skambink tiesiai gamintojams. Man reikia šių skaičių reikšmės.
Paulius persisvėrė per kopijavimo aparatą ir nuspaudė greitojo sujungimo mygtuką. Jam reikėjo pamatyti Matūzą, kuris greičiausiai nekantravo pradėti savo eksperimentą. Ataskaita buvo jo letenose, tačiau ataskaita be papildomų duomenų – jau ne ataskaita, o tik spėlionės. Tas pats, kas medine raketa į mėnulį skristi savo žemės atsiimti...
Atsiliepė kažkoks jauniklis, pasibalnojęs nosį akiniais, įtartinai panašiais į Pauliaus akinius.
- Duok man Matūzą!
Jauniklio akys išsiplėtė – tokio vardo jis nežinojo.
- Savo šefą duok,- kantriai paaiškino Paulius, tvardydamas kylančius decibelus.
- Jis neprieis. Jį įkišo į skafandrą ir ruošia eksperimentui
- Klausyk, vaikeli...- berniokas buvo galbūt Pauliaus bendraamžis, bet dabar tai jam nerūpėjo,- Arba tu man duodi savo šefą, arba gali pabučiuoti jį ir perduoti, kad Pauliaus ataskaita neteisinga, supratai? Vienaip ar kitaip, tačiau padaryk. O aš dar nenutrauksiu ryšio, nes tikiuosi pamatyti jį arba tave po minutės. Pirmyn!
Kaip gerai, kad naujokai nesiginčija, nors ir nelabai būna patenkinti po visokių „vaikelių“, „sūnelių“ ir kitų panašių keiksmažodžių. Žinoma, ir šis paniuro, tačiau nuėjo vykdyti paliepimo. O po minutės ekrane pasirodė ne pats gražiausias vaizdas – Matūzos fizionomija, įvilkta į permatomą plastiko burbulą, kurį ten vadino skafandru.
- Kaip suprasti „Pauliaus ataskaita neteisinga“?!- subaubė jis.- Čia koks nors pokštas?
- Papildomi duomenys iš naujo prietaiso,- paaiškino Paulius.- Ataskaita nepilna. Teisinga, tačiau nepilna.

Papildomos sąlygos...
- Klausyk, snargliau, čia ne miegalių kontora, aišku?!- subaubė visas raudonas Matūza.- Mes patikrinome tavo formules ir jos visiškai tinka mūsų darbui! Netgi ne visas naudojame, visų mums nereikia, supratai? Nežymūs nukrypimai reikšmės projektui neturi.
- Tai bent atidėkite savo eksperimentą bent porai valandų, kol mes...
- Ne! Jau sakiau – formulės patikrintos, jos puikiai veikia. Su elektrinėmis susitarta dėl padidinto energijos tiekimo, aplinkui kontorą imituojamas gatvių remontas – manai, tai pigiai kainuoja? Mano skafandre apsauginės įrangos tiek, kad aš vos paeinu ir man tikrai nėra jokio malonumo išeiti su juo iš kameros ir bendrauti telefonu su kitu miesto galu. Mes čia revoliuciją fizikoje darome!
Ekranas užgeso.
- Ir taip kalba genialiausi mūsų protai?- atsisuko į adminą Paulius. Tas gūžtelėjo pečiais.

Paulius atsiduso ir nuėjo prie Jūratės. Ši kaip tik bendravo su kažkuo telefonu. Ir tikrai ne lietuviškai. Atrodė, kad net angliškai ji sunkiai susikalba, nors visi aplinkui žinojo šią kalbą kaip antrą gimtąją – toks pono Gyvio reikalavimas.
- Tachionai,- vienu žodžiu paaiškino ji Pauliui, kai pagaliau susikalbėjo.
- Ką nori tuo pasakyti?
- Tos skaitmeninės reikšmės – tachionai. Diedas aname laido gale tikriausiai japonas, nes akcentas jo tiesiog povandeninis. Jie dar neturi naujos instrukcijos, tačiau man paaiškino, kad prietaisas registruoja laiko daleles – tachionus.
- Nori pasakyti, kad mūsų anomalija spinduliuoja laiko daleles?
- Sprendžiant iš parodymų, jis pradėjo juos registruoti prieš septynias valandas. Didėjančia tvarka.
Paulius nieko neatsakė. Jo galvoje sukosi formulės, susijusios su laiku. Formulės, kurias jis naudojo labai mažai – beveik epizodiškai. Anomalijos tyrime laikas beveik nevaidino jokio vaidmens – nes anksčiau jo niekas ir neužregistravo.
Didėjančia tvarka... Kodėl didėjančia? Tai reiškia, kad anksčiau tos reikšmės buvo nykiai mažos?...
- Jūratee-e!...- Jis pajudėjo iš vietos, rėkdamas šį vardą. Pribėgo prie garsą įrašinėjančio įrenginio, keliais mygtukų paspaudimais sustabdė ir išjungė. Ištraukė laidus, pakėlė ir nubėgo atgal prie hakerės stalo.- Junk šitą daiktą prie savo kompiuterio ir persikopijuok visą garso įrašą! Noriu, kad pagreitintum jį mažiausiai dešimt kartų!
Nustebusi mergina vykdė jo paliepimus beveik negalvodama. Dirbo rankomis ir kojomis, nes šį kartą galvojo už ją kažkas kitas. Užduotis buvo aiški, o Paulius kažko labai sunerimęs. Tačiau tai juk jo galvoje gimsta visos teorijos, ginčytis nėra prasmės.
- Velniava, šitiek net mano namuose nėra...- nustebo ji, išvydusi įspūdingą filmų kolekciją.- Beje, trečioji „Nepriklausomybės diena“ – visiškas mėšlas...
Paulius plekštelėjo jai per petį, aiškiai neketindamas veltis į diskusijas.
- Po septynių minučių nukopijuos. Ne, po penkių... Dabar jau po devynių... Kiek tu čia prirašei?
- Trisdešimt aštuonias valandas.
- Neblogai.
- Susikaupk, Jūrate, man reikia rezultatų!
- Kopijavimo metu meditacija nepadės. Tai automatinis procesas, priklausantis nuo...
- Taip žinau, nuo baisių žodžių, kuriuos netrukus ištarsi. Mažiau kalbų!
Ji įsižeidusi nutilo ir sunėrė ant krūtinės rankas. Keturios minutės... Ne, dabar jau penkios. Paulius mintyse prakeikė programuotojus, kurie šitaip sukūrė kopijavimo programą, per šimtmetį nepasikeitusią nė per kodo eilutę. Kaip rodė pievas tada, taip rodo ir dabar. Mintyse vis tiek tenka vesti rodomų reikšmių vidurkį.
- Man atrodo, pakaks ir šešiasdešimties procentų...- jis siektelėjo operacijos nutraukimo klavišo.
- Neliesk!- moteriški nagai sušėrė per jo vyriškus nagus.- Negalima!
- Betgi...- vėl bandė pasiekti jis.
- Klausyk, urvini sukruštas!..- ji pasisuko į jį su visa kėde.- Čia mano darbo vieta ir aš geriau žinau, aišku?! O gal nori viską pradėti kopijuoti iš pradžių?!

Paulius dar nebuvo matęs jos tokios supykusios. Jis nutaisė nugalėto miną ir paklusniai atsitraukė, užleisdamas damai kelią. Urviniai visada buvo mandagūs – jie pirmiau leisdavo į urvą įeiti damoms. O jeigu urve jų nesudraskydavo plėšrus žvėris, tuomet ir patys užeidavo. Taip, mandagumas aukščiau visko.
- Atleisk, bet man nepatinka, kai kas nors liečia mano klaviatūrą...- po minutės pasakė ji. Paulius tik draugiškai kriuktelėjo. Pykti jis ilgai nemokėjo.
- Na štai, viskas. Atidarau.
Jos garso aparatūra iškosėjo seriją trumpų traškesių, kokių Paulius jau buvo prisiklausęs į valias.
- Gali pagreitinti dešimt kartų?
- Greitinsiu palaipsniui kad nepraleistume ko nors svarbaus. Štai dvigubas greitis.
Traškesiai šiek tiek paaukštėjo, dažnumas padidėjo.
- Keturi kartai.
Vis tiek nieko suprantamo.
- Šeši kartai.
Tarpai tarp traškesių vis dar buvo per dideli.
- Aštuoni... Velniai nematė – dvylika kartų!
Gaudesiai jau ne gaudesiai, o kažkoks kosėjimas, tuo tarpu traškesiai baigia susilieti į vientisą triukšmą. Paulius čiupo kalkuliatorių ir nubėgo prie prietaiso, kuris rodė vis didėjančius skaičius. Pažvelgęs į pradinę ir galutinę reikšmes, jis atliko elementarų dalybos veiksmą.
- Jūrate, pagreitink lygiai šešiasdešimt aštuonis kartus!
- Mano kompas tiek neapžios.- Suabejojo ji.- Per didelis duomenų srautas. Turiu pertvarkyti visą garso įrašą.
- Ar ilgai?
- Nežinau...
Jos klaviatūra tarkštelėjo du kartus, tada ji čiupo „pelę“. Paulius vėl mintyse nusistebėjo, kaip idiotiškai filmuose atrodo hakeriai, be perstojo spaudantys savo mygtukines, kai didesnę darbo dalį užima būtent „pelės“ vairavimas. Kartos keičiasi, o hakeriai filmuose vis dar nepripažįsta „pelių“. Kažkokie regresuojantys jie ten, Holivude...
- Penkiolika sekundžių. Aš pagarsinsiu, kad geriau girdėtume. Tačiau turiu perspėti – iš tavo trisdešimties valandų beliko vos pusės valandos ilgio garso įrašas.
- Nesvarbu, aš noriu jį išgirsti.
- Po velnių, aš irgi... Leidžiu!
Staiga visi, kas buvo netoliese, įskaitant ir Jūratę su Pauliumi, krūptelėjo ir atsisuko į merginos kompiuterį, nes garso aparatūra staiga išspjovė pratisą, žvėrišką, kupiną neapsakomo skausmo klyksmą. Kas keisčiausia, tai nebuvo šiaip sugeneruotas cypimas – tai buvo pats natūraliausias žmogaus balsas! Ir jis buvo vyriškas. Anomalija visą laiką transliavo skausmo kupiną agoniją, tik ji buvo taip sulėtinta, kad niekas jos nesugebėjo suprasti. Reikėjo savo kailiu patirti nežinia ką, kad sugebėtum šitaip žviegti, negailėdamas balso stygų.
- Išjunk!- staiga suriko Paulius. Išbalusi Jūratė tuoj pat įvykdė jo prašymą, tikėdamasi išvengti tokios simfonijos klausymosi, tačiau Paulius ne apie tai galvojo. Jis prisiminė tachionų reikšmes. Jos artėjo prie kažkokio maksimumo ir fizikos genijus jau numanė, kokia to maksimumo reikšmė. Jis įjungė savo nutildytą įrangą, kuri transliavo tiesioginį signalą iš anomalijos.
Vėl pasigirdus tam pačiam klyksmui, hakerė neišlaikė ir apalpo. Paulius klausėsi, sutelkęs visą savo mokslininko susidomėjimą. Staiga persisvėrė per kopijavimo aparatą ir paspaudė telefone greitojo iškvietimo mygtuką.
- Klau...
- Kur Matūza?!- nutraukė jis suklususį naujokėlį, kurį taip pat pasiekė klyksmas iš jo aparatūros. Paulius prisuko garsą.- Greičiau, kad tave kur velniai!
- Aš negaliu jo pakviesti. Eksperimentas jau pradėtas. Gal jam ką nors perduoti?
- O tu šventas jauti...- Paulius pasitrynė delnu kaktą.- Poterius moki?
- Kąąą?
- Ar tiki Dievą, po velniais?!- Paulius jau siekė išjungimo klavišo.- Jeigu taip, tai eik melstis!

Balsą jis pažino. Klykė ne kas kitas – pats Matūza. Jo gerklė, jo gargaliavimas, jo eksperimentas. Ir tachionai, atkeliavę iš anomalijos atbuline tvarka, artėjantys prie dabartinio laiko taško.

Garsas pasikeitė. Paulius pagarsino, kad galėtų girdėti. Klyksmas nuslopo staiga, užleisdamas vietą nesuprantamam burbuliavimui. Panašu šį kinų „ha čiai van čiau“, tik kažkodėl nukirstos žodžių pabaigos, ne pradžios. Paulius paėmė nuo savo stalo skaitmeninį diktofoną ir įjungė. Išklausė nesuprantamus žodžius, po kurių sekė visiška tyla. Vaizdas iš ekranų dingo, tik baltas sniegelis ten pasirodė. Tai reiškė, kad anomalija išnyko. Tačiau būtent to Paulius ir tikėjosi. Jis sustabdė diktofoną ir paleido įrašą groti atbuline tvarka.

- Užlipau ant aktyvuoto erdvės turbuliatoriaus,- sugergždė Matūzos balsas.- Dabar du tūkstančiai septyniasdešimtieji, birželio ketvirta, penkiolika nulis nulis...
Paulius pažvelgė į laikrodį. Buvo po penkioliktos viena minutė.
- Visi generatoriai tinkamai veikia, mano prietaisai tvarkingi. Skafandras nepažeistas. Po dvidešimties sekundžių erdvė suplonės iki maksimumo. Aš žengsiu vieną svarbų žingsnį ir nufilmuosiu viską iš vidaus. Atsarginė kamera veikia, abi tarperdvinės antenos transliuoja visu pajėgumu, be sutrikimų.
Vienuolika.
Dešimt.
Devynios.
Aštuonios.
Sep...
...

Apreiškimas

Kartą, bevaikštant kaimo keliais, man apsireiškė keista žmogysta.
- Tikėk manimi! – Įsakė man. Balsu, kuriame nebuvo vietos abejonėms.
- Atsiprašau?.. – sutrikau.
- Sakau, tikėk manimi!
Apsidairiau. Tuščia aplink – nei bažnyčios, nei šventyklos. Net aukų kalnelio – ir to nėra.
- K...kodėl? – bandau sužinoti priežastis.
- Argi tai ne savaime aišku? – susierzina žmogysta, o paskui vėl ryžtingu balsu rikteli savo įsakymą.
- Jūs dievas? – klausiu toli gražu ne pačiu nuolankiausiu balsu.
- Jeigu taip sakai, - pakraipo galvą keistuolis, - tai ar dabar tikėsi manimi?
- O kas tau iš to? – stebiuosi.
- Nu tu ir žydas... Klausinėji, lyg neaišku būtų. Argi nežinai, kad tikėjimas – didžiausia jėga pasaulyje?
- Ne...
- Dabar žinai! – taria iš aukšto. – Tikėk manimi!
- Man… man reikia į susitikimą, aš jau vėluoju...

- Tikintys nevėluoja! Jie turi visą visatos laiką! Tikėk manimi ir tu niekur nevėluosi!
- Gerai, tiek to. Tikiu. Viso gero...
- Palauk! – sustabdo mane keistai nudžiugęs. – Eime.
- Kur???
- Tikintys seka paskui savo ganytoją, argi neaišku? Eime, atvesime ir kitus į tikėjimą.
- O ar negaliu aš tavimi tikėti iš toliau? – klausiu. – Tarkime, aš būsiu savo namuose, dirbsiu savo darbą ir tikėsiu tikėsiu...
- Eretikas! Taip negalima. Turi sekti paskui mane. Eime, čia netoli...

Tas „netoli“ – tai kalkėmis balintas „kabakas“, nuo kurio degtine smirdi per šimtą žingsnių.
- Čia??? – negaliu patikėti.
- Viduje mūsų laukia dar netikinčios avelės. Jas reikia išganyti ir išvalyti švęstu vandeniu. Bėda ta, kad švęsto vandens šaltinį užspaudęs laiko Petreikis, kad jį kur sutrauktų. Bet mes jį ekskomunikuosime ir pašalinsime. Gana jam ant šaltinio sėdėti ir iš šventos Trejybės tyčiotis. Mes jį į skaistyklą nusiųsime! O tada išsivalysime švęstu vandeniu... Ei, kur eini???

Einu toli, stengdamasis girdėti gamtos garsus ir matyti tik siaurus takus. Taip viskas natūralu ir aišku, kai žmonių nėra...

Bomba nedievui

TRRRAAAACHHHHH!
Jeigu kosmose galėtų sklisti garsas, tai būtų nuskambėję labai panašiai, kai erdvėlaivis visu greičiu įsirėžė į planetos atmosferą. Tačiau garsas nusklido tik paviršutiniais stratosferos sluoksniais, vargiai bepasiekdamas žemesniuosius. Jeigu kokie nors sensoriai ir užfiksavo įsibrovėlį, greičiausiai palaikė jį metalo prisodrintu meteoru. Joks normalus kosminis svečias neatlaikytų tokio smūgio, juolab temperatūrų.
Tačiau erdvėlaivis net nesušilo. Jo veidrodinis korpusas išliko toks pat vėsus ir nepalaužtas, lyg saugomas magiško skydo. Tik oras per pagarbų atstumą kibirkščiavo, virsdamas plazmos srautu, tekančiu turbulencinėmis srovėmis į erdvėlaivio paskuigalį. Tik šis efektas ir apgavo visus, kas bent akies krašteliu išvydo nelauktą svečią, besiprašantį paranojiškų raketų desertui.

- Mišeli, matei? Palydovas PD – 41 kažką pastebėjo...
- Kurioj vietoj tas keturiasdešimt pirmasis?
- Virš Europos, ties Vokietija.
Mišelis žvilgtelį į monitorių, tada piktai spjauna sudaužtinio trupinius kolegai į ausį:
- Radai ko šokinėti! Meteoritas, ne didesnis kaip penkiolikos metrų. Jeigu ir nesudegs, liks iš jo futbolo kamuolys. O tu ką pagalvojai?
- Nieko...
- Na sakyk, aš nesijuoksiu. Rimtai.
- Tik labai gaila, kad „Planet Defense“ neturi jokių vaizdo stebėjimo sistemų. Taip būtų gerai pamatyti savo

akimis. O jeigu... ateiviai?
- Uhu... – Mišelis krimsteli sudaužtinio kamputį, - dabar paklausyk, išminčiau... Ateiviai į Europą nesileidžia, supratai? Juolab į Vokietiją. Tik į Ameriką, į Nevadą arba virš Niujorko pakimba ir šaudo į juos iš penkių kilometrų aukščio, kapiš? Tu filmų nežiūri?
- Sakei nesijuoksi, prancūzo gabale! – pyksta jaunesnysis kolega.
Iš judviejų pokalbio jau krizena kiek toliau susėdę kolegos.
- Gerai, atleisk, - mirksi Mišelis, bandydamas atkąsti savo sudaužtinį gana keistu kampu. – Atleisk. Man turbūt labai sarkastiškai pavyko. Sarkazmas sužlugdys mūsų santykius, suprantu. Pabandykime iš naujo, mano brangus Žo. Ką tu darytum, jeigu tai būtų ateiviai?
- Na... aš...
- Kur, sakei jie leidžiasi?
- Vokietija...
- Ne, jie tik pataikė į atmosferą ties Vokietija. Ar žinai smūgio kampą?
- Tu vėl juoksies! Iš tavo kramtymo lengva suprasti.
- Žo, tu tiek daug iš anksto sprendi, kad tikrieji atsakymai lieka kažkur pas Skali ir Malderį. Anapus. Tai ar žinai kampą?
- Ne. Nemačiau, iš kur tas meteoritas atlėkė...
- Taigi, jis gali nukristi ne tik Vokietijoje, bet ir kažkur pas jos kaimynus, įskaitant ir mus, ar ne?
- Tu sakai, tu žinai.
- Žo, tavo žydo atsargumas mane piktina.
- Gali, kad tave kur velniai! Žinau, kad gali. Ir jeigu jis nukris ne mūsų teritorijoje, mums bus tas pats, ateiviai ten, ar futbolo kamuolys!
- Genijus... – murma Mišelis, pagaliau netekęs galimybės pasilinksminti monotoniško darbo metu. – Tik išvadas galėjai tyliai pasidaryti, prieš pradėdamas klausinėti...

Debesų masyvas, atpūstas nuo Atlanto vakarų vėjų, savo didžiausiu plotu padengė Europos vakarus, šiek tiek apatiniu kampeliu užklojo Strasbūrą, viršutiniu – Gdansko miestą, ties rotuše. Pusė Vokietijos atsidūrė prietemoje.
Tuo tarpu Austrijoje nuo žolės tebekilo ryto rasa...

Grac-Ragnice kaip tik išaušo dar vienas gražus rytas. Kalvose vaiskiai spindėjo rūko užuolaidos, batai drėko lašais apkibusioje žolėje, tačiau Ignui tas mažai rūpėjo.
Šįryt pajuto nenumaldomą norą patraukti toliau nuo žmonių, į mažiau gyvenamą teritoriją. Kodėl – Ignas to nesvarstė. Tiesiog vykdė.
Kantriai kopė į kalvą, kurios viršuje žėlė sidabrinių eglių giraitė. Mėgo mankštą, ypač tokiais ankstyvais rytais. Žmonių nemėgo – iš dalies dėl to, kad šie viską norėjo žinoti ir viską užregistruot, lyg ta informacija būtų mirtinai svarbi. Iškeliaudavo į kitą šalį – jį registruodavo migracijoje. Gaudavo vizą – ir vėl kontrolė. Tiesa, ne visur ir visada. Kartais šalies muitininkams jis nerūpėdavo, kartais keliaudavo kitais būdais, nereikalaujančiais bilietų.
Tais kitais atvejais reikėdavo duoti pluoštą banknotų ir vežėjai užmerkdavo akis. Kartais tai būdavo krovinių gabentojai, retsykiais – kontrabandininkai, ar narkotikų prekeiviai.
Ignui patiko nuotykiai. Patiko tokių atskalūnų mastymo stilius, jų kompanija, net jeigu jų veikla atrodė nelegali, ar net kai kam mirtina. Teisingumas Ignui nerūpėjo. Teisingumas buvo žmonių ir jų išgalvotų dievų privilegija.
Tačiau, kai situacija imdavo grėsti jo moralei, jo dvasinei ramybei, Ignas tais retais atvejais įsikišdavo. Ir tuoj pat pradingdavo kaip į vandenį, kol nurimdavo kalbos. Pasaulis vis dar buvo didelis, o didžiausia jo dalis slypėjo po žeme. Vietų pasislėpti galima buvo iškasti daugybę.

Sugrumėjus griaustiniui, jis pažvelgė į giedrą dangų.
Pasidabinęs mirgančiu plazmos šleifu, tiesiai į jį leidosi didžiulis žėrintis daiktas. Būtų palaikęs meteoru, jeigu per savo gyvenimą nebūtų šių prisižiūrėjęs iki valios.
Šitas neturėjo ilgos, juodos uodegos, kuri susidaro degant uolienai ir metalams. Jo uodega – vien įkaitęs oras ir elektros išlydžiai. Ir nematomas skydas, saugantis ne vien nuo atmosferos, tačiau ir keistai veikiantis aplink tvyrančią energiją – kad ši nesugalvotų išsikraipyti ir nepažeistų jokių pusiausvyrų. Sumaniai sugalvota...
Kosminis laivas, ne kitaip.

Ignas pažvelgė į žemę. Mąsliai patyrinėjo samanas po kojomis. Suprato, kad daikto greitis gerokai viršija visas įmanomas ribas – nuo smūgio seisminės bangos sklis iki kitos planetos pusės, sukeldamos šešiabalius žemės drebėjimus.
Ir nesvarbu dydis – beveik šviesos greičiu paleistas pusės metro skersmens rutulys padarytų dar daugiau, jeigu be nuostolių pasiektų planetos paviršių. Šio greitis buvo daug mažesnis, bet masė...
- Ką jūs ten įkišote, vyručiai? – sumurmėjo Ignas, susidraugaudamas su kalva, ir jos gelmėmis. – Kamikadzę? Tai bent dėkui...
Jis kilstelėjo dešinę ranką – ne tam, kad reikėtų, o kad palydėtų savo veiksmus, atliekamus mintimis.
Kalva be garso prasiskyrė, išspjaudama į orą kelis tūkstančius tonų pilkšvos kalnų uolienos. Dar tebeskriedama oru, uola ėmė težti ir keisti formą. Ji šiek tiek sumažėjo – kad įgautų dar didesnį kietumą. Tada ji išnyko, įlėkusi į erdvės kirmgraužą , kurios kitas, ką tik sukurtas galas ištikimai sekė krentantį kosminį laivą.
Uola išniro įgavusi galutinę – milžiniško toro formą. Kaip kokia plėšri žuvis ji apgaubė įsibrovėlį, abu galai aklinai susilydė ir tada Ignas liepė liautis kritus. Negalėjo to iškart liepti svetimam laivui, tačiau galėjo valdyti SAVO uolą, įkalinusią įsibrovėlį. Dabar baigtį galėjo lemti tik galingesniojo norai.
Ignas juto turbuliuojančią jėgą – lyg neapsisprendusio žmogaus, ar tokio, kuris savyje sukaupė daugelio jėgas. Kad ir kaip ten būtų, jo priešininkas turėjo daugiau, nei galėjo suvaldyti. Galima sakyti, tai nepatyrusio naujoko prakeiksmas. Joks vyresnysis nedrįstų daryti tokio eksperimento. Juk visada gali nepasisekti.

Uola pakibo ore per du metrus nuo žemės paviršiaus. Akimirkai žemyn spaudžianti jėga išaugo dešimteriopai, tačiau Ignas tik šyptelėjo puse lūpų. Jo priešininkas greičiausiai visai žalias, jeigu bando tokias primityvias „rankų lenkimo“ rungtis. Greitai jis išnaudos savo rezervus, o tada nutiks kaip visada – turės išlipti ir susidurti su juo akis į akį.
Keistasis apsauginis skydas pasirodė beesąs ne itin sumaniai suraizgytų taisyklių kokteilis, nusakantis, kaip turi elgtis susidūrę su kosminiu laivu objektai.
- Jūs ką, pradėjote į savo gretas imti hakerius? – nusistebėjo Ignas, praardydamas kokono kraštą. Netekęs kelių gijų, šis kaipmat suiro, uolos viduje dusliai subildėjo, sutratėjo – kosminis laivas nukrito.

Uola palietė žemę, labai meiliai atsigulė, kartu paguldydama ir laivą. O tada išsiskaidė į mažus akmenukus, kurie sulindo į plyšį kalvoje. Kalva užsivėrė, išdygo kelios eglutės ir kaipmat sumezgė po kelis kankorėžius. Ignas laukė, kol jo priešininkas išlįs iš laivo. Netekęs visų apsaugų, jis dabar galėjo tik pulti.

Ir puolė. Išsiteleportavo kiaurai šarvą, iškėlė rankas ir paleido į darbą beveik visas jėgas, kiek jų buvo prikištas.
Pirma aplinkui užvirė žemė, sudegindama tas kelias eglutes su visais kankorėžiais. Oras taip įkaito, kad kvėpuoti praktiškai galėjai gryna plazma. Negana to – dėl temperatūrų skirtumo viskas aplink kaipmat įsielektrino, blykstelėjo galingos iškrovos. Paskui blykstelėjo dar didesnės – puolantysis įsismagino, jį apėmė naikinimo azartas. Jis turėjo begales energijos ir neturėjo jos kur kišti. Štai ir sukišo į nedidelį plotelį ant kalvos, netoli Grac-Ragnico, Austrijoje. Užvirė tokį pragarą, prieš kurį turėjo nublankti teorinis pragaras krikščionių mitologijoje.
Ignas ramiai atsisėdo ant burbuliuojančios žemės, stebėdamas išsišokimą ir rūpindamasis, kad jauniklio

šėliojimai nepakenktų miškui už kelių šimtų metrų. Įkaitusį orą jis stengėsi išteleportuoti į viršutinius atmosferos sluoksnius, tuo tarpu įvykio vieton grąžindamas oro trūkumą iš pietų ašigalio. Įsielektrinusį orą iškrovinėjo sukūręs papildomą potencialų skirtumą žemėje, prieš tai kruopščiai iš vietos pašalinęs niekuo dėtus vabaliukus ir samanas.
- Gal jau baigsi? – paklausė, kaip tarp judviejų veiksmų įsigalėjo tam tikra pusiausvyra, kurios joks padorus žmogus greičiausiai nesuprastų.

Audra ir ugnikalnio išsiveržimas liovėsi. Ignas priekaištingai nužvelgė vienuolio abitu aprengtą jaunuolį, kurio akyse vis dar spindėjo azartiškos naikintojo ugnelės.
- Neeikvok jėgų, tu jų turi per mažai, - pasakė Ignas, kildamas nuo žemės.
- O tu savo vis dar bailiai slepi, - atšovė jaunuolis, narsiai kilstelėdamas smakrą. – Kiek ten turi sukaupęs, Ignai? Visatai sunaikinti pakaktų?
- Nevaidink narsaus, tau nuolankumas labiau prie snukučio tinka, - suniurzgė Ignas, gydydamas sužalotą žemę. – Verčiau mokytumeis, užuot dovanotas jėgas švaistęs.
- Aš jas pats sukaupiau!
- Ar ne?.. Tavo mokytojai saviškes po šimtą metų rankiojo – po kruopelę. O tu, didvyris, šitiek per dieną surinkai?
- Koks tavo reikalas?
- Žinoma, jokio, - gūžtelėjo pečiais. – Gali ten turėti kiek nori, bet senutėje Žemėje prašom jas apriboti iki savo kiauto. Čia aš netvarkos nepakęsiu. Tu, beje, irgi iš čia kilęs, tad gerbk savo šaknis.
- Aš kilęs iš Oriono!
- Tai tau pasisekė...
Eglutės vėl subrandino naujus kankorėžius.
- Kokios naujienos Orione? – po trumpos pauzės pasidomėjo Ignas.
- Nuvyk ten ir pats pamatysi.
- Nenoriu, - Ignas nusivalė kelnes ir vienu mostu sunaikino jaunuolio kosminį laivą.
- Ėėėė!..
- O čia kad nacionalinio saugumo elementai mažiau nosį kaišiotų, - burbtelėjo ir patraukė žemyn, ketindamas grįžti į miestelį. – Eime, didvyri.
- Va dėl to! – sukriokė „vienuolis“, blaškydamasis po tuščią pievelę. – Dėl to tavęs ir nekenčia, asile tu! Vaidini kažkokį kietą, savo jėgas nuo visų slepi, atsisakai atvykti į Orioną ir tapti vienu iš dievų. Galvoji esąs aukščiau mūsų įstatymų...
- Čia tu taip galvoji, - lyg kirviu nukirto Ignas. – Einam, kava pavaišinsiu.
- O čia kavos yra?! – staiga sukluso jaunuolis. – Aš apie ją skaičiau...
- Dabar galėsi ir paragauti.
Jiedu leidosi nuo kalno. Ignas laikė rankas kišenėse, patyliukais švilpaudamas „Under my umbrella“. Jaunuolis, prilaikydamas rankomis savo abito klostes, šokinėjo per akmenis, vis dar stengdamasis pajusti, ar iš tiesų šio atskalūno jėgos tokios didelės ir nepamatuojamos, kaip Orione kalbama. Tačiau nieko nepajuto.

- Aš ne itin nusimanau apie kavą, tačiau čia ją verda padorią, - Ignas šyptelėjo šeimininkei, kuri išėjo iš pastato aptarnauti lauke susėdusių dviejų vyrų. Anksti ryte žmonių beveik nebuvo, tad ir kalbėti galėjo apie ką tinkami. Tuo labiau, kad jaunuolis gerokai pagerbė Igną, išmokdamas lietuviškai.
- Čia gražūs namai, - pastebėjo Ignas, parodydamas į pastatus už savęs, virš kurių melsvai spindėjo kalnų viršūnės. – Ramu, žmonės draugiški. Neklausinėja kvailų dalykų ir vagių beveik nėra. Rami vieta leisti dieneles.
- O iš tiesų kaip? – paklausė jaunuolis.
Ignas kurį laiką smalsiai stebėjo šio veidą.
- Kuo tu vardu?

- Ar ne greičiau nuskaityti mintis? – nusistebėjo šis.
- Gal ir greičiau, tačiau tuomet prarasčiau dalį susipažinimo žavesio. Tuo man paprasti žmonės ir patinka – jie susitinka ir klausia: „kuo tu vardu?“. Tai jau ritualas. O ritualai kartais būna tokie malonūs, ypač kai jaunystėje jų vengiau.
- Rudis.
- Čia toks vardas? Nepyksti ant savo motinos?
- Orione dabar leidžia patiems vardus susigalvoti. Aš pasivadinau Rudžiu.
- Gerai, Rudi. Grįžkime prie pirmo klausimo. Pasakyk man, kodėl aš, tau atrodydamas visagaliu, turėčiau meluoti dėl savo pomėgių ir poelgių? Koks tikslas man meluoti? Jei sakau, kad noriu čia ramiai gyventi, aš taip iš tiesų manau.
- Mokytojas man sako, kad tu ketini padaryti kažką labai bloga, kai sukaupsi pakankamai jėgų.
- Kas tavo mokytojas?
- Moretis.
- Kilimo iš Pietų Afrikos Respublikos?
- Iš Oriono!
- Palauk, tu nesupratai. Daugiau nei pusė Oriono kilę iš Žemės. Kažkuriuo gyvenimo tarpsniu jie suvokė savo ryšį su Visata ir taip tapo... dievais, kaip kad sako. O tada jau Orionas ir visa kita. Tai kuris ten Moretis?
- Tas pats, iš PAR.
- Uhu... – Ignas palingavo galvą. – Kažkada buvome draugai. Tada Moretis susipažino su šamanu Uboja, nuo tada kartu su juo šlaistosi. Ar Uboja dar gyvas?
- Jis mūsų vienuolyno vyresnysis.
- Ar jis irgi prisidėjo prie šio tavo atvykimo?
Rudis skersai pašnairavo.
- Nesakysiu tau daugiau nė žodžio. Jeigu nori, laužkis į mano smegenis, jei pajėgsi.
- Nenori – nesakyk, - gūžtelėjo pečiais Ignas. – Man jūs ir taip nusibodote iki gyvo kaulo. Jeigu iš kur nors ateina nemalonumai, tai pirma iš Oriono. Kaip susitriedę veržiatės į savo gimtinę, bet ne gyventi, o su manimi kariauti. Gėlytes augintumėt...
- O kodėl tu nenori atsiverti Orionui? Parodyk savo jėgas, įsileisk mūsų lyderius. Jie pamatys tave ir galėsi toliau sau čia sėdėti, Ignai!
- Nėra jokių jėgų manyje! – staiga supyko Ignas. – Įsikalkit į savo kvailas galvas ir tegu jums tai lieka kaip postulatas. Nėr jėgų!
- O va čia tu jau gudrauji.
- Neerzink manęs, Rudi. Prieš penkiasdešimt metų Moretis klausinėjo to paties kas antrą dieną, kol pasislėpiau nuo jo. Paskui Uboja prisvilo su tuo pačiu klausimu, kasdien į varžybas kvietė. O jeigu tu prisvilsi, aš galiu ir neištverti. Man kantrybė ne begalinė.
Rudis įdėmiai žiūrėjo į Igną, nė neketindamas atstoti.
- Ar jauti nors lašą tų jėgų manyje? – atsiduso Ignas.
- Ne daugiau, nei paprastame žmoguje, - prisipažino Rudis. – Tu moki jas paslėpti, tai akivaizdu.
- O ar tau, genijau, nešovė mintis, kad jeigu jėgų nesimato, tai jų iš tiesų nėra?
- Betgi tu vienas iš mūsų...
- Bet be jėgų, kurias jūs kaupiate. Aš jų nekaupiu, aišku? Nenoriu. Nereikia. Nematau prasmės.
- Netikiu, - nusijuokė Rudis. – Protu nesuvokiama. Atlaikei mano puolimą be jėgų? Koks tu dievas?
- Aš ne dievas.
- Gerai, tada būk nedievas...
- Gerk kavą ir patylėk, kad tave kur šunys!
Šeimininkė maloniai nusišypsojo, padėdama du garuojančius puodelius ir indą su pyragėliais.

- Kokio velnio Orionas tave į kosminį laivą įkišo? – piktai paklausė Ignas. – Juk ne tam, kad į planetą įsirėžtum?

- Kol jie nežino, ką slepi, tol esi labai pavojingas, Ignai. Štai ir bando tave visokiais būdais. Aš esu tik įrankis. Prifarširuotas energijos tiek, kad užtektų Saulės sistemą dulkėmis paleisti.
- Matau, - prisipažino nedievas. – Maniau, pats Uboja atlėkė pasiginčyti.
- Pasakyk savo paslaptį, - palinko kiek arčiau Rudis. – Nagi, Ignai. Juk Orionas visai nedaug nori. Atidenk savo maskuotės uždangą.
Ignas gurkštelėjo ir nusišypsojo, staiga pamiršęs savo pyktį.
- Prisimenu, Rudi, kaip pirmosiomis dienomis džiūgavau atradęs savo sugebėjimą pajusti tikrą Visatos sandarą. Kiek buvo džiaugsmo. Nesibaigiantys turtai, gražios merginos, lengvas gyvenimas. Vėliau staiga supratau, kad nesu vienintelis toks. Mane surado Moretis. Vėliau – Uboja. Viskas buvo labai gražu, kol vieną dieną Moretis ėmė pavydžiai klausinėti, kaip man taip lengvai pavyksta manipuliuoti tokiais milžiniškais energijos kiekiais, kokius jam pavyksta sukaupti per kelis metus. Būčiau jam mielai paaiškinęs, tačiau mačiau, koks žmogus tas Moretis. Jis nemėgo Ubojos už tai, kad šis turėjo daugiau. Vėliau ėmė nemėgti manęs, kad man lengvai sekasi. Jis, seniau atradęs paslaptį, tiek nesugeba – kur tai matyta! Bet taip buvo. Bėda ta, kad Moretis desperatiškai troško būti GALINGIAUSIU. Manau, tokiems iš viso negalima duoti tokių žinių. Štai kodėl aš patylėjau.
Jis vėl gurkštelėjo.
- Tada Moretis visai pašėlo. Negalėdamas manęs pranokti, susuko galvą Ubojai. Jiedu surinko visus kitus, panašius į juos ir sukūrė planetą, kurią vadina Orionu. Kai tik Žemėje užgimsta naujas „dievas“, jie stengiasi pasikviesti jį į Orioną, lyg į kokį išrinktųjų Olimpą. Moretis – dvasinis lyderis, Ubojos dešinioji ranka... Praplauna naujokams smegenėles, atseit šie teesą buvusių galingų dievų nuotrupos, kad didžiausios galios jiems neregėti. Tau irgi tą patį sakė, ar ne, Rudi?
Rudis prikando lūpą. Kava jam patiko. O Igno pasakojimas vertė abejoti, nors ir supurtė kažką giliai viduje.
- Ar ir tave vadino dievų nuotrupa? – pakartojo Ignas.
- Koks tau skirtumas? – piktokai atrėžė.
- Man tai jokio, o va tu turėtum geriau pasijusti žinodamas, kad nesi tik nuotrupa. Kad viskas nuo tavęs priklauso.
Rudis nieko neatsakė, tad Ignas vėl ramiai gurkštelėjo.
- Jeigu mano sugebėjimai padarytų juos dešimteriopai ar net šimteriopai galingesnius, kaip manai, Rudi, ar jie leistų tau pasinaudoti tomis žiniomis? Ar leistų tą pačią žinią, gautą iš manęs, pakartoti visiems kitiems? O gal užmuštų tave ir patys suvartotų tai, ką gavo? Kad iš dulkelių virstų kažkuo didingesniu?
- Nesistenk, aš tavo pasakomis netikiu.
- Kaip tik tu ir turėtum labiausiai suabejoti, kadangi tavo gyvybę ketino paaukoti, ne kieno nors kito. Mano patarimas tau, vaike – lįsk kuo toliau nuo tų dievų, mesk iš savęs tą brudą, kad taptum nematomas. Jeigu nori, susikurk planetą. Tam užteks to, ką turi. Tada išsituštink iki dugno – tiek fiziškai, tiek energetikai. Pamatysi...
Rudis užsimerkęs gurkšnojo kavą. Regis, jis stengėsi nesiklausyti. Igno žvilgsnis užkliuvo už stalo paviršiaus. Ten ėmė ryškėti raidės.
„Nuskenuok mano protą.“

Nustebęs jis pažvelgė į jaunuolį. Kažkas čia buvo ne taip.
Seniai nelietė svetimo proto. Ateities nežinojimas miklino įgūdžius, o tai buvo svarbiau už nosies kaišymą visur, kur nereikia.
Tačiau Rudžio protą palietė nesunkiai – ir susidūrė su netikėta uždanga.
Rudis čia buvo ne vienas. Plona gija jungė jį su Orionu, kur dar keli smalsūs protai klausėsi jų pokalbio. Kartu jie stengėsi apsaugoti vaikio smegenis nuo įsiskverbimo. Kodėl – šito Ignas kol kas neklausinėjo savęs. Reikėjo atsikratyti trukdančių liudininkų.

Už penkių tūkstančių šviesmečių surado tinkamą žvaigždę. Tada nukopijavo Žemę ir paleido kopiją suktis tokia pačia orbita. Iš savo antrininko atėmė visas žinias apie Visatos ryšį, palinkdamas jam savo atmintį. Rudžio antrininko nekeitė – tuoj jie vėl kalbėsis, lyg niekur nieko. Tada labai atsargiai giją perkėlė į Žemę

Numeris Du.
Oriono stebėtojai pajuto tik trumpą blyksnį, kurio deramai neįvertino.

Rudis atsimerkė.
- Mano galvoje bomba, - pasakė jis. – Pats pažiūrėk.
- Ar labai galinga?
- Nelabai. Tai... kitokia bomba. Skirta labai galingiems dievams naikinti. Bent taip jie sakė.
- Tavo galvoje matau tašką, kuriame supresuota galybė kažkokių keistų junginių. Kas tai?
- Nežinau. Jie tik pasakė, kad nuo jos neapsaugos joks energijos kiekis. Tačiau nesakė, kaip ji veikia. Tik... jie nori sunaikinti tave su visa planeta. Daryk ką nors!
- Malonu, kad bent vienas tiki mano žodžiais, - atsiduso Ignas.
- Tiesą sakant, aš ir tavimi nepatikėjau, - Rudis gurkštelėjo iš puodelio. – Bet kava patiko labai... Nuodėmė būtų neparagauti jos dar kartą.
- Maivykis maivykis... – atsiduso Ignas, kopijuodamas Rudį antrą kartą. Šį sykį pasiuntė jį dar toliau, į negyvenamą asteroidą. – Kaip ta bomba turi suveikti?
- Mane reikia nors truputį sužeisti.

Asteroidas krūptelėjo nuo galingo sprogimo. Ignas stebėjo reakciją iš saugaus nuotolio, mintimis.
Iš pradžių atrodė visai įprastai – tiesiog didelis „bum“. Tačiau po akimirkos prasidėjo tikrasis pragaras. Ėmė dingti materija. Išsprogdintos nuolaužos deformavosi, nyko, lyg koks burtininkas būtų įmetęs asteroidą tarp erdvės kirmgraužų. Laikas akimirksniu pagreitėjo šimtus kartų, išsibarstydamas į atskirus fragmentus, kurie pasiglemžė likusias asteroido dalis. Po akimirkos toje vietoje juodavo kosmoso tuštuma.
- Erdvės ir laiko bomba, - Ignas grįžo į savo kūną. – Moretis kaskart vis gudriau sugalvoja. Tai iš tiesų dievų bomba. Niekas nebesurinktų savęs, išbarstyto po laiką ir kosmosą. Iš Žemės geriausiu atveju liks vieniša uola.
- Daryk ką nors! Senis tą daiktą penkerius metus kūrė, jis tikrai troško tavo galo...
Ignas lėtai pakėlė kavos puodelį ir nugėrė didelį gurkšnį. Iš šono atrodė, kad jam visai neberūpi.
- Prašau...
Dar vienas didelis gurkšnis.
- Aš nenoriu sprogti...
- Ar patylėsi tu?..
Ignas padėjo puodelį ir nusišypsojo.
- Sveikinu. Ką tik pašalinau. Sugadinau penkias tavo kopijas, kol išsiaiškinau, kas ir kaip. Bet dabar tu švarus.
- Ačiū, Ignai. O... gal Orioną gali?...
- Nori savo kerštą mano rankomis daryti?
Rudis prikando liežuvį.
- Orione ne vien Moretis su Uboja. Ten yra ir kitų, kurie nori tiesiog džiaugtis gyvenimu. O va tu, Rudi, tu tai gausi nuo manęs odiniu diržu per sėdynę.
- Už ką???
- Už kavą. Netikės jis dar manimi...

Ignas kilo į kalvą. Anksti ryte šiose vietose pakyla vaiskus rūkas, kuris rytinės saulės spinduliuose atrodo ypač gražiai. Žolė šlapia, tačiau nieko – Ignas stengėsi nedžiovinti savo kojų. Vis dėl to tikrieji pojūčiai teikė sielai didesnę ramybę, nei idealus, savaip tvarkomas pasaulis.
Rudį išsiuntė į kitą planetą, kuo toliau nuo Olimpo. Sukūrė jam namelį prerijose. Atėmė visą energiją, kurios jį pripumpavo Uboja su Morečiu. Dabar vaikis galėjo kaupti ją pats.
Arba galėjo eiti kitu keliu – pastebėti, kad jėgų, kurios verčia atomo elektroną suktis apie branduolį, net

neverta kaupti. Kad daug geriau išmokti pastebėti, kokia neišmatuojama daugybė jos yra po tavo kojomis, žvaigždėse ir ore. Kad geriau susidraugauti su ja ir reikiamu metu pakviesti į pagalbą, tuo tarpu pačiam išliekant lyg tuščias popieriaus lapas.

Evoliucija

Ji atrodė labai paslaptinga. Begarsė, vaikštanti vien pirštų galais. Kai sustingdavo savo įprastoje pozoje prie apskaldyto kelmo, pusiau įrausto į žemę, tapdavo panaši į statulą.
Stebėdavo mane oranžinėmis akimis, netardama nė žodžio. Šiek tiek šypsodavosi, rodydama aštrius dantukus. Tačiau jaučiausi saugus.

--

Tariausi esąs vienišas, atsiskyręs nuo viso pasaulio. Pasistačiau namelį didžiulės girios tankumynuose, kur jokia civilizacija dar neparodė savo snapo. Stačiau kaip mokėjau, iš vietinių medžiagų. Nenorėjau, kad būtų gražus. Turėjo būti šiltas ir jaukus. Ir statytas savo rankomis.
Man patiko ši giria. Šalta, tanki, pilna girgždesių, kojų bei kojyčių trepsėjimo, vėjo stūgavimo aukštų medžių vainikuose. Ji atrodė absoliučiai priešiška, kartu tokia paprasta ir aiški. Ji tapo mano namais.

--

Pabėgau, kai vieną dieną į mano tėvų namus užsuko pagyvenęs vyriškis ir pasiūlė savanoriškai pakeisti reklamos agentą. Netgi pamatavo mano, jauniausio šeimos nario, kaktą. Pasakė, kad pakankamai plati reklamuoti Pepsį. O gal sintetinius „Tubidubi“ guminukus, kurie tuo metu tapo velnioniškai populiarūs. Klausytis jo kalbų tada labai nenorėjau. Buvo šlykštu. Pamenu, tėvas ėmė rėkti, kad savo kaktos teplioti svetimo agento prasimanymais neleisiąs. Jam pakišo popierių su sutartimi tarp dviejų agentūrų. Ten buvo parašyta, kad mes jau parduoti. Ir viskas apie baudas ir terminus už įstatymo nepaisymą ir kaktų nusisavinimą. Žodžiu, mūsų leidimo jiems nelabai ir reikėjo. Visas agento vizitas tebuvo įstatymo numatyta mandagumo akcija „savo klientams“.

Mūsų kaktos, krūtinės ir dalis nugaros mums nepriklausė. Tai buvo spermos bankų nuosavybė. Pastarieji šitą „turtą“ nuomojo, kam netingėjo. Žinoma, pirmiausiai tai buvo reklamos agentūros ir medicininių tyrimų laboratorijos. Būčiau į tai greičiausiai neatkreipęs dėmesio iki pat aštuoniolikos metų, jeigu ne ta popietė su reklamos agentu, pasiruošusiu parduoti mūsų kūnus tatuiruotojams savo tikslais.
Žinoma, gatvėse mačiau daugybę žmonių ištatuiruotomis kaktomis. Pliažuose ta pati minia atrodė dar margesnė. Kiekvienas buvo ištatuiruotas kokia tik nori reklama – pradedant indų plovikliais, baigiant bilietų reklamomis į Kukamandžos (tas buvo be reklamų) koncertus. Be reklamų dar vaikščiojo šalies prezidentas,

jo žmona ir pusė parlamento. Kiti „puošėsi“ kukliai. Apsiribodavo tik garsių firmų, gaminančių naujausias technologijas, logotipais. Arba susimokėdavo astronominę sumą ir išpirkdavo savo kūno dalis iš spermos banko. Įstatymas saugojo tik kūdikių ir vaikų iki 16 metų neliečiamas kaktas ir subinytes. Vėliau ateidavo dviejų metų periodas, kuomet paaugliai galėjo nuspręsti savo nuožiūra – ką ir kiek reklamuoti. Visi kaip užhipnotizuoti rinkosi kino industriją. Tapdavo kino herojais. Retas kuris reklamavo buitinę chemiją...
O vėliau, atšventus aštuonioliktą, ateidavo malonus dėdė su portfeliu ir atkišdavo popieriukus. Arba banko paskola aštuoniasdešimčiai metų (dvidešimt procentų), arba mokėk sumą, už kurią pusę mėnulio pajėgtum nupirkti. Trečia – lengviausia išeitis buvo atkišti kaktą, užpakalį ir krūtinę tatuiruotojui. Ir jokio pasirinkimo. Tą pačią dieną galėjai išeiti iš kabineto reklamuodamas vaistus nuo hemorojaus. Jokių mokesčių, jokių astronominių sumų. Tik reguliariai lankykis pas tą patį tatuiruotoją, keisk reklamas, vykdyk savo prievolę ir gyvenk kaip nori.
Tai buvo marga vaikystė.
Išeini į gatvę – o visi pastatai net mirga nuo visokiausių pranešimų. Kai kurie mirkčioja. Dar kiti automatiškai pasikeičia, vos tik lietus palyja. Metro viduje sėdėdavau ant suolo, reklamuojančio nykstančias grynakraujų juodaodžių gentis. Vaikai švariomis kaktomis ir labai graudžiomis akimis žiūrėjo iš po mano užpakalio viršun. Praskėtęs kojas matydavau kažkokios mažės burną su vos keliais dantukais. Santechnikai vilkėjo darbinius kostiumus, išpaišytus naujų vamzdžių ir sujungimų reklamomis. Mano mėgiamų bandelių pardavėja kas savaitę pražysdavo nauja kramtoškės reklama. Ir jokia kita. Aš ją taip ir vadindavau – „Panelė Kramtoškė“.
Mano anglų kalbos mokytojas turėjo problemą – jo tatuiruota kakta buvo sutinusi. Sakė, jog oda alergiška dažams. Tatuiruotojui tai buvo nė motais. Jis dirbo savo darbą, medicinines problemas palikdamas dermatologams. O šie darbo turėjo penkiais tūkstančiais procentų daugiau, nei per praėjusius du šimtmečius. Pinigų mašina rijo visus ir viską.
Mano draugė, kuriai tuomet buvo tik septyniolika, pasirinko kosmoso programos reklamas. Jos kaktoje nuolat spindėjo žvaigždutės. Tik keisdavosi raketų padėtis ir dydis. Šūkis išlikdavo visuomet tas pats. Viena kartą ją pašaukiau ne vardu, o reklamuojamos firmos pavadinimu. Supyko, vos susitaikiau. Mano problema, jos manymu, buvo ta, kad aš nereklamavau nieko. Mano kūnas buvo vis dar švarus.
Ji svajojo dirbti reklamos agentūroje. Jos tėvas ten dirbo, todėl parūpindavo savo dukteriai gražiai atrodančių reklamėlių. Didelėmis kainomis, kad kuo greičiau ištirpdytų jos skolą.
- Kai man sueis septyniasdešimt metų, - svajojo mergina, - aš paliksiu tik žvaigždes. Argi jos negražios? Sakiau, kad labai gražios. Bet mano balsas turbūt skambėjo ne taip. Aš visai nenorėjau, kad ji ką nors reklamuotų. Ar kad dalyvautų medicininiuose eksperimentuose.

- O tavo nuomonė, jaunasis ponaiti, niekam neįdomi,- pareiškė man agentas, pasikišdamas savo popierius po pažastimi. Jo kaktoje ryškiai švietė vaistų nuo kosulio reklama. – Įstatymai tokie. Jeigu kas nepatinka, skųskis šalies prezidentui. Statyk palapinę prie jo rūmų, gal ko ir pasieksi.

Skųstis, žinoma, aš galėjau. Tik pats prezidentas buvo kažkurio privataus spermos banko nuosavybė, dargi neturintis tiesioginės motinos. Naudos iš jo buvo kaip iš pernykštės brošiūros. Tad prikandau liežuvį.

Tai buvo laikai, kai žmonės labai greitai mokėsi ignoruoti reklamas. Reklamos kontoros vertėsi per galvą, išradinėdamos naujus metodus. Dangus ir žemė jau buvo panaudoti. Dirbami laukai – taip pat. Skrendantys lėktuvais matydavo sistemingai sėtuose laukuose išaugintus firmų logotipus su šūkiais. Tokie buvo finansuojami papildomai. Apie pastatus ir transportą patylėsiu – tai buvo neefektyvus reklamos pagrindas, kurio niekas nebematė. Išmoko ignoruoti. Televizija irgi tapo gūdžia reklamos praeitimi. Prietaisą, blokuojantį bet kokį nepageidaujamą vaizdą, galėjai nusipirkti bet kuriame pogrindiniame turgelyje. Nelegalu, užtat veiksminga.
Pati šlykščiausia vieta, mano nuomone, buvo reklama kompiuterio ekrane. Nesvarbu, ką sugalvotum daryti su savo žaisliuku, lygiai kas valandą bet koks ekrane rodomas vaizdas dingdavo, pasirodydavo dešimties sekundžių reklaminis filmukas. Atsitiktinis, atsiųstas iš interneto. Tam priešnuodis irgi buvo, tačiau dėl šito

galėjai tūptelėti už grotų. Ilgam.
--
Kitą dieną mano kantrybės taurė buvo pripildyta iki viršaus – aš pastebėjau labai nelaimingą savo draugę. Jos kaktoje atsirado bjauri, negyjanti žaizda. Būčiau jos gailėjęs, jeigu ne žodžiai, kuriais man guodėsi. Mergina gailėjosi, kad nebegalės didžiuotis savo naujomis žvaigždėmis...
Tą pačią naktį parašiau jai atsisveikinimo laišką, kuriame pasakiau viską, ką galvojau. Antrą laišką parašiau šalies prezidentui. Trečias buvo skirtas tėvams. Abejoju, ar prezidentui laišką kas nors perdavė. Neketinau laukti ir išgirsti apie tai.
Visgi buvau naivus. Tikėjausi, kad kažkur egzistuoja valstybė, kur lobistai dar nekontroliuoja kiekvieno. Ieškojau pasakų šalies. Tačiau kokia tai buvo kelionė!

Pinigų man užteko tik dviems traukiniams. Jais aš pasiekiau Kinijos pasienį. Toliau mane išlaipino ir pasakė, kad be vizos nieko nebus. Nepakaks netgi sugrįžti atgal. Naktį žliumbiau stotyje, kitą dieną susidėjau su rusų vaikučiais, švarinusiais kišenes. Nieko nepavogiau, užtai mane nutvėrė iš pirmo karto. Uždarė trims paroms, tai turėjau pakankamai laiko atradimams. Vienas iš jų buvo toks – kalėjime kaktų neišpaišo. Nes neapsimoka – niekas į tokius nežiūri. Vienas kalinys man išaiškino, kad kalėjimuose labiau apsimoka tatuiruoti užpakalius. Kai gaidys tave daro, gali tuo pat metu susimąstyti, ar tik jam nereikia naujos kartos skutimosi peiliukų. Galbūt artimieji jam švystels per tvorą...
Kad ir kaip ten būtų iš tiesų, gaidžiai prie manęs nespėjo prisiartinti, tad pasakojimo tikrovėje neteko patikrinti. Išleido greičiau. Paskyrė man apsaugą, įsodino į greitaeigį traukinį ant magnetinių pagalvių ir paleido tais pačiais bėgiais atgal. Ketino mane grąžinti į mano gimtąjį miestą, gatvę ir namą.
Persėdimo metu mane kamavo košmariškos dvejonės – tėvams atsisveikinimo laišką jau buvau parašęs, tad grįžti atrodė būsią visiškai nelogiška. Būti parsiųstam su palyda atrodė dar baisesnis scenarijus. Nusprendžiau sprukti.
Naktį, kai traukinyje mano vienas sargas užmigo, o kitas užsinorėjo į tupyklą (prigrasinęs mane, kad nebandyčiau niekur eiti), aš tylutėliai pakilau, išlupau gaisrininkams skirtą kirvį iš priešgaisrinio skydelio, išėjęs į kitą vagoną iškirtau liuką ir vargais negalais užsiropščiau ant traukinio stogo.
Ką aš galiu pasakyti...
Vieną debilą nuo traukinio nupūtė priešpriešinis, 250 km/h stiprumo vėjas. Su visu kirviu.

Laimei ar nelaimei, nukritau į ledinį kažkokios pelkės vandenį. Tai buvo nepaprasta pelkė – ten augino ryžius. Pasirodo, važiavome pro nacionalinius Rusijos ryžių laukus, kuriuose išsinarinau ranką ir susitrenkiau krūtinę. Skaudėjo labai, bet šį kartą nebeverkiau. Supratau, kad kūkčiojant skauda labiau. Vargais negalais susiradau pamestą kirvį ir pėsčias patraukiau kuo toliau nuo bėgių. Bridau laukais. Dieną temperatūra pakildavo iki 40 laipsnių pagal Celsijų, naktį šiek tiek praaušdavo. Išmokau pasislėpti rubežiuose augančiuose krūmuose, pasidaryti guolį iš žolės. Manau, tokių dalykų miestuose joks septyniolikmetis iki šiol dar nėra išmokęs.
Kelis kartus mačiau horizonte šmėsčiojančius sraigtasparnius. Kažko ieškojo, tačiau arčiau nepriskrido nė vienas.
Aš traukiau nosies tiesumu, sekdamas vieną žvaigždę nakties danguje. Šviesulys man patiko – jis nieko nereklamavo, tiesiog spindėjo ir tiek. Maitinausi tais pačiais ryžiais, nuo kurių po savaitės jau turėjau problemų. Jie buvo neprinokę, galbūt net šiek tiek nuodingi.
Po dvylikos dienų braidžiojimų po nacionalinius laukus, priėjau kažkokią gyvenvietę labai jau keistu pavadinimu – „Vodkočiok“. Ten gyveno labai nedaug žmonių ir visi vertėsi ryžių auginimu. Nepaisydami mano grėsmingai atrodančio kirvio ir šlapių drabužių, jie davė man šiek tiek maisto ir sausą ryžių šieno kaugę nakvynei, nes nė vienas nenorėjo rizikuoti labiau ir įsileisti mane į kurią nors pastogę. Aš juos supratau. Lygiai tiek pat supratau, kad buvimas čia manęs neišgelbės. Artimiausias tatuiruotojas gyveno už dvidešimt penkių kilometrų, o visi, kam virš 18, jau nešiojo po grožybę ant kaktos. Viena pana netgi išsitatuiravo abu skruostus. Ji atslinko į mano lizdą naktį, matyt, trokšdama ekstremalių nuotykių. Paaiškėjo, kad ištatuiruota ji visa – nuo galvos iki kulnų.

O aš tą naktį pirmą kartą permiegojau su mergina. Po visko netgi sugalvojau, kad jeigu ne mano nuotykis, būčiau likęs nekaltas dar mažiausiai trejus metus. Ji nebuvo labai daili, tačiau tikrai buvo patyrusi. Visas profesionalumas atsiskleidė ryte, kai pabudau visiškai vienas, be šieno ir švarko. Laimė, kirvį buvau saugiai prigulęs, tad šį paliko.

Kol vietiniai ėmė busti, aš jau buvau toli. Be švarko, su raudonai dažytu gaisrininkų kirviu. Kelis kilometrus brūžinau keliu, tada pailsėjau kažkokiuose krūmuose ir pabandžiau įkopti į vieną didesnių kalvų. Ketinau apsidairyti ir nustatyti savo būsimą tikslą.
Pasirodė, kad ryžių laukai baigėsi, o prieš mane plytėjo skurdūs laukai ir kalvos. Tik labai toli horizonte juodavo vienišas kalnas. Galbūt apaugęs didžiausiu iki šiol mano matytu mišku. Į tą pusę aš ir patraukiau, nesukdamas sau galvos, kad mano kelias driekiasi ne vieną dešimtį kilometrų. Kelias man nebuvo svarbus. Galėjau plaukte plaukti, jeigu tik būtų buvę kur. Aš nepaprastai džiaugiausi visur regėdamas didžiausius plotus BE REKLAMŲ. Visų medžių visi lapeliai – žali. Jokių parodomųjų receptų. Svarbiausia – tikri. Dangus irgi – be jokių hologramų. Nes niekas čia į jas nežiūrėtų.
Ir svarbiausia – viduje jaučiau tokią ramybę, tarsi turėčiau viską, ko man reikėjo. Kelnes, marškinius, kirvį. Šiuos laukus ir kalną horizonte.

Kalną pasiekiau po dviejų dienų. Batai beveik suplyšo, teko išrasti iš sausų augalų suvytas sakuotas virveles ir jomis susirišti plyšusias vietas. Pėdos degė. Vienoje buvau pritrynęs kelias pūsles. Mieste aš niekada neturėjau pūslių. Daug ko neturėjau...
Miškas iš pradžių pasirodė labai gūdus ir nedraugiškas, tačiau greitai pripratau. Broviausi į kalną, į tankmę. Nuo manęs bėgo daugybė smulkių ir stambesnių kojyčių. Nuo didelių kojų bėgau aš – vienos priklausė nušiurusiam, bet vis dar labai ambicingam lokiui. Kitų savininko nepastebėjau, nes tada buvo naktis, o aš ne iki galo pabudęs. Vėliau pamaniau, kad greičiausiai ten iš viso nieko nebuvo, man tik prisisapnavo.
Lietus miške – šlykštus dalykas. Jis baigiasi, o tau vis dar įkyriai kapsi už apykaklės nuo šakų. Stengiausi džiaugtis tuo, tačiau nelabai pavyko – priminė skysčio indams plauti reklamą. Kapt lašą, kapt du – ir idealiai švaru...
Valgiau viską, ką radau pakeliui, ar ką mačiau kitus kaimynus valgant. Dauguma produktų man tiko, nors nebuvo labai skanu. Keista, tačiau žvėriško alkio nebuvo. Kai kurios žolytės pasirodė labai maistingos, nuo kitų man paleido vidurius. Teko tirti, ką mano skrandis moka virškinti. Įtariu, tokių pamokų dar ir dabar mokyklose nėra. Ir kam tokios? Už visus juos seniai galvojo maisto pramonė. Tai buvo mano evoliucija. Mano vienintelio.

Negaliu prisiminti, kada tiksliai – trečią ar ketvirtą savo klajonių savaitę aš priėjau kalnų upelį. Miškas čia buvo šiek tiek retesnis. Nusprendžiau, kad šioje vietoje bus mano namai.

Nepasakosiu, kiek ilgai ir kaip juos stačiau – šios žinios man pernelyg brangios, kad dalinčiausi su mano gyvenimo būdo ir esybės nevertinančiais reklamžmogiais. Įsikūriau ir stengiausi gyventi tyliai, neišeidamas iš miško ir nenulipdamas nuo kalno. Turėjau čia viską. Jeigu ko ir neturėjau, galėjau išrasti ir pasidaryti. Jeigu negalėjau pasidaryti – vadinasi, man to ir nereikėjo. Laiko turėjau marias, ypač ramiai pagalvoti. O pagalvoti buvo apie ką.
Visų pirma, artinosi žiema. Turėjau kažką daryti su maistu ir šiluma. Šiltuoju metų laiku tai neatrodė didelė problema, tačiau sulaukiau rudens.

Antra – supratau, jog šiame kalne nesu toks jau vienišas.
Tas kitas nebuvo reklamžmogis...

Pirmas susidūrimas su keista būtybe įvyko prie pat upelio, kur aš ietimi žvejojau žuveles, laikiusias save labai vikriomis. Sekėsi man vidutiniškai. Daugiau sužalojau, nei prismeigiau, tad grįžtančiųjų tekdavo laukti gana ilgai.
Kai netyčia pažvelgiau į šalia augusį krūmą, kažkas nenusakomo prikaustė mano žvilgsnį prie jo. Pasivaideno, jog toje vietoje turėtų būti kažkas svetimas, tačiau mačiau tik žolę, žemę ir miško krūmą. Nors atrodė, lyg ten kažkas stovėtų. Pojūtis buvo toks stiprus ir keistas, kad aš pamiršau žuvis ir žengiau žingsnį arčiau.
Ir tada pamačiau ją – atšokančią nuo manęs šviesiaodę merginą oranžinėmis akimis. Tokios neįprastos spalvos akys ir atsiradimas iš niekur mane taip apstulbino, kad sustingau vietoje, nieko daugiau nedarydamas, tik sekdamas ją žvilgsniu.
Ji buvo jauna, šiek tiek aukštesnė už mane. Dailiaveidė. Kakta šviesi, be jokių reklamos pėdsakų. Šiaudų spalvos plaukais, išsitaršiusiais aplink niekuo nepridengtą viršutinę kūno dalį. Ant klubų laikėsi dirželiu perjuostas kelius siekiantis, iš kažkokio plaušo ar žolės pintas sijonėlis. Buvo basa, kaip ir aš.
Prisipažinsiu, iš pradžių kaip koks mulkis dėbsojau į jos krūtinę. Turbūt todėl, kad gyvenime neteko regėti tokios dailios ir iš taip arti. Tatuiruotoji ryžių šiene nesiskaitė – buvo tamsu, kad įžiūrėtum kokius nors papus...
Atsitokėjęs paraudau ir pamėginau nusisukti, tačiau laiku supratau – kvailokai atrodytų. Ji pati nė nebandė slėptis. Žiūrėjo į mane tiriančiu žvilgsniu, šiek tiek palenkusi galvą žemyn, lyg ruoštųsi buliaus puolimui. Dvelkė grėsme.
Kai jos žvilgsnis slystelėjo mano sugautais žuveliokais, ji man akimirką pasirodė labai alkana. Tarsi dvejotų, ko labiau bijoti – alkio, ar manęs.
Leidau jai prieiti prie žuvies, pats atsitraukęs per pagarbų atstumą.
- Imk jas sau, - pasakiau jai, - Aš dar pagausiu.
Viduje jutau nepatogumą. Visada maniau, kad šiame miške esu visai vienas. Laikiau šį užkampį savu. Ir še tau kad nori – pusnuogė pana, norinti mano sugautų žuvų.
Stebėjau, kaip ji atsargiai paėmė vieną žuvį, pritūpdama šalia visų jų. Nemėgino pagriebti kelių ar sprukti su ta vienintele nepadėkojusi. Apuostė savo grobį, ištraukė iš už dirželio kažkokį baltą daikčiuką ir keliais judesiais išskrodė gyvį. Išvertė į išorę, patėkšdama vidurius ant žemės ir suleido dantis į baltą, kruviną mėsą. Regėdamas tokią sceną pašiurpau. Mačiau jos dantis, skrodžiančias kūną. Jie buvo smulkūs, aštrūs, lyg kokio plėšrūno, nemačiusio puodo ar keptuvės. Ji pati sunkiai bepanašėjo į žmogų, sotindamasi tuo žuvelioku. Bent jau tuo momentu buvo tiek susidomėjusi tuo, ką kramto, jog visiškai nebematė, kas vyksta aplink ją. Tuo pačiu ir mano veido - ačiū šio kalno dievams...
Numetusi liekanas, viešnia nusivalė kruviną veidą, kažkaip abejodama pažvelgė į likusias žuvis, tada, lyg prasikaltusi, dėbtelėjo į mane.
- Ar skanu buvo nevirtą valgyti? – paklausiau.
Ji pakreipė galvą, suraukdama antakius. Galvojo apie atsakymą, tačiau nieko nepasakė. Kol kas.
- Kuo tu vardu?
Vėl mąsli tyla. Ji dėbtelėjo į žuvelę, bet greičiausiai jau nusprendė nebevalgyti. Matyt, rūpinosi savo forma.
- Aš vardu Matis, - parodžiau į save. – Ma-tis. Tai toks kvailas vardas. Tikiuosi, supranti mane?
- Aks a-sim al kaya, - staiga pravėrė burną nepažįstamoji, atsistodama. Aštrūs, plėšrūs dantukai blykstelėjo tarp įraudusių lūpų. – Sia guanta sam.
Ir ji pranyko. Lygiai taip pat, kaip ir atsirado. Tik keistu vidiniu pojūčiu žinojau, kad ji tolsta pakrante, kažkaip stebuklingai maskuodamasi nuo viso pasaulio. Ji manęs nesuprato.

Dabar žinojau, kad šiame miške gyvena viena keista būtybė, išoriškai panaši į paprastą merginą nepaprastomis akimis ir dar nepaprastesnėmis valgymo manieromis. Meškos, vilkai ir kiti pavojai nelauktai

pasirodė tokie menki, jog pavakare vos nepadariau klaidos. Laimė, meška manęs nenorėjo, buvo stebuklingai soti.
Stebuklas buvo ir pats viešnios išnykimas. Aš tingėjau ieškoti logiškų, mokslinių priežasčių tokiai jos maskuotei, tad priėmiau patį seniausią ir patogiausią paaiškinimą – tai buvo stebuklas. Man to užteko.
Sapnavau viešnią dvi naktis iš eilės. Graužiančią žuvį ir pasakojančią man anekdotus apie riebiai besikeikiantį jūreivį. Turbūt taip turėjo atrodyti mano košmarai, kurių nesapnavau nuo tos dienos, kai palikau namus.
Jos nemačiau nei kitą, nei dar kitą dieną. Netgi pojūčio, jog kažkas bando prisiartinti, nebuvo. Iš tiesų, kodėl ji turėjo grįžti? Galbūt tiesiog keliavo pro šalį išalkusi ir išvydo mane žuvaujantį. Štai ir pasinaudojo proga.
Tai sugalvojęs, aš nurimau ir vėl ėmiausi savo darbų – išradimų, maisto gamybos bei kamino statymo trobelėje. Ketinau gyventi šiltai, kai kalnas pasidengs sniegu. Laiko buvo likę ne kažin kiek.

Ir vis dėl to paslaptingoji sugrįžo. Išvydau vienądien ją prie kelmo, pusiau įrausto į žemę. Naudojau jį skaldyti šakoms. Iš pradžių mergina buvo nematoma, tačiau aš ją vis tiek mačiau. Pritraukė žvilgsnį, kaip tąsyk, prie upės. Žvelgiau į tuščią vietą, kol ji ryžosi nusimesti savo magišką apsaugą. Maniau, bus apsirengusi, tačiau net dabartiniu rudenišku oru ji vaikščiojo iki pusės nuoga.
- Sveika, Gvinemere, - pasisveikinau, sugalvojęs jai kažkada skaitytą vardą iš pasakų knygų.
- Sia ramos, - atsakė ji ne iš karto, glostydama į kelmą įkirstą kirvį, kuris po šitiek laiko jau prarado raudoną spalvą ir tapo nuobodžiai purvinas.
- Gailiuosi šįkart neprigaudęs žuvies,- skėstelėjau rankomis.
Ji nieko į tai neatsakė. Tik nužvelgė mano drabužius, kurie pamažu evoliucionavo į skudurus. Žinojau, kad netrukus turėsiu juos keisti. Buvau nupynęs iš medžio plaušo audeklą savo būsimam drabužiui ir nepaprastai tuo didžiavausi. Prieš meškas, nes niekas daugiau šiame kalne mano darbo nevertino. Vilkai, jeigu būdavo sotūs, laikydavosi per šūvio nuotolį.
Gvinemerė tylėdama apžiūrėjo mano kiemą, pilną skiedrų ir visokių nuo upės kranto atvilktų akmenų. Smalsiai dirstelėjo pro durų angą į mano žeminukės vidų. Ten buvo tamsoka, tad aš žengiau vidun pirmas, ketindamas pakurti ugnelę. Šitą irgi išmokau padaryti be žiebtuvėlio, ką laikiau rimtu žingsniu į priekį. Tik mano krosnelė dar nebuvo baigta. Aplink ją voliojosi statyboms atvilkti rieduliai, bet aš jų nepuoliau traukti šalin, idant atrodyčiau nepaprastai tvarkingas. Kažkodėl miestietišką tvarką pradėjau laikyti visiškai beverčiu dalyku. Viskas mano namuose buvo savo vietose. Net jeigu kam nors atrodytų priešingai.
Gvinemerė ryžosi žengti vidun nesulaukusi ugnelės. Jos oranžinės akys prietemoje šiek tiek švytėjo, ar bent man taip pasirodė. Ji smalsavo.

Stebuklingosios merginos liežuvis atsirišo, kai iščiupinėjo kiekvieną daiktą, buvusį žeminukėje. Apie ką norėjo kalbėti – tąsyk nesupratau. O vėliau nelabai teprisiminiau jos žodžius. Tiesiog linkčiojau jai, klausydamasis dainingos giesmelės. Kelis kartus ištariau „žinoma“, tačiau tai pokalbio neparyškino. Gvinemerė kalbėjo daug, o teišsiaiškinau viena – jos vardas buvo visai ne Gvinemerė.
Ją vadino Kaja.

Štai nuo tos dienos Kaja sugrįždavo beveik kasdien. Kartais atsinešdavo žuvelę, bandydavo dovanoti. Kartais aš jai dovanodavau valgomų šaknelių iš žemupio pievelės. Gėlių dovanoti nebemėginau. Užteko vieno kąsnio, kad imtų raukytis. Nepatiko nei kotelis, nei žiedelis. Ir tuo leido man suprasti, kad būčiau praktiškas. Jeigu gėlytės – tai valgomos. Jeigu žuvelė – tai ne tam, kad atgal į upę pasigrožėjusi paleistų. O jeigu nori vis tiek gėlę duoti, tai verčiau iš karto į plaukus sek, kad būtų aišku.
Tačiau aš kol kas jai į plaukus gėlyčių nesegiojau. Pirmiausiai norėjau suprasti, ką ji bando man papasakoti. Kajos kalbose jau skyriau kelis žodžius, tačiau to buvo mažoka.
Savo kalbos net nebandžiau mokinti. Visų pirma, buvau svetimoje teritorijoje, kurioje Kaja buvo ne viena. Sužinojau tai netrukus, iškritus pirmam sniegui.

Žiema prasidėjo labai vangiai, beveik be agresyvių šalčių. Visą rudenį Kaja lankėsi vienui viena, jau maniau,

kad ji vienintelė mano kaimynė. Jos kalbos mokiausi pakankamai sparčiai, juolab kad mergina stengėsi būti kantri. Netrukus jau žinojau, kad ji metais už mane vyresnė, gimė šiuose kalnuose, turi abu tėvus ir visą tuntą brolių bei seserų. Po tų jos žodžių beveik pasijutau begyvenąs nematomo kaimo viduryje.
Na ne, purtė galvą Kaja. Iš tiesų jie gyvena daug aukščiau, pietinėje kalno pusėje. Ten yra urvų. Vyrai kas savaitę traukia žemyn medžioti, nes jie mėgsta didelių gyvūnų mėsą. Moterys valgo arba žuvis, arba augalus. Jos ne tokios piktos, kaip vyrai.
Ir visi turi oranžines akis?
Beveik visi, - prisipažino Kaja. – Kai kurie raudonas.

Kuo toliau, tuo lengviau ją supratau. Tačiau po vieno keisto įvykio, kurį netrukus papasakosiu, patyriau nemenką šoką. Ačiū kalno dievams, trumpalaikį. Mat tai buvo susiję su reklamžmogiais.

Tai buvo ankstokas žiemos rytas, kuomet temperatūra sunkiai pajėgė mane iškrapštyti iš šiltos pakrosnės. Būčiau miegojęs iki popietės, kuomet paprastai atšildavo iki normalios temperatūros ir sniegas truputį nutirpdavo, tačiau mane išjudino riksmas kieme.
Skubiai pašokau, užsimečiau savo skudurus, čiupau kirvį ir išbėgau į kiemą, pasiruošęs nuo Kajos nuginti visus lokius. Kadangi tai buvo jos riksmas, jos balsas.
- Kaja?..
Mergina stovėjo vidury mano kiemo vienui viena. Nusisukusi į mišką, ji piktai mosikavo ir šaukė, kad, girdi, nedrįsk net artintis prie šios vietos, karpi tu toks ir anoks. Iš pradžių nustebau, tačiau netrukus pajutau tarp medžių kažkieno egzistavimą.
Jų buvo Keturi. Trys vyrai, viena moteris. Kai jie išniro iš priedangos, kirvis vos neiškrito man iš rankų. Kaja trumpai grįžtelėjo į mane, jos veide buvo sustingusi plėšri grimasa, akys nirtulingai spindėjo.
Vienas iš vyrų buvo stambus kaip lokys. Jo akys buvo raudonos, plaukai tokie pat šviesūs, kaip ir merginos. Jie visi buvo šviesiaplaukiai. Ir jie buvo daugiau ar mažiau ginkluoti. Beginklė atrodė tik moteris, gerokai vyresnė už Kają. Nors nebūčiau drįsęs to tvirtinti. Už diržo galėjo būti paslėptas smulkus daikčiukas žuvims skrosti.
Jie visi stebėjo mane smalsiai. Lyg ir nebuvo jokio pavojaus ženklo, tačiau visgi kažkas buvo ne taip. Raudonakio žvilgsnis man nepatiko. Turbūt dėl akių spalvos, nors nebuvau tuo tikras. Jeigu jie ir atrodė gana draugiški, tai nepaaiškino Kajos įtūžio.
- Labas rytas, - pasisveikinau.
- Nu va, - pūstelėjo nustebęs raudonakis. – Kaja, šitas datumberis moka mūsiškai...
- Neleisiu!..
- Bet Kaja, jeigu jis moka kalbėti, tai kam mums jį pjauti? Mes tik norėjom pamatyti...
- Žinau aš tavo „pamatyti“! Tik švyst peiliu – ir nėr vieno. Neleisiu!
Kažką pradėjau suprasti. Man pasidarė silpna. Apsiginti visai nemokėjau – tik bėgti. Niekas vaikystėje nemokino gintis, nes tai buvo uždrausta įstatymais. Narsūs buvo tik filmuose, o realybėje turėjai būti romus, atkišti kaktą kam reikia... Ir jeigu mane šitas jautis raudonom akim pultų, greičiausiai tesugebėčiau kirvoką pakelti ir laukti pirmo smūgio nežinia kur.
Kajai matant bėgti neketinau. Jau geriau idiotiškai žūti.

- Saidah, jeigu jis tavo draugas, negi manai, kad aš jį taip jor-joha?.. – subambėjo raudonakis. – Maisto ir taip iki soties, negi man gaila vieną palikti?
Kai Kaja vėl grįžtelėjo į mane, jos veide įniršio nebebuvo. Ji tenorėjo išvysti mano reakciją. Pati buvo išsigandusi, lyg leidusi išgirsti per daug.
Man pasidarė bloga.

Jų kalba „datumberis“ reiškė reklamžmogį. Tiksliau, žmogų, nes išpaišytiems buvo kitas pavadinimas – „rizan-datumber“. Laimė, aš jiems nepasirodžiau vertas pastarojo vardo. Tik vėliau supratau, kad raudonakis (vardu Tiradas) visgi į mane žiūrėjo TIK smalsiai. Dėl prasto įvaizdžio kalta buvo akių spalva, kuri Kajai buvo visai įprasta. Tiradas buvo jos tėvas. Moteris buvo jos motina, o abu likę vyrukai – broliukai dobiliukai. Nepilna šeima. Likusieji buvo išėję medžioti „rizan-datumberių“, kurių gyvenvietės prasidėjo už kelių dešimčių kilometrų nuo pietinės kalno pusės. Supratau teisingai – maistui.

Kai Kaja nusiramino ir leido Tiradui likti, šis nieko nelaukdamas padėjo man atsitiesti – taip pliaukštelėjo per sprandą, tardamas „labadieną“ , kad vos akys neiškrito. Tai pamatę du broliukai ėmė juoktis. Moteris santūriai šyptelėjo. Kaja, turbūt jauniausia šioje šeimynėlėje, piktai purkštelėjo kažką apie vyrišką giminę. Pasisveikinimas neužtruko. Pasirodo, pliaukšėti per sprandą jiems visai įprasta. Kai tą patį pakartojo abu broliai, man jau gerokai peršėjo. Įtariau, jeigu jie susikviestų visų urvų gyventojus, būčiau užpliaukšėtas. Turbūt man tereikėjo priprasti. Pliaukštelėjau jiems atgal, tik moteriai nepavyko trinktelėti į kuprą. Kaja neleido, sumurmėdama, jog moterims taip negalima. Reikia atkišti ranką ir leisti jai per delną pliaukštelt. Visgi tradicijos kartais pralinksmina.

Kai vyresniems aš nusibodau, prie mano trobelės pasiliko tik broliai ir Kaja. Tiradas su žmona išnyko, tačiau kurį laiką juos dar stebėjau, tolstančius tarp medžių. Jie ėjo be garso.
- Palauk, - atkreipė dėmesį vienas iš brolių. – Tu juos matai?
Pasakiau, jog truputį jaučiu. Jis nustebo.
- Tuomet tu ne datumberis, Mati. Tu beveik utumberis.
Klausiamai žvilgtelėjau į Kają. Ši teparodė į save ir broliukus.
- O tai ką, kiti nemato?
- Paprastai nemato, jeigu neužmini ant kokio nors triukšmingo daikto. Rizan-datumberiai tokių pilna primėtę savo namuose.
Jis man papasakojo apie reklamžmogių miestelius – kokie tie keisti, pilni visokių mirgančių piešinių ir taip toliau. Man jo pasakojimas buvo iki skausmo pažįstamas. Nuo viso to aš bėgau.
- O kodėl, - nutariau užduoti rizikingą klausimą, - jūs nemedžiojate meškų? Argi tai nebūtų mažiau pavojinga, nei valgyti žmones?
Broliai ilgai negalvojo. Jie žinojo atsakymą į šį klausimą turbūt labai seniai.
- Matai, - pradėjo aiškinti vienas iš jų, - meškos mums naudingos. Paprasti datumberiai jų bijosi, todėl nelenda pernelyg čionai. Meškų mažai dabar belikę. Be to, jos mūsų nemato, kai mes to nenorime. Todėl mes pradėjome medžioti tuos, kurių daugiau. Ar matei kada nors, kai susirenka didžiausios bandos rizan-datumberių? Jų nesuskaičiuosi, neaprėpsi! Ir visi jie veisiasi, veisiasi ir veisiasi lyg karosai upelyje. Be to, jie pavojingesni už meškas, kai paima į rankas visokius savo ginklus. Kaip ir meškos – mūsų nemato, kai nenorime. Ką tu darytum mano vietoje, išvydęs didžiausią bandą pakvaišusių rizan-datumberių, medžiojančių vieną mešką? Ką pjautum – vieną kūdą mešką, ar bandą rėkaujančių kvailių?
- O kurie skanesni? – paklausiau netikėtai pats sau.
Broliukai sukrizeno.
- Šiaip tai... man jokio skirtumo,- krenkštelėjo tas, kuris kalbėjo pirma. – Susenęs lokys ir susenęs datumberis vienodai neskanūs. Matai, čia reikia kitaip galvoti. Negali daužt bet kurio. Reikia, kad būtų jaunesnis, geriau raumenukais aptekęs. Ir iš viso – geriau pateles imt nei patinus.
- Čia dabar?
- Ėgi, - apsidairė broliukas, tikriausiai dairydamasis Kajos, nes sodriai paraudo, - atsigabentą mergą nebūtina visai valgyti...
- Hmm...- krenkštelėjau nustebintas.
- Daužt ir valgyti galima po to, - užbaigė rimtai linkčiodamas galvą, nors jo broliukas šyptelėjo vampyriška šypsena. Nesupratau, ar tai buvo pokštas.
Kaja atsirado šalia visai netikėtai. Nespėjau jos net pajusti.

- Mamai pasakysiu!- šnypštelėjo piktokai. – Rado mat iš ko pramogą pasidaryti!
- O tau tik karpius ir žoles graužt, Kakaja... – abu broliai stryktelėjo, lyg pakutenti adatomis. – Mums laikas. Susitiksim dar kada nors, Mati!
Nespėjau nieko pasakyti – išnyko iš akių. Tolinosi vingiais, tačiau ir tie – be garso.
Kaja graudžiai žvilgtelėjo į mane.
- Aš tave išgąsdinau, Mati.
Atsidusau, nežinodamas ką jai pasakyti.
- Bet nesijaudink, jie tavęs tikrai nevalgys.
- Paguodei.
- Ką? – nesuprato ji. Tokio žodžio ji nežinojo. Tiksliau, aš nežinojau.
- Išnyk, Kaja. Prašau. Noriu likti vienas,- paprašiau jos, ketindamas lįsti kuo giliau į savo namuką ir palaukti šiltesnio oro. Tuo pačiu ir pagalvoti.
Kaja, nutaisiusi mirtinos kankinės veidelį, išnyko. Tačiau nenuėjo. Įsitaisęs prie krosnelės ir apniktas niaurių minčių jaučiau ją, slampinėjančią už langelio.
Galvojau apie datumberius, būriais besivaikančius kūdas meškas. Stengiausi sugalvoti, kurie blogesni. Turbūt mano patirtis turėjo įtakos sprendimui – daugiau pliusų visgi atidaviau meškai. Gal dėl to, jog pastaroji nesidomėjo reklama. Tuo metu nežinojau, kodėl tiksliai. Vėliau Kaja padėjo man tai išsiaiškinti. Visgi neištvėrė – įcimpino vidun, vis dar nematoma, bet gerai juntama. Susirangė netoli mano guolio, prie krosnelės. Mačiau lengvą šešėlį ore.
- Aš tavęs nė už ką nesuvalgyčiau, Mati. Dar nė vieno nevalgiau...- išgirdau tylų balsą. – Ir nė vieno niekada nevalgysiu, va taip!
- Kiek daug „ne“... – sumurmėjau.
Ji staiga pasirodė. Sėdėjo ant žemės, atsirėmusi į medinį stulpą. Žvilgtelėjau į jos krūtis.
- Apsirenk, Kaja. Vasara jau praėjo, lauke šalta...
- Man nešalta. Tavo ugnelė visai gera.
- O lauke?
- Lauke mes pripratę ir taip...
Trūktelėjau petį. Ji buvo keista, šita mergina oranžinėmis akimis.

Lauke vis dar buvo vėsoka, be to, apsiniaukė dangus. Tarškindamas dantimis aš pabėgiojau po kiemą, rinkdamas išmėtytas malkas savo ugnelei. Kaja, apsirengusi daug mažiau nei aš, vaikščiojo visai rami. Pusvalandžiukui dingo į paupį, iš kur atnešė kažkokių šaknelių. Padėjo man sutempti didesnius kelmus vidun. Paskui stebėjo, kaip upelyje tykau užsisvajojusio žuvelioko, dydžio sulig mano ranka. Tokie pasitaikydavo nedažnai, buvo šiek tiek nerangesni. Gal ir gerai, nes mano ranka šaltame ore gerokai drebėjo. Vėliau mudu tą žuvį patogiai įtaisėme tarp akmenų ir žarijų, kur ji ilsėjosi ir čirškė. Nesikalbėjome. Norėjau kažką pasakyti, kad liūdnokos Kajos akys vėl žybtelėtų, tačiau mano mintys buvo paikos. Arba apie ugnį, arba apie žuvį. Kol dirbome, tylą dar buvo galima pakęsti. Tačiau dabar, kai sėdėjome prie ugnies ir alkani žiūrėjome į ją, tyla mane žudė.
Ne dėl žmogėdrystės aš nebendravau su Kaja.
Ir iš viso – tas žodis man pasirodė kažkoks keistas. Niekas juk nesako – kiaulėdrystė. O kiaulę valgo. Ir jautį suvalgo, o jautėdryste niekas neapkaltina. O žmogėdrystė – blogis kažkoks. Netgi ne blogis, o aukščiausias išpindėjimo laipsnis. Visame pasaulyje datumberiai manė, kad jų niekam valgyti nevalia. Visus gyvius jie laikė maistu, tuo tarpu patys buvo šventos karvės.
Šiame miške aš bet kada galėjau būti suvalgytas alkano lokio. Nieko nepadarysi. Alkanas lokys man ir būtų likęs paprastu lokiu. O pilname datumberių kaime jis būtų pavadintas žmogėdra...
Kad širdyje būtų ramu ir gera, visus rizan-datumberius mintyse pakrikštijau kiaulėdromis ir veršėdromis. Kad pateisinčiau vargšą kūdą lokį. Prie mano geranoriškumo akcijos, regis, prisidėjo ir Kajos broliukai – šiąnakt, kažkur toli toli pietų pusėje, jie datumberiams įrodinėjo, jog pastarieji nėra šventos, nevalgomos karvės. Darė pasaulį savotiškai lygesnį.
Ne dėl tų sumautų žmonių aš tylėjau.

- Kaja, - pradėjau aš, gerokai pralinksmėjęs po pastarųjų minčių. Norėjau kažką merginai pasakyti, bet nežinojau dar, ką tiksliai.
- Taip, Mati?
- Kaja, aš... matai, ką tik aš pagalvojau... na... tai... Ak, tiek to. Tu nesuprasi, Kaja...
- Suprantu, Mati, - tarė ji. – Aš irgi a-tasveti.
- Ką?
- A-tasveti, - nusišypsojo ji. – Tai toks žodis, kai... kai du utumberiai jaučia, jog nori suvalgyti vienas kitą, tačiau žino, jog niekada to nepadarys.
- Tai tu nori mane suvalgyti? – sunerimau.
- Ne! – Kaja net atsistojo nuo stipraus neiginio, - ne taip... Tai visai ne apie maistą. Tai toks dalykas, kai... O! Pavyzdžiui, tai daro rizan-datumberių patelė ir patinas, kai nori gyventi viename jūsų miesto urve!
Gūžtelėjau pečiais.
- Bando nekilnojamo turto biure gauti butą?
- Kas yra nekilnojamo turto biuras?
Dešimt minučių aiškinau, kam reikalingas toks biuras ir kas yra butas, bet ji tik papurtė galvą supratusi:
- Ne tai. Gerai... o ką jie pirma turi padaryti, jeigu nori susilaukti mažų vaikų?
- Pateikti motyvacinį raštą vyriausybei? Gauti leidimą?
- Ar tie nesuprantami žodžiai kaip nors susiję su vienas kito valgymu ir nesuvalgymu?
- Nesusiję, - sutikau.
- Jūsų kraštuose viskas taip sudėtinga, - susiraukė Kaja. - Ar kai patinas ir patelė gauna leidimą, tik tada būna vaikai?
- Dar ne. Pirma jie turi nueiti į spermos banką ir sudaryti sutartį dėl vyro sėklos aktyvavimo ir jos persodinimo į moterį. Tenka sumokėti mokesčius ir laukti apie savaitę...
- O tu slidus karpi! – keiktelėjo Kaja, - to jau per daug. Jūsų datumberiai ne tik rizan, tačiau ir astapan... Aš nenorėčiau taip gyventi. Tai kada tam patinui ir patelei eiti į guolį?
- Jiems nebereikia po to eiti į guolį. Po to patelė jau laukiasi.
Kaja susimąstė, aiškiai nepatenkinta žmonių poravimosi ritualais. O aš staiga supratau, ką galėjo reikšti tas „a-tasveti“.
- Mati...
- Taip, Kaja. Ir aš a-tasveti, jeigu teisingai tave supratau.
- Ak, Mati! – ji nusišypsojo ir prisislinko arčiau.

Taip aš pirmą kartą prisipažinau meilėje, nors nebuvau iki galo tikras, ar teisingai tai padariau.
- O žinai, Mati, mes neprašome niekieno leidimo ir mums nereikia muotivacinių raiščių, ar kaip ten... Ir mes nelaukiame savaitę kažkokiame banke, – pralinksmėjusi tarškėjo Kaja.
- Tai kur tada laukti?
- Guolyje, kvailiuk! Utumberis trinkteli savo patelei per galvą ir tempia ją į guolį, kur ir daro vaikus.
- Tu rimtai?!
- Aha, – išsišiepusi palinkčiojo Kaja. – Ar nori man trinktelėti į galvą, Mati?
Ji gundančiai susiūbavo klubais, šypsodamasi vampyriška šypsenėle. Atrodė laiminga.
Į galvą jai trenkti visai nenorėjau. Mūsų visuomenėje už tai būčiau pasodintas už grotų. Ilgam. Antra vertus, jeigu mano buvusi draugė būtų to prašiusi ir net įrašiusi tai kaip įrodymą, gal būčiau išsisukęs. Tačiau net ir tokiu atveju nesimuščiau. Neauklėjo manęs taip...
- Betgi tau skaudės, Kaja.
- Aš ištversiu.
- Ir gumbas bus. Ne, gal šitą praleiskime, ką?
- Tai tu jau nebemyli manęs?
- Myliu... Nori, duosiu žuvį?
- Geriau duok man į galvą.

- Gerai, - atsidusau. – Bet nesmarkiai.
- Kaip nori.
- Tik vos vos...
- Tai tu myli mane, ar nemyli?!
Užuot dar kartą pasakęs, kad myliu, daviau jai sprigtą. Kaja sumurkė ir nuvirto ant šono šypsodamasi. Ropomis abu pasiekėme mano guolį prie krosnelės. Prieš tai patraukiau žuvį, kad nesusviltų. Keistas jos ritualas, nieko neprikiši.
- Mati...
- A?
- Toliau aš nežinau, ką daryti. Mama nepasakė.
- Tai gerai, - prunkštelėjau, - nes aš žinau. Teoriškai...
Ji laiminga nusišypsojo. Nusišypsojau ir aš – visgi gyvenimas šiame mažame namelyje man šypsojosi visomis gražiomis spalvomis.
- Ką reiškia „teoriškai“, Mati?
- Nekreipk dėmesio. Dar vienas kvailas datumberių žodis.

Valgyti vienas kitą ir nesuvalgyti – poetiškas utumberių posakis, kai kalbama apie meilę. Kartu ir malonus užsiėmimas, jeigu suprantate, ką noriu pasakyti. Bet jūs nesuprasite. Jūsų visuomenėje taip nedaro. Užuot tempę savo moteris į šiltą guolį, paliekate jas ant metalinio, pašildyto stalo, patys išeinate į koridorių ir laukiate, kol spermos banko darbuotojas atliks procedūrą su kažkokiu įmantriu prietaisu.
Girdėjau, su panašiu prietaisu sėklina karves. Ir kiaules.
Ir jūs nemedžiojate kūdų meškų tam, kad pavalgytumėte. Jūs jas gaudote, kad pasilinksmintumėte. O kai gaudo jus, pykstate. Ir ieškote „teisybės“.
Įsižeisite, jeigu pavadinsiu jus kiaulėdromis. Arba veršėdromis. Utumberiai, žinokite, neįsižeistų. Vietoje to, jie jus suvalgytų, jeigu tik nesate per senas ir neskanus.
Vienintelis dalykas, už kurį tikrai verta paploti – jūs nedaužiate moterims per galvą, kai norite nusitempti į lovą. Nors ir čia – klausimas. Kai po stuktelėjimo matau šypseną Kajos veide, suprantu, kad visuomet yra išimčių. Jeigu tai – iš meilės. Jeigu tai reiškia meilę...
Tik nesusvilinkite savo vakarienių.
Labanakt.

Galimybių riba

Pilki, aptrupėję laiptai vedė aukštyn, į niekur.
Tiksliau, jie išnyko neįsivaizduojamoje aukštybėje, balsvoje migloje. Sienos, rėminančios laiptų ribas, taip pat stiebėsi į sunkiai suvokiamus aukščius. Viskas čia buvo pastatyta gigantų.
Ir seniai apleista.
Kęstas nustebęs dairėsi po šią vietą – laiptų papėdę, kurioje atsidūrė nežinia kaip ir nežinia kada. Jis tiesiog atsibudo čia po triukšmingos vakaronės, kur linksminosi su dailiomis merginomis, svaiginosi alkoholiu ir narkotikais, o vėliau netgi sugalvojo pašūkauti ant apsaugos vyrukų, kuriems jo būvis pasirodė nelabai

priimtinas. Vienas iš jų nutempė jį , nučiupęs už apykaklės prie atsarginio išėjimo, dusyk trinktelėjo į nosį už neklusnumą ir paliko gulėti visą kruviną skersgatvyje. Kaip Holivudiška...
Ir jis net negalvojo šliaužti namo. Tiesiog nuleido galvą ant grindinio ir nusprendė miegoti ten.
O gal tai tebuvo haliucinacijos? Gal narkotikų ir alkoholio poveikis dar nedingo ir jis štai, sapnuoja?
Arba miręs – dingtelėjo kita mintis. Sušalęs ir miręs. O čia – jo pomirtinis pasaulis, kur atsiduria visi mirusieji. Kur tuomet vartai ir senas senis su raktais nuo jų?

Kęstas apžiūrėjo save. Vis dar tas pats kostiumas, apykaklė ištepliota krauju ir purvu, kelnės taip pat ne per švariausios. Kodėl po mirties niekas nepasirūpino jų išplauti?
- Ei!- suriko jis, klausydamasis savo balso aido, tolstančio nesibaigiančiais skliautais,- ar čia yra kas nors?!
Silpnas, vos girdimas trakštelėjimas viršuje, tarsi būtų nukritęs žirnis ant akmeninių grindų. Kažkas silpnai sustuksėjo, garsas šiek tiek išaugo ir – laiptais atšokinėjo mažas akmenukas, tikriausiai kažkur iškritęs iš sienos. Stuktelėjo į grindis paskutinį kartą ir nuriedėjo Kęstui prie kojų. Šis nekantriai paspyrė jį ir patraukė prie laiptų, pasiryžęs žūtbūt surasti šios vietos savininką. Kelio atgal nebuvo, nes laiptų papėdė pasirodė beesantis uždaras aklagatvis.
- Alio!!!- subliovė Kęstas neramiu balsu. Jam buvo nejauku šioje didelėje atviroje vietoje, kur nesunkiai galėjai gauti didelės atviros erdvės fobiją. Jis pagalvojo, kad greičiausiai tai bus tų pačių apsauginių darbas – pakrovė miegantį Kęstą į furgoną ir nuvežė kur nors į Vilniaus požemius, kur iki paviršiaus – keli kilometrai. Kas žino, kas dedasi po tuo Vilniumi, lėtai grimztančiu į pelkę? Kokios katakombos jame dar nesurastos?...
Kęstas atsitokėjo paistąs mintyse nesąmones.
Žinoma, čia ne Vilnius ir ne Vilniaus požemiai. Požemiuose negali būti tiek šviesos, kiek jos buvo čia. Lipdamas laiptais, Kęstas juos matė nušviestus dienos šviesa. Vadinasi, kažkur aukštai, virš šių miglų švietė saulė.
O gal jie nuvežė jį į kitą pasaulio vietą? Pavyzdžiui, į Karnaką Egipte – ten gali egzistuoti tokie laiptai, kurie veda daugybę šimtų metrų po žeme. Egiptiečiai mėgo sau statyti tokias mįsles...
Ir vėl neteisinga išvada. Kokio galo tiems apsauginiams tiek vargti ir gabenti sumuštą Kęstą kažkur į Karnaką? Kad padovanotų nepamirštamą kelionę mainais į sulaužytą nosį? Tuomet galėjo jį palikti viešbutyje, o ne kažkokios duobės dugne...
Kęstas skaičiavo pakopas. Jam buvo įdomu, kiek jų iškirto akmenyje bepročiai, sugalvoję suręsti tokius ilgus laiptus. Jeigu jie būtų nors kiek mąstantys, būtų padarę laiptų aikšteles kas šimtą pakopų ir duris sienose, už kurių būtų vanduo, užkandžiai ir kėdė trumpam poilsiui. Ne, jie tikrai nebuvo genijai. Jie buvo fanatiški laiptelių gamintojai.
Kęstas lipo, lipo ir lipo, skaičiuodamas nesibaigiančias pakopas, jausdamas nuovargį kojose ir troškulį. Jau buvo suskaičiavęs aštuonis tūkstančius ir tris, kai staiga sustojo, atsisėdo ir numojo ranka. Nusibodo.
Pažvelgė žemyn ir pakraupo – „laiptinės“ dugno nesimatė. Jis skendėjo visiškai neperregimoje prieblandoje. Aštuoni tūkstančiai ir trys pakopos skausmingo ridenimosi žemyn, jeigu jis paslys arba užsnūdęs nusprūs.
Pažvelgė aukštyn – lygios, dūlančios sienos kilo į sunkiai suvokiamą aukštį, kur tik siauras ruoželis gelsvos šviesos paliktas, kad jis galėtų ką nors matyti. Kiek iki ten? Du ar trys kilometrai?
Kęstas pažvelgė į savo subadytas rankas ir pagalvojo, kad jis tikriausiai gaudo kaifą kur nors ant sofutės. Negali būti tokių aukštų pastatų. Negali būti tokių ilgų laiptų. Jis sapnuoja, ne kitaip...
Kodėl tada negali pabusti iš šio sapno?
Jis stipriai sugnybo ausį, kad pajustų skausmą. Galbūt susapnavo ne tik šitą vietą, bet ir tai, kad jį išmetė iš klubo? Gal jis vis dar viduje, svaiginasi ir flirtuoja su pusnuogėmis gražuolėmis?...
Ausį skaudėjo, bet sapnas nesibaigė. Kęstas atsistojo, priėjo prie sienos ir trinktelėjo kakta į akmenį. Iš akių pasipylė literatūrinės žiežirbos, tačiau sapnas vis dar buvo čia.
- Ei!!!- suriko jis iš visų plaučių.- Ar čia yra kas nors???
- A... a... ya... a... ors?... – toli nulėkė aidas.
- Išleiskit mane iš čia!!!
- Mae... i... a...
Kęstas nusispjovė ir vėl atsisėdo. Tik dabar pastebėjo langą, kuris buvo maždaug viename lygyje su juo,

tačiau nutolęs per gerus dešimt metrų. Kęstas ir labai norėdamas nebūtų jo pasiekęs – nuo palangės iki pakopos po ja buvo geri keturi metrai. Jis tik pasislinko kiek galima labiau į šoną, kad pamatytų, kas viduje. Ten buvo tamsa.
Geriau apsidairęs vyrukas pamatė ir daugiau langų. Jie buvo išmėtyti po visą sieną, be jokios regimos tvarkos. Juodos skylės, masyvios palangės ir kažkokie raižiniai po kiekviena iš jų.
Šimtai ar net tūkstančiai mažų langų. Kam jų tiek?
Kęstas atsirėmė į sieną ir užsimerkė, ketindamas nusnūsti. Jis labai norėjo ko nors išgerti, bet kišenės buvo tuščios. Todėl miegas kol kas buvo geriausias gėrimas.

Jis pabudo nežinia kada. Šviesa viršuje buvo tokia pat ryški, kaip ir anksčiau. Niekas nepakito. Kęstas pasirąžė ir staiga pasibaisėjo – neatsargiu kojos judesiu vos nenuspyrė iš kažkur atsiradusios taurės. Ji stovėjo laipteliu žemiau, pilna kažkokio skysčio.
Drebančiomis rankomis Kęstas pastvėrė taurę ir negalvodamas ištuštino ją iki pat dugno. Pusė litro skysčio be jokio pasipriešinimo nukeliavo į jo skrandį ir džiugiai suburbuliavo.
„O jeigu nuodai?“- dingtelėjo pavėluota mintis, bet vyrukas net nekrustelėjo, kad viską išvemtų. Jis laukė efekto.
Skystis maloniai atvėsino vidurius ir suteikė apgaulingą sotumo pojūtį. Tai nebuvo jokia iki šiol pažįstama alkoholinio gėrimo rūšis, o nealkoholinių gėrimų Kęstas beveik nepažinojo. Prisiminė, kad pienas yra baltas, bet koks jo skonis – nebelabai.
Taurė buvo iš geltono metalo, gausiai inkrustuota brangakmeniais ir papuošta smulkiais raižiniais. Be jokios abejonės, verta jo metų uždarbio. Kęstas ją įsidėjo į kišenę, daug nesukdamas galvos dėl teisėto savininko.
Apsidairė, tikėdamasis pamatyti tą, kuris atnešė jam išgerti, bet aplinkui buvo tik sienos ir laiptai, laiptai ir sienos...
Jam nieko daugiau nebeliko, kaip tik kopti toliau.
Šviesa priekyje lyg ir paryškėjo, kai suskaičiavo aštuoniolika tūkstančių, penkis šimtus ir šešiasdešimt dvi pakopas. O gal taip tik pasirodė? Kęstas tiksliai nežinojo. Jis lipo toliau, gaudydamas gausiai tekančias seiles. Dusulys kamavo kaip reikiant, o kojos skaudėjo žvėriškai. Atsisukti atgal jis bijojo, nes vaizdas už nugaros buvo panašus į labai negerą sapną. Galinė siena pasiliko taip toli, kad jos beveik nebebuvo matyti, o šoninės sienos su savo mažais langeliais prasidėjo žemai žemai, juodoje tamsoje ir kilo į ryškią šviesą kažkur aukštai. Blogiausia atrodė tai, kad tas „aukštai“ nė nemanė žemėti.
- Ar čia yr kas nors?- tyliai murmėjo sau panosėje Kęstas.- Atsiliepkit...
Jis kilnojo kojas kaip kokia mašina, sutverta lipti laiptais. Nuobodžiai vienodai – kairę, dešinę, kairę, dešinę, kairę...
Staiga jis kluptelėjo ir vos neparkrito. Sekančios pakopos nebuvo.
Kęstas nustebęs pažvelgė į priekį ir vos neapsiverkė – jis pasiekė šių šėtoniškų laiptų pabaigą!

Akmeninėje aikštėje buvo trys įdomūs dalykai.
Pirmas, be jokios abejonės, buvo aukštas, baltas sostas, žėrintis tokia daugybe deimantų, kad Kęstui net širdis apsalo. Tokią daugybę turto jis buvo regėjęs nebent Holivudo filmuose, o savo gyvenime – pirmą kartą. Jeigu ne trečias daiktas, apie kurį pakalbėsime vėliau, jis ko gero būtų puolęs laupyti akmenų iš sosto.
Antras pagal svarbumą daiktas buvo apvalus akmuo (altorius?), apkaltas auksiniais apkaustais, kurie savo ruožtu buvo išmarginti pačiais nuostabiausiais ornamentais. Jeigu ne trečias daiktas, apie kurį pakalbėsime netrukus, Kęstas greičiausiai būtų puolęs jį ritinti nežinia kur, kad tik tas atitektų jam.
Ir pagaliau trečias „daiktas“ – tai buvo senyvas vyras, kuris sėdėjo ant apvaliojo akmens ir stebėjo Kęstą visiškai nesmalsiu žvilgsniu.
- Labas!- šūktelėjo Kęstas, galvodamas apie auksą ir deimantus.
- Sveikas.- Linktelėjo senis ir metė ant akmens du kauliukus, kurie nusirideno lygiu paviršiumi, sukdami lanką palei kraštą ir prikaustydami Kęsto dėmesį.

- Trys ir du,- neištvėrė šis, prisiminęs lošimo namus.
Abu kauliukai sustojo, pakibę ant nuskobtų kampų. Abu galėjo nukristi į bet kurias keturias padėtis., tačiau nekrito. Kęstas pirmą kartą pamatė tokias keistas kauliukų padėtis. Kai jis lošdavo, briauna pasitaikydavo taip retai, kad dėl jos niekas nesilažindavo. Netgi nebuvo tokio pasirinkimo. O dabar – abu kauliukai ant kampų? Kažkokia misterija...
- Tu žinai, kur esi? – paklausė jo senis.
- Matyt, po Vilniumi?- spėjo Kęstas.
- Ne po Vilniumi.
- Tada gal Karnake?- spėjo dar kartą, abejodamas tuo – Karnake vargu ar kas kreiptųsi į jį lietuviškai.
- Ir ne Karnake. Tavo vaizduotė labai nelaki. Pabandyk siekti toliau.
- Na gerai, tada tikriausiai aš Rojuje?
- Šilčiau, bet tu ne Rojuje.- Senis ryžtingu mostu susižėrė kauliukus ir atsistojo nuo akmens.
Kęstas staiga pajuto, kaip jį pila šaltas prakaitas. Šilčiau? Vadinasi, jis kažkuriame iš pomirtinių pasaulių? O juk tik pajuokavo...
- P...pragare? – išstenėjo.
- Nėra jokio pragaro.- Papurtė galvą senis.- Ir tu nesi miręs, Kęstuti. Tu gyvas ir sveikas, stovi prieš mane su visomis savo bėdomis ir mano taure kišenėje.
- Tai kur aš esu? – baimingai sugniaužė taurę Kęstas.
- Šambaloje, žinoma. Girdėtas pavadinimas?
Kęstas ramiau atsiduso.
- Taip, berods, girdėtas.
- Tai ir yra Šambala,- palinkčiojo senis, pašaipiai šypsodamasis.- Aš tave perkėliau čionai, nes likimo kauliukai nurodė tavo skaičių.
- Mano...ką? O koks tas skaičius?
- Joks. Tu esi Žmogus Be Skaičiaus. Tokie atsiranda beveik kas dvi dienos, tačiau tave spėjau laiku pagauti, kol tavo Be Skaičiaus laikas dar nepraėjo veltui.
Senis vėl metė kauliukus ant akmens ir vėl abu sustojo ant kampų, nenurodydami konkrečių skaičių.
Kęstas pasikrapštė pakaušį nieko nesupratęs.
- Tai ko tada nukėlei mane į laiptų apačią?- pasipiktino jis.- Argi buvo sunku nukelti tiesiai čionai?
- Negalima. Kad gautum prizą, pirma reikia užlipti laiptais.
Jeigu pirma Kęstas nieko nesuprato, tai dabar jo akys godžiai sužibo.
- Prizą?- šūktelėjo jis.- Ko iš anksto nesakei, senas kriene? Kur tas prizas? Aš juk ką tik užlipau tavo laiptais!..
- Prizą gali pasirinkti tik vieną. Tu gali pasilikti sau taurę, kurią radai pakeliui ir keliauti namo, arba tu gali atsisėsti į baltą sostą.
Kęstas nustebęs pažvelgė į sostą, pažvelgė į ištrauktą iš kišenės taurę ir jo pasipiktinimas sulig kiekviena sekunde vis augo.
- O ar galėsiu atsisėdęs į sostą išlupti kelis deimantus?- paklausė jis.
- Deja, negalėsi.
Taigi, dabar Kęstas tikrai pasipiktino. Prizai buvo tokie nesąžiningi! Vargana taurė, už kurią galima paūžti vos mėnesį – kitą, arba pasėdėti deimantiniame soste, iš kurio irgi jokios naudos. O gal užmušti senį ir pasiimti viską?...
- Užmušti manęs nepavyks.- Nusišypsojo senis, perskaitęs Kęsto mintis.- Tai aš galiu tave užmušti, tačiau ši vieta negali būti sutepta. Taigi, aš tave nudėti galiu nebent kitur. O kol kas pasuk savo smegenis, jaunas žmogau. Tu visiškai jų nenaudoji. Užduok man teisingą klausimą!
- Kodėl aš turiu užduoti tau teisingą klausimą?- piktai atrėžė Kęstas.- Daugiau prizų duosi?
- Hmm... na, tarkime, duosiu. Tai užduok man teisingą klausimą.
Sutrikęs Kęstas nežinojo jokio „teisingo klausimo“. Ir iš viso – pats laikas buvo atsibusti iš šios haliucinacijos. Pats laikas sugriebti už krūtų pupytę ir užlipti ant jos, garsiai klykaujant žiūrovams. Pats laikas išgerti ko nors stipresnio...

- Na gerai, paklausk manęs, kas nutinka žmogui, jam atsisėdus į sostą? – atsiduso senis.
Nagi žinoma! O va šito jis ir nepaklausė. Kvailys paskutinis! Gal jis dar turi vilties beprotiškai praturtėti?...
- Ir kas gi būna? – paklausė Kęstas.
- Žmogus tampa dievu.- Iškilmingai tarė senis, pašaipiai šypsodamasis puse lūpų, kas šiaip nesiderino prie iškilmingo tono.- Visatos gijos susikerta šiame soste. Jeigu tu į jį atsisėsi, visa dieviškoji kūrimo ir griovimo jėga bus tavo.
- Aš būsiu dievas? – nepatikėjo Kęstas.
- Taip, tu būsi. Galėsi turėti visą Visatos auksą. Galėsi išlupti visus deimantus iš visų sostų, jei norėsi. Tačiau pirma tu turi atsisėsti į sostą. Arba gali pasiimti savo taurę ir keliauti namo. Po to mudu niekada nebesusitiksime.
- Jeigu aš tapsiu dievu...- sugalvojo staiga Kęstas,- kas gi nutiks senajam dievui?
- Nėra jokio senojo dievo.- Pasakė senis.- Yra tik Palikimas iš Senųjų Laikų ir aš, Palikimo Saugotojas. Aš atiduodu pasaulio gijas žmonėms, kurie neturi skaičiaus. Aš gaudau tuos, kurie netenka savo skaičiaus ir duodu jiems pasirinkti – taurė arba šis sostas. Visi iki šiol pasirinko taures. Galbūt tu būsi kitoks?
Nors Kęstas ir beprotiškai troško turtų, tačiau jis dar neprarado savo smalsumo. Jis pažvelgė į taurę savo rankoje.
- O ši taurė... kuo ji ypatinga?
- Nuo jos gyvenimas pailgėja dvigubai, tačiau tik tiek. Kas tau geriau – gyventi ilgiau, ar būti visagaliu?
- Aš būsiu kitoks!- pasipūtė Kęstas ir ryžtingai padėjo taurę ant akmens, galvodamas, kad tapęs Dievu vis tiek ją atgaus.- O ar neskaudės?
- Šiek tiek,- linktelėjo senis.- Bet nesijaudink. Tiems, kurie nori būti kitokie, visada truputį skauda. Po to tu tapsi toks galingas, kad bet koks fizinis skausmas neteks prasmės.
Kęstas apžiūrinėjo sostą, nepastebėdamas, kaip klastingai žybsi senio akys. Jeigu būtų greitai atsisukęs ir pamatęs, greičiausiai būtų pasitraukęs nuo sosto ir pasirinkęs taurę...
Tačiau jis nematė.
Deimantai buvo tokie gražūs o sosto galia buvo dar gražesnė. Kęstas užkėlė koją ant pakylos, prisilietė prie dieviško daikto ir užritino savo beveik atletišką subinę ant akmeninės įdubos. Atsilošė, pajusdamas nugara nepatogų atlošą.
Nieko.
Kęstas truputį pasikraipė, stengdamasis įsitaisyti patogiau.
- Klausyk, o kodėl niekas nevyksta?
- Tikriausiai atsisėdai tada, kai tvinksnio nėra. Sekundę palauk.
Ir tada jis pajuto tvinksnį...

Žvaigždės, spjaunančios milijonų kilometrų ilgio protuberantus iš savo gelmių...
Supernovos, išsviedžiančios ataušusią materiją į neįsivaizduojamus tolius...
Juodosios žvaigždės, siurbiančios viską, kas gyva ir negyva...
Kvazarai, besisukantys lyg vilkeliai dešimtis ar net šimtus kartų per sekundę ir spjaunantys į visatą nepaprastai stiprių bangų porciją...
Dulkė, atsitrenkianti į žalią lapą kažkurioje planetoje...

Tvinksnis buvo toks stiprus, kad soste iš vargšo Kęsto kūno beliko siauras dūmelis – visa kita dingo, išgaravo, prapuolė be pėdsakų. Tačiau Kęstas vis dar tebebuvo ten, Šambaloje. Jo vargšę sielą užgriuvo visos susikryžiavusios visatos gijos, nešančios impulsus iš visų visatos kampelių. Jos kilstelėjo Kęstą, įmontuodamos jį ten, kur turėjo būti Dievo smegenų vieta.
Impulsai akimirkai sustingo, prisitaikydami prie ką tik atsiradusio kontrolės centro. Gijos persirikiavo pagal naujojo pono sąlygas.
Visos šios procedūros Kęstui pasirodė be galo skausmingos. Jis nebeturėjo kūno, tačiau sielos skausmas buvo toks baisus, kad joks kūnas nebūtų jo išlaikęs. Visi procesai vyko kitoje erdvėje, kitose materijose. Galop soste susiformavo kitas kūnas, tačiau šis neturėjo stabilaus pavidalo.

Visa Visata buvo suinteresuota jį išlaikyti gyvą. Teisingiau, jis ir buvo visa Visata, ar bent jos atspindys.
- Mama...- sudejavo dievas Kęstas.
- Sveikinu, - tarė senis, kuris stebėjo visą procesą beveik nuobodžiaudamas.- Dabar tu visagalis, mažyli.
Pirmiau jis pajuto ne savo visagalybę, o didelį pyktį šitam senam pirdžiui, kuris sėdėjo ant akmens ir maskatavo kojomis.
- Tu sakei, kad man neskaudės!- riktelėjo Kęstas baisiu balsu, kurio aidai vos nesutrupino Šambalos sienų į druzgus.
- Bet juk neilgai skaudėjo, ar ne?- nusišaipė senis.- Tu galvok ne apie tai, mažyli. Tau dabar turėtų rūpėti kai kas kita.
Kęstas buvo visagalis. Ir jis buvo labai piktas, todėl pirmiau nusprendė sunaikinti šį įkyrų kirminą, kuris pats sau iškasė gilų griovį – pasodino jį į baltą sostą. Naujai iškeptas Dievas ėmė svarstyti visus klaikiausius žudymo būdus, kai staiga sustingo, išvydęs kai ką, ko anksčiau nepastebėjo.
Nebebuvo ateities ir praeities.
Tiksliau, jie vis dar buvo savo vietose, tik Kęstas juos matė taip aiškiai, tarsi tai būtų dabartis. Jo visagalybė garantavo priėjimą prie visų, net ir labiausiai uždarų dalykų. Užmušti senį? Taip, senį...
Bet senis jau buvo užmuštas. Netolimoje ateityje jis buvo negyvas, o malonumo iš to nebuvo jokio. Jį reikėjo užmušti kitaip, rafinuočiau...
Bet ateitis pasirodė negailestinga – Kęstas vėl išvydo negyvą senį, nužudytą ypač rafinuotai. Jis pats stovėjo šalia jo ir purtė kruvinas rankas. Malonumas buvo, bet jo buvo per mažai.
Palauk, ne... O jeigu jį užmušti VISAIS įmanomais būdais? Visais žmonijos kada nors sukurtais ir dar tik sugalvotais žudymo įrankiais?
Jis pasidalino į daug paralelinių dievų ir jau norėjo imtis darbo, bet...
Darbas jo ateities vizijoje buvo jau padarytas. Visais būdais, visose visatose. Jam pavyks. Nes jis visagalis, po šimts kakučių, kaip jam gali nepavykti?!
Kęstas sugriebė už visatos gijų ir papurtė save, stengdamasis atsikratyti ateities. Jis nenorėjo matyti ateities. Norėjo, kad viskas jam būtų nauja ir keltų pasitenkinimą.
- Kas nors negerai?- paklausė senis.- Aš čia tam, kad tau padėčiau, dievuli. Tu tik sakyk...
- Nereikia man tavo pagalbos!- sukriokė persiutęs Kęstas.- Aš noriu pasitenkinimo, noriu kaifo ir mergų! Man reikia aukso! Daug aukso ir deimantų!
Šambaloje atsirado aukso ir deimantų krūva. Ji ėmė augti, byrėdama laiptais žemyn, į Kęsto nukeliautą prarają. Šis ėmė kikenti kaip beprotis.
- Kam tau auksas ir deimantai?- paklausė senis.- Tau nereikia nieko pirkti. Jeigu nori kaifo, gali gauti čia ir dabar neribotais kiekiais.
- Užsičiaupk, UŽSIČIAUPK!!!
Patalpoje atsirado nuoga mergina. Ji buvo graži, gundanti ir tikrai Kęsto skonio. Mergina ėmė artintis prie sosto, gundančiai kraipydama užpakaliuką. Kęstas isteriškai sukikeno, trindamas rankas.
Ateitis vėl parodė paveikslą – jis gulėjo patenkintas, mergina taip pat buvo ekstazėje. Jie abu labai, tiesiog nepakartojamai laimingi!
Ir taip begalę kartų...
- Ne!- krioktelėjo išsigandęs ir pasiutęs dievas. Nuo jo emocijų kitame Visatos gale kvazaras pavirto mėlynąja nykštuke, o viena supernova atsisakė sprogti.
- Kas su manimi negerai?!- bliovė Kęstas, daužydamas galvą į lubas.- Kodėl negaliu būti toks, kaip visi?!
Atsakymas atėjo pats savaime – jis buvo visagalis. O visagališkumas garantavo VISKĄ, VISADA ir VISUR neribotais kiekiais. Kęstas netgi galėjo mąstyti seniai mirusiomis kalbomis – tiek Žemės, tiek kitų planetų gyventojų.
Begalinė meilė?
Jis jau buvo pasisotinęs ta meile su sekso dievaite, kuri išnyko tą pačią akimirką, kai jis pamatė ateitį su ja. Viskas buvo idealu.
Ir neribotais kiekiais.
- Man reikia...- bambėjo panosėje Kęstas, mintyse ieškodamas kažko, kas neatsispindėtų ateityje. -Man

reikia iššūkio. Man reikia sumauto žygdarbio, kurį būtų SUNKU atlikti. Man reikia kažko SUDĖTINGO.
- Tu mąstai ne ta kryptimi.- Atsiduso senis.
- Užsičiaupk, kvaila kriošena!
Kęstas žinojo, ką jam norėjo pasiūlyti senis – imti keistis. Kitaip galvoti ir nusiraminti. Bet jis negalėjo nusiraminti, nes ką tik visi jo sumanymai ir tikslai dingo iš šios Visatos. Jis nebeturėjo jokio plano, net mažiausio gyvenimo tikslo. Viskas, ką jis norėjo padaryti, ateityje jau buvo padaryta. Netgi patys sudėtingiausi dalykai. Jie visi neteko prasmės.

O jeigu jis sunaikintų šią Visatą?
Tuojau pat pasirodžiusi vizija parodė jį, kybantį tuštumoje, visiškoje tamsoje. Nėra jokios visatos, tarsi jos net nebuvo. Velniškai nuobodu...

O jeigu sukurti naują Visatą?
Žybt – nauja vizija parodė ką tik sukurtą naują visatą. Šimtą naujų Visatų. Milijoną... Netgi prakaitas neišmušė. Tiesiog mirksniu sukūrė.

- Man galas...-sumurmėjo Kęstas.- Aš niekuo nebegaliu džiaugtis! Mano galimybėms nėra ribų!.. Tai tu kaltas, prakeiktas seni! Aš net negaliu tavęs nudėti, nepatyręs didžiausio džiaugsmo!
- Tu ieškai prasmės ne ten, kur jos reikėtų ieškoti.- Pakartojo senis.- Ir tu klysti. Vieną iššūkį tu dar turi, jeigu taip geidi to.
- Kokį?- susidomėjo Kęstas. Senis jam nesuspėjo atsakyti – jis greičiau perskaitė atsakymą jo smegenyse.

Nors jis galėjo matyti kiekvieno reiškinio ar veiksmo ateities padarinius, tačiau vienas ateities langas jam buvo aklinai užvertas.
Jo paties, kaip Dievo, žūtis. Už šios ribos jį vėl apsups palaimingas nežinojimas, nes nebeturės KUO matyti ateities. Savęs sunaikinimas buvo toji galimybių riba, jo palaima ir ramybė.
- Matau, tu jau supratai.- Pratarė senis.- Ar eisi tuo keliu?
- Ar tu žinai, kas manęs ten laukia?
- Aš žinau, kad ten tave kontroliuos didesnė už tave jėga. Niekas negali pasakyti, kur ji tave nuneš.
- Tu kalbi apie tikimybę?
- Būtent. Tikimybė yra didesnė už tave bet kokiu atveju. Nes ji garantuoja viską. O tu garantuoji tik vieną kelią – savo kelią į susinaikinimą.
- Ak, užsičiaupk, senas pirdyla!
Senis pirstelėjo ir nusijuokė visiškai neįsižeidęs. Jis nuo pat savo egzistavimo pradžios bendravo su daugybe įvairių dievų. Žinojo jų kelius mintinai. Jų žodžius taip pat.

Kęstas atsisėdo į sostą ir ėmė plėšti nuo savęs Visatos gijas, palikdamas jas bejėgiškai spurdėti kitame suvokimo lygmenyje. Baigęs darbą, jis išnyko, nuneštas visagalės tikimybės. Likusios laisvos, gijos susipynė į anksčiau čia egzistavusią matricą, kuri palaikė stabilų Visatos egzistavimą.

Senis kiek palūkėjo, sunkiai atsiduso, ištraukė iš kišenės kauliukus ir metė juos ant akmeninio rato. Iškrito trejetas ir penketas.
Laikas kitam dievui dar neatėjo. Nusiraminęs jis paėmė šluotą ir nuėjo tvarkyti aukso ir brangakmenių krūvos.

Už daugybės kilometrų, tamsioje gatvėje prie klubo, atsibudo jaunas vyrukas. Jis pakėlė nuo asfalto apsunkusią galvą, pajuto savo pulsą.
Kęstas atsistojo, nusipurtė nuo kelnių purvą ir patraukė gatve namo, nežinodamas, ar tai buvo sapnas, ar tiesa.
Nežinojimas jį džiugino.

Juodos katytės namai

Piešinys Nr. 2478:
Bereikšmės linijos, prasidedančios kairiajame, apatiniame lapo kampe. Tiksliau – viena linija. Ji sukama pailgais ratais, lyg pynutė, braukiama aukštyn, kol galop baigiama lapo viduryje. Šį kartą pasirinkau tušinuką.
-[-]-

Semi kažkas nutiko. Nuo ryto iki pietų ji beveik nepravėrė burnos, atrodė truputį pikta, neatsiliepė kalbinama. Nors negaliu jos kaltinti – aš neliečiau nei vienos svarbesnė temos, pliauškiau veik tik apie orą. Ji turi visišką teisę nekalbėti su manimi apie orą. Vis tiek lyja...
- Sapnavau blogą sapną, - prisipažino ji kiek vėliau, kai galop aš visai nebesistengiau jos pralinksminti ir užsiėmiau savo darbais.
- Košmarą?
Semi palinksėjo, tačiau į smulkmenas nepasinėrė, o aš nelauktai užkibau. Paprašiau papasakoti.
- Nepamenu, - numojo ji ranka. – Kažkokia beprasmybė. Tiktai po visko girdėjau labai kraupiai miaukiančią katę. Taip įkyriai staugė, kad galų gale pabudau ir nebegalėjau užmigti.
- Gal tai buvo kaimynų katė? – paspėliojau.
- Ji sėdėjo man ant krūtinės, - papurtė galvą Semi, o aš sustingau nuo tokio pareiškimo, nemaloniai nustebintas. Vadinasi, mano ir Semi santykiams niekas negresia. Po tokio sapno ir aš pusę dienos gaivelėčiausi, netardamas nė žodžio.
Ji pagaliau nusprendė nusiprausti ir pakeisti naktinius patogesniais drabužiais, nors išeiti niekur neplanavo – lauke lijo, miestelis atrodė lyg išmiręs. Tik labai retai kokia nors mašina sustodavo prie maisto krautuvėlės, matomos pro langą.
Aš susiradau sapnų knygą ir pabandžiau surasti ką nors apie juodas kates, miaukiančias miegantiems ant krūtinių, tačiau tokios reikšmės nebuvo. Semi dėl to visiškai nenuliūdo, po maudynių pamiršusi savo košmarus. Vanduo nuplauna mintis, ji tuo ir pasinaudojo.
Vėliau paskambino mano viršininkas. Klausė, ar pasirodysiu kontoroje. Atsakiau neigiamai, o jis nenuliūdo. Tikriausiai ir pats sėdėjo namie.
- Liepsiu Olgai užrakinti ir duosiu dienelę pailsėti, - nusprendė. – Kai ruduo taip įsibėgėja, klientai užmiega savo irštvose su letenomis dantyse. Rytoj užvažiuosiu pasiimti brėžinių. Būsi?
Pasakiau, kad greičiausiai būsiu. Jis dar dvi minutes kažką paniurnėjo ir padėjo ragelį, pažadėjęs paskambinti, jeigu abejos dėl savo dienotvarkės.

Tokia tad diena. Kambariai pilki nuo dulsvos šviesos, besiveržiančios pro langus. Mintys pilkos, o per sienas besismelkianti drėgmė kartais supurto iki pirštų galiukų. Vakarop nusprendžiau užkurti ugnį židinyje, kurio nenaudojome nuo pat atvykimo į šį namą. Galbūt patogiai įsikurčiau su savo brėžiniais šalia spragančių pliauskų ir mano mintys sušiltų. Semi tai turėtų patikti.
Šeimininkas – penkiasdešimties ir dar septynerių metų vyras, kuris man buvo panašesnis į septyniasdešimtmetį, mano idėjai pritarė ir netgi padėjo užsigabenti kelis glėbelius malkų į kambarį.
- Namas turi sušilti, - linksėjo jis, kai kišau pliauskas į židinį. – Jeigu visi taip galvotų, kaip tu, Tomai. Galbūt aplankysiu Robertą iš ketvirto aukšto ir pasiūlysiu jam malkų...
Aš užkūriau ugnį, o jis nuėjo aplankyti Roberto, kuris savo kambarėlyje gyveno tyliau už pelę. Kartais mane grauždavo sąžinė, kai patriukšmaudavau su savo nauja namų kino sistema, o Robertas neatsakydavo man tuo pačiu...
Vėliau Semi liovėsi lipdyti savo keraminį miestą ir įsitaisė krėsle prieš židinį. Kai už lango sutemo, o laikrodis parodė vienuoliktą vakaro, turėjau ją pažadinti ir pakviesti į lovą.

-[-]-

Piešinys Nr. 2479:
Dažniausiai pasitaikantis variantas – riebus taškas popieriaus lapo viduryje, iš kurio į visas puse nutįsta spinduliai. Labai retais atvejais šį šedevrą paįvairina visokie (atsitiktiniai) kabliukai, kažkas panašaus į raides. Šį kartą paįvairinimas solidus – ilga valtis su viduje sėdinčiu aukštu žmogumi. Rankose jis laiko irklą. Nežinau, ar man ranka nuslydo, ar tai buvo padaryta tyčia, bet – prieš valtį nubrėžta nelygi linija, primenanti išsižiojusių (šuns?) nasrų profilį. Darbas atliktas pieštuku.

-[-]-

Buvau ištrauktas iš savo nereikšmingų sapnų pačiu grubiausiu ir barbariškiausiu būdu, kokį tik gali garantuoti moteriškas balsas. Semi klykė lovoje, traukdama nuo savęs antklodę, spardydamasi ir gaudydama kvapą, bei be perstojo greitakalbe berdama „ošventasdievekasgičiadabar“.
Išsigandau jos tokios reakcijos. Maniau, ji vėl susapnavo košmarą, tad pirma mintis, atėjusi galvon buvo nuraminti ją.
Įjungiau stalinę lempą, siekiau Semi ir staiga sustingau, nustebintas šnypštimo kojūgalyje.
Ten, išsigandusi ne ką mažiau nei Semi, susigūžusi tupėjo juoda katytė. Visai maža, trumpaplaukio kailiuko, žalių akių, ji stebėjo mudu ir neramiai krūpčiojo po kiekvieno Semi pasispardymo.
- Aš maniau... sapnuoju... šventas Dieve... – iškvėpė Semi. – Kai ji pradėjo miaukti, aš prabudau ir pajutau ją ant savo krūtinės... iš kur ji, Tomai?!
- Nežinau, - atsakiau nustebęs.
Iš tiesų, neturėjau nė menkiausio supratimo, kaip šis jaunas, grakštus padaras atsidūrė mūsų miegamajame. Maža to – kodėl katytė sumanė kniaukti ant Semi krūtinės?
Atsargiai atsisėdau, nuropojau į lovos galą ir pabandžiau katytę paliesti. Ji nebandė pabėgti. Ji nebandė kąsti ar drėksti – tik buvo gerokai išgąsdinta, o galbūt ir pritrenkta Semi staigaus judesio, nubloškusio ją nuo antklodės.
- Čia gi beveik jauniklis, - pasakiau, - žiūrėk, Semi, juk ji visai miela, ar ne?
Žmona šluostėsi prakaitą, žiūrėdama į padarą mano rankose. Ji atrodė beveik rami, tik išblyškusi.
- Jeigu mūsų bute yra plyšys, tuomet jų gali atbėgti ir daugiau, ar ne? – paklausė ji.
Atsakiau gūžtelėdamas pečiais. Iš tiesų, neturėjau jokio supratimo apie galimus plyšius.
Daugiau neužmigome. Semi nusiramino, galop netgi sutiko paimti katytę į savo rankas. Aš nuėjau užkurti židinio, kuris vienintelis saugojo mus nuo rudens drėgmės. Buvo penkta valanda ryto.
Vėliau, apie pusę šešių, Semi nuėjo į virtuvę su kate ant rankų ir surado jai pradarytą indelį su grietine.
Palikusi gyvūną vaišintis, ji apžiūrėjo visus langus, ar kuris nebuvo paliktas atviras. Aš apžiūrėjau sienas. Namas senas, ventiliacijos angos čia išvedžiotos vadovaujantis senovine logika – ar gali būti, jog kuris vamzdžio galas kyšo kur nors nepastebėtas?
Mūsų bute sienų nedaug – viso labo dešimt, iš kurių šešios – pertvarinės. Sugaišau likusį pusvalandį jas tikrindamas, tuo tarpu katytė bėgiojo paskui mus, miauksėdama plonu balseliu.
- Langai buvo uždaryti, - raportavo man Semi, - nėra jokių plyšių, kur ji galėjo įlysti.
- Žinai, sienose taip pat nėra landų, - pasakiau sutrikęs, - o ventiliacinės angos uždegtos smulkiomis grotelėmis. Jos tvirtai laikosi.
- Keista...
- Galbūt šeimininkas pokštą naktį iškrėtė? – bandžiau spėlioti, - gal atsarginius raktus turi. Žinai, dieną užsuksiu pas jį.
- Jau geriau tai būtų ne jo darbas, - gniaužtelėjo kumščius Semi,- aš išsigandau VELNIŠKAI!
Ji kiek pasigrožėjo liepsna židinyje. Laikrodis išmušė šeštą ryto. Už lango vis dar buvo tamsu.
- Kac kac kac! – pašaukė Semi, traukdama į virtuvę. Ji paliko mane prie židinio, apsnūdusį ir beveik besapnuojantį šio ryto viešnią.

- Tomai!
- Mhmmm? – knaptelėjau.
- Katė su tavimi?
Apsidairiau. Nebuvo jos net po mano krėslu.
- Ne...
Kitas siurprizas paaiškėjo netrukus, kai mudu pabandėme surasti savo „viešnią“. Jos nebuvo. Grietinės indelis buvo tuščias, o pati katė pradingusi kaip į vandenį, nors nei aš, nei Semi neatidarėme langų ar durų. Mudu pradėjome kraustyti visą butą, ieškodami padarėlio, užmigusio kur nors po numestais žurnalais ar patalais. Tokiomis akimirkomis aš netgi apsidžiaugiau iškraustęs palovį, kadangi tai buvo bene vienintelė vieta, kur tikėjausi atrasti plyšį į mūsų visatą iš katytės visatos.
- Tu tai nupiešei? – parodė Semi mano piešinį Nr. 2479, suradusi jį prie lovos.
- Taip, šiąnakt.
- Ir nepabudai?
- Kankink kuo tik nori – nepamenu, kaip tai dariau.
- Tu senokai bepiešei taip konkrečiai, - žvelgė ji į popieriaus lapą. – Ta valtis ir tas vyras ilgu kaklu... Man primena Stikso upę, kur gali sutikti šunį, saugantį vartus į Tartarą...
Nustojau raustis senų sąsiuvinių dėžėje ir pažvelgiau į žmoną įdėmiu žvilgsniu.
- Atleisk... Nenorėjau tavęs bauginti, - susikrimto ji ir atėjo manęs paglostyti. Tada padėjo piešinį į dėžutę, prie kitų.
Mane iš tiesų baugina tokie pasąmonės pokštai. Ne kiekvienas prabunda vidury nakties, išsirenka vieną iš kelių piešimo priemonių ir prasėdi nežinia kiek laiko prie popieriaus lapo, galvodamas nežinia ką, regėdamas nežinia ką. Tada vėl atsigula į lovą ir užmiega. O iš ryto nieko nepamena. Semi kelis kartus prabudo, kai aš ėjau piešti savo lunatiko paveikslų. Įrašė viską į vaizdajuostę, kurią žiūrėjau iš ryto ir šiurpau. Buvau visai ne tas žmogus. Kai Semi pradėjo žadinti, lunatikas netikėtai sustingo, tarsi stabo ištiktas, prasėdėjo taip nemirksėdamas, o vėliau atsistojo ir nusvirduliavo į lovą. Semi nepavyko mane pažadinti. Nei pirmą, nei ketvirtą kartą.
Kiekvieną rytą užrašydavau numerį naujo piešinio kamputyje ir padėdavau jį į dėžutę. Kartą į mėnesį veždavau piešinius mokslininkams, kurie mane klausinėdavo visokių nesąmonių. Kai kurie klausimai buvo visai normalūs. Bet jie lunatiko iš manęs neišvarė.
Katės bute nebuvo. Apvertėme jį aukštyn kojomis kelis kartus, viliojome kepamos mėsos kvapu – nė nemiauktelėjo. Mano šefas turėjo gerokai nustebti, užtikęs mudu šiukšlyno vidury.
- Tvarkotės? – paklausė, susibrukdamas brėžinius į segtuvą.
- Kaip matai...
Įtariai stebėjau durų tarpą, tikėdamasis išvysti juodą siluetą, smalsiai įslenkantį vidun.
Ne, ji nebesugrįžo. Tik ne tą dieną.

-[-]-

Piešinys nr. 2480:
Juoda katytė, tupinti neapibrėžtoje vietoje. Stengtasi suteikti trimačio vaizdo įspūdį, išbrūkšniuotas netgi šešėlis. Atlikta juodos spalvos kreidele.

-[-]-

Šį kartą kniaukimas pažadino mudu vienu metu. Naktinė viešnia, įsitaisiusi Semi ant krūtinės, „dainavo“ skambiai, išgąsdindama tiek žmoną, tiek mane.
- Čia dabar... – atsisėdau lovoje, purtydamasis iš miegų.
- Negaliu patikėti savo akimis!- piktokai tarė Semi, atsargiai nukeldama katę nuo krūtinės ir guldydama šalia. – Aš juk uždariau visus langus!
- O aš duris... Bet vakar su šeimininku taip ir nesikalbėjau.

- Manai, tai jo darbas?
- Jeigu ir ne jis, tai kažkuris kitas pokštauja.
- Bet kaip gi ji paspruko, Tomai? Durys juk irgi buvo uždarytos. Beje, kiek valandų?
Laikrodis rodė penktą ryto. Naktinė viešnia buvo punktuali.
Aš siektelėjau savo rytinio paveikslo ir išvydęs gerokai sunerimau. Regis, katytė buvo ne tik kambaryje, bet ir lunatiko sapnuose.
- Aš ją stebėsiu, - nutarė Semi. – Jeigu ji turi plyšį šiame bute, aš jį pamatysiu.
Toks jos užsispyrimas mane pralinksmino. Palikau ją su kate ir nuėjau padainuoti į dušą. Nebuvau tikras, ar nepažadinau Roberto iš ketvirto aukšto, tačiau tuo metu tai buvo nė motais. Kiek vėliau mane pakeitė Semi, aš tuo tarpu įpyliau katytei pieno, iš naujo užkūriau ugnį iš likusių malkų ir sugrįžau į lovą, kur sulaukiau odos aliejumi pakvipusios žmonos. Mudu mylėjomės, trumpam praradę laiko nuovoką. Semi šį kartą buvo kiek agresyvi.
Katytė, jeigu mudviejų žaidimus ir stebėjo, išliko tyli.
Vėliau, išgirdę laikrodį mušant šeštą valandą ryto, mudu pabudome iš palaimingo snaudulio, apsirengėme ir...
Katytės neberadome. Semi norėjo vėl pradėti kraustyti daiktus, tačiau sulaikiau ją. Nuojauta kuždėjo, kad nerasime.
Tą dieną aš padariau kelis svarbius (mano manymu) darbus. Pirmiausiai aplankiau šeimininką ir pasikalbėjau su juo apie mano ir Semi naktinį svečią. Jis gerokai nustebo, kiek supratau senioko veido išraišką. O gal ir sunerimo.
- Betgi Tomai, šiame name kačių nė vienas nuomininkas nelaiko, - pareiškė jis. – Žinočiau apie tai. Štai, senė Maglif, gyvenanti mansardoje, turi šunį. Žinai, vieną iš tų kišeninių, kurių šiais laikais pilna...
Linktelėjau, kad žinau.
- Aš tų veislių nepamenu... Bet va katės tikrai nė vienas neturi. Kaip ji pateko į tavo butą?
Papasakojau apie paskutines dvi naktis, kai suradome katytę savo lovoje. Išgirdęs apie mažylės kniaukimą ant Semi krūtinės, šeimininkas staiga susirūpino.
- Semi ant krūtinės? – pasitikslino jis. – Dieve...
- Kas nors negerai?
- Net nežinau, ką besakyti, Tomai. Tai nelabai geras ženklas.
Nebuvau religingas, tuo labiau netikėjau visokiomis pasakomis apie vaiduoklius. Mano tikėjimas apsiribojo vienu lunatiku, lindinčiu viduje. Todėl kantriai laukiau, kol šeimininkas teiksis paaiškinti savo „nelabai gerą ženklą“.
- Jūs tame bute gyvenate vos keturis mėnesius, - prabilo senis, galop surikiavęs savo mintis į darnią eilutę. – Prieš tai jame nebuvo gyventojų galbūt mėnesį, gal šiek tiek daugiau. Miestelis mažas, supranti... Kai kuriame nors bute miršta senas žmogus, visi pusmetį laukia, kol iš jo pradings mirusiojo siela. Čia ne folkloras, bent jau ne plačiąja prasme. Už miestelio, jeigu važiuotum į vakarus, pamatytum vienišą namą tyruose. Ten gyvena našlė Grebkok, pamišusi ragana. Kartais man atneša žolių arbatos, gelbstinčios nuo sąnarių skausmų. Tai ji kadaise uždraudė pusę metų parduoti jos vyro vasarnamį, kai tas ten pasimirė nuo plaučių uždegimo. Aiškino, kad būtent tiek laiko reikia, kad iš namo pradingtų paskutinis mirusiojo atodūsis, kaip ji mėgsta sakyti.
Ir ką? Mūsų miestelėnai imlūs tokiems žodžiams. Nuo to laiko čia visada taip – miršta žmogus ir jo namas pusmetį stovi nejudinamas...
Aš norėjau pertraukti senį, visai nebejausdamas ryšio tarp jo pasakojimo ir Semi, tačiau jis nekantriai mostelėjo ranka, leisdamas suvokti, kad kalbės. Nustojau muistytis ir pasiruošiau klausytis toliau.
- Butas numeris septyni, - šeimininkas parodė pirštu į lubas. – Prieš keturis su puse mėnesio ten pasimirė tokia vienuolė Mata. Sena visai buvo, savo mirtimi mirė. Tiesiog užgeso kaip ta žvakė, apdainuojama vieno žydro bardo. Kai mes radome ją, jos veide švietė tokia nenatūrali palaima, kad visi žegnojosi, nesuprasdami priežasties. O galbūt žegnojosi katės, kuri kniaukė ant jos krūtinės. Kur ten kniaukė – greičiau staugė...
- Katės?!
- Aha, štai ir priėjome katę... Na, ji buvo labai jauna, beveik jauniklis. Juoda, trumpo plauko... Nežinau aš tų

veislių, gali neklausti. Keisčiausia, kad Mata tikrai nelaikė kačių, nors nesu užtikrintas – galbūt parsinešė kačiuką paskutinę dieną. Kas tuos senius supranta?..
Jis nusijuokė, o aš pajutau šaltuką.
- Jeigu tikėtume sene Grebkok, - surimtėjo šeimininkas, – aš neturėjau jūsų leisti į tą butą. Dar buvo likę du mėnesiai Matos atodūsiams dingti.
- Kitur vietos neradome, - priminiau jam. – Be to, aš buvau užsispyręs.
- Aa... pamenu, jūs tikrai buvote užsispyręs, - palinksėjo senis.
Štai toks trumpas buvo mūsų pokalbis. Vėliau šeimininkas leido man pasiimti dar porą glėbių malkų. Grįžęs papasakojau Semi apie Grebkok, Matos mirtį ir užkūriau ugnį.
- Manai, katė prisimena savo senąją šeimininkę? Todėl ji lipa man ant krūtinės? – paspėliojo Semi.
- Nežinau, brangioji. Man ramybės neduoda tai, kad Mata mirė prieš keturis mėnesius, o katytė vis dar nepaaugo.
- Tikrai, ji visai maža...
Vėliau aš nuvažiavau į gyvūnėlių parduotuvę ir nupirkau narvelį katei. Metalinį karkasą, aptrauktą kažkokia oda. Viename gale buvo išpintos grotelės. Planavau anksti ryte pagauti ją ir uždaryti, kad galėčiau parodyti šeimininkui. O vėliau galbūt išneščiau ir palikčiau gyvūnų prieglaudoje.
Numetęs narvelį ant galinės automobilio sėdynės, pasukau į gatvę, kuria galėjai patekti į vakarinę miestelio dalį. Automobilio viduje buvo drėgna, tvyrojo ne itin malonus kvapas. Mano lietpaltis varvėjo, kiaurai merkdamas kelnes ir apykaklę.
Pravažiavau kontorą, kurioje dirbau. Langai tamsūs, nė vienos šviesos. Netinkamas laikas darbui ir bizniui. Nepamačiau nė vieno pėsčiojo.
Išvažiavau už miesto, į greitkelį. Pakilau į kalną, sustabdžiau automobilį ir apsidairiau, ieškodamas namelio tyruose.
Kairėje greitkelio pusėje, pridengtos lietaus šydo, silpnai švietė dvi namo akutės, perrėžtos langų rėmais. Kaip katės akys, tik geltonos. Į Grebkok sklypą vedė klampyne virtęs kaimo keliukas, pažymėtas metro aukščio stulpu su pašto dėžute. Ten sukti nepanorau. Sužinojau, kur ragana gyvena, man to užteko. Sugrįžau į miestą.

-[-]-

Piešinys Nr. 2481:
Juoda katytė ant moters krūtinės. Moteris guli ant lygaus paviršiaus (linija). Po linija, kiek žemiau – dar trys linijos, vaizduojančios kažką panašaus į duobę su vandeniu. Nupiešta mėlyno rašalo rašikliu.

-[-]-

Pabudau pirmas. Nuo kniaukimo, jeigu tą baisų bliovimą buvo galima vadinti kniaukimu. Man atrodė, kad iš katytės nasrų girdžiu dešimties rujojančių katinų bliovimą. Iš kur ji tokia balsinga atsirado?
Semi neramiai kvėpavo, galbūt ruošdamasi pabusti. Skubiai pagriebiau katytę ir ji nutilo. Nunešiau ją į virtuvę, įkišau į narvą ir padėjau grietinės indelį. Buvo penkta valanda ryto.
Semi nepabudo. Regis, ji pagaliau galės pamiegoti kiek ilgiau.
Nuėjau į dušą, nusiprausiau, tada iš likusių žarijų įpūčiau ugnį ir nuėjau pažiūrėti savo piešinio.
Buvau sukrėstas. Trečią naktį mano lunatikas piešė tokius mįslingus dalykus. Anksčiau iš jo sulaukdavau beprasmių figūrų, visokių niekų. Kažką tikslesnio jis nupiešdavo labai retai. Toji moteris greičiausiai buvo Semi, nors lygiai taip pat ten galėjo būti Mata. Lunatikas po savo simboliais paaiškinimų nepaliko.
Taip besėdėdamas ir bestudijuodamas savo piešinį išgirdau ją, krebždančią narvelyje. Katytė pradėjo garsiai miaukti. Pažvelgiau į laikrodį – šis rodė be penkių šešias.
Ketinau ištraukti pieno pakelį, kad tik ją nuraminčiau, tačiau padaras ėmė rėkti dar garsiau, nagais bandydamas odos tvirtumą.
- Tyliau tu! Prižadinsi Semi!- supykau, tačiau katytė manęs neklausė. Paspyriau narvelį, tačiau ji vis tiek

bliovė nesavu balsu. Man besiterliojant su pienu, ji staiga kvyktelėjo kažkaip keistai. Tas garsas privertė mane staigiai atsisukti, kad pamatyčiau priežastį.
Metalinės grotelės buvo pralaužtos, ant aštrių vielos galiukų kybojo kruvini kailio gabaliukai, o pati katytė šuoliais skuodė per virtuvę link durų, susibraižiusi ir taškydama kraują ant grindų.
- Stok!- atsitokėjau, kai ji išlėkė į prieškambarį. Norėjau pasivyti ją, tačiau susipynė kojos (kaip ironiška). Išsitiesęs tarpduryje tik suspėjau pamatyti, kaip juodas žaibas dingsta sandėliuke, kurio durys buvo pusiau praviros. Laikrodis ėmė mušti šeštą valandą.
Štai ir pagavau – iš sandėliuko ji tikrai nepaspruks. Ten netgi ventiliacinių angų nėra. Ir pats sandėliukas neužverstas daiktais – kai Semi jį iškraustė, dar nesuspėjo visko sudėti atgal.
- Kac kac...
Nė garso. Katytė greičiausiai laižėsi žaizdas. Priėjęs atvėriau duris.
Sandėliukas buvo tuščias. Tai supratau iš karto, nes daiktai buvo išnešti, grindys visiškai tuščios, o medinės lentynos apkrautos tik pačiame viršuje, kur ji sunkiai galėjo užšokti. Nepaisant to, aš pristūmiau kėdę ir pasilypėjau, kad įsitikinčiau.
Iš tiesų – nė kvapo.
Negana to, iš viršaus aš puikiai mačiau kruvinus pėdsakus, kurie nuo durų vedė į sandėliuko kampą, į balintą plytų sieną. Ten jie ir baigėsi, nepalikdami jokių komentarų.
Turėjo būti plyšys, kurio anksčiau nepastebėjau. Aš pasiėmiau plaktuką, išstuksenau kiekvieną sienos centimetrą, tačiau galų gale nuleidau rankas nieko nepešęs. Juodos katytės dingimas tebeliko pačia keisčiausia mįsle.

Netrukus pabudo Semi. Atrodė suirzusi. Išvydusi virtuvėje sulaužytą narvelį sunerimo. Papasakojau jai apie savo rytinį nuotykį, netgi parodžiau kraujo dėmes, vedančias į sandėliuką. Regis, ją išgąsdinau.
- Tomai, ar gali būti, kad katytė – tai vaiduoklis?
Nežinojau, ką atsakyti. Vaiduokliais netikėjau, tik lunatikais...
- Kodėl ji miaukia penktą valandą man ant krūtinės? Kodėl ji dingsta, kai laikrodis ima mušti šeštą valandą? Kodėl?..
Bandžiau ją paguosti, bet ji atstūmė mane, apsėsta minties apie katę – vaiduoklį. Nusprendžiau jai nerodyti savo piešinio. Semi būtų persigandusi dar labiau.

Vėl lijo. Šefas paskambino ir paprašė atvykti į kontorą. Išvažiavau, palikęs žmoną tvarkyti butą. Olgos darbe nebuvo, šefas atrodė pervargęs, sėdėjo savo kabinete ir bambėjo apie kažkokį nuotykį, nutikusį praeitą savaitę. Paprašė manęs padaryti nedidelį brėžinuką, tuo tarpu pats kažkur išėjo. Sugaišau keturias valandas, nors būtų užtekę ir vienos. Darbas krito iš rankų.
Baigęs nusprendžiau nuvažiuoti pas našlę Grebkok. Galbūt ji nebuvo tokia pamišusi, kaip minėjo šeimininkas. Galbūt ji galėjo kažką žinoti apie katę. Aš norėjau nuraminti Semi, tad vėl pasukau į vakarinį kelią ir po dešimties minučių jau klimpau įvažiavime į Grebkok kiemą. Turbūt našlė automobilio neturėjo, nes kelias, regis, anksčiau nebuvo judintas. Mano automobilio ratai paliko pirmąsias gilias vagas.
Jos kieme augo beržas, dabar jau numetęs paskutinius lapus. Vienintelis medis ir vienintelis augalas, neskaičiuojant žolės. Tvoros nebuvo. Prie pilkos namo sienos glaudėsi kažkokios automobilinės priekabos nuolaužos. Pats pastatas niūrus, aptrupėjęs, aptrešęs – kažin, ar senė Grebkok mėgo sėdėti savo kieme, antraip tikrai būtų susitvarkiusi.
Žemė buvo patižusi, išsipurvinau batus, kol pasiekiau duris. Stuktelėjau kelissyk belstuku ir susigūžiau nuo žvarbaus vėjo.
Duris pravėrė jauna moteris ilgais, šviesiais plaukais. Metų jai mintyse pripaišiau tiek pat, kiek jų turėjo mano žmona. Ji įtariai pasiteiravo, kas aš toks ir ko noriu. Paaiškinau, kad ieškau našlės Grebkok, kad noriu pasikalbėti su ja apie savo žmoną ir ją apsėdusias kates. Kvailai nuskambėjo, bet nepažįstamoji net nešyptelėjo.
- Užeikite, - pravėrė duris. – Greičiau, ten šlapia.
Žengiau į vidų, stengdamasis kuo mažiau ištepti prie durų patiestą kilimą, bet jai buvo nė motais. Ji parodė

man į didžiules šlepetes, primenančias du triušius:
- Nusiaukite batus ir išbandykite šitas. Duokite, aš juos padžiausiu.
Žiojausi prieštarauti, bet neištariau nė žodžio. Ji paėmė iš manęs lietpaltį, batus, trumpam dingo su jais kitame kambaryje, tada sugrįžo atgal ir parodė į kitas duris. Mudu įėjome į didelį kambarį akmeninėmis sienomis, kurio gale liepsnojo židinys. Kiek į dešinę nuo židinio veikė senas televizorius, rodė „Beverly Hills“, kurio jau senokai nebežiūrėjau. Moteris maloniai nusišypsojo ir pasiūlė atsisėsti.
Prieš krėslą , ant staliuko jau stovėjo nedidukas arbatinis, stiklinė gėlių vaza su sausainiais viduje ir pusiau nugertas puodelis.
- Iš akių matau, kad pokalbis bus ilgas, tad siūlau ir jums išgerti puodelį, - pasakė.
- O... kur ponia Grebkok? – paklausiau, jausdamasis gana keistai.
- Tai aš. Tiktai nebekartokite tos krokodiliškos pavardės, kurią Anatolijus burba į kairę ir dešinę. Mano vardas Džil. Taip daug lengviau ar ne? Vienas skiemuo – Džil...
Turbūt atrodžiau kaip idiotas, nes ji staiga nusikvatojo, visiškai nesivaržydama:
- Spėju, jis mane vėl išvadino sene?
Linktelėjau.
- Už tai negaus arbatos savo sąnariams. Savaitę. O jums aš tuojau atnešiu, Tomai.
Ji išbėgo pro duris, tokia jaunatviška ir patrakusi, o aš likau sėdėti išsižiojęs, net nesupratęs, iš kur ji žino mano vardą. Kai Džil Grebkok sugrįžo, žinoma, pasiteiravau.
- Miestelis mažas, - paaiškino ji. – Kai tik kas nors atkeliauja, visi per dvi dienas vardus ir pavardes išnešioja. Taip ir aš sužinau, kad naujakuriai apsigyveno tame pačiame bute, kur neseniai mirė Mata. Net nedavę jai paskutinį kartą iškvėpti. Taigi, tu dabar turi kažkokių problemų?
- Taip.
- Papasakok.
Ji ėmė siurbčioti arbatą, žiūrėdama į mane, o aš pasistengiau viską papasakoti iš eilės, nieko nemaišydamas ir nekišdamas savo nuomonės. Kai baigiau, Džil vis dar mėgavosi arbata, tik jos žvilgsnis buvo nebe toks skvarbus. Ji apie kažką galvojo.
- Vargšės katytės, - galop pareiškė. Aš sustingau, nežinodamas kaip reaguoti, o ji padėjo savo puodelį, parietė po savimi kojas ir šonu atsirėmė į krėslo atlošą.
- Kiek laiko tu gyveni su savo „lunatiku“? – paklausė staiga.
- Aštuonis metus.
- O su Semi?
- Penkerius... Kuo čia dėtas lunatikas?
- Dar nežinau, bet įtariu. Man reikia žinoti daugiau. Kačiukai buvo visi jauni? Nė vieno seno?
- Kačiukai! – nustebau. – Manote, jų buvo ne vienas?
- Vieno nebūtų užtekę, Tomai. Žinoma, kiekvieną rytą rasdavai vis kitą kačiuką. Arba katytę.
- Manau, ten buvo katytė...- pradėjau, bet užsikirtau. Iš tiesų, aš tikrinau tik pirmą egzempliorių. Visų kitų nebežiūrėjau ir dabar patvirtinti Džil žodžių negalėjau. Ji palingavo galvą.
- Manau, mums reikėtų aplankyti Semi ir pasikalbėti su ja. Ji kažko tau nepasakė, Tomai.
- Neįtikėtina. Semi nuo manęs neslėptų, jeigu kažkas atsitiktų.
- Turiu ją pamatyti, - pakartojo Džil.- Ar judu šį vakarą turite laisvo laiko?
- Žinoma, aš tuoj nuvažiuosiu...
- Ne, - nutraukė moteris tvirtu balsu.- Tai aš važiuosiu į tavo namus. Turiu viską pamatyti savo akimis. Iš tavo pasakojimo visiškai jokios naudos, Tomai. Tu matai, bet tu ne taip viską supranti, štai kur bėda.

Semi gerokai nustebo, išvydusi Džil, žengiančią į butą prieš mane. Kai pasakiau viešnios vardą ir paaiškinau, kas ji tokia, žmona sutriko, iš pradžių ėmė atsiprašinėti už netvarką, tačiau Džil ją greitai nuramino – esą jos namuose šiukšlynas nepalyginamai didesnis. Kai Semi pasiūlė jai jaustis kaip namie ir įsikurti svetainėje, Džil iš karto prasitarė gerianti tik arbatą.
Vėlesnis pokalbis, kuris daugiausiai vyko tarp abiejų moterų, buvo vien apie mane. Apie kažkada Semi stebėtą piešiantįjį, nupieštus paveikslus, kurių turėjau tris dėžes. Džil panoro juos pamatyti, tad nuėjau

atnešti.
Našlė nepaprastai greitai sugebėjo priversti Semi atsisakyti mandagių „jūs“. Po pusvalandžio jos abi tujinosi, aptarinėdamos mano piešinius, o aš klausiausi, niekaip nesuprasdamas, kuo gi Džil patraukė tie piešiniai. Vėliau jos žiūrėjo filmuotą medžiagą, kurioje aš piešiu vidury nakties ant popieriaus lapo, niurnėdamas kažką panosėje.
- Kada pirmą kartą pradėjai sapnuoti kates? – paklausė našlė Semi, kai pagaliau jai pabodo žiūrėti į mano lunatiką.
- Manau, tai nutiko prieš tris dienas, - prisiminiau niūrų Semi rytą, kai ji prisipažino sapnavusi košmarą.
- Ne, Tomai, - papurtė galvą žmona.- Manau, gerokai seniau. Tiesiog aš ne visus sapnus prisimenu, o ir ne visi tokie baisūs buvo.
- Ar tai reiškia, kad katytės atbėgdavo ir anksčiau? – pažvelgiau į Džil.
Ši padėjo puodelį su arbata ir atistojo.
- Eime, pasižiūrėsime į jūsų lovą, - pasiūlė ji tokiu tonu, kad galima buvo lengvai išversti „atsigulsime į jūsų lovą“.
Semi nustebusi pažvelgė į mane. Aš atsakiau jai ne mažiau iškalbingu žvilgsniu. Mudu nusekėme paskui našlę.
Džil nesunkiai suprato, kur mudu miegodavome. Ji ryžtingai priėjo prie baldo, sugriebė antklodę ir nutraukė ją, pakeldama prieš šviesą.
- Kada keitėte užvalkalus?
- Prieš... prieš savaitę...- sutriko Semi, nesuprasdama, ką bando išsiaiškinti ši keista moteris.
Džil apsuko antklodę, tada patiesė ją pusiau perlenktą ant lovos.
- Judu abu maudotės prieš guldami miegoti, ar ne? – nužvelgė skvarbiu žvilgsniu. Aš linktelėjau, Semi burbtelėjo „taip“.
- Tai kas tada čia? – Džil parodė į paklodę ir antklodę, perlenktą pusiau. Paklodės kraštas buvo kažkuo išteptas, lyg šviesiam purvui nubyrėjus. – Spėju, šioje pusėje miega Semi, ar ne?
- Aš nesuprantu... – papurtė galvą Semi, pažvelgdama į savo kojas, - Juk plaunu jas... Be to, naktį jei kur einu, apsiaunu šlepetes. Tai Tomas sapnuodamas išeina basas...
- Tomo pusėje švaru, - sumurmėjo Džil. – Gerai, Semi. Regis, katytes į butą atsigabeni tu.
- Aš???
Mano žmona atrodė apstulbusi. Grebkok skambiai nusikvatojo, išvydusi jos miną.
- Manau, mums reikia dar arbatos, - pasakė ji.- Ir aš jums tada papasakosiu, kas iš tiesų vyksta šiuose namuose.
Šį kartą virtuvėje vadovavo Džil. Ji jautėsi taip laisvai, kaip aš sau niekada nebūčiau leidęs. Ir jos kalba buvo laisva. Vos tema tapdavo kiek intymesnė, ji nesivaržydama užduodavo klausimus ir pateikdavo savo nuomonę. Toks laisvumas gerokai glumino. Antra vertus, netrukus mano žmona prisitaikė prie jos „dažnio“ ir tolesnės kalbos labiau priminė senų draugių pasiplepėjimą. Kai jos grįžo su nauja paruošta arbata ir sausainiais, aš jau buvau užkūręs linksmą ugnelę.
- Taigi, Semi, - surimtėjo Džil. – Tos purvinos dėmės tavo lovoje. Regis, Tomas ne vienintelis lunatikas šiuose namuose. Tu taip pat kažką veiki miegodama.
- Bet argi aš nebūčiau to pastebėjusi anksčiau? – nenorėjo sutikti Semi.
- Nemanau. Pati sakei, jog sapnuoji kates visai neseniai. Vadinasi, lunatikuoji taip pat neseniai. Galbūt kokios penkios, ar šešios dienos. Tomo dėka. Užsikrėtei nuo jo.
Tiek aš, tiek žmona pagalvojome, kad moteris juokauja.
- Aš rimtai, - pasakė Džil, išvydusi mūsų šypsenas. – Tiek laiko gyvendama su lunatiku, turėjai pati išsiugdyti tokį.
- Negali būti, lunatizmas juk neužkrečiamas! – paprieštaravo žmona. – Čia gi ne koks virusas!
- Ne toks, kokį visi įpratę suprasti, - linktelėjo našlė. – Mano linksmas būdas ir laisva kalba irgi ne virusas, tačiau tu su manimi bendravai lygiai taip pat, vos tik užsikrėtusi juo. Jeigu kas nors šalia tavęs keiktųsi, tu neabejotinai įsimintum tai ir susidarius tinkamai aplinkybei, pakartotum tai. Mano nuotaika nėra materiali, bet ji tave užkrečia, Semi. Tomo lunatikas yra dar mažiau materialus, jis tave veikia daug silpniau. Mes

galime užsikrėsti nuo saulės, nuo lietaus, vien tik žiūrėdami į juos. Tai yra pagrindinė taisyklė, sprendžiant katyčių mįslę. Viskas ir visada yra užkrečiama. Netgi iš pažiūros patys nematerialiausi dalykai gali užkrėsti.
Semi tylėjo, galvodama apie tokį keistą pareiškimą. Ji pamiršo arbatos puodelį rankose.
- Kodėl tada aš nepradėjau lunatikuoti daug anksčiau? – paklausė ji. – Tomas lunatikuota jau aštuonerius metus. Aš su juo gyvenu penkerius – kodėl neužsikrėčiau anksčiau?
- Todėl, kad sielos užkratams reikia daugiau laiko. Kai psichiatras ilgai dirba su psichikos ligoniais, jis pat pamažu tampa jais. Dažniausiai tai pastebi tik kiti.
Tavo lunatikė, Semi, iš tiesų apsireiškė per rekordiškai trumpą laiką. Ir ji atėjo kaip tik tada, kai judu atsikraustėte į šį butą, kuriame Mata dar neišleido savo paskutinio atodūsio. Štai kas paskatino tavo lunatiką suskubti. Senoji vienuolė Mata!
- Tu tiki vaiduokliais?
- Ne. Tikėjimas yra labai blogas įprotis. Sakykime, aš manau, kad mirus žmogui kažkuri jo dalis lieka kurį laiką čia, šiame pasaulyje. Kiek ilgai – tai priklauso nuo žmogaus įsitikinimų. Mata buvo gera moteris, ji turėtų greitai išeiti iš čia. Tačiau jos buvimas užkrečia mus, kas be ko. Ir mes tuo pačiu atsidėkojame jai, nors Matai tai mažai berūpi.
- Sunku patikėti... – murmtelėjau.
- Aš sakiau, - nusijuokė Džil, - tikėti nereikia. Tikėjimas nepalieka vietos alternatyvoms. Aš galiu papasakoti apie katytes taip, kad tu mielai priimtum pasakojimą kaip tiesą. Tiktai aš nesugebėsiu atsakyti į klausimą, kur jos pradingsta. Tavo pasaulio suvokimas, tavo TIKĖJIMAS negali to paaiškinti. Todėl aš aiškinu savaip, kad visos detalės būtų aiškios. Ir aš tau sakau – Semi yra lunatikė, kuri atsineša pradingstančias katytes į savo lovą.
- Kas tai? Dar viena vaiduoklių rūšis?
- Tam tikra prasme.
Turbūt mano veido išraiška jai pasirodė pernelyg skeptiška, nes Džil staiga plačiai nusišypsojo:
- Matau, tu labiau linkęs pamatyti savo žmoną, naktį išeinančią pro duris ir ieškančią jaunų, juodų katyčių lizdo, ar ne?
Aš abejojau.
- Būtent, - linktelėjo Džil. – Tai paaiškintų išpurvintus patalus, bet visiškai nepaaiškina dviejų dalykų – kodėl katytės taip garsiai miaukia ant Semi krūtinės ir kodėl jos taip veržiasi kažkur dingti, net sudraskydamos metalinius narvus. Todėl aš toliau viską aiškinsiu savaip.
Semi linktelėjo, gurkštelėdama iš puodelio. Aš taip pat pritariamai sumykiau, nusprendęs nebekišti savo trigrašio. Galop Džil „detektyvinis tyrimas“ turėjo paslaptingą prasmę tik jai vienai.
- Kartais sapnuose, - pradėjo našlė, - mūsų namai atrodo truputį ne taip, kaip mes matome juos nemiegodami. Sapnuodami galime pamatyti papildomą langą, dar vienas duris ar angą grindyse, vedančią nežinia kur. Jeigu kada nors susapnuosite duris, kurių realybėje nėra – pabandykite atverti jas ir išeiti ten, kur jos ves...
- Skamba truputį nemaloniai, - prisipažino Semi.
- Galiu garantuoti, kad pro jas ėjai daugybę kartų, - papurtė galvą Džil. – Visi jas atidaro, išeidami į savo sapnus. Tačiau tavo, Semi, atveju, viskas kiek kitaip. Tu ten išeini ne sapnuodama, o lunatikuodama.
- Pro duris, kurių nėra?
- Pro duris, kurių mes dabar nematome. Tačiau tai nereiškia, kad jų nėra. Mes pernelyg apakinti, kad jas pastebėtume. Gyvūnai tai mato. Manau, Semi lunatikas taip pat jas mato. Naktį tu pabėgi į kažkokią svetimą vietą – basa, vienais naktiniais. O jeigu miegi be jų – tuomet dar ir nuoga. Nežinau, ką ten veiki, tačiau kelio atgal nerandi. Štai tada ir imi juodą katytę, kurių ten greičiausiai pilna. Paprašai, kad ši tau parodytų kelią namo. Parsineši ją, o sugrąžinti gyvūną atgal pamiršti. Katytė negali pati atidaryti durų, kurių mes nematome. Ji kniaukia, jausdama savo ribotą laiką, kol galop, pasibaigus šiam, ji tiesiog žūva, prieš tai suskubusi pasislėpti nuo mūsų akių. Visos katės taip daro.
Džil nutilo ir susidėjo rankas ant kelių.
- Ir viskas? – paklausiau aš.
Ji linktelėjo.

- Tai... labai panašu į pasaką vaikams...
- Žinoma. Pasek ją vaikui ir jis ja patikės. O štai su suaugusiais visada vienodai – turi jiems įrodyti. Aš galiu pasilikti nakčiai ir nufilmuoti viską, kas vyks šiame bute.
Mudu su žmona susižvalgėme.
- Nemiegosi visą naktį?.. – paklausė Semi, kiek abejodama.
- Aš įpratusi, - atsiliepė Džil. – Be to, man pačiai įdomu.
- Jeigu tu sutinki... – tariau žmonai, nežinodamas, ką besakyti.
- Sutinku, - linktelėjo Semi. – Man jau nusibodo tos katytės. Aš noriu ramiai pamiegoti!
- Na, su katytėmis viskas daug lengviau, - tarė Džil. – Tereikia išmokinti tavo lunatiką sugrąžinti gyvūną atgal.
- Kaip?
- Dar nežinau. Manau, tai sužinosime iš ryto. Matai, Semi, lunatikai yra gana keistoki. Jie žino tokių dalykų, kuriuos normali būdama pamiršti. Mato ir girdi daugiau nei paprastas žmogus. Antra vertus, jie nemoka kai kurių dalykų, kuriuos sugeba net vaikai. Štai kad ir Tomo lunatikas. Tu jį bandei žadinti, o jis sustingo, nepažindamas tavęs. Galbūt netgi nesuprato tavo kalbos.
- Tai jis visai kvailas?
- Na... – šyptelėjo Džil, - jeigu tavo lunatikas kvailas, tuomet tu kurčias ir aklas, lyginant tave ir jį.
- Man įdomu, iš kur tu žinai tokius dalykus? – paklausiau.
- Nykštukai papasakojo, - plačiai nusišypsojo Grebkok, išmušdama man iš galvos bet kokį norą klausinėti toliau. Matyt, jai buvo lengviau ir paprasčiau apsimesti keista.

-[-]-

Piešinys Nr. 2482:
Ilgaplaukė moteris, sėdinti ant labai abstrakčiai pavaizduoto fotelio. Prieš ją pastatytas trikojis, ant jo – kažkas panašaus į žiūroną. Žemiau – nervingai suraizgytos linijos. Atlikta pieštuku.

-[-]-

Katytės iš ryto nebuvo. Ir pabudome mudu dešimt minučių po aštuntos. Džil miegojo fotelyje, kamera buvo išjungta, mano žmonos kojūgalyje – švieži pilko molio grumsteliai.
Semi stengėsi krebždėti virtuvėje kiek galima tyliau, tačiau Grebkok vis tiek pabudo ir smagiai pasirąžė. Paklausė, kas pusryčiams ir nesivaržydama padėjo sudoroti kiaušinienę.
- Naktį judu iš tiesų daug keliaujate, - patvirtino ji, šnairuodama į vaizdo kamerą. – Regis, netgi susikalbate. Norite pažiūrėti?
- O kur katytė?
- Mirė, - atsakė ji paprastai.
Vaizdas buvo grūdėtas ir tamsus. Užtraukiau užuolaidas (lauke vis dar lijo), kad kažką pamatytume.
Džil įjungė kamerą kaip tik tuo metu, kai aš pabudau. Tai įvyko antrą valandą nakties. Semi vis dar miegojo, o aš paėmiau nuo stalo pieštuką ir atsisėdau prie popieriaus lapo. Kažką galvojau, nesiryždamas pradėti piešinio. Žiūrėjau į popierių. Veidas buvo be jausmų, akys išplėstos ir kažkokios apdujusios.
- Štai čia man kilo pirmoji mintis, - tarė Grebkok. – Kadangi Semi nedirba su popieriumi, žinią apie katytes galima perduoti Tomui. Tomas galėtų jas išmesti už nematomų durų.
- Bet aš durų ir dabar nematau, - suabejojo Semi.
- Žinoma. Kamera jų neužfiksavo. Tačiau labai įdomiai sureagavo, kai Semi... a, tiek to, pamatysite patys.
Mano lunatikas staiga pastebėjo Džil. Jis pažvelgė į kamerą, kažkur į šoną, tada vėl - į kamerą.
- Išvydo mane... – pakomentavo našlė. – Regis, aš jam nepasirodžiau priešiška.
Lunatikas sekundę – kitą dar galvojo, tada pakėlė ranką su pieštuku ir ėmė piešti. Darė tai lėtai ir labai atidžiai. Jau žinojau, ką jis nupieš.
Semi pabudo po gero pusvalandžio. Ji atsisėdo lovoje, ranka trindama veidą, lyg ruošdamasi galutinai

pabusti, ar naktį pasivaikščioti iki tualeto. Tada lėtai atsistojo, pasvyravo vietoje ir staiga kažką ištarė. Nesupratau nė žodžio – garsas labiau priminė tylų dainavimą. Mano lunatikas jai atsakė, tarsi sudainuodamas kitas dvi natas.
- Štai ir pasikalbėjo, - šyptelėjo Džil. – Kokia graži šeimynėlė...
- Nežinojau, kad moku kažkokią užsienio kalbą, - pabandžiau juokauti.
- Tu ją moki nuo kūdikystės, - labai rimtai atsiliepė Džil ir aš nesiginčijau.
Semi lunatikė staiga priėjo prie sienos ir prisilietė prie jos abejomis rankomis. Ėmė lėtai slinkti palei sieną, braukdama delnais. Nežiūrėjo į ją.
- Ką aš čia darau? Ieškau durų? – paklausė Semi.
- Aha...
- Aš ir vėl basa. Ir beveik neapsirengusi.
- Štai tau dar vienas pranešimas, kurį reikės perduoti Tomo „dailininkui“.
- Užrašyti ant popieriaus?
- Žinoma. Jam visada paliekate tuščią lapą. Užrašykite jam, ką reikia perduoti Semi, o piešti liepkite kitoje pusėje.
Džil kalbėjo taip, tarsi tai būtų visiškai normalu. Semi neramiai pasimuistė.
Jos lunatikė televizoriaus ekrane jau apėjo visas miegamojo sienas, trumpam dingo už posūkio, išlindo ir staiga sustojo prieš pertvarinę sieną į virtuvę. Staiga vaizdas pabalo, sumigėjo. Kai spalvos sugrįžo, kambaryje tebuvau aš vienas, besidarbuojantis pieštuku.
- Kas čia buvo? – nesupratau. – Tu sustabdei kamerą?
- Nestabdžiau. Pažvelk į laiką.
Beveik įsižeidusi Džil atsuko juostą, vėl parodė tą patį momentą – Semi sustoja, jos viena ranka nuslysta kiek žemiau, lyg ir sugriebia kažką ore ir vaizdas vėl bala, atsiranda trikdžiai. Kai jie išnyksta, laikas pasislinkęs vos dviem sekundėmis.
- Neįtikėtina...
- O kurgi aš išėjau? – susirūpino žmona.
- Tu viena tai žinai.
- O ar aš sugrįšiu?.. – dar labiau susirūpino, tuo sukeldama juoką tiek Džil, tiek man.
- Ne, mes Semi daugiau nebepamatysime, - pajuokavo Grebkok.
Ilgą laiką nieko nenutiko, tik mano lunatikas neramiai žvilgčiojo į kamerą ir brėžė bet kokias linijas po piešiniu. Vėliau jis atsistojo ir nuėjo į lovą.
Semi sugrįžo apie ketvirtą valandą. Ekrane vėl sumirgėjo, ji pasirodė toje pačioje vietoje, bet jau su katyte rankose, kuri dairėsi didelėmis, geltonomis akimis aplinkui ir neramiai kniaukė. Semi traukė tiesiai link lovos. Ji paleido katę ant grindų, atsigulė ir užsiklojo net nenusivaliusi kojų.
- Dar viena žinia tavo lunatikei, - burbtelėjau. – Pasakyti, kad apsimautų batus.
Pasirodė ir Džil. Ji skubiai pribėgo prie lovos, kad pagriebtų katę, kol ši neužlipo žadinti Semi. Man pagailo vargšo gyvūno. Jis buvo svetimame pasaulyje, kad ir kaip keistai tai beatrodytų.
- Uždariau ją virtuvėje, - paaiškino Džil. – Štai ir viskas, daugiau filmų nebus. Kaip matote, jums tereikia susitarti su savo lunatikais ir miegosite ramiai...
- Bet man nereikia šitokio gyvenimo! – staiga suprotestavo Semi. – Aš nenoriu naktimis bastytis kažkur po kitus pasaulius! Aš noriu pasveikti!
- Pasveikti nuo ko? Nuo lunatikės?
Žmona linktelėjo.
- Ką gi, dar neaišku, kuri iš judviejų labiau sveikesnė. Galbūt lunatikė galvoja, kad jai būtų visai gerai pasveikti nuo tavęs? – Paklausė Džil.
- Tai ką man daryti?
- Jau sakiau – susitarti. Kad tu netrukdytum jai, o ji netrukdytų tau. O vėliau, kai susikalbėsi pati su savimi, galbūt galėsi nemiegodama surasti tas duris.
Džil atsistojo ir padėjo nuotolinio valdymo pultą ant televizoriaus.
- Man laikas, - tarė ji. – Turiu pašerti ir išleisti į lauką savo šunį. O judu susidorosite patys, neabejoju.

Tomai, parveši mane namo?..

-[-]-

Vėliau Džil kelis kartus lankėsi mūsų bute, klausinėjo apie mūsų lunatikus ir žiūrėjo piešinius, kuriuose buvo nemažai prirašyta visokių žodžių.
Mano lunatikas, regis, mokėjo skaityti. Semi pagaliau išmoko palikti kates už „durų“ ir atsigulti į lovą švariomis kojomis. Tiesa, pirmo bandymo metu ji atsibudo su batais – pamiršome, kokie tie lunatikai „kvaili“. Teko dar kartą mano lunatiko pagalba paaiškinti, kad batus sugrįžusi nusiautų.
Rašau „kvaili“ su kabutėmis, nes jie iš tiesų gana protingi, tik labai keisti. Štai, sau buvau palikęs užrašytą klausimą „ko nemiegi?“. Juokais parašiau, o gavau tokį atsakymą:
„ Tu guli ant vandens ribos. Man bloga.“
Džil netrukus atsinešė kažkokias vyteles ir „patikrino“ lovą. Po to liepė perstumti ją į kitą vietą.
- Po žeme tikriausiai susikerta vandens gyslos, - paaiškino ji. – Negerai miegoti tokiose vietose. Ir gyventi čia nelabai gerai. Gal judu paieškokite kitos vietos?
Nepaisant to, lunatikas vis tiek piešė naktimis. Kai paklausiau, kas vėl negerai, jis atsakė, jog viskas puiku. Dabar jis laimingas. Tik naktį neturi ką veikti.
Paprašiau jį sutvarkyti sandėliuką, kurį užvertėme daiktais po paskutinės „tvarkos dienos“. Sutvarkė, tik labai savitai – kai kuriuos daiktus sugrūdo ant viršutinės lentynos, apatines palikdamas visiškai tuščias. Kitus daiktus radau šiukšlių maišuose, konteineryje, už namo. Kai geriau pagalvoju, man jų iš tiesų nelabai reikia – naudojausi vos kartą...
Semi savo lunatikę privertė paruošti pusryčius, tačiau, kai ryte aptiko nusvilusias rankoves, liovėsi naktimis užsiiminėti kulinarija. Dabar ji mezga sau megztinį, visą išmargintą ornamentais. Savo lunatikės fantazijos neriboja, nori pažiūrėti, kokius ornamentus ši sugalvos. Žinoma, tai katytės. Ir dar kažkokie padarai, kuriuos išvydęs imu šiurpti. Bet sulaikyti Semi lunatikės negaliu – ji eina, kur jai patinka. Tikriausiai žino, kad ten saugu.
Mudu išsikraustėme iš buto po kelių savaičių, vos tik suradau naują vietą. Tai namelis miesto pakraštyje, kurio senieji šeimininkai išsikraustė į didmiestį. Semi naujoji vieta patinka daug labiau, juolab kad ten nėra jokių paskutinių atodūsių, nuo kurių būtų galima užsikrėsti. Ten tik aš, ji ir mūsų lunatikai. Kaimynai ramūs, užkrečia savo ramybe. Mes jiems atsilyginti galime nebent lunatikų užkratais. Tačiau ne bėda – juk yra keistuolė Džil. Ji, žinoma, negydo. Ji tik užkrečia savo linksmumu.
Taip kad mes čia visi kuo nors užsikrėtę ir nepagydomi.
Beje, savo piešinių mokslininkams nebevežu. Paskutinį kartą jie man sugadino nuotaiką su savo klaidingomis teorijomis. Norėjau vieną pasikviesti į svečius savaitei, kad galbūt užkrėsčiau lunatikais ir geromis nuotaikomis. Bet jis atsisakė, keistuolis...

Ir dar - turiu idėją paversti savo namelį mažu viešbutuku. Netgi pavadinimą jam sugalvojau – „Juodos katytės namai“. Semi mintis labai patinka. Dar nežinau, kas čia gausis, tačiau esu nusiteikęs optimistiškai.

Kaip Aloyzas į šokius ėjo

Tiesą sakant, Aloyzas dar niekada nebuvo nuėjęs į šokius. Apie šį kojų kilnojimo, užpakalių judinimo fenomeną buvo girdėjęs per radiją, matęs per televizorių, o pats...
Ne, pats jis bijojo. Vis atrodė, kad iš jo juoksis, pirštais rodys ir vargšas turės raudonuoti vidury salės. Kad netektų raudonuoti prieš publiką, Aloyzas dažnokai šokdavo prieš veidrodį. Tačiau ir ten kartais parausdavo, kai nepataikydavo į taktą. Perfekcionistu būti nelengva...
- Kelme, nors kartą į šokius nusivesk! – prašydavo jo kiek vyresnė sesuo, kuriai su vyrais visai nesisekė.
- Durna gal? – baidėsi Alojus, - kad iš manęs visas rajonas pasijuoktų?
- Iš tavęs ir taip visi juokiasi, daugiau nebėr kur...
- Ko gi juokiasi? – sunerimdavo Aloyzas, tačiau sesuo nė neketino smulkiau aiškinti. „Juokiasi“ – tvirtindavo ji, numušdama ir taip žemą brolio ego.
Vargšas Aloyzas nukabindavo nosį, pasvajodavo apie idealius šokius ir, pagautas įkvėpimo, nueidavo pasistaipyti prieš veidrodį.

O kartą užsuko į jų namus toks Valerijus, visų „Valierka“ pravardžiuojamas. Aloyzas su juo nuo vaikystės draugavo, dar ir dabar pamiršęs nebuvo. Tačiau laikas daro savo – jis savo reikalais, Valierka – savais. Taip vis rečiau ir besusieidavo.
- Labs, - kaip kirviu papoškino vaikystės draugas, suprakaitavusią ranką tiesdamas, - reikals yr.
- Nu jei yr, tai sakyk, - praleido Aloyzas į vidų seniai matytą svečią.
- Penktadienį turim tūsą daržinėj, - kaip paslaptį pašnabždėjo Valerijus. – Visi, kas gyvs, ein mergų kabint. Mes irgi einam. Tavęs reik.
- Kam manęs? – nusistebėjo Alojus.
- Nagi... dėl tų pačių mergų, - aiškino Valerijus, kuriam aiškinti niekada dorai nesisekė – kalbėtojas ir mąstytojas jis buvo nekoks. – Šokiai bus, aišk?
- Ooo... ne, aš gal neisiu... – iš karto pasimetė Aloyzas, suglumęs ir sutrikęs dėl tokio staigaus ir jaudinančio plano. – Į šokius aš niekaip...
- Nu če daba? – nusistebėjo Valierka, į šaldytuvą lįsdamas. Nieko ten neradęs pabandė įjungti televizorių, bet nuotolinio valdymo pultas buvo be elementų.
- Taigis žinai, kad į šokius aš nevaikštau.
- Nebūk atsilikęs, - atsiduso draugas, - į šokius jis nevaikšto... Tie šokiai daba tokie, kad paskutinis gaidys gali mergą susirast ir ją palinksmint nemokėdams kojų kilnot! Užtenka užpakalį turėt ir jaust ritmą. O ritmo ten... hooo, ritmo tai netrūkst. Daba tokiu aparatūru surenk, kad vien ritms tik ir liek!

Aloyzas klausėsi medumi teptų draugo žodžių ir negalėjo patikėti. Nebereikia kilnoti kojų? Užtenka turėti užpakalį? Mergina per vieną vakarą?... Na ir laikai! O jis, atsilikęs, to net nežinojo...
- Daugiau papasakok, - paprašė.
Valierka, nors ir nemokėjo pasakoti, netrukus jam pasekė istoriją apie tai, kaip praeitą savaitgalį dvi merginas daržinėj suviliojo ir taip pašokdino, kad dar lig šiol viena paryčiais į jo duris beldžiasi. Aloyzui net pasivaideno, kad iki šiol apie šokius žinojo nykiai mažai – lyg pro storas užuolaidas.
- Tai va... – atsidūsėjo Valierka, - reik tavęs. Bratkus į Rygą išvažiavo, Lionia gydosi, Brazdžius darbelio statybose gavo, o aš ką? Su Gerasimovu vienu eisiu? Nuobodu. Tai ir pagalvojom, kad tave griebt reik...
- Aš pagalvosiu, - nedrąsiai pratarė Aloyzas.
- Jau geriau, - palinkčiojo draugas, - va taip ir toliau galvok. Šeštadienį atvažiuosim paimt.
- Bet... kad iki daržinės – vos keturi šimtai metrų...
Valerijus pažiūrėjo į jį kažkaip keistokai, bet nieko neatsakė.
Išėjo atsisveikinęs ir pažadėjęs sugrįžti šeštadienį vakare.

O šeštadienio vakarą atvažiavo aplamdytu moskvičiumi, dar penkissyk papypseno, nors Alojus sąžiningai ant slenksčio laukė. Mašina buvo labai sena ir „krūtumo“ joje nė lašo nebuvo likę, tačiau Valierka užsispyrė – važiuos jie ir viskas.
Viduje sėdėjo du įtartini skustagalviai ir į Aloyzo „Labavakarą“ nesiteikė atsakyti. Matyt, jau apie šokius galvojo. Net iš čia girdėjos, kaip daržinėj žemi bosai prabudo.

Atvažiavę į vietą, vyrai kažko neskubėjo. Aloyzas vienintelis susiruošė vidun, ale Valierka už rankos sulaikė.
- Pala, kur neša?
- Taigi šo...
- Tu raminkis, broliuk, supratai? – neleido pabaigt draugas. - Va, Maskolius tuoj į žvalgybą sulakstys, padėtį nušvies. Taip į daržinę nėr ko lįsti, dar smagumą pražiopsosi.
Skustagalvis, Maskolium pavadintas, išties nubėgo apsižvalgyti ir po dešimties minučių grįžo labai laimingas.
- Arkliagalviai iš latvių ir du kitakaimiai, – raportavo. – Kampe prie baro sėdi.
- Vo dabar tai bus! – Valierka laimingas atidarė bagažinę ir ištraukė glėbį beisbolo lazdų kaustytais galais. – Žiūrėk man, Aloja, neatsilik. Kai pasakysiu, šok prie baro ir daužk latvį, o paskui ir kitakaimį. Lazda į kelius taikyk, nebeatsistos.
- O... šokiai? – šiurpo Aloyzas, - Šokiai kaip, broliai mieliausi?!
- Gal man jį pirma daužt? – pašnairavo Maskolius, kuriam atsakymas aiškiai nepatiko.
- Savų nedaužiam, - užginčijo Valierka. – Aloja, tu žmogus būk, į kelnes nedėk, a? Imk pavyzdį iš manęs, neatsilik. Pažadu, šokius tokius pamatysi, kad daugiau be jų nežinosi kaip gyvent. Visos mergos bus tavo!

Ir, pasakęs įkvėpiamąją kalbą, lazda pravėrė tvarto duris.
Kas toliau dėjosi, Aloyzas niekada rišliai neprisiminė. Regėjo merginas pražiotomis burnomis, klykiančias kažką panašaus į „ir vėl šitie galvijai!“. Jos bėgo iš tvarto, skambant trankiai muzikai, o į šokius visai nebuvo panašu.
Ten buvo ir keli vyrukai iš Latvijos, kuriuos Valierka lazda lupo, buvo ir kitakaimiai, kuriuos broliai Maskoliai lupo. O dar didžėjus, šokęs į muštynių epicentrą visų ramint... Šitas gavo bene daugiausiai.
Aloyzas tik vieną kartą užsimojo, bet nepataikė. Daugiau ir nebandė – spruko kaip kiškis į mergų pilną kiemą, bet netgi jų gerai nenužiūrėjęs įlindo į moskvičių ir užsikišo ausis. Jautė nepaaiškinamą susijaudinimą ir truputį – siaubą. Kad pirmą kartą šokiuose pabuvojo.

O visai netrukus atbėgo ir trijulė. Valierka už vairo, Maskoliai kas kur.
- Vairuok, blyc! Mentai!

Kadangi buvo užsikišęs ausis, Aloyzas negirdėjo sirenų, persekiojusių juos iki pat arimų, kur moskvičius užklimpo suartoje dirvoje. Ten Valierka persirito per sėdynę į galą ir kumštelėjo apspangusį Aloyzą.
- Sėsk už vairo!
- Ką? Kur?...
- Už vairo, blyc, o tai užmušiu!
Vis dar nežinodamas, kas vyksta, Aloja persikraustė už vairo. Klausiamai pažvelgė į draugą ir savo nuostabai pamatė, jog visi trys miega. Valierka netgi butelį iš kažkur ištraukęs buvo.
Taip policija ir atrado juos automobilyje.

- Ei, Aloja! – beldėsi kažkas į duris.
Buvo ankstus rytas, Aloyzas vis dar palaimingai snaudė. Na, beveik palaimingai. Prieš mėnesį gavo tūkstantinę baudą iš policijos, kuri jo nenudžiugino. Trims „šokėjams“ konfiskavo mašiną ir visi išsiskirstė

kas kur. Atrodytų, istorijos tuom ir turi baigtis.
- Aloja, blyc, duris daryk! – skardeno Valierkos balsas.
Aloyzas sunkiai atsiduso ir nuėjo įleisti vaikystės draugo.
- Sveiks, Valierka...
- Uhu... – linktelėjo šis, atidarydamas šaldytuvą ir nužvelgdamas turinį. – Reikals yr, brolau.
- Kas vėl yr?
- Rytoj šokiai.
- Pfu! – Aloyzui visi miegai išlakstė, - Eikit jūs su savo šokiais...
- Pala, broliukas, dar nieko nesakyk. Šokiai ne mūsų daržinėj. Kitame kaime. Rimts reikals. Daug chebros varo. Tavęs reik, būsi atsargoj.
- Vėl snukiamušis?!
- Na tu ir nušneki... – Valierka klestelėjo ant sofos, - niekas čia taip nesako, aišk? Snukiamušis būt, jeigu mes juos vidury pievos kur... O čia – šokiai! Kultūrinis renginys, aišk?
- Aišk, - linktelėjo Aloyzas, - Bet šokti aš tikrai nebenoriu. Važiuokit be manęs.
- Ee... – pakratė galvą Valierka, - nu nenori, tai tiek to. Ale tu pats vienas į šokius nevaryk, brol. Daug kraujo bus. Dar pridaušim nepasižiūrėję. Laikykis.
Ir Valierka išėjo, palikęs Aloyzą toliau snausti.

Štai nuo to, laiko Aloyzas turi rimtą priežastį neiti į šokius.
O kai prispiria rimtas poreikis, jis visada šoka ten, kur saugu.
Prieš veidrodį.

Kaip Ruduo Vasarą mylėjo

Ruduo šiaip jau buvo gana nemenko sudėjimo vyrukas, išaugęs iš paauglio kelnių prieš nežinia kiek milijonų metų. Jautėsi gerai, peršalimo ligomis nesirgo, problemų su psichika neturėjo ir šiaip - be fobijų gyveno. Kaip ir kiekvienas gamtos gaivalas, turėjo savyje įprogramuotą instinktą – keistą tokį, ne standartinį. Paukščiai panašų turi – tik pajaučia rudenį, kaipmat išskrenda ten, kur jo nėra.
O Ruduo buvo ne paukštis, nuo savęs jis nebėgo. Jo instinktas vertė jį kraustytis iš vienos vietos į kitą, tik tiek. Be jokios regimos priežasties.
Jis visą laiką ir keliavo, mindamas rusvų lapų takus, grožėdamasis paraudusiais, pageltusiais kalnais, slėniais, miškais ir pievomis. Jo pasaulis visada buvo gražiai spalvotas. Truputį lietingas. Kartais – su šalnomis. Bet Ruduo buvo pripratęs.

Vieną ankstų rytą, gulėdamas po obelimi, jis tingiai kramtė šiaudelį, pasilikusį po javapjūtės. Diena buvo graži, nevėjuota, debesys reti it senuko dantys, saulė šviesi ir šilta.
Būtų ilgai gulėjęs, jeigu ne klastinga mintis, užgimusi Rudens galvoje.
- O kodėl aš turiu būtent taip keliauti? – maištingai pagalvojo jis. – Kodėl ne į tą pusę? O vat pasuksiu ir

nueisiu porą tūkstančių kilometrų!
Tarsi patvirtindamas vidurinio amžiaus krizę, galvon dar stuktelėjo paukštelio praknabotas obuolys, nukritęs iš trijų metrų aukščio. To pakako, kad Ruduo pakiltų ant kojų ir patrauktų kitur, pykdamas ant viso pasaulio obelų.
Iš pradžių jam sekėsi visai neblogai. Nukeliavo kelis šimtus kilometrų be jokių regimų padarinių sveikatai. Vėliau jį ėmė graužti sąžinė, kad priešinasi savo sukurtoms tradicijoms. Dar vėliau ėmė slėgti, lyg stiprus vėjas pūstų iš priekio.
Ruduo sustojo ir nustebęs apsidairė.
Vėjo nebuvo, o vis tiek gerokai slėgė. Lyg gamtos reikalais būtų pakvietę...
Ruduo sulakstė į krūmus, pasitaisė kelnes ir vėl pasiklausė pasaulio.
Vis tiek slėgė, lyg sugrįžti kvietė.
- Nu jau ne! – supyko Ruduo, - dar taip nebuvo, kad negalėčiau keliauti ten, kur noriu! Vis tiek eisiu!

Kitą dieną pastebėjo, kad jo pasaulis nebe toks, kokį buvo įpratęs matyti. Medžiai tapo žalesni, žolė sodresnė, o ir paukščių padaugėjo neišpasakytai. Rudeniui patiko. Jam pasidarė įdomu, ką pamatys dar toliau. Tad pamynė savo instinktus ir nukūrė kaip įkirptas.
Maždaug po savaitės pasiekė senų, apleistų gamyklų teritoriją, kurią jau ne kartą matė per pastaruosius penkiasdešimt metų. Ruduo visada buvo smalsus, tad šniukštinėdavo viską ir visur. Tokie dalykai, kaip tušti pastatai, gilūs rūsiai jam buvo įdomūs.
Minėtoje gamykloje žolė buvo ypač žalia, paukščių čiulbesyje galėjai ištirpti, ir šiaip – jausmas buvo kiek kitoks, nei visur.
- Laba diena su vištiena, - išgirdo kiek sutrikusį balsą, atsklidusį nuo senų cisternų. – Tu ką, pasiklydai? Nebežinai, kur turi būti?
Išsigandęs Ruduo pažvelgė į tą pusę – pirmą kartą gyvenime jį užkalbino! Paprastai pats su savimi kalbėjo, arba žvėris ir paukščius čiulbino. Tie, žinoma, jam neatsakė, nes nemokėjo. Ir dabar jį patį kalbina?...
Ten, cisternų šešėlyje sėdėjo maždaug jo metų moteris. Na, maždaug milijonu vyresnė, ar jaunesnė – kas čia dabar supaisys?... Apsirengusi buvo žaliai, plaukai dailiai paskleisti aplink meilų veidelį, akys žydros, oda balta ir taip gundančiai atsisėdus...
Rudeniui, kuris gyvenime moterų nesutiko, bet kokia poza greičiausiai būtų pasirodžiusi gundanti. Jo organizmas sureagavo taip, kaip dar gyvenime nebuvo. Vargšas Ruduo...
- Kas yra vištiena? – paklausė jis. – Ir kas esi tu?
- Tai jau tikrai ne vištiena, - atsiliepė Vasara (mat tai buvo ji), - o mano vardas Vasara. Aš esu ten, kur privalau būti. O tu paklydai.
- Aš nepaklydau. Tyčia atėjau, - paaiškino Ruduo, artindamasis prie moters. – Taip kas ten per vištiena?
- Toks paukštis. Nupeštas, išvirtas ir miške pamestas. Nežinau, kodėl. Radau užvakar...
- O man obuolys per galvą davė, - pasakė Ruduo nežinia kodėl.
- Ir dėl to tu čia?
- Ne, bet dėl to aš ant obuolių pykstu.
- Koks tu keistas! – nusistebėjo Vasara.
Tiesą sakant, ji pati nežinojo, kodėl nebėga nuo nepažįstamo vyro, kurį sutiko... na, ne pirmą kartą. Vyrų Vasara buvo sutikusi ir anksčiau – pati kažkada jaunystėj maištavo. Bet šitą matė pirmąsyk. Ir visgi nebėgo. Tik patyliukais virpėjo, stebėdama Rudenį, mikčiojantį ir užsikirtinėjantį kas antrą žodį. Kažkaip keistai jautėsi. Buvo ir gera, ir neramu.
Rudeniui irgi buvo ir gera, ir neramu.
Biologijos jiedu nesimokė, nežinojo nieko nei apie poravimąsi, nei apie feromonus, nei apie testosteroną ar endorfinus. Žali abu buvo.
Gal ir gerai. Būtent nežinojimas ir nesutrukdė jiems lygiai po trijų valandų pokalbio begėdiškai į vienas kito glėbį pulti, vienas kito kūnus glamonėti. Gamtos gaivalams nerūpi moralė. Vis tiek joks žmogus jų nemato – tik efektą. Ir jie neuždavinėja sau kvailų klausimų – kodėl? Na, nebent labai retai, kai sugalvoja nueiti ne ten, kur instinktas veda.

Taigi, abu ir dulkinosi, net žemdirbiai antrą derlių suspėjo nusiimti, o paukščiams smegenėlės susisuko ir jie nebeišskrido ten, kur turėjo išskristi.
Vargšai paukščiai...

Kitą rytą Ruduo vis dar gulėjo šalia Vasaros, švelnią šios krūtį glostydamas. Vasara murkė, Ruduo murmėjo dainušką, girdėtą kaži kur Floridoje.
- Tau reikia grįžti, - pasakė Vasara staiga, nutraukdama gražią akimirką.
- Nenoriu.
- Bet reikia. Negalima prieš savo valią eiti. Kiek gali maištauti?
- O man norisi! – pyktelėjo Ruduo. – Aš dar truputį pasitrainiosiu, o tada grįšiu. Gal žinai, kas ten toliau?
- Vienoje pusėje Pavasarį atrasi, kitoje – Žiemą. Kažkada ir aš kvailiojau, laksčiau iš galo į galą...
- Kas toji Žiema?
- Moteris, kaip ir aš. Graži, tik labai jau šalta pas ją. Daugiau ten neisiu, brrr...
- Aišku, - užsisvajojo Ruduo. – O Pavasaris?
- Vyrukas, kaip ir tu. Mes porąsyk matėmės...
O ką veikė – nutylėjo. Nenorėjo Vasara pasakoti Rudeniui savo nuotykių, tačiau šiam ir neberūpėjo. Po kelių valandų atsisveikinęs su Vasara nubėgo tolyn, kad aplenktų savo lankomas vietas ir Žiemą pasivytų.

Žmonės sakys, kad tais metais Žiema siaubingai vėlavo. Į Pavasarį net pasislinko.
O Ruduo?
Kaip ir kiekvienas vyras, vieną kartą išbandęs kūniškus malonumus, jis dabar toks nepastovus. Instinkto nebepaiso. Tai Vasarą lanko, tai Žiemą...
Gerai, kad Pavasaris – vyras.

Puoko planas

Triukšmas leidosi dulkėtomis Slėpynkalnės gatvėmis, stiprėjo, kol išaugo tiek, kad lioviausi kraipęs ausį ir pramerkiau akį, ketindamas pažiūrėti, kas gi čia tokio į mano pusę artinasi.

Pakanka kompanijoje turėti vieną Kykrę, kurios sniaukrojimo negalėjai sumaišyti su niekuo, idant sukeltum kiek didesnį triukšmą. Šit ji ir dabar kiceno kompanijos priešakyje, laikydama savo mišrūnišką uodegą aukštai iškeltą, rodydama driežui Pripui savo šiknaskylę, kuris į ją santūriai stengėsi nekreipti dėmesio.

- Gaudykuodegą! – suriko Kykrė, pastebėjusi mane. – Ei, puoke!
- Ko? – nusižiovavau.
- Girdėjai naujieną? Ciūpas atidarė paskolynę!
- Ką padarė? – nuleidau galvą žemiau. – Ką tokią?...

- Mes patys dar nežinom, bet pilnas miestas jo skelbimų. Eisi pažiūrėti?

Ciūpas buvo Slėpynkalnės turtuolis, pusiau katinas, pusiau puokas, panašiai kaip ir Kykrė. Sklido gandai, kad vietoje instinkto knispelėms jis turėjo uoslę pinigams, paveldėtą iš prosenelio – dar didesnio turčiaus, kadaise gyvenusio kažkur netoliese.
- Čia ir taip nėra kas veikti, - linktelėjau. – Nagi, žvilgtelėsiu.

<>

- Paskolynė! – Ciūpas, pasilypėjęs ant grubiai suręstų pastolių, uodega braukė per iškabos raides, vos išsilaikydamas nenuvirtęs. – Nuo žodžio „skola“. Arba nuo „skolininkas“ – aš žinau, kad šitie žodžiai nėra malonūs, bet nieko nepadarysi. „Duotynė“, mano asmenine nuomone, skamba pernelyg kvailai. Todėl štai ji, paskolynė, mieli Slėpynkalnės gyventojai!
Jis kilstelėjo leteną ir tuoj pat išskėtė nagus – vos nenusivertė žemyn.
- Oo... o ką čia reikės daryti? – nesuprato Pripas. – Atiduoti savo... skolas?
- Taip! – Ciūpas palengva atbulas nulipo nuo pastolių ir su palengvėjimu liuoktelėjo ant žemės. – Tai yra – ne!.. Ne visai. Pirmiausia aš jums duosiu pinigų.
- Mums? – susijaudino Kykrė, nejučia stodamasi ir keldama savo užpakalį man tiesiai prieš nosį.
- Visiems? – neįtikėjo Pripas, - oho!
- Palaukite, pirma ir tai paaiškinsiu, - sumojavo Ciūpas. – Ne viskas taip paprasta.
Aš įsivaizduoju... ne – aš ŽINAU, kad daugelis iš jūsų turite svajonę, kuriai įgyvendinti reikia nemažai pinigų. Pavyzdžiui, šimtinės.
Tiek pūkuotieji, tiek driežai išvertė į Ciūpą akis. Aš irgi išverčiau – kad neatsilikčiau. Kykrė nė neketino atsitūpti.
- Bet jūs neturite atliekamos šimtinės savo svajonei, - tęsė katpuokis. – Tai ką jūs darote? Jūs ateinate čionai, į mano paskolynę ir mes susitariame dėl paprasto dalyko – dėl šimtinės. Aš jums duodu šimtinę, jūs įgyvendinate savo svajonę, o kada nors ateityje grąžinsite man mano šimtinę. Ir dar vieną pinigėlį. Už tai, kad aš buvau geras ir daviau šimtinę. Paprasta?
Visi tylėjo ir galvojo. Netgi aš. Ciūpo sumanymas buvo kažkuo patrauklus. Tik ne tuo, kad jis žadėjo duosiąs pinigų. Ne, kažkuo kitu, sunkiau suvokiamu.
- O, - staiga prabudo Pripas. – Ooo... oo... pone Ciūpai! O šita... šimtinė... Kiek tai bus vienetų?
- Užeik, - paspyrė duris turčius. – Mudu tai aptarsime viduje, mano brangusis Pripai!

<>

Klocas – mano geriausias draugas. Ir nesvarbu, kad jis nei puokas, nei driežas, anei katinas. Klocas yra krikeris. Tai toks peraugęs, sukaulėjęs „driežas“, sugebantis bėgioti ant savo aštuonių mažų kojyčių. Kai prireikia – stulbinamu greičiu. O šiaip – vos kruta. Ir jis nėra itin protingas. Na, lyginant su manimi, jis kaip vienetas, palyginus su mano... mano daug vienetų. Tačiau mes turime šį tą bendro – abu dieviname knispeles. Klocas netgi sugeba jas pričiupti durelėmis, uždarydamas savo viduje. Taip, krikeriai – šaunios būtybės. Galima įlįsti į jų vidų ir pasijodinėti. Kuomet jie laksto visu greičiu, kitiems puokams belieka parodyti uodegą – jie niekada nepavytų. Retsykiais Klocas kvailokai pasvajoja apie tai, kaip būtų gerai paskraidyti.

Ciūpas jau buvo prirašęs visą kalną tošiukų ir nesiruošė liautis. Visi skolinosi iš jo pinigus, galvodami apie savo svajones. Tik mudu su Klocu kiūtojome pakampėje, smalsiai dairydamiesi.
- Klausyk, Klocai, - staiga prisiminiau. – Ciūpas visiems žada duoti pinigų. Ir daug pinigų. Ar bent įsivaizduoji, ką tai reiškia?
- Jis jų visiems duos?
- Jis turi jų pernelyg daug, štai ką tai reiškia, - pasakiau. – Turiu gudrų planą, Klocai. Tokį, kokio dar niekas

Slėpynkalnėje nebuvo sugalvojęs. Tu vis dar svajoji skraidyti?
Krikeris pajudino uodegą į šonus, kas turėjo reikšti entuziastingą „taip“.
- Puiku, tada klausyk. Mudu apiplėšime Ciūpo paskolynę, Klocai. Klastingai ir labai gudriai. Pasiimsime visus jo pinigus. Daugybę šimtų jalkodo krištolinių kiaušinių bus mūsų, senas bič...

- Kojas aukštyn!! – staiga pertraukė mano klastingą planą garsus riksmas. – Čia apiplėšimas! Visiems nejudėt, o tai gausit kankorėžį į kaktą! Ciūpai, krauk į maišą visus pinigus, kiek tik turi! Ir nebandyk pasislėpti!
Vidury paskolynės plačiai išsiskėtojęs klykė raudonai dažytas, perkaręs driežas, taikydamasis į minią kankorsvaidžiu. Jis net tirtėjo nuo didžiulės įtampos, o sunkus ginklas aiškiai buvo ne jo nosiai. Tačiau plėšikas neketino pasiduoti. Visi, kas buvo gyvas, griuvo ant nugarų. Tik aš likau pasislėpęs už nugriuvusio Kloco, nors šiam kankorėžiai turėjo būti visai nebaisūs.
- Mjau, tik nešaudyk! – sukvykė Ciūpas, nelabai žinodamas, ką tokiu atveju reikėtų daryti. – Štai, aš turiu maišą su dviem šimtais jalkodo kiaušinių!..
Man net uodega nusviro.
- Kelk čionai, persirijęs katine! – narsiai stūgtelėjo driežpalaikis.
Negalėjau žiūrėti, kaip maišas su gėriu pereina į svetimas rankas.
- O kur tu jį dėsi, Kėža Bilimorti? – šūktelėjau iš už „negyvo“ Kloco. – Juk kiekvienas čia esantis žino, kas tu toks esi! Kur tu pabėgsi?
- Tu mane pažįsti?! – sudrebėjo driežas. – Aš juk nusidažęs!
- Eik jau, Kėža, tavo snukį ir balsą kiekvienas čia pažintų net ir vidury nakties, - pasakiau, narsiai liuoktelėdamas ant draugo pilvo.
- Taip taip, Bilimorti, kur gi tu pabėgsi? – sukniaukė Ciūpas iš už prekystalio.
- Tylos! – susitvardęs Kėža spustelėjo nuleistuką, smarkiai įsuktas kankorėžis įstrigo lubose. – Nagi, judinkis, Gaudykuodegą! Tu ir tavo draugelis Klocas būsite mano įkaitai! Klocai, stokis ant aštuonių ir daryk savo duris! Aš tave nuvarau!

<>

- Tu paskutinis niekšas, Bilimorti! – šnypščiau ant patogiai įsitaisiusio driežo. Dabar jis taikėsi man tiesiai į tarpuakį, apžergęs maišą su pinigais.
Klocas skuodė visu greičiu, o mums iš paskos – dar du krikeriai, neatsiliekantys nė per nago juodymą. Pro šalį švilpė uolos ir akmenys, aš jau vargiai besuvokiau, kur mes traukiame. Girdėjau konsteblio Bubo staugimą už nugaros – jis jodinėjo ant vieno iš besivejančių, retsykiais paleisdamas šūvį iš savo kankorleto.
- Čiaupkis, Gaudykuodegą, - pravėręs duris, Bilimortis atsakė Bubui dar vienu kankorėžiu. Žinoma, nepataikė.
- Aiii! – sukvykė Klocas, stryktelėdamas į orą, - aš suprantu, kad plėšikas jis, bet kodėl į MANE šaudo?!
- Vairuok, kaulo sutrauka! – rėkė Kėža.
- Nebegaliu daugiau, NEBEGALIU! Aiii!...

Pastebėjau, kad jis suka tiesiai prie skardžio. Man pasidarė bloga.
- Klocai, savižudi!.. – suriaumojau, įsitverdamas nagais, kur atrodė patikimiau.
- O tu pekla... – paantrino Bilimortis. – Duris daryk! DURIS!!!
Jis išskrido lauk iš bėgančio krikerio, pamiršęs svarbiausią reikalą.
- Nebešok! – surikau. – Pinigai jau mūsų, KLOCAI!
Bet žemė po krikerio kojomis baigėsi, aš prilipau prie lubų.
- Skrenduu-uuu!..
- Debilas! – tepasakiau jam.

<>

Pinigai sudužo, kuomet Klocas voliojosi susisukęs į kamuolį slėnio dugnu, per žoles ir krūmus. Laimė, kad manęs nesutraiškė.
Dabar jis trepsėjo vietoje vėdindamas savo vidų nuo ištekėjusių krištolinių kiaušinių smarvės. Laižiau savo sidabrinį kailį nuošalėje, galvodamas apie dalykus, kuriuos galėjau nusipirkti. Kiaušiniai buvo pasenę, visai neskanūs.
- Ė, Gaudykuodegą! – pašaukė Klocas.
- Ko?
- Pažįsti šią vietą?
Apsidairiau. Slėnis lyg ir pažįstamas – toks žalias, apsuptas kalvų, nutviekstų paskutinių saulės spindulių.
- Bene Grošo slėnis?
- Aha. Sako, knispelių čia daugiau nei bet kur kitur.
Klocas suvizgino uodegą.
- Pinigų vis tiek nebeturime, -pastačiau ausis.
- Aš uždarau, tu pjauni? - išsišiepė krikeris.
- Tu uždarai, aš pjaunu, - sutikau.

Danguje lėtai sušvito trisdešimt du paguodos mėnuliai...

Vagnerio Chruonikos

Giliai įkvepiu šviežiai prafiltruoto oro, sugniaužiu distancinį pultą ir nervingai spoksau į mažą ekraną, kuris rodo kaip tik tai, ką ir turi rodyti. Jokių nukrypimų. Eksperimentas vyksta tvarkingai – net seneliui šalčiui nebūtų prie ko prisikabinti ir atimti iš manęs Kalėdinę dovaną.
- Jeigu netyčia kitame gale iš manęs liks tik košė, - kalbu į vaizdo kamerą, - būkite geri, nesunaikinkite Porto. Visgi viso gyvenimo darbas...
Kamera tyli. Nustebčiau, jeigu būtų kitaip – ji viso labo senovinė skaitmeninė „JVC“, jokių intelekto schemų ...
- Trys, - sakau prakaituodamas. – Du... Vienas...
Užsinoriu į tualetą. Bet tiek to, palauks. Grafikas spaudžia labiau.
- ... nulis! Startas! Oi!..
Įmygiu pirštą į pultą beveik su visa valios jėga. Lavonu tapti visai nenoriu. Tačiau mokslas ne skystablauzdžiams. O mano rėmėjai – ne šiaip vyrukai su beisbolo lazdomis.

- Kūrvaaaa! – prisimenu vienintelį tarptautinį žodį, krisdamas ant žemės. Pultas išlekia iš nutirpusios rankos ir slysta grindimis, kol įstringa po desantininko bato padu.
Eksperimentas... pavyko?
Iš didelio susijaudinimo pirma pasižiūriu į įrenginį laboratorijoje – ketinu įsitikinti, ar jis vis dar sveikas. Tik

tada atsisuku ir atidžiau nužvelgiu nekviestus svečius.
Į mane taikosi iš dvidešimt keturių automatų. Verčiau vietoje negyvas krisčiau, bet kalibro ir markės neatspėčiau. Protonus branduolyje lengviau ornamentais išpaišyti...
- Pusprotis Vagneris? – profesionaliai ištreniruotu balsu paklausia kažkoks ordinais pasipuošęs karininkas.
- Ee... jo, - linkteliu, keldamas rankas aukštyn. – Kas čia darosi? Iš kur...
- Jūs ir jūsų eksperimentas seniai slapta stebimas. Jaučiu malonumą jus sveikindamas su sėkminga darbo pabaiga, deja, privalau suimti jus ir paimti visą jūsų įrangą valstybės reikmėms.
- Kur?!..
- Pur pur... Sveikinu, sakau. O dabar jūs areštuojamas. Jus kaltina valstybės išdavyste, dalyvavimu maište ir pasikėsinimu į Lietuvos Imperijos Imperatorių. Oficiali bausmė – mirtis. Neoficiali – amžinas vergiškas darbas požeminėse mokslo bazėse. Karinės galybės prieš Rusiją, Ameriką ir Visą Likusį Pasaulį stiprinimas. Suimti jį!
Kaustyti batai sudrebina laboratorijos grindis. Pašiurpstu. Kiek, pasirodo, mažai žinau! Ir maište dalyvavau, ir pasikėsinime...
- Čia kažkoks nesusipratimas... – veblenu, traukdamasis atbulas prie žaibuojančio teleporto. – Jūs mane su kažkuo supainiojote.
- Lietuvos Specialiosios Tarnybos nieko nepainioja. Jūs išradote teleportą – jūs esate valstybės nuosavybė. Konstitucijos penki šimtasis straipsnis.
Skamba šizofreniškai, tačiau ilgiau susimąstyti nesuspėju.

Už nugaros, kriokdamas ir žaibuodamas, teleportas pratrūksta vėl veikti. Nors neturėtų. Vien tik iš mokslininkiško atsargumo krentu lyg negyvas ant grindų – ir pačiu laiku.
Žaibas išspjauna penkių metrų ilgio iškąstą laboratorijos kampą su mano darbo stalu, įrankiais ir kompiuteriu. Regis, dar pastebiu veikiančią JVC tame balagane, kuris akimirksniu nušluoja visą desantą su nenusakomo kalibro ginklais ir visu karininku.
Portas trumpam nutyla, tada vėl atsikosėja ir išspjauna veržliaraktį.

Apstulbęs apeinu centrinę laboratorijos dalį ir pamatau didžiulę skylę sienoje. Porto įėjimas vis dar veikia. Jis neturėtų veikti, tačiau veikia. Kaip ir išėjimas.
Dar akimirka – ir ilgas žaibas slysteli iš įėjimo, grobuoniškai sučiupdamas pagrindinį kontrolinį kompiuterį. Makt – ir kitoje pusėje daiktas tarškėdamas rieda grindimis.
Kur tas suknistas pultas?..
Prisimenu, kad paskutinį kartą mačiau jį po abejingos gorilos kaustytais batais. Batai kyšo iš po stalo kampo, tačiau pulto ten nėra. Įsižiūrėjęs pastebiu tik raudoną mygtuką, vienišą gulintį ant žemės. Regis, ant jo buvo parašyta „stop“...

Kad skaitytojo neištiktų moralinė konfūzija, prisistatysiu.
Aš – Teodoras Hipokratas Vagneris. Užsakovai mane vadina tiesiog Pusprečiu. Taip trumpiau ir prisiminti lengva.
Nuo vaikystės svajojau būti siuvėju, tačiau likimas nuožmiai pasišaipė, dvyliktoje klasėje įskiepydamas susižavėjimą Netiesioginės Paramagnetinės Termodinamikos teorija ir viskuo, kas iš jos išplaukia. Kadangi iš NPT išplaukia tikrai daug, dešimčiai metų įstrigau Kauno Fazerių ir Grazerių institute, kur gavau dukart daktaro laipsnį už įžvalgius pastebėjimus amžinąatilsį NPT pradininkų raštuose.
Deja, po dvylikos metų sunkaus knygraužikiško darbo, man tepasiūlė darbą sandėlyje ir „Maksimoje“. O diplomus paliepė susikišti į vieną vietą.
Ir toks aš buvau ne vienas. Mūsų buvo penki šimtai su trupučiu. Vieni daktarai, kiti tik niekingi bakalaurai. Kad jie niekingi, įsitikinau juos visus iki vieno sutikęs dirbančius kasyklose, kur įrenginėjau priešgaisrinę signalizaciją.

Elektriku dirbau tik pusantrų metų, kol galop sąžinė užgraužė ir paliepė imti į rankas senus užrašus ir prisiminti patirtį institute. Tačiau ką aš galėjau kurti? Ką išradinėti? Fazerius ir grazerius jau gamino masiškai, o tolesni NPT tyrimai buvo susiaurinti iki grazerio fotonų kanalo siaurinimo užduoties. Man netiko, o ir tokio finansavimo aš neturėjau.
Vieną gūdžią ir alkaną naktį susapnavau įrenginį, kuris vos prieš kelias sekundes velniop išdraskė mano laboratoriją. Tai buvo momentinio perkėlimo įrenginys, paremtas viena menka NPT teorijos atšaka, kurion joks sveiko proto mokslininkas savo noru nedrįso kišti nosies. Teleportas – taip šiuolaikiniai mokslinės fantastikos rašeivos vis dar vadino tą daiktą. Kodėl „tele“ ir kodėl būtent „portas“ – nesigilinau. Tai visiškai nesiderino su šakninėmis įrenginio veikimo charakteristikomis, ale pavadinimas prilipo ir tiek. Tik aš jį kukliai sutrumpinau.
Bėda buvo viena – nors ir turėjau viziją, aš vis dar buvau basas ir plikas. Maistui užsidirbau montuodamas signalizacijas, o tyrimams nepakako.
Todėl likimas man maloningai pasiuntė Roką Ibrahimą Aizbergą. Šis pusiau žydas man pasiūlė kreiptis į jo viršininką, kurį domino visokios nelegalios naujovės. Tiesa, Aizbergas su savo viršininku patys buvo nelegalai. Jie savo verslą pradėjo į šalį įvežę dvidešimt tonų kokaino. Kuklios investicijos po metų jiems atnešė milijardus. Už tiek jau buvo galima nupirkti visus mentus, politikus ir nuosavą armiją. Tačiau ponas Batiuška nesiskubino. Kaip sakė Aizbergas, pono politika nedomino. Tik beribė valdžia šioje sumautoje planetoje. Geriausia – paremta kokiu nors mirtinu ginklu, kokius amerikonai pasigardžiuodami vadina „doom day device“ (DDD).
Batiuška maloningai mane išklausė, tada taip pat maloningai davė man šimtą milijonų ir liepė daryti viską, kad Portas būtų išrastas ir sukurtas. O kad nepabėgčiau su pinigais, vienam besmegeniui nurodė mane reguliariai lankyti ir retsykiais primušti, jeigu atsiliksiu nuo grafiko.
Ieškodamas alkano zuikio, užsilipau ant meškos... Tačiau tuo metu jau nebebuvo nieko įmanoma padaryti. Kadangi pinigai tirpo bematant, o mėnesinių įmokų nebuvo visai, Aizbergas vieną dieną man sąžiningai pranešė, kad aš esu skolingas procentus ir visą paskolą. Jeigu tiksliau – dvidešimt milijardų vietine valiuta. Aš maloniai jam pasišypsojau, jis taip pat maloniai mane nuramino, kad niekas iš manęs tokių pinigų ir nesitiki. Tik paaiškino, kad Porto kabina turėtų būti pakankamai erdvi – kad joje lengvai tilptų dvidešimt tonų kokaino.

Darbams judant į priekį, tapo aišku, kad tokia kabina (juolab dvi tokios) laboratorijoje netilps. Todėl aš paskubomis išradau paprastesnį mechanizmą – teleportas pats suranda krovinį, padėtą prieš jį ir švysteli į kitą pusę.

Būtent taip ir nutiko. Švystelėjo ne tik mane, gabalą sienos, bet ir toliau atkakliai ieškojo naujo krovinio. Šito aš nenumačiau. Ciklas programoje turėjo nutrūkti po pirmo sėkmingo bandymo. Jis negali kartotis, o visa sistema dabar turėtų užmigti iki kito pažadinimo.
Vadinasi, kažkas negerai su programa. Matyt, ne ten kabliataškį padėjau, arba ne tą kintamąjį cikle nurodžiau...
Staiga susivokiau, kad visai neseniai Portas į aną galą švystelėjo pagrindinį kompiuterį.

Vadinasi ne ciklas. Daug rimtesnė problema su klaustuku – o kas gi valdo Portą?..

Į laboratoriją dabar jau vedė trys keliai. Batiuška turėjo nuosavą slaptą tunelį tiesiai iš savo darbo kabineto. Kitas tunelis buvo mano ir vedė į bakalėjos krautuvę. Juo aš pasiekdavau namus ir darbovietę. Trečias įėjimas buvo padarytas šiandien – plačiai žiojėjo vakarinėje sienoje.
Nors Portas gaudė visu pajėgumu, nesunkiai išgirdau gatvėje girgždančius tankų vikšrus ir dangumi

plerpiančius sraigtasparnius, garsintuvais skelbiančius teritoriją laikinai nacionalizuota ir uždaryta. Batiuška jau buvo tuneliais pasiuntęs savo pajėgas – pankų divizioną. Jie turėjo šią vietą apsaugoti, nors iš kai kurių žvilgsnių galėjai nuspėti, kad aš tai „vietai“ nepriklausau.

Pankų vadeiva abejingai užsirūkė cigarą, tarp kojų laikydamas granatsvaidį. Kol kas kariškiai vidun nesilaužė, greičiausiai įbauginti Porto agresyvumo. Prie išmetimo vartų riogsojo apverstas tankas, kurį greičiausiai pačiupo pro skylę. Jo viduje kažkas beldėsi, negalėdamas atlapoti liuko.
- Bėda, - pasakiau pankui. – Maitinimo kabeliai tiesiai prieš Porto įėjimą. Neįmanoma pasiekti jų.
- Kas man darbo? – trūktelėjo šis pečiais. – Tu čia protingas. Mane nusamdė, kad šaudyčiau va šituo. Supranti, Pusproti?
Jis pamojavo man prieš nosį vamzdžiais ir aš skubiai palinkčiojau.
Garsiakalbiai už sienos sugriaudėjo dar smarkiau.
- Ką jie sako? – suriko vienas iš pankų „eilinių“.
- Tuoj paleis raketą! – suklykė kažkuris. – Visi ant žemės!
- Jie to nedarys! Jiems reikia to daikto! – surikau.
- Kvailys tu, Pusproti! Jau skrenda! ..
Ir iš tiesų – sraigtasparnis sodriai nusičiaudėjo, atsitraukęs nuo pastato per pagarbų atstumą.
Raketos akimirkai pakibo ore, tada išskleidė baltų dūmų uodegas ir pasileido tiesiai į mane.
Nes aš stovėjau iš Porto dešinės.
Gyvenimas pakibo ant sekundės kraštelio, o visi vaikystės, paauglystės ir pirmos meilės kadrai blaškydamiesi pralėkė pro mano projektorių, galvoje palikdami nieko vertą šlamštą iš universiteto laikų.
Ir visai be reikalo.
Po akimirksnio Portas ištiesė savo žaibingas „rankas“ ir prarijo raketas vienu kąsniu. Man už nugaros nugriaudėjo kurtinantis sprogimas, tanko vamzdis ir vikšrų fragmentai pralėkė virš galvos, o kažkokia sunki ir nenumaldoma detalė tvojo į nugarą, pakeldama į orą ir išsviesdama pro skylę sienoje. Stebuklas, kad riaugėjantis Portas nesugalvojo manęs pačiupti tuo metu.
Iš viršaus aiškiai mačiau visus susirinkusius tankus, nukreipusius savo vamzdžius į vienintelį tikslą. Sraigtasparniai aršiai pralėkė pro šalį, tačiau nebandė manęs išgelbėti. Sąmonę praradau prieš atsitrenkdamas į pikniku kvepiančią velėną. Gal ir gerai – neteko patirti, ką reiškia iš karto susilaužyti visus kaulus ir numirti klinikine mirtimi.

- Sistemos patikrinimas. Vienas du, vienas du... Vagneri, ar girdite mane? Vagneri!
Balsas buvo įsakmus ir reikalaujantis. Vos ne vos praplėšiau akis ir pabandžiau apsidairyti.
Galvos pasukti neišėjo, tačiau vaizdas iš karto pasisuko į pašnekovą. Mačiau jį iš trijų pozicijų, taip pat ir rentgeno bei infraraudonajame spektre. Tai buvo kažkoks susivėlęs senis, šiek tiek panašus į vieną iš ZiZi Topų.
- Kas mano galvai? Kas jūs toks? – paklausiau. Balsas buvo sintezuojamas iš nedidelės garso kolonėlės.
- Gali mane vadinti Pinčiuku. Galvos tu nebeturi, sveikinu. Tave pritrėškė tanko kuro bakas.Prieš tai dar tau visą stuburą sutrupino ir vos smegenų neiškratė.
- Nieko nepamenu... Tai kas aš dabar toks?
- Mes truputį su tavimi padirbėjome ir dabar tu esi įrašytas į superkompiuterio atmintį. Laikinai, kol klonuos tavo kūną. Valstybė daro viską, kad grąžintų tave į darbinę būklę. Tiesą sakant, tu JAU darbinėje būklėje.
- Ane? – nustebau.
- Jo. Turi savo žinioje aštuonis įvairaus kalibro manipuliatorius, tris pagrindines vaizdo kameras su integruotais mikroskopais ir teleskopais. O tavo kūnas... Na, padarėme jį iš seno spausdintuvo. Tikiuosi, nesupyksi. Plačiajuostis internetas jungia šį kūną su tavo smegenimis – superkompiuteriu. Jis tau užtikrins maksimalią mąstymo galią. Patikėk, tau jos prireiks.
- Kodėl? Ką aš privalau suskaičiuoti?

- Labai juokinga... tau reikia priversti tą prakeiktą Portą išsijungti. Jis jau dvi savaites terorizuoja visą planetos vakarinę pusę. Pasižiūrėk naujienas!
Akimirką nesupratau, ko jis nori, tada susivokiau ir per kelias sekundes apvirškinau paskutinius penkis šimtus valandų televizijos įrašų iš duomenų banko.

Vaizdas mane, švelniai tariant, nudžiugino ir kartu nustebino. Šaunuolis Portas veltui laiko nešvaistė, net ir gavęs mirtiną smūgį – raketos sunaikino išmetimo įrenginį. Tačiau įėjimo dalis vis dar ieškojo krovinio , netgi dar atkakliau ir toliau nei iš pradžių. Kadangi generatorius slypėjo po pačiu Portu, niekas prie jo prisikasti nesugebėjo, o visos raketos ir branduolinės galvutės pranykdavo besotėje mano išradimo gerklėje. Tačiau, kadangi nebebuvo išmetimo dalies, ėmė dėtis negeri dalykai. Signalas, turėjęs pasiųsti krovinį tiksliu adresu, dabar tuščiai skriejo planetos orbita, kol jo energija išsekdavo. Dėl to erdvėje susidarydavo natūrali išmetimo kirmgrauža ir visas krovinys iškrisdavo savaime. Tačiau niekas nebūtų atspėjęs, kur tai nutiks. Kuo sunkesnis krovinys, tuo daugiau jam energijos reikia. Vadinasi, tuo ir šuolis tolesnis. Jeigu visokio plauko raketas išspjovė virš Suomijos, tai tankai nukeliavo į ašigalį, arba netgi sugebėjo pasiekti Kanadą. Menkas malonumas, kai staiga ima lyti tankais...
Kai kanadiečiai ir suomiai pareiškė agresyvų protestą, broliai lietuviai sugalvojo padaryti pertrauką ir nebekariauti su Portu. Todėl dabar Portas valgė vien nesprogų maistą – namus, daržines, žemės masyvus, asfaltą, pavienius žioplius ir šiaip visą nacionalinį turtą. Žemiau Porto horizonto ribos buvę objektai liko nepaliesti. Kitaip tariant, Portas prieš save plačiausiu spinduliu išrausė gigantišką karjerą idealiai lygiu dugnu ir neketino liautis jį platinęs bei gilinęs tolyn. Žmonės iš vakarų pusėje buvusių miestų jau buvo evakuoti, o artimiausiu metu visi su nerimu ruošėsi momentui, kai Portas atsikąs Baltijos jūros pakrantės, tuo pralauždamas užtvanką, kurią pats ir pastatė. Virš Rusijos ir Kinijos jau savaitė kaip lijo žemėmis bei namų dalimis ir niekas nieko negalėjo padaryti. Apeiti iš kitos Porto pusės pasirodė visiškai neįmanoma – ten siautė sunaikinto išėjimo kirmgraužų tornadas. Laimė, jis žmonių nevalgė ir į nieką nereagavo, tiesiog pasyviai saugojo Porto užnugarį.

- Tau teks jį išjungti, – paaiškino man Pinčiukas.
- Gražu, - pasakiau. – Deja, aš nežinau kaip.
- Ša, tyliau! – sušnypštė mokslininkas ir apsidairė. – Garsiai to nesakyk, nes išmontuos. Tave todėl ir sukūrė, kad tikėjosi atsakymo į klausimus. Aš kaip kolega kolegai sakau – geriau apsimesk, kad žinai. Visgi dabar tau vietoje smegenų – superkompiuteris. Mąstyk!

Deja, superkompiuteris mokėjo tik labai greitai skaičiuoti. Jis neturėjo KĄ skaičiuoti, todėl kol kas dūzgė tuščiai. Aš susimąstęs pasikrapščiau skalpeliu spausdintuvo dangtelį. Vos juntamai sudrebėjo žemė po kojomis.
- Pralaužė Baltijos barjerą, - atsiduso Pinčiukas. – Dabar visas jūros vanduo garma žemyn į griovį. Tavo Portas turės ką valgyti mažiausiai tūkstančiui metų. O štai ir generolas ateina...
- Mudu dar nepažįstami, - sustojo prie mano korpuso neaiškus tipas, kurio krūtinę puošė auksiniai medaliai. Kad jie auksiniai, man patvirtino optinė spektro analizė. – Generolas Darius Litvonkus. O tu – labiausiai pašvinkęs imperijos išdavikas per visą Lietuvos gyvavimo laikotarpį.
- Bet aš ne...
- Tavo Portas Imperijai jau kainavo sumą, kurios nebesugeba įvertinti jokia pasaulio valiutų organizacija. Trumpai tariant, Imperija jau subankrutavo. Tačiau tai nieko nereiškia, nes iš tiesų imperijos nebankrutuoja. Tai tik žmonės tampa vargšais, o imperijos ir toliau pakyla ant jų kaulų. Tu mane supratai, Vagneri?

Nesupratau ničnieko, tačiau superkompiuteris viską apibendrino ir nelauktai sukūrė metaforą apibendrinančią ir paaiškinančią teoriją, kurią privertė suprasti. Tas kvailas daiktas man netgi paaiškino, kad neįmanoma „nieko nesuprasti“. Nesuprasti galima tik visko. Arba bent visko dalies...

- Tavo mirtis atidedama Imperijos labui, - nutraukė superkompiuterio sapaliones generolas. – Turi sukurti

vaistus nuo Porto. O tada turi sukurti tinkamai veikiantį Portą, kurį mes panaudosime Imperijos gerovei atkurti. Pavyzdžiui, pagrasinsime juo rusams ir prisijungsime Kaliningrado sritį. Tu supratai?

Superkompiuteris vėl man viską suformulavo ir paaiškino. Deja, jis kol kas nežinojo, kaip apskaičiuoti tuos „vaistus“, todėl toje vietoje mandagiai patylėjo. Visgi mano smegenys nebuvo visagalės.

- Tavo skola, apytikriai skaičiuojant, dabar siekia beveik penkiasdešimt milijardų trečiuoju laipsniu JAV juaniais. Tikriausiai supranti, kad mes neleisime tau pasinaudoti asmeninio bankroto įstatymu. Mes tokio net nepriimsime. Ir neleisime emigruoti. Tu dabar esi visiškas vergas, Vagneri. Ir būsi juo tiek, kiek mūsų genialūs bioinžinieriai leis. Aš asmeniškai pasirūpinsiu, kad tavo vergovės laikas truktų kiek galima daugiau tūkstantmečių. O dabar dink man iš akių, suknistas ploteri! Dirbti pradėsi nuo vakar!

Suluošintas, paverstas į nespausdinantį spausdintuvą, su gigantiška skola ir dargi vergo antkakliu – turbūt nereikia plačios vaizduotės, kad suprastumėte mano beviltišką padėtį. Buvau įžeistas, uždarytas giliai požeminėje bazėje ir jaučiau spausdintuvišką, tylų pasipiktinimą. Generolas tapo mano tyliu priešu numeris vienas, kuris stengėsi palaikyti man draugiją kiekvieną mielą dieną, o ypač savaitgaliais, kai man paskausdavo ratukus.

Portas vis dar sąžiningai valgė vakarinę Lietuvos dalį, jo veiksmo plotas išaugo iki devynių šimtų kilometrų ilgio ir penkiasdešimt kilometrų gylio ruožo, kuris jau ėdė Baltijos jūros vidurį. Mano paskaičiavimais, branduolinis generatorius dar turėjo tiekti energiją mažiausiai du mėnesius ir švedai su norvegais dėl to labai nerimavo. Antra vertus, tai buvo pati geriausia reklama generatorių gamintojams, kurių akcijos pamažu kilo aukštyn. Aš netgi surizikavau patyliukais pasukčiauti ir nusipirkau akcijų už vieną trilijoninę dalį savo skolos. Nepaisant to, suma gavosi patenkinama, po savaitės uždirbau du šimtus juanių, o skolą padėjau į vietą. Niekas nepastebėjo. Savo uždarbį pervedžiau į Šveicarijos banką, kur vis dar galiojo klientų anonimiškumo taisyklės. Ši akcija buvo teoriškai neįmanoma, todėl jos niekas ir nepastebėjo.
Štai tada man ir kilo mintis – jeigu mano internetinių machinacijų niekas nepastebėjo, tai gal nepastebės ir kitokių darbelių?..

Aš gaminau antiportą. Generolui tokia mano darbo kryptis patiko labiau nei vien užsispyrėliškas tvirtinimas, kad sustabdyti daikto neįmanoma – reikia laukti, kol sustos generatorius. Žinoma, aš visiškai neįsivaizdavau, kaip turi veikti antiportas, nes lygiai taip pat nesupratau, kaip vis dar veikia pats Portas. Bet visgi aš konstravau antiportą ir skyriau jam labai daug laiko.
Tai buvo idealus juodas kubas, užpildytas pačia sudėtingiausia technika, kokią tik man pavyko išmelžti iš generolo. Superkompiuterinės smegenys apskaičiavo kiekvieną mano sumanyto antiporto smulkmeną, viską uždokumentavo taip, kad genialiausių protų rinktinei būtų tekę knistis mažiausiai mėnesį, kol jie būtų supratę, kad antiportas visai nėra antiportas. Tačiau tiek laiko jiems neketinau duoti. Spausdintuvo ratukai buvo pakeičiami, o mano superkompiuterinėms smegenims nereikėjo jokio poilsio. Kol genialūs protai miegojo, aš dirbau. Kol jie valgė, aš dirbau. Net kai jie kalbėjosi su manimi, daugiabranduolinė sistema lengvai susidorojo tiek su jų klausimais, tiek su tolesniu darbu. O klausimai buvo iš tiesų rimti, nes generolas, kad ir kaip labai norėjo antiporto, buvo atsargus it šakalas. Be to, sirgo nepagydoma paranojos forma.
- Kaip visgi veiks tas antiportas? – klausė manęs patys protingiausi šios požeminės bazės protai.
- Planetos gravitacinės sinchroninės geogijos palaiko Porto ribų plėtimąsi. Antiportas sukurs lokalinį geolauko asinchroniškumą. Tam dar panaudosime Mėnulio traukos sukeltą lauko turbulenciją. Todėl operacija turėtų vykti per visišką pilnatį.
Jie kasėsi pakaušius ir linksėjo, nors veidų analizė leido suprasti, kad mano teorija jiems nesuvokiama. Bent jau ne matematiškai ir ne šiandien...

- O kaip tai paveiks Portą?
- Lauko asinchroniškumas ir gravitacinė turbulencija privers kirmgraužas pasitraukti iš Porto užnugario į jo priešakį. Porto taikymosi mechanizmas turėtų užfiksuoti jas kaip naują taikinį ir jis neabejotinai bandys jas griebti. Kadangi pati kirmgrauža neturi teorinio galo, iškrova taip pat padidės iki begalybės, o tai visiškai išsems generatoriaus resursus.
- Ką?..
- Portui bus šakės, - apibendrino superkompiuteris. Jis buvo nepriekaištingas pasakų kūrėjas.
- Man čia panašu į mėšlą, praskiestą myžalais, - suabejojo vienas jaunas fizikas, tačiau jo niekas neklausė. Dėl to, kad jis buvo jaunas ir dėl to, kad kalbėjo ne fizikiniais terminais. Seniai nužvelgė jauniklį niekinančiais žvilgsniais ir ėmė aptarinėti būsimą antiporto pergalę.

Po savaitės Portas sunaikino dalį Švedijos ir išvertė jos gabalus virš Baikalo. Baikalas ta proga išsiliejo iš krantų ir prarado giliausio ežero statusą. Tačiau čia, giliai po žeme, mokslininkus labiau domino mokslas ir mano pasiekimai. Jeigu generolas būtų buvęs didesnis paranojikas, tikriausiai būtų liepęs man palaukti, kol komisija suspės įvertinti mano progresą. Tačiau komisijai nuo ataskaitų sopėjo galvos, jie dažniausiai patvirtindavo mano gamybinius etapus net dorai neįsigilinę. Žodžiu, visi išskyrus mane darė mirtinas klaidas. Nes buvo tik žmonės.
O Portas jau ėmė liesti Atlanto ribas.

Tačiau jis nespėjo. Sekanti naktis ir buvo toji vilties naktis, kuomet kubą iškėlė į žemės paviršių ir paruošė panaudoti. Daviau generolui nuotolinio valdymo pultą, jame tebuvo vienas mygtukas su užrašu „sunaikinti Portą“. Danguje aiškiai švietė Mėnulio pilnatis, tačiau ja aš grožėjausi tik per kameros objektyvą. Manęs – suklerusio spausdintuvo – niekas neišleido į paviršių. Saugumo sumetimais. Tačiau jie nematė, kaip aš kikenu į skalpelių saują, glostydamas manipuliatoriumi superkompiuterio bloko korpusą.

Greičiau pajutau, nei išvydau, kaip generolas aktyvavo kubą. Labai norėjau pamatyti jo ištįsusį veidą, kuomet kubo viršus turėjo prasiskleisti ir suformuoti palydovinio ryšio anteną. Pakankamai pajėgią priimti duomenis 6G sparta. Tie duomenys buvau aš – visa mano esybė, visas protas ir atmintis.
Spausdintuvo manipuliatoriai bejėgiškai nukaro, superkompiuteris gailiai miauktelėjo ir išsijungė.
Kubas ėmė veikti dešimčia procentų pajėgumo. Aš jau buvau paviršiuje, mačiau viską, kas buvo aplink mane.
Netoliese siautė kirmgraužų uraganas, bet jis nekėlė jokio pavojaus. Mano naujojo kūno viduje ėmė jungtis detalės, kurios iki šiol nekėlė niekam jokio įtarimo. Suskilo talpyklos su neutraliais skysčiais, šie sutekėjo į tam skirtą kamerą ir susimaišė į itin sprogų mišinį. Mikroskopiniai manipuliatoriai, iki šiol laikę nedidelius magnetukus, metė juos šalin ir ėmė gaminti sprogstančius šovinius. Hidrauliniai stūmokliai išsimontavo ir persimontavo į greitašaudes patrankas, o pats kubas, kaip ir buvo žadėta, ėmė generuoti erdvinį lauką. Tiktai jis neturėjo nieko bendro su Portu. Šis laukas turėjo apsaugoti mano naują kūną.
Štai tada, kai kubas jau buvo apsaugotas, aš išdrįsau iškišti į paviršių visus viduje pakeistus priedus. Išdidžiai suvirpėjau, virsdamas į didžiulį „Canon“ spausdintuvą, ginkluotą aštuoniais pabūklais ir besiremiantį į žemę aštuoniomis galingomis kojomis. Jokios buvusios menkystės ženklo – viską buvau apgalvojęs iki smulkmenų.
- Juk sakiau, kad šūds ant pagaliuko! – išgirdau jaunojo fiziko repliką. Tai buvo paskutiniai žodžiai, nes likusius užgožė artilerijos šūviai ir sprogimai.
Darbavausi iš peties. Man virš galvos ir po kojomis griaudėjo sprogimai, žiro stulpai dulkių, žybsėjo lazerių ir grazerių iškrovos, tačiau man buvo nė motais. Sukandęs rašalo kasetes gyniau savo kūdikį – Portą, kuris lygiai taip pat nenuilsdamas dirbo savo darbą. Ir dar pusantro mėnesio dirbs – kol generatorius jo plaks...
Buvau apsirūpinęs galingiausiomis smegenimis, todėl vienu metu dirbau kelis darbus – šaudydamas ir sprogdindamas tuo pat metu spausdinau savo memuarus, priešlapyje didingai įrašęs – „Vagnerio

chruonikos”. Jas vėliau būtinai kas nors perskaitys, o aš įeisiu į istoriją kaip Porto kūrėjas, didžiausio imperinio ir globalinio nuosmukio kaltininkas, bei ilgiausiai išgyvenęs karo spausdintuvas šioje planetoje.

Nuožmūs susirėmimai truko keturias dienas. Generolą aš pasiunčiau anapilin patį pirmą, tuo visiškai išgydydamas save nuo nepilnavertiškumo komplekso. O toliau nepamenu. Tas pats per tą patį. Ir visą tą laiką aš giedojau savo paties sukurtą himną, skirtą vienintelei Visatoje spausdintuvų rasei.

Turbūt visgi mano apsauginis laukas nebuvo itin tobulas. Gal koks grazeris pataikė, o gal ir kirmgraužų uraganas kampu stuktelėjo – niekaip nesuprantu, kokio velnio užrašiau „chruonikos“ vietoje kronikų. Deja, mano popierius jau pasibaigęs, rašalas buvo sunaudotas gaminant sprogstančius užtaisus. Taigi, negaliu pakeisti priešlapio. O paskutinio puslapio su atsisveikinimais man taip pat labai reikia.
Taigi, Jums teks skaityti mane su visomis klaidomis.

Pagarbiai Jūsų,
Teodoras Canonas fon Vagneris,
didžiausias pasaulyje karo spausdintuvas.

Kvailas menininkas

Diena buvo tokia, kaip visos kitos prieš tai buvusios- rami, saulėta, džiuginanti savo gaivumu, pavasarišku judrumu... Bent jau mes taip galvojome.
Aš nuo pat ryto rūpinausi savo namo šaknimis- jos buvo šiek tiek pavytusios, negavusios pakankamai drėgmės. Turbūt todėl man naktį sapnavosi tokie keisti ir nemalonūs sapnai. Gerai, kad jie iš viso sapnuojasi...
Apkasiau šaknis žemėmis, tada nuėjau į daržą pasižiūrėti, ar neišdygo mano pirmieji žirniai.
- Svirply, ar matei Pokštininką?- riktelėjo man senis Kaplius iš kaimyninio baobabų guoto.
- Ne.- burbtelėjau.- O kas nutiko?
Pokštininkas buvo menininkas- gigantomanas. Daugelis jo nesuprato, nors ir žavėjosi jo keistomis idėjomis. Kas nematė jo penkių kilometrų aukščio akmeninio kumščio? Nepamatyti neįmanoma, nes kūrinio krumpliai visą laiką kyšo virš baobabų viršūnių... Arba Meilės Jūra, kurią jis sukūrė Acho kalno viršūnėje- ten įsimylėjėliai kas dieną traukia pasigalynėti su amžinosiomis srovėmis...
Keistuolis tas Pokštininkas, niekas niekada taip ir nežino, ką jis iškrės kitą dieną.
- Vėl dingo.- numojo Kaplius.- Kas tavo baobabo šaknims?
- Padžiūvo. Nieko tokio, vakare atsigaus. Kaip tavo namas laikosi?
- Žaliuoja...- Kaplius atsisėdo ant samanoto kelmo ir beveik vizualiai pamačiau, kaip jis pasimėgaudamas traukia samanų gaivią energiją. Reiks ir man šiandien kur nors pasimėgauti, jei tik mano sielos draugė

nesugalvos ko nors įdomesnio...
- O senai dingo?- aš vėl pagalvojau apie Pokštininką ir prisiminiau jo tokius pradingimus- jam atėjus dažniausiai vėl visi iškeliaudavo pasižiūrėti jo naujo kūrinio, keistumu pranokstančio visus iki tol buvusius.
- Tikriausiai nuo vidurnakčio. Jam dažnai taip- pabunda vidury nakties ir ima rėkti, kad susapnavo kažką genialaus. Pasakau, kad niekur neišleisiu, tai pamažu nusiramina. Bet šį kartą dingo net nepažadinęs... ech, kurmis grumstuotas... Grįš namo, gaus žalių lazdų...
Bet Kaplius tikrai neduos jam žalių lazdų- per geras jis tėvas kad bartų savo menininką...
Aš atsisveikinau su seniu ir įlipau į daržą, apsuptą vandeninių lianų. Daigų nepamačiau, todėl nusprendžiau grįžti ir pasitarti su Vaiva, ką šiandien linksmesnio veiksime.
Mergina vis dar snūduriavo guolyje, uždengusi baobabo akis, kad nematytų šviesos. Paliečiau šerdį, medis pats atsimerkė ir patenkintas net siūbtelėjo- tikriausiai pajuto šaknimis šviežią ryto drėgmę...
- Nereiiikia!..- nepatenkinta sucypė Vaiva, spurdėdama pataluose. Aš įsiropščiau pas ją ir apkabinau, kad galėčiau pabučiuoti.
- Mhmmm, koks tu...- nusišypsojo ji, pagavusi mano energetines linijas.- Nori pasimylėti? Ar ne per dažnai to nori?
Prigludau nosimi prie jos kaklo ir ji iš karto suprato, ko aš noriu. Apsikabino ir dar kurį laiką pagulėjome, maudydamiesi gaivėjančioje baobabo energijoje. Ir saviškėje tuo pačiu... Per tą trumpą pasigulėjimą ji galutinai pažvalėjo ir netrukus į lauką išlindome kartu.
- Ką veiksi?- paklausė ji, taršydama savo ilgas garbanas.- Aš norėčiau toliau patyrinėti savo oranžinį mėnulį. Vakar nebaigiau. O tu?
- Eisiu ieškoti Pokštininko.- šyptelėjau.- Jis vėl kažką kuria.
- Kur?!- beveik stryktelėjo Vaiva.
- Nežinau dar, bet pabandysiu atspėti. Gal nori kartu?
- Aišku, noriu!- ji iš karto pamiršo savo mėnulį.- Kas nenori pagauti kuriančio Pokštininko?..
- Eime.- aš pagavau jos delną ir mudu liuoktelėjome per energetinę planetos liniją pietų kryptimi.

Pokštininkas turėjo mėgiamą vietą, apie kurią kažkada man pasipasakojo. Tai buvo Atu Prerija, maždaug už tūkstančio kilometrų nuo baobabų giraitės, kurioje gyvenome. Joje ir tikėjausi pagauti menininką per patį kūrybinį įkarštį.
- Čia nieko nėra.- apsidairė Vaiva, kai mes iššokome iš srovės.- Tik keli graužikai...
- Pokštininkas mėgsta gigantiškus kūrinius.- garsiai mąsčiau.- Vietos jam čia daugiau nei reikia. Jeigu jis sugalvojo kažką didingesnio nei ši prerija- tuomet kur?
- Audrų Dykuma dar didesnė...- pasakė Vaiva.- Kaip ir Ledinė Tundra. Jis galėjo nukeliauti tenai...
- Arba Negyvoji Sala.- aš pagavau beišsprūstančią planetos liniją.- Bet pirma mes nukeliausime į Dykumą...
Ji pagavo mano delną ir mudu vėl panėrėme į energijos srovę. Kelias akimirkas mes maudėmės spalvotuose, pro šalį slystančiuos pursluose, tada ji ištempė mane iš srovės.

- Kas čia, Vaiva?!- riktelėjau aš, apstulbintas aplinkos.- Mes praslydome pro dykumą!..
- Aš niekada nepasiklystu srovėse.- Mergina dairėsi aplinkui lygiai tiek pat apstulbinta.- Čia tikrai Audrų Dykuma. Bent jau buvo tokia vakar...
Aplinkui į dangų smigo keisčiausių formų kupolai, padengti kažkokia negyva, tviskančia medžiaga. Smėlio po mūsų kojomis nebuvo- tik kieta, iš nedidukų keturkampių plokštelių sudėliota danga. Ir visiškai lygi, jokių kalvelių ar duobelių.
Artimiausias kupolas stūksojo už kelių dešimčių metrų, mes aiškiai matėme sudėtingą struktūrą- metalo raizginius, lydyto smėlio dangas, akmeninius padailinimus... Šie gigantiški dariniai netgi turėjo savitą energetinį lauką, bet jis buvo... kažkoks netikras, negyvas.
Rodės, ta energija vis plinta, užgošdama natūralų dykumos foną. Už mūsų vis dar sūkuriavo smėlio šuorai- čia tikrai buvo dykuma. Bet kitoje pusėje ją visiškai užėmė keistieji dariniai- iki pat horizonto.
Ką jau besakyti- Pokštininkas pranoko pats save. Sukurti tokį negyvą stebuklą galėjo tik jis.
- Pokštininke!- riktelėjau.- Ei, vaikine, kur tu?

Abu pajutome, kaip pasislinko energetinės planetos linijos- kažkas lėkė čionai. Po akimirkos šalia mūsų išlindo nepatenkintas berniūkštis ir iš karto užriko, tarsimes būtume jo amžiaus:
- Ką čia darote?! Niekas nemokino, kad negražu trukdyti dirbančius?
- Sakai dirbi...- krenkštelėjau nustebintas tono.- Sugadinai visą dykumą šituo savo... Kas čia bus, Pokštininke?
- Dar nežinau, kaip pavadinsiu...- berniūkštis atsiduso.- Gal Miestu.
- Miestu?!- šūktelėjo Vaiva.- kas tau gyvens šitoje mirties oazėje, Pokštininke? Čia net kvėpuoti nėra kuo- vien kažkokios dulkės... Sutinku- didinga ir nuostabu, net kvapą gniaužia, bet... taip negyva...
Mylimoji skaitė mano mintis. Man taip pat buvo nelabai jauku prieš Pokštininko Miestą.
- Tokia ir buvo mintis- mirties oazė.- linktelėjo berniūkštis ir ištiesė man ranką. Gan pavėluotai.
- Sveikas, Svirply.
- Sveikas...- aš paspaudžiau jo pirštus ir toliau grožėjausi mirtimi.- Ilgai dirbi?
- Nuo pat saulėtekio. Susapnavau šitą griozdą su visais gyventojais. Jų čia turėjo būti tūkstančių tūkstančiai...
- Niekas čia neis gyventi- tik stebėtis šito meno prasmės nebuvimu.- niurgztelėjo Vaiva ir aš supratau, kad jai gaila Audrų Dykumos. Bet negi dabar imsi griauti Pokštininko darbą?..
- Jau supratau.- nuliūdęs pasakė vaikis.- Bet vis tiek gražu, ar ne? Daugybė išlydyto smėlio, metalo ir akmens- ir visa tai šioje Mirties Oazėje. Aš kažkodėl nepamenu, kodėl mano sapne gyventojai taip mielai sutiko čionai apsistoti... Kiekvienas kupolas- tai šimtai uždarų, negyvų patalpų- tarsi baobabo drevių. Ir kiekviena turi savo energetinį lauką. Negyvą truputį, bet visgi turi...
- Kokie turėtų būti kvaili padarai, kurie sutiktų čia apsistoti...- ištarė Vaiva.
- Išties.- smagiai sutiko Pokštininkas.- Jie turėtų visai nejausti ryšio su gamta. Grožis ir dizainas- štai kas juos turėtų traukti. Šis miestas tokiems ir yra- bedvasiams, matantiems tik akimis...
Aš nusijuokiau. Menininkai išties sugalvoja visokių niekų. Matyti tik akimis?
Aš akimirkai užblokavau savo energetines jusles, bet tuoj pat lioviausi- jausmas man nė trupučio nepatiko. Ir miestas nuo to nė trupučio nepagražėjo. Tiesa, negyvos jo energetikos aš trumpam nebemačiau- bet tai per menkas pasiekimas už tokią kainą...
- Gal norite pasižiūrėti iš aukščiau?- pasiūlė Pokštininkas.- Daug gražiau atrodo.
Paėmiau Vaivą už rankos ir mudu pakilome paskui berniūkštį į aukštį sulig kupolo viršūne.
Jis buvo teisus- visas negyvas miestas suspindo savo visu grožiu prieš kylančią saulę- tviskančios kupolų viršūnės, į horizonto ūkanas nyrantys bokštai, keistos bei raitytos smailės...
- Oho...- iškvėpė Vaiva.- Tau patinka, Svirply?
- Labai.- tarstelėjau ir pastebėjau, kaip patenkintas pagyromis Pokštininkas išsišiepė iki ausų... Nusprendžiau patylėti.
- Aš sukursiu tuos gyventojus.- staiga išgirdau.- Tokie kūriniai neturi likti be gyventojų.
- Nekvailiok, vaikeli.- pabariau.- Čia ne vaikų žaidimai. Kurti gyvybę reikia atsakingai, o tau visur žaidimai vaidenasi. Štai sugadinai gerą dykumą...
- Galbūt ne čia ir ne šiame mieste.- tarsi neišgirdo jaunasis menininkas.- Bet man reikia pabandyti. Noriu pasižiūrėti, kaip gyvens tie padarai, matantys vien akimis ir girdintys tik ausimis. Galbūt jie sukurs savo miestus ir man nebereikės tiek vargti... Argi nenorėtumėte pasižiūrėti?
Smalsu tai smalsu, bet aš nepritariau. Vaiva irgi nepagyrė Pokštininko už tokias idėjas. Vaikis aiškiai nusiminė.
- O jei tai padaryčiau kitoje planetoje?- staiga atitoko jis.- Juk nebūtina man čia visko bandyti, ar ne?
- Pokštininke!- užrikome ant jo beveik kartu.
- Gerai gerai, jau supratau... Negalima- nereikia...
Dar kurį laiką pasigrožėjome vaikinuko menu, tada pažadėjome jam, kad be jo paties mes niekam nesakysime, ką jis šiandien nuveikė. Susiradome planetos energetinę liniją ir liuoktelėjome į srovę- atgal į baobabų giraitę. Pakeliui apsigalvojome ir pakeitėme kryptį link Meilės Jūros...

- Kaip manai, Pokštininkas ištvers nesukūręs tos rasės, apie kurią sapnavo?- paklausė manęs Vaiva, kai mudu nuogi sėdėjome šiltoje versmėje prie druskingos pakrantės.

- O norėtum?
- Ne.- ji suraukė nosį.- Tu gi žinai, kad neprotinga kūryba mane erzina.
- Žinau.- aš švelniai grybštelėjau jai į šlaunį.- Tikėkimės, kad jis turi proto daugiau nei parodo... Po jo nesėkmingų darbų labai daug vargo, kol viską sutvarkome kaip buvo... Vargo man dabar nereikia. O tau kaip?
Ji nusišypsojo ir įgnybo man į pilvą.
- Aš irgi tave myliu.- sumurkė.- Pamiršk tą Pokštininką, gerai?
Kai šalia tokia mergina, aš pasiruošęs pamiršti visus menininkus. Su visa jų idiotiška kūryba...

Nesuprastų rašytojų klubas

- Tu ir pasakysi, - pareiškė viršininkas Alikui, jiems drauge traukiant prie lifto.
Vyriausias kritikas išsigando.
- Gal juokauji? Aš? Mūsų Pilypui Roškai?
- Taip, jam. Ir taip – tu. Aišku, galėčiau nusiųsti į jo namus sekretorę, bet jos man reikia gyvos ir sveikos. O tu – vyras su kiaušais. Susitvarkysi.
Taip taręs paspaudė mygtuką, palaukė penkias sekundes lifto, užsidarė jame ir nudardėjo šachta žemyn, palikęs leidyklos kritiką stovėti ir galvoti apie neįmanomą misiją.
Reikėjo pranešti savo geriausiam rašytojui Pilypui, kad ta paskutinė knyga – pati blogiausia per visą jo karjerą. Ir apskritai – kad tas tipas neturi jokio talento.

Alikas susirankiojo savo loginio mąstymo likučius ir pats išsikvietė liftą.

- Supranti, - po dešimties minučių aiškino savo asmeninei sekretorei, - pabandyk tu pasipūtusiam rašeivai pasakyti, kad jis netalentingas. Ypač po to, kai patys per dvidešimt jo knygų išleidome. Jie... tokie kaip Pilypas, apskritai tokių žodžių nesupranta ir girdėti nenori. Rašytojų suvažiavime dramaturgą iš Estijos apstumdė, kai šis jo stilių pakritikavo. Tik du žodžius tepasakė, o skandalas per tris dienraščius. Manau, su juo reikia švelniai kalbėtis. Ir ne man, tokiam atgrubnagiui. Reikia surasti švelnią būtybę, kurios jis nedrįstų paliesti.
- Mūzą? – pajuokavo sekretorė, naguotais lakais liesdama kompiuterio ekraną ir dėliodama kortas.
- Šitą jis greičiausiai pro langą išmestų.
- Tai jeigu jis netalentingas, - susimąstė mergina, - kaip jūs jo knygas leidote?
- Dievulėliau, Marijona, - numykė kritikas, - dirbi čia jau trejus metus. Turėtum žinoti, kad talentingų rašytojų apskritai dar niekas nematė ir greičiausiai per ateinantį tūkstantmetį nepamatys. Pilypas šiaip gerai atrodo, jis fotogeniškas. Viršelio kamputyje jo foto suteikia knygai solidumo. Jau vien tai verta kelių tūkstančių. Pati jo rašliava tokia paprasta ir banali, kad kiekvienas vaikas jį gali skaityti. Štai kodėl jis populiarus. Pinigai ne iš teksto kalami, o iš investuotojų! Pasižiūrėk!
Alikas pačiupo pirmą pasitaikiusią knygą, kuriai rašė atsiliepimus, atvertė reikiamą puslapį ir numetė Marijonai.
Ten, tarp prozos eilučių, raudonavo iš plastiko atliekų sintetinamų dešrelių reklama.

- Štai kur mūsų pajamos! – suburbėjo Alikas. – O tekstą galėtų ir mano katė...
- O tai kas dabar blogai su Pilypu? – nesuprato sekretorė.
- Blogai tai, kad jis pradėjo rašyti nesąmones! Paskutinio jo rankraščio nesuprato nei šefas, nei būsimi potencialūs investuotojai. Jie jau buvo užsisakę reklamas į būsimą knygą. Galėjome sukišti jas į puslapius, prasukti galingą kampaniją per holoviziją, susižerti pinigus, o knygas pusvelčiui išdalinti kokioje nors žymesnėje parodoje.
Tačiau, kai investuotojai nebesupranta, kokiame tekste figūruos jų reklama, jie paprastai ir nebesireklamuoja. Knygos nebeapsimoka leisti, rašytojas tampa visiškai nebereikalingu. Kad ir kiek būtų fotogeniškas. Štai ir priėjo Pilypas kelto galą. Nepaminėjo savo rašliavoje nei dešrelių, nei naujausių plastostiklo langų, nei gravitobilių, nei dar ko nors, kam būtų galima ten reklamą patalpinti. Nieko! Visiškas nulis. Lyg į mistišką Nesuprastų Rašytojų klubą būtų įstojęs.
- Kur?
- Ai, nesvarbu...
- Tai apie ką jis parašė? – susidomėjo Marijona.
- Apie miesto gyventojų įpročius, papročius ir viso to priklausomybę nuo masinės žiniasklaidos priemonių, - pacitavo užrašą nuo rankraščio aplanko. – Visa rašliava prigrūsta tokių įmantrių išvedžiojimų, jau pamaniau, kad bus bent vieno žurnalo ar holovizijos kanalo pavadinimą įkišęs, bet irgi – visiškas nulis.
- Tai kas dabar? – ėmė jaudintis sekretorė, viršininko reikalą supratusi.
- Reikia jam pranešti, kad liautųsi kvailioti ir vėl grįžtų prie tikrojo rašymo. Mums nereikia dar vieno psichologo, mums reikia mėgėjo spausdinti raides, žodžius ir sakinius. Pasakyti jam, kad... hmmm...
Marijona ne iš karto susivokė, kad Alikas spokso į ją, kažką įtemptai galvodamas. O kai susivokė, nelauktai dar didesnį nerimą pajuto.
- Tu graži mergina, Marijona, - staiga pasakė kritikas. – Jis tavęs tikrai nelies, jeigu tik tu jam taktiškai, kaip nors tiesiai per aplink...
Marijonai iš siaubo atvipo lūpa.

Rankos išdavikiškai virpėjo, kuomet mergina lietė iškvietimo sensorių prie didžiulio, prabangaus namo, įrengto ant vieno iš galingiausių dangoraižių. Netoliese žaliavo robotų prižiūrimas pušų miškelis, kiek toliau kyšojo dar vieno namo stogas. Už jos – apželdinta gatvelė, suoliukas, žolytė ir platus parapetas. Už parapeto – devyni šimtai metrų žemyn, į nepermatomą miesto smogą.
Taigi, ten smogas, o čia - šaltis ir deguonies trūkumas. Net nežinia, kas geriau.

Durys atsivėrė tik po devinto bandymo. Ji nepasidavė, nes iš patikimo šaltinio žinojo, kad Pilypas nekelia iš namų kojos jau kaži kiek laiko. Matė jį seniai, kai tik pradėjo dirbti leidykloje, ogi dabar net nepažino. Tąsyk Pilypas buvo išsipuošęs, pasidabinęs savo geriausiu kostiumu, pasiruošęs viršelio fotosesijai ir filmavimams.
Dabar į ją žiūrėjo kelias dienas nesiskutęs, šviesos neregėjęs vyrukas, kukliai prisidengęs juodu, išsišėrusiu chalatu, įsispyręs į gumines šlepetes ir dar tebevarvančiais plaukais.
- Taip? – nei patvirtino, nei paklausė jis.
- P... pone Roška... laba diena, aš iš...
- Iš leidyklos, žinau, - šyptelėjo rašytojas, pasitraukdamas į šalį ir mostelėdamas į namo prietemą, - užeikit. Panelė Marija, Aliko sekretorė?
Mergina iš karto paprieštaravo, prisistatydama pilnu vardu. Marija ją gal tik mama vaikystėje vadino ir tai – tik retsykiais, kai reikėdavo pabarti. Supykus ilgi vardai dažnokai sutrumpėja.
- Labai gremėzdiškas vardas, - pareiškė Pilypas, uždarydamas duris, - jeigu jūsų veidas būtų platus, arba talija, tuomet gal ir Marijona. Betgi jūs liekna mergina. Marija jums labiau prie išvaizdos tinka.
„Palauk, užgiedosi tu man naujienas išgirdęs“ – pagalvojo Marijona, pasipiktinusi tokiomis rašytojo išvadomis. Ir visgi abejojo, kuriam iš judviejų labiau atsirūgs. Jeigu tikėti gandais, Pilypas tą estą su storu almanachu per kuprą mušė, momentą nutaikęs. Prie visų. Kokiu puspročiu reikia būti, kad tai padarytum?

Ne, reikėjo paskambinti telefonu, užuot važiavus į psicho irštvą...
- Atleiskit, jeigu jus įžeidžiau, - staiga išgirdo Pilypo žodžius iš kito kambario, kur greičiausiai virtuvė buvo, - aš pastaraisiais metais retai su žmonėmis matausi, visai pamiršau, kaip reikia bendrauti. Dažniausiai galvoju garsiai net negalvodamas, kaip kitiems tai gali pasirodyti. Bijau, kad per kelias minutes „neišgysiu“ nuo to, tai jums teks pakentėti. Gal gilių kavos?
- Ką? – išsprūdo Marijonai.
- Gilių kava. Pats gaminau. Užsisakiau gilių iš nacionalinio parko, jų man už dyką kažkoks gerbėjas pririnko. Visa kita – senovinis receptas. Dabar tokio niekur nerasi.
Jis pasirodė tarpduryje ir pasikrapštė pakaušį.
- Šūdas, jūs gi viešnia šiuose namuose, o aš net nepasiūlau atsisėsti, nusirengti, deguonies balansą atstatyti... Mano priebutis sugedęs, ten nei slėgis, nei deguonis nesireguliuoja. Tikiuosi, jums dėl to jokių nepatogumų? Galva nesvaigsta?
Ne, jai galva nesvaigo, o šeimininko toks plepumas ir atvirumas kėlė dar didesnį nerimą. Sprendžiant iš Aliko kalbų, čia turėjo bastytis pasipūtęs rašeiva. O randa nesusišukavusį ir šlapią kavos virėją. Labai blogai.
- Jauskitės kaip namie, - nusišypsojo Pilypas tokia tikra šypsena, kad ji iš tiesų pasijuto kaip namie. – Tai reiškia, kad galite ir į šaldytuvą įlysti, neprieštarausiu. Kaip dėl gilių kavos?

Toji išgirta gilių kava tik vos vos skyrėsi nuo tikros kavos, kurios kartais tekdavo paragauti iškilmių progomis. Pernelyg brangus malonumas, ji tiek neuždirba. O čia Pilypas ją vaišina, tai ko gi nepasinaudoti proga? Ir jis pats toks draugiškai plepus, toks įtartinai geras, kad nejučia imi ir patiki, jog už naujieną negausi kokia nors Biblija per smegenis.
- Jūs tikrai Pilypas Roška? – lyg juokaudama teiraujasi ji, ketindama pasitikslinti, ar tikrai tam žmogui ruošiasi pranešti negeras žinias.
Vyras padeda savo puodelį, tada kiek pasitvarko savo chalatą ir patogiau įsitaiso ant sofos.
- Taip, tai aš. Iš jūsų dirglaus elgesio matau, kad pasiuntė jus man pasakyti kažką visai nelinksmo. Antraip kalbėčiausi su neišvaizdžiu Aliku, kritikuojančiu viską, kas užrašoma. Jis išsigando manęs?
Marijona kaltai linkteli ir kvailai šypsosi, jausdama palengvėjimą dėl to, kad įžangos sakyti nebereikės.
- Greičiausiai ir tą estą prisiminė... – sumurmėjo rašytojas. – Tas įvykis visados išlenda.
Ji susilaiko nelinktelėjusi dar kartą.
- Turbūt dėl to, - šypsosi Pilypas, - ir sugalvojo atsiųsti jus vietoje savęs. Ar tai dėl to naujojo rankraščio?
- Pone Roška, - prabyla Marijona, jausdama, kad vėl linktelėti būtų pernelyg didelis bailumo ženklas, - tas rankraštis... jis... na...
- Sunkiai skaitomas? Leidyklos viršininkas jo neįkando, ar ne? Spėju, kad rėmėjai taip pat neapsidžiaugė...
Savo nuostabai, mergina tik tankiai palinkčiojo. Pernelyg atsainus tonas, beveik niekinis, lyg apie debesis kalbėtų.
- Tai visi nori, kad perrašyčiau? – atsiduso Pilypas, griebdamas kavos puodelį.
- Taip... – štai ir tas tikslas, pasiektas be didesnių pastangų. Galima baigti gerti kavą ir nešti batus namo!
- Tai gal mane kaip nors išvadino?
Marijona iš inercijos linktelėjo ir tučtuojau persigando savo poelgio. Nereikėjo taip daryti! Tikslas pasiektas, meluok jam, kvaiša! Dar nevėlu pasitaisyti.
- Grafomanas, netalentas, pasipūtęs rašeiva, - staiga nusijuokė Pilypas, pažvelgdamas kažkur į lubas. Ten plaukė kompiuterio sugeneruoti debesys. Kaip tokiam pastatui pernelyg standartiniai – netgi pasenę. Jos namuose buvo daug naujesni. – Kažin, kokius epitetus galėjo dar sugalvoti. Aišku, vadinasi, turiu perrašyti. Kad būtų kaip visada – su daržovių receptais, naujausiomis transporto priemonėmis, firmų pavadinimais ir kai kur – subtiliais reklaminiais šūkiais. Ką gi, štai ir naujasis rankraštis, panele. Galite jam rytoj atiduoti, nes šiandien darbo laikas jau į pabaigą. Tegu galvoja, kad aš jus suvalgiau iš didelio pykčio. Dar gilių kavos?

Apstulbusiai Marijonai beliko linktelėti. Nuojautą kuždėjo, kad kvaiša būtų, jei neišgertų dar kavos po tokių gilių emocinių kankinimų.
- Betgi pone Roška, - neištvėrė ji pagaliau, kuomet rašytojas grįžo su karštu kavinuku.

- Pilypas, - burbtelėjo rašytojas. – Motina norėjo Filipiniečiu pavadinti, bet tėvas išgelbėjo. Pilypas gerai – jo jau nebesutrumpinsi. Gali nebent Pypu kokiu pavadinti...
- Kas tau nutiko, Pilypai? – labai jau nenoriai persiorientavo prie „tu“ mergina. – Prieš trejus metus mačiau, kitaip atrodėt... atrodei. Ir kalbėjai kitaip.
- Taigi, prieš trejus metus, - sumurmėjo rašytojas. – Mane pastebėjo prieš dešimtmetį kažkokiame literatų būrelyje ir tiek šūdo primalė, kad nejučia padangėse ėmiau skraidyti. Kaip gali nepatikėti esąs talentas, kai tau kasdien tą raštu primena? Alikas su Sigiu tik ir skatino mane rašyti, dar rašyti, o ką – taip ir nepasakydavo. Jiems viskas tiko. Parašiau iš pradžių trijų dalių romaną apie vyrą, kuriam operacijos metu vietoje smegenų metalinį kubą patalpino. Kai logiškai pagalvoji – iš tokios nesąmonės neįmanoma trijų dalių romano sukurti, o aš sugebėjau. Ir jiems patiko! Ta nesąmonė man milžinišką pelną atnešė – dar šiandien nesuprantu, KAIP.
- Reklama, - skubiai įsiterpė Marijona, bet Pilypas ją nutraukė mostelėjimu.
- Taip, žinau. Betgi net ir su reklama knygą kažkas turi pirkti, ar ne? Man susyk klausimas kilo – KAS pirko? Iš kur tiek idiotų? Penki šimtai puslapių besmegenio monologų apie nieką, totali grafomanija ir nusipaistymas – KAS PIRKO?
Aišku, tada aš apie tai negalvojau. Čia pastarųjų dviejų metų mintys. Bet apie tai vėliau. Pirma linksmoji dalis.
Tai štai, išleidęs pirmą savo romaną, aš pakilau iki žvaigždžių ir pasijutau genialiu rašytoju, nors buvau tik puskvailis literatas. O kai suvažiavimo metu Zogota man tai pasakė, aš pasikėsinau į jo iškilią kuprą išeivijai skirtu almanachu. Tas poelgis ir šiandien prisimenamas, deja...
- Vėliau, - atsikrenkštė Pilypas, - mane Alikas šiek tiek mokino „gero rašymo“ subtilybių. Jo patariamas, išleidau knygą apie astronautą, kuris sudaužė savo kosminį laivą į dujinį gigantą ir išlipo ant jo paviršiaus bent vėliavos įsmeigti. Vėl – šimtai puslapių šūdino monologo ir nulis supratimo apie planetų sandarą. Tą knygą bet kuris, nors kiek studijavęs planetologiją, galėjo viešai išjuokti, užbombarduoti mane paniekinamais laiškais. O ko sulaukiau? Dar didesnės sėkmės ir pagyrimų spaudoje. Vėl padebesiai, vėl ilgi vakarėlių maratonai, dievulėliau...
Tada mane pasiekė pirmas skaitytojų atsiliepimas – kažkas pasibeldė į mano duris vieną lietingą dieną ir įteikė man laišką tiesiai į rankas.
Rašė kažkoks vyras, nepanorėjęs pasakyti savo vardo. Laiške be sausos kritikos buvo tik vienas klausimas – ar aš rašydamas jaučiu kokį nors malonumą? O pasirašė Nesuprastų Rašytojų klubo vardu.
Pamaniau, kad čia kažkokia provokacija, todėl laišką suplėšiau ir...
- Nesuprastų Rašytojų klubas? – pertarė Marijona. – Oi, atsiprašau, aš...
- Nieko tokio, - linktelėjo Pilypas. – Toks klubas iš tiesų neįregistruotas. Nei šiame mieste, nei visoje šalyje, nei planetoje tokio nėra. Yra tik interneto adresas, bet ten – sentencijos, jokių nuorodų. Tačiau, kai gavau tą laišką, apie klubo paieškas net negalvojau. Rašiau toliau savo nesąmones, vis daugiau naudodamasis Aliko patarimais, nes pastebėjau – kuo daugiau jais naudojiesi, tuo didesniu bestseleriu tampa knyga, tuo aš daugiau uždirbu. Žodžiu, minėk mėsainių rūšis, holovizorių pavadinimus, krauk kuo daugiau reklamos – ir gyvenk!
Tačiau vėliau aš iš tiesų pajutau, kad mano rašymas – kažkas negero. Visų pirma, tai nebuvo tai, ką aš norėjau daryti. Ranka norėjo rašyti viena, protas skatino daryti taip, kaip Alikas sakė. Juolab kad kai padarydavau pagal save, knyga tapdavo visišku niekalu. Tada ir prisiminiau tą laišką. Ėmiau galvoti, ką tai galėtų reikšti. Aplankiau kelis tautiečius, tokius pačius garsius rašytojus kaip ir aš, prisiverčiau atversti jų knygas ir prisipažinsiu, perskaičiau jas visas iki dugno, negalėdamas atsistebėti – kokie jie visi buvo panašūs į mane! Tiesa, kai kurie rašė išties protingai, matyt, išsilavinę labiau negu aš, bet ir tie pagal tą pačią formulę – imi saują sekso, saują veiksmo, saują naujausių technologijų, Adomą su Ieva ir sumaišai viską į lengvą kokteilį. Kuo lengvesnis – tuo geriau. Vadinasi, kiekvienas žvairys tave supras.
Geriau apsidairęs supratau, kad visi knygynai užversti ta reklamine rašliava ir kiekvienoje knygoje – lengvas, pigus „deja vu“. Tie patys kosminiai laivai, dūžtantys į dujinius milžinus, tie patys žmonės su metalo gabalais vietoje smegenų, tūkstančiai puslapių juokingų, bet niekam nereikalingų dialogų ir palankūs kritikų vertinimai. Mes visi beveik kartojome vienas kito mintis, jausdami pareigą po kiekvieno rimtesnio

sakinio vėl nusipiginti kažkokia reklama. Nueikite į knygyną ir pabandykite surasti knygą be plastmasinių dešrelių reklamos!

Dabar Pilypas buvo supykęs ir Marijona nejučia sunerimo. Tačiau jis pyko ne ant jos.
- Gali tik įsivaizduoti, kaip aš jaučiausi pervertęs mokyklinius vadovėlius, kuriuose suradau visus faktus apie dujinius milžinus, kosminius laivus, žmogaus biologiją ir visą kitą. Faktas po fakto, ir tu imi jausti, kad prirašei didelių kvailysčių. O čia ateina Alikas ir užsako dar.

Pilypas pabandė prisipilti kavos, bet kavinukas jau buvo tuščias.
- Dar po puodelį? – nelinksmai paklausė. – Galiu ir sausainių atnešti. Pats kepiau.

Netrukus ji ragavo sausainius, gėrė dar kavos, negalėdama suprasti, kodėl nebėga iš pakvaišusio rašytojo trobos. Šitaip save sudirbti...

- Pastaruosius dvejus metus, - tesė Pilypas, - užsidariau namuose ir ėmiau studijuoti kaip išprotėjęs. Užsisakiau kalną internetinių sesijų su geriausiais specialistais – jų nėra tiek jau daug mūsų šalyje. Jeigu tikėti mano paties sudaryta statistika, mūsų valstybėje egzistuoja vos trys procentai žmonių, kurie yra baigę aukštąsias mokyklas. Turiu galvoje – tikrai baigę, o ne apsilankę ten iš mados. Visi likusieji – vienas kito produktai, apdoroti masinių informacijos priemonių. O kokios pas mus priemonės, jeigu jos reklamuoja šitai?
Jis ištraukė iš po stalo vieną savo knygų ir paniekinamai nutėškė ant sofos.
- Iš pradžių nemiegojau naktimis, niekaip nepajėgdamas susivokti, kas aš toks – genialus rašytojas, ar kažkoks nesusipratimas? Seniai įskiepytas savigarbos jausmas kuždėjo, kad aš viršūnėje. Nuojauta sakė, kad kažkas čia negerai.
Todėl prieš pusantrų metų ėmiau eksperimentuoti. Kad būtų linksmiau, sukūriau visišką nesąmonę apie plastmasinę dešrelę „Plastikcsos“, kuri panoro tapti dešrų gamybos magnate. Kad jai būtų lengviau, dešrelė pateko į žemės ūkio universitetą, kur studijavo kvantinę mechaniką. Toliau nepasakosiu, nes pačiam gėda. Tai va – ši istorija užkopė į tų metų topus, visuose knygynuose buvo išgraibstyta akimirksniu. Alikas atlėkė asmeniškai pagirti, kas šiaip retai įvyksta.
Tada parašiau sekančią istoriją, kurioje reklamos buvo beveik niekinis dydis, o pagrindinis veikėjas – miesto vandenvalos įrenginių darbuotojas, įsimylėjęs miesto merę. Dabar pasakyčiau, kad ta istorija nelabai kokia, bet tai buvo pirma istorija, kurią rašiau su tikru pasitenkinimu. Netgi apsilankiau miesto vandenvalos teritorijoje, kad išstudijuočiau, kaip ten viskas veikia. Ten tikrai įdomi vieta, nors kvapas, prisipažinsiu, nekoks. Tai atsispindėjo ir mano apsakyme. Žinai, dabar aš daugybę dalykų išbandau, prieš juos užrašydamas...
Deja, kad ir koks buvo man mielas, romanas buvo išleistas labai menku tiražu, nors jį išpirko beveik visą. Honoraras irgi buvo minimalus, tačiau tuo metu man neberūpėjo nesibaigiantys pokyliai. Žodžiu, jaučiau, keistą dvilypumą – kai darau tai, kas man patinka, pinigais nelyja, nors viduje malonu. Ir atvirkščiai – kai pasipila pinigai, pojūtis viduje toks, lyg šūduko būčiau užkramtęs. Todėl pastaraisiais metais nusprendžiau imtis darbo kiek kitaip – Alikui pripaisčiau kelis rankraščius į priekį, o pats sėdau rašyti malonių dalykų. Tas paskutinis rankraštis, kurį gavote, buvo vienas iš „maloniųjų“ darbų. Tiesa, tai ne kūrybinis, o greičiau mokslinis darbas, bet man jokio skirtumo – malonumą patyriau. O Alikas, kaip ir tikėjausi, jo ir neperskaitė iki galo.
Rašytojas gurkštelėjo iš puodelio, pažvairavo į merginą ir nusišypsojo.
- O... kas toliau, Pilypai? – paklausė ji.
- Toliau – Nesuprastų Rašytojų klubas, - pasakė jis. – Gandai sklinda, ten yra tikrų talentų, o jų knygos – dieviškos. Ne tokios, kokias Alikas ar bet kuris kritikas giria. Gal ir aš kada nors panašią parašysiu. Nes dabar... Ar žinai, kodėl aš dar esu reikalingas? Tik nesakyk, kad dėl talento. Alikas jo net matyti nenori. Viskas dėl to, kad kompiuteriai, kad ir kokie tobuli būtų, nesugeba net idiotiškiausios istorijos parašyti. Nes jeigu sugebėtų – visi didieji rašytojai išskristų į kosmosą, kad sudužtų į kokią nors dujinę planetą. Mūsų

niekas nė nepasigestų...
- Liaukis! – staiga sušuko ji, apimta keisto pykčio. – Kiek galima šitaip keikti save?!
- O kas man belieka? – linksmai atsikirto. – Kai pamatau savo atvaizdą knygyne, nejučia imu galvoti – o ką apie mane tame mistiškame klube galvoja? Ar priims jie mane, kai surasiu juos?...
- BAIK! – dabar jau prigrasino ji. – Tu esi garsus rašy...
- Nereikia, – dabar ir jis pakėlė balsą, - šituose namuose man komplimentų, po velniais. Nori padėti – geriau pakritikuok. O dar geriau – padėk surasti tą klubą. Visa kita manęs nedomina.
Padėjęs ištuštintą puodelį, nusivalė lūpas.
- Žinoma, - prisiminė, - galėtum man dar padėti pabaigti vieną knygą. Rimtą knygą. Klubas palauks.
- Aš? – apstulbo.
- Aha. Tai knyga apie rašytoją, kuris įtikinamas esąs labai didis, todėl ir pats laiko save tokiu. Rašo visiškus niekalus bukiems skaitytojams, mėgaujasi geru gyvenimu, kol galop suvokia, kad jis viso labo prastas grafomanas, o jo skaitytojai – mulkių gauja, užauginta iškrypusios reklamininkų armijos. Istorija turėtų būti nebloga, tik va, pagalvojau, kad galbūt koks nors erotinis elementas ten pritiktų. Liko tik eksperimentą atlikti. Žinai, kaip sako – įdėk į šūdiną istoriją pornografinę sceną ir gausi pusėtiną romaną.
Mergina apstulbusi tylėjo.
- O paskui ir klubo paieškosim, - susikuklino Pilypas.
Jis kiek patylėjo, žiūrėdamas į ją didelėmis akimis, galvodamas apie sudėtingą pasaulį.
- Tu labai graži mergina, Marija, - kiek vėliau pasakė tyliu balsu.
Jai pasirodė, kad kažkur nepadoriai sugirgždėjo senovinės lovos spyruoklės.
Lyg kurdamos tęsinį knygai, kurios niekas greičiausiai neskaitys.

Originalas

Ši trumpa pasaka apie Miką Bombarduotoją, kuris šiaip turėjo būti paprastas vaikas paprastame pasaulyje, bet vieno įnoringo rašytojo dėka atsidūrė nei šen, nei ten – trumpame apsakyme.
„Na ir brudas“ – pagalvotų įnoringas skaitytojas, - „vargšą vaiką į tokį trumpą tekstą...“
Bet apie viską iš pradžių.

Žodžiu, Mikas Bombarduotojas buvo kaip ir visi jo amžiaus vaikai – svajojo tapti kosmonautu, vėliau – nesugaunamu hakeriu, o dar vėliau – žmogumi-voru, kuris nežinia kodėl kovoja su blogiu, taip griaudamas savo asmeninę laimę. Neadekvačių sprendimų vaikystėje apstu, tuo nenusileido ir Mikas. Kasdien su draugais lošdamas internete, o laisvalaikiu – japoniškomis komiksų kortomis, jis visa galva artėjo į laikotarpį, kuomet viskas radikaliai keičiasi, o sugalvoti gyvenimo siekiai staiga pavirsta vaikų kvailystėmis. Ką ten kosmonautai ir hakeriai!..

Vieną dieną jis sugalvojo tapti genijumi. Žinoma, kuo greičiau ir be didesnių pastangų. O ir kam stengtis? Stengiasi tik nevykėliai genijai, kurie dar neišrado, kaip tą pasiekti. Mikas Bombarduotojas kaip tik tai ir norėjo išrasti – be jokių pastangų tapti pačiu originaliausiu, protingiausiu ir genialiausiu.
Žmogvoriui su savo apgailėtinais siekiais beliko rausti iš gėdos prieš būsimą minties galiūną...

Jeigu skaitėte tokią nestorą knygiūkštę, iškalbingu pavadinimu „Sieksnis, sprindžio vaikas“, tai prisiminsite

pamokomą istoriją apie tinginį milžiną, kuriam nuo gimimo buvo prisakyta tapti ponu. Mikas tos knygelės nė iš tolo neregėjo, tad nežinojo, kad dideli ir įmantrūs siekiai daugumai žmonių sukelia būseną, kuomet jie visiškai nežino, ką daryti, kad savo tikslą pasiektų. Po teisybei, ta būsena tokia sunki, kad daugelis netgi nepajėgūs susimąstyti. Taip ir lekia dienos žinant, kad tu turi tikslą, bet neturi jokio kelio į jį.
Štai taip lėkė ir Miko Bombarduotojo dienos – jis žinojo turįs tikslą, bet visiškai nežinojo, kaip tinginiaujant jį pasiekti.

Taip ir gyveno, kol į kariuomenę jį paėmė. Turbūt nereikia aiškinti, kad vaikų ten neima. Praėjo nei daug, nei mažai – aštuoni metai. Mikas iš vaiko virto į aptukusį vyruką, kuris vis dar su draugais žaidė internete, o laisvalaikiu – japoniškomis kortomis. Tik pastarajame žaidime statomos sumos tapo stambesnės. Kartais Mikas išlošdavo...
Būtumėte matę sceną, kai jį į krašto apsaugos autobusą du stiprūs vyrai tempė, apsisnargliavusį iš didelio gailesčio sau. Šaukėsi mamos, tuo keldamas nevaldomą žvengulį kitiems, ne tokiems jautriems savo likimui. O Mikas vis dar įsivaizdavo savo ateitį...

Nurimo tik apmokymų centre, kur jį žygiuoti išmokino – kairę, dešinę, kairę, dešinę... Dar apsisukti žygiuojant ir pasukti į kurią tik nori pusę. Nenukrentant. Dar išmoko automatą išardyti ir per minutę surinkti. Daug detalių ten nebuvo – viso labo keturios.
Kai iš mokymų centro perkėlė Miką į būstinę, kurios tikrosios vietos krašto saugumo sumetimais neatskleisiu, prasidėjo jam tikroji tarnyba – su naktiniais budėjimais, rytinėmis mankštomis sniegui sningant ir lietui lyjant, bei žygiavimai velniai žino kur, lietuviškas dainas traukiant. Mikas su tuo susitaikė. Šiaip nelabai turėjo iš ko rinktis – armija tam ir yra, kad visi susitaikytų ir paklustų.
Tačiau Mikas pakluso ypač – nelaimei (o gal laimei?) jo smegenyse vieną dieną trūko varžtelis ir Mikas tapo komandomis valdomu robotu, kuriam viskas atrodė dzin ir dzen. Būtų kas liepęs eiti į ugnį – būtų patraukęs. Tik giliai viduje veikė užslėptų minčių fabrikėlis, vis dar gamindamas planą – be pastangų tapti genijų genijumi.
Tačiau kariuomenei genijų nereikėjo. Ten reikėjo sveikų, o ne protingų.

2045-ųjų vasarą Mikas parodė savo meistriškumą su parašiutais – pratybų metu jo net drąsinti nereikėjo – abejingai paklusęs komandai, žengė iš lėktuvo ir nuskriejo kaip raketa žemyn, jausdamas vis augantį pagreitį. Kažkuriuo momentu prisiminė, kad reikia kažką išskleisti.

Nusileido taip sėkmingai, kad gavo jaunesniojo seržanto laipsnį ir buvo išsiųstas į aviacijos padalinį savanoriu. Daugiau Mikas rytais nebežygiavo ir į tarnybą nebevaikščiojo. Dabar jis šokinėjo iš lėktuvų su parašiutais, mokėsi pilotuoti lėktuvą kaip pagalbinis lakūnas ir skaitė knygeles su daugybe oro skrydžio taisyklių. Pastarąją skaitė todėl, kad visgi skraidyti jam patiko. Pirmą kartą Mikas Bombarduotojas iškėlė savo užslaptintą minčių fabrikėlį į paviršių.

Pirmas jo genialumo proveržis pasireiškė 2046-ųjų pavasarį. Mikas atsisakė užbaigti tarnybą ir liko tarnauti oro pajėgose. Noras visiems taip patiko, kad paaukštino jį iki viršilos, o po pusmečio jau nešiojo jaunesniojo leitenanto žvaigždutes. Jeigu dar būtų žinojęs, už ką – greičiausiai būtų pasijutęs laimingas. Armija tuo ir įdomi, kad paaukštinimai čia kažką ištinka visiškai netikėtai, kaip griaustinis iš giedro dangaus.
Tarnaudamas Mikas nė kiek nepamiršo savo didžiojo gyvenimo tikslo. Pamažu jis ėmė nekantrauti ir galvoti, kas vis dėl to negerai su ta mintimi, kodėl jo siekiai nesipildo? Gal per mažai apie tai galvojo, per menkai geidė?

Bandė išrasti naują lėktuvą. Išrado. Pasirodė, kad jo išradimas jau išrastas, prieš dešimt metų atsisakyta tokius gaminti.
Tada nusprendė patobulinti variklį savo „Dunkenšveigeriui“, kuriuo skraidė per pratybas. Atsidaręs dangtelį žiūrėjo, žiūrėjo į nesuskaičiuojamą detalių makalynę, paskui nusprendė, kad dar nori paskraidyti, tai paliko

variklį ramybėje.
Sugalvojo rašyti romaną. Parašė net du – vienas buvo stebėtinai panašus į garsųjį „Žiedų valdovą“, tik dusyk trumpesnis. Kitas, dar plonesnis, gerokai priminė Harry Harrisono „Plieninę žiurkę“, kurią skaitė vaikystėje. Tai suvokęs, Mikas vis dėl to padarė vieną atradimą, kuris jį labai nuliūdino – viskas pasaulyje jau yra išrasta ir sukurta. Jo tobulam genialumui vietos čia tiesiog nebebuvo. Kiekvienas daiktas, kurį tikėjosi pats sukūręs, jau buvo sukurtas kažkieno kito. Ir, beje, daug seniau. Kiekvienas žodis buvo užrašytas, kiekviena žodžių kombinacija panaudota, išskyrus beprasmius kliedesius.

Pralinksmėjęs Mikas savaitę rašė į sąsiuvinį ilgiausius kliedesių sakinius, kol jam tai pabodo. Beje, ir tikslo nematė. Tik džiaugėsi, kad pagaliau daro kažką originalaus, tik kažin, ar genialaus...

O dabar papasakosiu, iš kur jis gavo tokią keistą pavardę – Bombarduotojas. Juk tikroji Miko pavardė buvo kitokia, jos niekas net neprisiminė.
Tais laikais padėtis pasaulyje buvo nelabai stabili. Kartais teroristai užnuodydavo pusę miesto, kartais kur paskelbdavo karą, retsykiais Ramiąjame vandenyne kas nors išbandydavo dar vieną vandenilinę bombą... Naikintuvai skraidė gana neblogai apginkluoti, pasikabinę po keturias dideles HND (hydrogen nuclear device) bombas, kurių vienos turėjo pakakti teroristų pilniems kalnams išvalyti. Miko lėktuvas tokių, žinoma, neturėjo. Jo arsenalą sudarė tik dvi riboto galingumo branduolinės, bei dvidešimt tūkstančių išsodrinto urano priešlėktuvinių šovinių. Su tiek daug nenuveiksi. O ir nereikėjo – Mikas tarnavo labai ramiame regione, kur tereikėjo patruliuoti.

Tai štai, sekanti geniali mintis jo slaptame fabrikėlyje gimė, kai jis kybojo sau dešimties kilometrų aukštyje, kvėpuodamas į deguonies kaukę. Radaras tylėjo, eteryje retsykiais čirpė stoties pranešimai. Ideali vieta genialioms mintims pagimdyti.
Ir ji gimė. Mikas staiga suprato, kaip jis gali tapti pačiu genialiausiu – greitai ir be jokio delsimo. Tereikėjo panaikinti trukdantį faktorių - kitus genialius žmones, kurių kasdien gimdavo po 650 002 000, mirdavo šiek tiek mažiau, dėl ko pasaulyje stabiliai gyveno maždaug aštuoni milijardai trukdančių faktorių.
Mintis buvo tokia įtaigi, kad šalia jos gimė dar viena – strateginė.
Mikas pasuko savo naikintuvą link pačios didžiausios oro pajėgų bazės, kur nė neketino nusileisti, tačiau ketino nuleisti dovanėlę iš viršaus.
Žinoma, dispečeris susidomėjo, kodėl pilotas staiga keičia kursą. Tai buvo jo paskutinis klausimas.

Vėlesnis tyrimas atskleidė išlikusiems žmonėms daug įdomių dalykų. Mikas Bombarduotojas aiškiai buvo nesveikos psichikos – jo kambarėlyje surado sąsiuvinį su tonomis nesuprantamų sakinių. Kai juos paviešino, mažas procentas skaitytojų pakrikštijo tekstą savo naująja Biblija – jie tai tikrai buvo ne viso proto...
Apie Miko skrydį žinios netilo penkis metus. Visi žinojo mintinai, kaip jis numetė pirmą atominę bombą į didžiausią Pabaltijo oro pajėgų bazę, kur lėktuvai ginkluojami vandenilinėmis bombomis. Blykst – grandininė reakcija suvartojo visą pakeliui pasitaikiusį deuterį ir tritį, branduolinį sprogimą paskatindama šimtus kartų. Žuvo visi genijai mažiausiai penkių tūkstančių kilometrų spinduliu. Kol bomba krito, Mikas suspėjo nuskristi už pavojingos zonos, trumpam atjungti lėktuvo įrangą ir sklęsti neramiame vėjyje, kol jį pasivijo elektromagnetinė banga. Tada vėl įjungė trauką ir nuskriejo lyg įkirptas link artimiausios NATO bazės, antros pagal dydį šiame regione.
Bombos nemetė – ją ketino pasitaupyti vėlesniam laikui. Atidengė ugnį į kuro cisternas ir skrydžiams paruoštą techniką. Dar numušė besileidžiantį naikintuvą. Naikino metodiškai, žinodamas, kad turi mažai laiko, kol visi atsikvošės.

Kai Miką, žiniasklaidos pakrikštytą Bombarduotoju, nusivijo armada įtūžusių naikintuvų, jis jau buvo netoli JAV krantų ir netgi suspėjo pateikti visus identifikacijos kodus vietinei dispečerinei. Jo jau skriejo pasitikti

vietiniai saugumo elementai, dar menkai žinantys apie padėtį Europoje.

Bet Mikas taip ir neįskrido į žemyną. Sutrukdė besivejanti armada, kuri nei identifikavosi, nei klausinėjo. Kai atidengė ugnį, Mikas sukando dantis, palaukė, kol jie prisiartins ir detonavo likusią atominę bombą ore, per du kilometrus virš vandenyno.
Juk suprantate, kas nutinka su svetimomis vandenilinėmis bombomis, kurios netyčia patenka į kelių šimtų tūkstančių laipsnių temperatūrą?
Armados gabenamos beveik šimtas vandenilinių bombų akimirksniu neteko savo šarvo, o viduje buvęs deuteris ir tritis sureagavo – gavosi dar didesnis „bum“, nei Mikas planavo.
Praktiškai Saulė įsižiebė prie pat Amerikos krantų, smūgio jėga iki pat vandenyno dugno įspaudė vandenį, žuvis, kalmarus ir porą NSO. Kilometrinės vandens bangos palaidojo po savimi maždaug keturių milijonų kvadratinių kilometrų labiausiai apgyvendintą Amerikos plotą. Po valandos banga kitoje pusėje persirito per Islandiją, Didžiąją Britaniją ir sudavė ne menkesnį smūgį Olandijai, Prancūzijai ir Portugalijai. Norvegai dar ir šiandien savo vaikams pasakoja, kaip fiordai patvino iki kalnų viršūnių ir visus žvejus į Lietuvą nunešė, kur jie ir pasiliko, nes nebebuvo kur grįžti.

Mikas Bombarduotojas žuvo save įšventinęs į absoliučius genijus, tik niekas apie tai nesužinojo, nes nė vienas nenumanė, ko iš tiesų troško Mikas. Skirtumas tarp 99 procentų pasaulio gyventojų ir Miko buvo tas, kad pastarasis galų gale ryžtingai siekė savo tikslo ir... galbūt pasiekė. Apie jį pastatė kelis vaidinimus, nes specialiesiems efektams reikėjo veikiančių kompiuterių, o šie visi sudegė po elektromagnetinio smūgio. Miko vardą iškalė molinėse lentelėse, žiniasklaidos atstovai dviračiais išvežiojo jas ir padalino prenumeratoriams.

O tada visi pasiėmė savo akmeninius kirvukus ir nuėjo ieškotis maisto.

Pabaiga.

Pasaka apie Duldulę

Šioje istorijoje minimi personažai ir įvykiai nėra išgalvoti – vienokia ar kitokia forma tai galima sutikti visuose pasaulio kampeliuose, todėl, jeigu Jums tai priminė Jus – neįsižeiskite. Aukštas kraujo spaudimas sveikatos neprideda...

- Mama, noriu kompiuterio! – vieną dieną pareiškė Duldulė, kuomet po vienuolikto gimtadienio praėjo šiek tiek laiko.
Ji galėjo to reikalauti, nes namuose laikė turtingus tėvelius, kurie retai kada uždavinėdavo nepatogius

klausimus. Reikia – vadinasi reikia.
- O kam tau jo, dukrele? – tą dieną nesusilaikė motina.
- Ketinu tapti rašytoja! – išdidžiai pareiškė Duldulė. – Parašysiu labai fainą istoriją, išleisiu knygą ir žmonės ją skaitys. Visiems bus labai linksma, o aš būsiu garsi ir turtinga!
- Bravo! – plojo jai tėtis. – O kokio tau reikia? Protingo kompiuterio, ar paprasto? Žinai, sako, kad protingi kompiuteriai šiais laikais gali daug ką padaryti už šeimininką. Pavyzdžiui, suprojektuoti namą. Sukurti filmą. Parašyti knygą...
- Bet tai tada ir knyga bus ne mano? – suabejojo Duldulė.
- Na taip, teisės knygai atiteks Mikrosoftui ir Inteliui...
- Tada noriu paprasto! Parašysiu knygą pati!

Tėvai, didžiai sujaudinti dukros entuziazmo ir užmojų, ilgai gumos netampė. Po kelių valandų kompiuteris palaimingai dūzgė jos kambaryje, o mergaitė patreškino pirštų sąnariais. Kol entuziazmas neišblėso, reikėjo stengtis.
„Gyveno karta mergaite. Vards jos buva Kristyna. Ųgis 185 svoris 50...“

- Atsiprašau, - staiga tyliai įsiterpė malonus balsas. – Man atrodo, jūs rašote su klaidomis...
- Kas čia? – apsidairė Duldulė.
- Juodos Avys 5000. Jūsų ištikimas pagalbininkas...
- Ai, tai čia tu, kompiuteris...
- Ne, čia Juodos Avys 5000, – maloniai pataisė balsas.
- Toli pofig, kiek ten jūsų avių, - suniurzgėjo Duldulė. – Netrukdyk rašyti, ką?
- Betgi klaidos...
- Klaidas reikia taisyti parašius, po visko! Taip mane mokykloje mokė!
- O tai gal man jas automatiškai ištaisyti? – nenurimo Juodos Avys 5000.
Neapsikentusi mergaitė išjungė garsiakalbius ir pasinėrė į darbą. Kompiuteris nebuvo protingas, todėl toliau patyliukais siūlė jai įvairius variantus, kurių mergaitė negirdėjo. Jis buvo labai sąžiningas kompiuteris ir labai norėjo padėti.

Po valandėlės sunkaus darbo knyga buvo baigta. Duldulė laiminga ėmė šokti po kambarį. Nuotaika buvo pavasariška, norėjosi bėgti į knygyną ir imti raityti parašus gerbėjams.
Pala, o knygos tai dar nėra...
Grįžusi prie kompiuterio ji susimąstė. Ką daryti? Kokį mygtuką dabar spausti, kad atsirastų knyga?..
- Nagi, kalbėk, - įjungė garsiakalbius. – Kaip man istoriją paversti knyga?
- Nepažįstama komanda, - atsiliepė jai sysadmino v.5.2 balsas. Rašymo programa su juodomis avimis buvo išjungta, todėl niekuo Duldulei nebegalėjo padėti.
- Knygą, romaną, kvailas padare! – supyko mergaitė.
- Nepažįstama komanda, - pakartojo sysadminas v.5.2. – Gal pageidausite pagalbos? Paspauskite F1...

Pagalba jai atsiliepė seksualiu moterišku balsu, kuris jau buvo išvedęs iš proto beveik visus paprasto kompiuterio vartotojus.
- Knygą, - pakartojo Pagalba, - taip, suprantu. Leiskite, pažiūrėsiu jūsų juodraštinį variantą... Aha, taip, hmmm... Žinote, panele, galiu rekomenduoti interneto svetainę „Nurašyk.lt“. Ten jūs galėtumėte savo... romaną parodyti pasauliui.
- Bet aš noriu knygos, - nesutiko Duldulė.
- Suprantama! Žinoma, cha cha, kaipgi be to... Tai va, dabar pati naujausia mada – pirma išleisti savo romaną internete, o kai jis pasiekia populiarumo viršūnę – tada ir ant popieriaus. Taip ir ne kitaip!
Duldulė nežinojo, kad pakraupusi Pagalba jai sumelavo.
- Gerai, tiek to. Parodyk man tą svetainę, -atsiduso ji.

„Kažkokia pigiena“ – galvojo ji, žiūrėdama į neišvaizdų Nurašyk.lt dizainą. – „Tikriausiai jie savo programuotojams valgyti neduoda...“
- Įkelti jūsų romaną? – paslaugiai pasisiūlė Pagalba.
- Žinoma!
- Atleiskite, kol kas negaliu to padaryti. Jums reikės užsiregistruoti svetainėje.
- Leidžiu tau tą padaryti, - patogiau atsilošė mergaitė.
- Atsiprašau, bet šis kompiuteris nėra protingas, aš neturiu tokių teisių. Jums teks šiuos veiksmus atlikti pačiai.
Norėjosi keiktis, tačiau mergaitė susilaikė. Galų gale pati norėjo paprasto kompiuterio – štai dabar ir registruokis pati.
„Pasirinkite vardą.“
- Duldulė, - sumurmėjo ji, užrašydama.
„Toks vardas jau naudojamas. Pasirinkite kitą.“
- Kad tave...
Tada bus Duldulė1.
„Toks vardas jau naudojamas. Pasirinkite kitą.“
Gal Duldulė2?..
„Toks vardas jau naudojamas. Pasirinkite kitą.“
- Nu kas per duldulynas, bliamba! - supyko ji. – Duldulė trys gal?
Trečias brolis – kvailys...
Atsidususi pasirinko „Duldulė 4“.

„Patvirtinta. Kokia jūsų lytis?“

- Kas? – išsižiojo mergaitė. - Ėė... Pagalba, kas yra lytis?
- Bijau, kad jūs per maža gauti tokią informaciją, - nuraudo Pagalba.
- Tai kaip man užsiregistruoti?!
- Rašykite „moteris“, - pasufleravo Pagalba ir ilgam nutilo, sutrikusi ir susigėdusi.

Vargais negalais Nurašyk.lt įsileido ją į savo narių tarpą.
- Viskas! Pagalba, kelk mano kūrinį! – sukomandavo mergaitė.
Nespėjo mirktelėti, o jos romanas jau atsirado naujienose.
- Kaip fainaaaaa...
- Jūs tuojau susilauksite komentarų, - pranešė Pagalba. – Parodyti juos?
- Žinoma!

„Tokio puslapio nėra“

- Nesupratau...
- Gavau duomenų, kad jūsų romanas buvo įvertintas ir perkeltas kitur, - sutrikusi sumikčiojo Pagalba. – Jį perkėlė į...
- Ko čia mekeni, sakyk!
- Man regis, jis atsidūrė šiukšliadėžėje.
- Taip greitai??? Ne nu... aš tuoj verksiu. Čia juk buvo ilga istorija, kas suspėjo taip greitai perskaityti???
- Manau, tai Išmanusis Serveris. FAQ skyriuje rašoma, kad kūriniai su daugybe klaidų trinami. Juk jūsų romane nebuvo klaidų?
- Kaip tu drįsti?!

Netrukus kompiuteris buvo išvežtas atgal į parduotuvę. Teprireikė valandos – ir jos kambaryje atsirado kitas – „protingas“ kompiuteris.

„Tikiuosi, su šiuo nebus vargo“ – nuvargusi pagalvojo mergaitė, spausdama mygtuką.

- Sveiki, šeimininke, - žvaliai pasisveikino metalinė dėžė, parodydama ekrane šypsenėlę. – Ką šiandien norėtumėte veikti?
- Leisime knygą, - pasakė Duldulė.
- O, tai labai puiku, šaunu! Bravissimo! Mano pajėgumai leidžia sukurti bet kokias siužeto linijas ir personažus jums teištarus vos vieną žodį. Pasakykite bet kokius dešimt žodžių – ir aš sukursiu jums romaną!
- Bet man nereikia romano! Aš jau turiu savo.
- Trūksta dviejų žodžių, - maloniu balsu priminė kompiuteris.
Šioje vietoje Mergaitė vardu Duldulė neišlaikė ir taip ėmė keiktis, kad vargšas kompiuteris susyk suprato, su kuo turi reikalą. Prigesinęs savo entuziazmą jis nusprendė labiau klausytis mažosios šeimininkės.
- Taip, kuo puikiausiai supratau. Jūs parašėte romaną ir dabar norite, kad jis virstų popierine knyga. Šaunu! Barvissimo! Aš tuojau perskaitysiu ir duosiu jums kalną puikiausių patari...

Jo kalbai nutrūkus per pusę žodžio, kambaryje įsivyravo tyla.
- Kompiuteri? Ei!..
Nieko. Tik giliai giliai dėžėje dūzgė ventiliatoriai.
Kažkur mieste sužviegė policijos sirena. Duldulė sėdėjo nieko nesuprasdama ir žiūrėjo į nekrutantį vaizdą ekrane.
- Kompiuteri?..
Policijos sirena netrukus atūžė prie jos namų. Sutrepsėjo daugybė žingsnių, sužybsėjo akinantys žibintuvėlių spinduliai.
- Ant žemės, rankas į šalis!
Visi, kas buvo namie, klusniai gulėsi ir skėtė rankas.
- Kas čia vyksta??? – nesuprato Duldulės tėtis.
- Mums pranešta, kad čia ką tik kažkas buvo nužudytas, - baisiu balsu paaiškino vienas iš pareigūnų. – Na, kur paslėpėte lavoną?
- Bet mes ne...
Policija ne itin atidžiai klausėsi, naršydama namus skersai ir išilgai. Netrukus du pareigūnai stabtelėjo prie kompiuterio.
- Pala, ogi šitas tai negyvas! – staiga susigaudė vienas.
- Protingas kompiuteris?
- Atrodo, patikrink etiketę. Tikrai, žiūrėk...protingas.
- Aišku. Štai kas mums priešmirtinį signalą perdavė. Peilio korpuse nesimato? Ką tu jam padarei, šlykšti mergiote??? Prisipažink!
Duldulė išsigandusi žliumbė ir neprisipažino. Ji pati nieko nesuprato.
- Regis, ne smurtinė mirtis, - nustatė vienas iš pareigūnų. – Neškite lavonmaišį, vyrai. Skrodimas parodys.
- Pažiūrėkite, šefe, - parodė vienas į ekraną.
- Kas čia? Ką reiškia tas „OMG“?
- Gal šiaip, sistemos klaida. Nagi, neškite jį! O žmones vežkite į nuovadą – ten mes greitai išsiaiškinsime!

Netrukus sirenos vėl įsižviegė ir nutolo, palikdamos namus vaiduokliškai tuščius. Paliktas vienui vienas, monitorius mirktelėjo ir užgeso, nusinešdamas nebūtin paskutinį protingo kompiuterio siaubo šūksnį.

Pasaulio kraštas

Hansas jau laikė save nugalėtoju. Sunkiausi mūšiai liko užnugary, pajuodusiuose nuo dūmų laukuose, išvagotuose apkasų, pilnų pūvančios mėsos ir parako smarvės bei visokiausios karinės technikos lūženų. Bent jau tokį vaizdą jam nupiešė vienas pėstininkas, sutiktas karo lauko ligoninėje. Hansas niekada nelandžiojo po apkasus – jam ir nebuvo lemta. Jis viską regėjo iš tokių aukštybių, kad žmonių beveik nebesimatydavo, o taikinius išduodavo tik pabūklų žybsėjimai ir artilerijos sviedinių sprogimai. Iš lėktuvo jie panašėjo į mažyčius grybukus, nuostabiai greitai išdygstančius ir čia pat supūvančius.
Taip, jis didžiavosi, kad yra pilotas. Daugybę kartų grįžo iš oro kautynių nugalėtoju, kuomet ne vienas jo bendražygis buvo numuštas daug klastingesnio priešo.

Bet dabar jau priešų beveik nebėra – Trečiasis Reichas baigė užkariauti kiekvieną sausumos lopinėlį, nepasigailėdamas nė vieno - net savo patikimiausios sąjungininkės Rusijos.
O!... Toji diena tikriausiai buvo pati kruviniausia žmonijos istorijoje. Milijonai lavonų tūkstančiuose hektarų. Hansas įsivaizdavo, kad jo pyrago dalis turėtų būti nemaža. Juk jis tuomet skrido su pirmosiomis eskadrilėmis. Bombomis lijo ir iš jo „Foko“. Taip, išmetė daug bombų. Grįžo į bazę, pasipildė amuniciją ir grįžęs išmetė dar daugiau.
Šlovinga buvo diena, nieko nepasakysi. Fiureris jį greičiausiai padarys vienu iš savo generolų. Būtų visai malonu iš jo pusės...

Pilotas grįžo iš svajų ir apsidairė. Lėktuvo propeleris tvarkingai mirgėjo prieš stiklą, silpna vibracija maloniai masažavo sėdynę. Šį kartą smulki misija. Stambių pastaruoju metu nebeliko – buvę priešai arba tapo sąjungininkais, arba pamažu mirė darbo stovyklose. Likę įvairių šalių partizaniniai būriai buvo tik įkyrios musės, kurias nesunkiai pritrėkšdavo antžeminės pajėgos.
Tačiau retsykiais vis dar pasitaikydavo užsilikusių priešų armijų likučių. Kai kurie būreliai buvo pakankamai gausūs ir vis dar išlaikę kovinę formą. Štai tada ateidavo jo valanda. Staigus antskrydis, bombos krenta žemyn, taškydamos pasaulį į šipulius, tada lėktuvai apsisuka ir baigia arti dirvonus kulkomis.
Tokiomis akimirkomis Hansas net uždainuodavo iš neapsakomo pasididžiavimo. Ir bliaudavo tol, kol jo nenuramindavo aukštybėse išpilkėję peizažai.

Šį kartą tai buvo kiek kitokia užduotis. Vienišas kaimelis keistu airišku pavadinimu – Kenmaras. Niekas apie jį net nebūtų išgirdęs, jeigu ne generolo, vadovaujančio okupantų kariuomenei užgaidos – šis užsinorėjo, kad kiekviename sumautame užkampyje būtų nors po menkiausią vokišką štabą. Vos ne šalia kiekvieno atokesnio vienkiemio. Maža kas – gal ten klastingas priešas rengia sąmokslus ir ruošiasi sprogdinti Reichą iš vidaus?..
Keturi iki dantų ginkluoti „panzeriai“ iš Kenmaro taip ir nebegrįžo. Žvalgyba ėmė triukšmauti, kad toje skylėje greičiausiai tupi koks užsilikęs airių batalionas. Mat visus pasiųstus tankus rado sulankstytus po didžiausiomis akmens luitų krūvomis. Būsimasis Kenmaro SS viršininkas dingo kaip į vandenį kartu su tankistais. Oficiali išvada – pasala ir provokacija.
Ir dabar reikėjo su tais provokatoriais pasikalbėti jų kalba. Hansas ketino visą gyvenvietę paversti mėnulio paviršių primenančia dykuma – krateriai, dar didesni krateriai ir pilkas nuo pelenų paviršius.

Toli priekyje subolavo smukūs pastatai. Atėjo metas vadovauti.
Įjungęs radiją perdavė eskadrilei nurodymus. Ketino pralėkti virš vietovės kiek galima platesniu frontu, bombomis atkirsdamas visus įmanomus priešo atsitraukimo kelius.
- Jų technika, vyručiai! Nepasigilėkite nė vieno vežimo, net jeigu jis teturėtų du ratus. Ir nepamirškite tiltų! – aiškino Hansas visiems ir taip suprantamus dalykus. - Lapine, Juokdary, Mocartai – jūsų pietinė pusė. Portveinas, Drakula ir Cukrelis ima šiaurę. Visi kiti -neatsilikite nuo manęs!

Lėktuvai pamažu ėmė skirstytis, pasidalindami į tris nedideles grupes.
- Čia Portveinas. Drakula, nematau tavęs. Kur tave velniai nešioja?
- Žemiau tavęs, nurimk.
- Ką reiškia „žemiau“? Tu nesupratai įsakymo? Puolame išsidėstę plačiai! Staigiai marš į kairę nuo manęs!
- Gerai jau, netrukdysiu tau šikti bombomis... Ei, ar pastebėjote tai? Kažkas yra ore, virš debesų.
- Kalba Musė. Ką tu pastebėjai, Drakula?
- Nežinau dar. Kažkoks mažas objektas, tikriausiai labai aukštai. Jis laikosi tarp mūsų ir Saulės.
- Čia Portveinas. Suku į šoną patikrinti.
- Vyrai, stenkitės laikykitės plano! – išspjovė radijas piktą Hanso riksmą. – Niekas nesuka į šoną, supratote?!
- Čia mes visi mirtininkai, Loky, - atsikirto pilotas, pravardžiuojamas Portveinu. – Savo lėktuvo į spąstus nekišiu. Trumpam palieku formuotę. Drakula, Cukreli – tęskite puolimą.
Pilkas Portveino „Fokas“ pasivertė ir nupikiravo pro Cukrelio bombonešį, imdamas daryti lankstą ir tuo pat metu didindamas aukštį.
- Kalba Lokys. Ataka tęsiama pagal planą.
Hansas akies krašteliu pastebėjo dešiniau kylantį Portveino naikintuvą. Nieko nepadarysi – oro atakos dalyviai retai kada laikydavosi vadavietėse numatytų planų. Nenumatytose situacijose bet kokia formuotė virsdavo atskirų pilotų kova su individualiu priešininku, kad ir kur jis bebūtų – ore ar ant žemės.
Ir visgi – šioje vietoje niekur arti nebuvo oro uostų. Ore neturėjo būti jokios svetimos aviacijos...

Po lėktuvo korpusu sumirgėjo daržai ir skurdūs pasėliai. Hansas pasiruošė trūktelėti bombas išlaisvinančią rankenėlę. Kairėje ir dešinėje žemę jau rausė Cukrelio bei Mocarto paleisti užtaisai.
- Čia Portveinas. Drakula buvo teisus – ten kažkas yra.
- Lokys. Ką matai, Portveinai?
- Dar nežinau. Mažas objektas. Labai mažas. Panašu į... Šūdas!
- Portveinai, ką ten pamatei?
Radijas tylėjo.
Hanso pabūklas uždainavo, imdamas spjaudytis kulkomis. Tačiau pilotas pamiršo, kad tai turėtų būti labai linksma. Hansas laukė atsakymo iš viršaus, kur neabejotinai kažkas nutiko.
- Portveinai, atsiliepk!
- ... man daužo langus! Negaliu juo nusikra... – staiga pratrūkęs riksmas eteryje tuoj pat ir nutrūko.
Kiekvienas susyk suprato – Portveinas virš debesų pateko į oro kautynes.
- Portveinai, laikykis, drauguži, ateinu tau į pagalbą! – tai buvo Cukrelis. Net pusės savo sprogmenų neišnaudojęs jis pasuko aukštyn.
- Kalba Lokys. Portveinai, kas tave užpuolė? Ar girdi mane? Kas tave puola?
- Čia Portveinas! …uštas, aš pamuštas! Jis nulėkė prie jūsų, vyr...

Portveinas pamuštas?..
Hansas akimirką sutriko. Jis pažinojo vyruką – šis buvo nuostabus pilotas, retai kada sutrinkantis, visada planuojantis oro dvikovas iš tolo.
Tačiau jis kažką prisileido per arti.
- Portveinai, čia Lokys. Ką tu ten pastebėjai?..
Staiga Hansas išvydo jį – smingantį žemyn beveik stačiu kampu. Portveino lėktuvas atsuko prieš jo akis sparnus, su visais numeriais ir ženklais, akimirksniu bakstelėjo Kenmaro pakraštyje į uolas ir virto ugnies bei dūmų kamuoliu.
Hansas beveik instinktyviai pažvelgė viršun, tikėdamasis pamatyti išsiskleidusį parašiutą.
- Čia Mocartas. Kylu patikrinti padėties, - sušnypštė radijas.
- Drakula. Saugau tavo užnugarį, Mocartai.
- Lapė. Aš su jumis, vyrai!
Vienas po kito jie traukėsi, pamiršę Kenmaro bombardavimą. Hansas žinojo, kad jie visiškai teisūs – jeigu jų tykojo pasala, tuomet reikėjo ja pasirūpinti pirmiausiai.

- Lokys. Cukreli, ar pastebėjai, ką ten susitiko Portveinas?
- Dar ne, ieškau. Man regis, čia tuščia, Loky. Nematau nė vieno lėktuvo. Palauk, kažkas... ne, čia Mocartas.
- Kur pats Portveinas? Ar jis suspėjo katapultuotis? Kas nors matote parašiutą?
- Ne, jokio parašiuto...
- Cukrelis. Man regis, kažką pastebė... Viešpatie aukščiausias, kas ČIA?!
Ryšys nutrūko – pilotui greičiausiai ne kalbos dabar buvo galvoje. Sutrikęs Hansas pasuko į tą pusę, kur, jo manymu, turėjo būti Cukrelis.
- Kas nors pastebėjote, kas jam nutiko?!
- Čia Drakula. Matau Cukrelį! Suka kilpas žemiau debesų!
- Kas jį persekioja?!
- Tuoj... Ne, nematau jokio priešiško lėktuvo. Ir Cukrelio manevrai kažkokie neįprasti. Dabar jis sukasi ore skrisdamas tiesia linija. Nesuprantu...
Hanso „Fokas“ galop išniro žemiau debesies. Kiek dešiniau jis pastebėjo Drakulos naikintuvą raudona uodega ir pasuko į jį, ketindamas viską pamatyti savo akimis. Jo vyrai šiandien kalbėjo lyg apsiėdę drignių – nė vienas nesugebėjo paaiškinti, kas vyksta.
- Cukrelis!.. – kvyktelėjo radijas. Hansas įsitempė. – Negaliu jo nusipurtyti! Jis daužo laužtuvu stiklą! Aš tuoj...
Jo balsą nustelbė staugimas ir traškesiai.
Daužo laužtuvu? Kas, po velniais, ten dedasi? Su kokiu velniu susitiko Cukrelis?
Dabar jis ir pats išvydo – sukdamasis aplink savo ašį lėktuvas išniro iš debesies ir ėmė smigti žemyn. Suspėjo pamatyti, kaip pilotas šaute iššovė, kad išsigelbėtų.
Tiktai jis nekrito žemyn, o kilo į viršų.
Apstulbęs Hansas sekė akimis juodą taškelį, pranykstantį debesyje. Po akimirkos vėl atgijo radijas – dabar užbaubė Mocartas. Ir keikėsi jis labai trumpai – daug trumpiau, nei Portveinas ar Cukrelis.
„Metas dingti“ – sukirbėjo Hanso galvoje. Jis jautė, kad čia vyksta kažkas nenusakomo, su kuo dar nebuvo susidūręs. Tai jį baugino ir vertė pamiršti Kenmarą. Na taip – misijos neįvykdys. Na taip – kariškiai liks labai nepatenkinti. Bet jo nenubaus. Jis pilotas, o pilotų niekas nebaudžia. Juos tik paskiria į kitas užduotis...

Lėktuvą sukrėtė smūgis, Hansas aiktelėjo iš netikėtumo. Priekinį stiklą uždengė šešėlis.
Iš pradžių pilotas niekaip negalėjo susivokti, ką mato jo akys. Turbūt todėl, kad tokiame aukštyje nė vienas normalus pilotas nesitikėtų susitikti žmogaus, apsirengusio storus kailinius, apsiraišiojusio diržais, apsivyniojusio kojas storais kailiais, su dujokauke ant veido ir nedideliu mėlynu balionu, pritvirtintu prie nugaros. Balioną ir dujokaukę jungė žarna, kruopščiai pritvirtinta prie rūbo, kad netabaluotų į visas puses.
Į pirštinę įmauta ranka laikė aprūdijusį laužtuvą. Pats sutvėrimas nebuvo labai aukštas. Tarsi koks gnomas debesyse.
Žmogysta stovėjo ant variklio kapoto ir žiūrėjo į pilotą. Hansas lyk užkerėtas žiūrėjo į žmogystą, nors per dujokaukės apvalius stiklus negalėjo įžiūrėti šio akių.
O gal ten jų ir nebuvo?..
- Šventas Dieve...
Laikanti laužtuvą ranka pakilo ir ėmė darbuotis. Keturi tikslūs smūgiai – priekinio stiklo neliko. Tik kai užpuolikas nusitaikė jam į veidą, Hansas atsipeikėjo ir apvertė lėktuvą, stengdamasis nusipurtyti jį.
Ėmė viską suprasti – kodėl kiti taip keistai elgėsi ir kodėl iš karto neatsakė į paprastą klausimą – jis ir pats ne iš karto susigaudė, ką mato.
Žmogysta nuslydo nuo jo lėktuvo kapoto ir pradingo iš akių. Tik Hansui nuo to nė kiek nepalengvėjo – reikėjo skubiai leistis žemyn. Neįmanoma buvo dalyvauti kautynėse, kuomet vėjas neleidžia normaliai atsimerkti.
- Čia Lokys... - Hansas susikeikė ir nutraukė ryšį. Vėjas taip švilpė, kad jo balso beveik nesigirdėjo. Prakeikimas...
Staiga lėktuvas vėl krestelėjo ir jis su siaubu išvydo, kaip laužtuvo galas leidžiasi tiesiai jam virš galvos. Nuo pirmo smūgio išdužo stiklas. Antras smūgis ištaškė piloto smegenis.

Keistasis užpuolikas atsispyrė nuo lėktuvo korpuso ir nulėkė ieškoti kitos aukos. Pasivaikščiojimas debesyse buvo netgi smagesnis, nei iš pradžių įsivaizdavo...

Aušo dar vienas šaltas ir drėgnas rytas. Morlokas pasilypėjo ant kalvos ir nužvelgė įlanką, skalaujamą tingių Atlanto bangų. Žmonės pamažu traukė keliu žemyn, į pakrantę. Apačioje baigė susirinkti visi Kenmaro gyventojai.
Morlokas pakėlė galvą ir paieškojo danguje paukščių. Keista – šį rytą neišvydo nė vieno. Blogas ženklas. Skurdūs Kenmaro medžiai kalbėjo tą patį – blogas ženklas. Nereikėjo tų keturių tankų liesti. Nereikėjo žudyti okupantų. Jie būtų atvykę, įsikūrę ir patyliukais vaidinę viršininkus. Kenmare nėra nė vieno kareivio, vadinasi, vokiečiams nėra ko nerimauti. Būtų čia likę iki geresnių laikų. Sako, ne visi jie trokšta kraujo.

Tačiau Kenmaro žmonės nesutiko su tuo. Susirinkę rotušėje susitarė – verčiau jie patyliukais pranyks iš šios vietos, nei leis kažkokiems svetimšaliams šeimininkauti. Pasislėps amžiams požemiuose.
Beliko paklusti daugumos valiai.

Morlokas patraukė į sandėliuką, kurio liepė žmonai tyčia neliesti. Visi įrankiai tebebuvo savo vietose. Ištraukė iš po šlamšto krūvos seną, surūdijusį laužtuvą ir pamėtė iš delno į delną. Pagalvojo, kad bus kaip tik – ne itin sunkus, neslysta iš pirštinės. Kaip tik šešiolikos metų vaikiui.
Sugrįžęs į trobą, Morlokas dar kartą priekabiai nužvelgė Branoną, kuris sėdėjo patalpos viduryje, apraišiotas kailiais ir diržais. Šalia vaikino gulėjo dujokaukė, nuo jos nutįsusi žarna suko jam per rankovę ir petį užnugario, kur buvo pririštas mažas deguonies balionas. Jo veide buvo sustingusi ramybė ir abejingumas, akys žvelgė į tuštumą, neregėdamos šio pasaulio.
- Atnešiau tau ginklą, Branonai, - Morlokas parodė surūdijusią geležį. – Tai laužtuvas.
Vaikis jam nieko neatsakė.
- Ar girdi mane, Branonai?
- Taip... – mieguistai sumurmėjo šis.
- Klausykis įdėmiai ir įsimink – tu naudosiesi laužtuvu. Išmuši juo lėktuvo stiklą, suduosi pilotui mirtiną smūgį. Tai darysi tol, kol ore neliks nė vieno pašaliečių lėktuvo. Ar supratai mane?
- Aš suduosiu pilotui... – sumurmėjo vaikis. – Kol nė vieno neliks...
- Šaunuolis, Branonai. Ir nebijok. Tau nėra ko bijoti. Pilotai, kurių galvas sutrupinsi laužtuvu, pateks į geresnį pasaulį. Jiems nuo to bus tik geriau.
- Jie pateks į druidų žemę...
- Taip, teisingai, – Morlokas liūdnai nusišypsojo.
Sunkiausia jau buvo užnugaryje. Branoną pavyko įtikinti, kad žudyti nėra blogai. Jis jau nebebijojo ir nebesiskundė. Sėdėjo sustingęs ir laukė savo valandos.

Girgžtelėjo durys, vidun įėjo dar vienas vyras. Morlokas pažino miestelio seniūną.
- Jau baigėme gabenti daiktus, - pasakė seniūnas, niauriai spoksodamas į nereaguojantį Branoną. – Pusė žmonių jau nusileido į požemius.
- Jau išrinkote, kas pasiliks ir užmaskuos įėjimą?
- Taip. Damnaitas ir Konoras pasisiūlė patys.
- Kas juos už liežuvio traukė? – paniuro Morlokas.
- Vyrai tiesiog neturi ką prarasti, druide. Tu tikrai įsitikinęs, kad šitaip apsirėdęs Branonas sugebės skraidyti ore?
- Sugebės. Jo ir vardas tam tinkamas – Branonas – Varnas...

- Nejuokinga, žinai.
- Argi aš jus nuvyliau kada nors? – piktai suniurzgė Morlokas. – Jeigu Branonas sugebėjo susidoroti su tankais, lėktuvai jam nesukels didesnių rūpesčių.
Seniūnas trūktelėjo pečiais, nenuleisdamas akių nuo vaikio, kuris jau kažkelintą parą gyveno nei šiame, nei kitame pasaulyje. Keistesnės hipnozės jam dar neteko matyti.
- Gaila tik, kad ten, debesyse jis ir mirs, - atsiduso Morlokas. – Tačiau tokia jo lemtis.
Seniūnas nieko neatsakė, tik dar kartą trūktelėjo pečiais. Tada apsisuko ir išėjo. Reikėjo paskubėti – gyvenvietėje žmonių nebeliko, jo šeima jau buvo nusileidusi į požemius. Morlokas netrukus pasivijo jį, besileidžiantį keliu žemyn.

Branonas vis dar nejudėjo. Šalia gulėjo laužtuvas ir dujokaukė. Netoliese tyliai tikslėjo laikrodis.
Iš kažkur toli ausį pasiekė žemas grumėjimas. Tai lėktuvai artinosi. Branonas nekreipė dėmesio ir į juos.

Tik suskambus žadintuvui jis krūptelėjo ir pažvelgė į daiktus šalia. Užsimaukšlino dujokaukę. Pasirėmė laužtuvu ir atsistojo. Išėjo pro duris, pažvelgė į horizontą, lyg galėtų matyti kiaurai kalvas.
Pritūpė, atsispyrė ir liuoktelėjo į viršų, į neįsivaizduojamą aukštį.

Šiandien jis ketino pasivaikščioti debesimis.

Sukeistieji

Atrakinęs duris, Albinas Įkyriokas skubiai nutėškė į sieną apsiaustą, pribėgo prie deguonies aparato su integruotu detoksikatoriumi ir kelias minutes palaimingai gaivelėjosi nuo gatvės smogo, kvėpuodamas vis lygiau ir ritmingiau. Smegenys vis dar kaip pašėlę dzingsėjo skardiniais dangteliais, nors pavojaus gyvybei jau nebebuvo.
Skardiniais dangteliais?... Kažin, kodėl būtent tokį palyginimą sugalvojo? Ar tai jo mintys, ar to, gilesnio, kur pasąmonėje tupi? O gal nuleistos iš „aukščiau“? Reikės paanalizuoti...
- Profesorius Įkyriokas? – privertė stryktelėti moteriškas balsas.
- Aaa? – jis paleido deguonies kaukę, įsistebeilydamas į rytinę viešnią.
Vidutinio amžiaus, blondinė, biusto beveik nėra, kojos iki pažastų, o rankinukas aiškiai neįsipaišo į aprangos stilių. Vadinasi, intelektas, ar bent jau meninio skonio pajautimas sužalotas.
„Nedaryk skubotų išvadų“ – priminė pats sau, padėdamas aparatą į vietą susmukdamas savo krėsle.
- Aš... Taip, labas rytas. Aš Įkyriokas... Jūs užsirašiusi?
- Ne. - Ji ryžtingai uždarė duris ir prisiartino, siūbuodama klubais. Tada išsitraukė iš nosies filtrą ir kvėptelėjo kabineto oro. – Bet nematau ir eilės prie durų, profesoriau. Mano namuose iškilo toks buitinis konfliktas, kurį norėčiau skubiai aptarti. Bijau, kad gali nukentėti Ciceronas.
- Jis jūsų vyras, tėvas ar sūnus?
- Katinas.
Albinas atsiduso.

- Suprantu... Jūs sėskite, nestovėkit. Atleiskit, kad aš toks... be nuovokos. Matote, mano deguonies regeneratorius gatvėje sugedo, vos galo negavau.
- Seniai pirkote? – prisimerkė blondinė.
- Prieš du mėnesius. Siaubas, kokius nepatvarius juos gaminti pradėjo. Matyt, vėl lenkiška produkcija...
- Jūs galite gamintoją paduoti į teismą, - šaltai patarė blondinė. – Ne jūs pirmas toks. Jeigu domina ieškinys, tarkim, penkiasdešimčiai tūkstančių, aš galiu jums atstovauti. Laimėjimas garantuotas.
- Ak, - įkvėpė Albinas, kurio niekada pernelyg nežavėjo teismo procesai, - advokatė, vadinasi...
- Pati geriausia šioje šalies dalyje, - moteris nesikuklindama šyptelėjo. – Bet grįžkime prie mano Cicerono. Problema primityvi, ją sudaro trys kintamieji. Vienas iš jų, žinoma, pats Ciceronas, sibirinis katinas. Kiti du – mano vyrai Juzė ir Petras...
- Du vyrai? – tarstelėjo Albinas. – Ne trys?
- Ne. Mes esame normali prosuomiško tipo šeima. Aš, mano žmona Laima, jos pavyris (mano pirmavyris) Juzė, bei mano pavyris (jos pirmavyris) Petras. Bet gal neminėkime vardų, tai greičiausiai apsunkintų užduotį. Per daug kintamųjų.
- Regis, jūs psichologijoje gaudotės pakankamai, - Albinas siektelėjo stalčiaus ir ištraukė nedidelį butelį skaidraus skysčio. – Jeigu jūs nieko prieš, aš stresui numalšinti gurkštelsiu. Gal ir jums įpilti?
- Dėkui, nereikia. Už pusvalandžio manęs laukia byla. Turiu rožėmis kvepėti. Į sveikatą.
- Dėkui jums, - jis kilstelėjo taurelę. – Už supratingumą. Manęs irgi laukia ilga diena...
„Su visais, kurie dar nežino, ką čia pametė“ – pagalvojo.
- Taigi, apie Ciceroną, - atsikvėpė. – Klausau jūsų.
- Ciceronas, - pasakė blondinė, - šiaip auksinis katinėlis. Išromytas, moka nuleisti vandenį tualete ir apsimesti negyvu, kai nori valgyti. Nesuprantu, kur maniškiai vyrai sugebėjo įžvelgti jame blogį, bet tiedu... nesakysiu, kaip juos pastaruoju metu vadinu – žodžiu, tiedu vakarais, po darbo, pradėjo Ciceroną kankinti. Grįžta, atsidaro šaldytuvą, prisigeria alaus ar dar kažko, ko ten prisipirkę, tada Ciceroną už pakarpos – ir pradeda moralus skaityti. Tačiau kalba su juo taip, lyg katinas būtų ne katinas, o aš arba Laima. Man kilo mintis, kad galbūt jie nori kažką asmeniškai man (arba Laimai) pasakyti, ko šiaip nelabai drįsta. Prirėmiau ne kartą prie sienos, klausiau, kas yra. Tiek vienas, tiek kitas mykė, kad viskas puiku. O aš netikiu, suprantate.
- Klausėtės, ką jie katinui sakė?
- Prieš mėnesį panaudojau tinklo kamerą ir įrašiau į kompiuterį. Štai...
Blondinė išsitraukė iš rankinuko diktofoną ir spustelėjo mygtuką.
- *...ar girdi, ką sakau? – sustūgo psichologo kabinete vyriškas balsas.*
- *Šliundra tu, niekada rimtai mūsų neklausai! – antrino kitas balsas.*
- *Tave tik į skersgatvį, kad valkatos išdulkintų, suske...*
- *Meeeeuuuuuūūūūū! – graudžiai vaitojo katinas.*

- O čia mano sibirinuko balsas, - moteris spustelėjo „stop“ ir sugrūdo įrenginį atgal į rankinuką. – Dabar suprantate?
- Hmm... – krenkštelėjo Albinas. – O gal visgi jie su katinu kalbėjosi?
- Nemanau. Katinas yra „jis“. Šliundra ir suskė yra „ji“. Nesiderina šitiek neatitikimų, nemanote?
- Jūs teisi, - linktelėjo Albinas. – O ką daugiau darėte? Be to, kad prirėmėte prie sienos?
- Na, aš... įvairiai stengiausi iškamantinėti. Pastebėjusi, kad griežtai nieko neišsireikalausiu, bandžiau tą daryti ir kitu metu. Tarkime, kai mes... na... lovoje anuo užsiiminėjom.
- Nesivaržykite, - jis paslėpė buteliuką stalčiuje. – Manęs jau niekuo nenustebinsite. Ir ką gi jie pasakė?
- Nieko daug... Tik... po to sekso kokybė šiek tiek suprastėjo. Tiesą sakant, LABAI suprastėjo. Pradedu galvoti, ar mums ne laikas pereiti prie prorusiško šeimos modelio. Du vyrai, moteris ir lokys. Juokauju... Albinas šyptelėjo ir pasilenkė įjungti kabinetinio deguonies regeneratoriaus.
- Žinoma, bandė juos pračiulbinti ir Laima. Tik ji kiek kukliau, nes atsargesnė už mane. Jai gerai - dabar abu vakarais ant jos lipa, o į mane nė nežiūri. Bet užvis blogiausia Ciceronui, kurį tebetampo už pakarpos, lyg katinėlis būtų kalčiausias. Bet juk kalta greičiausiai kažkuri iš mūsų! Gal prilupome juos kažkada per stipriai, gal per griežtai žodelį pasakėme – argi daug reikia dabartiniam vyrui? Mūsiškiai gi kaip vaikai – tik pasakyk

griežčiau, o lūpytes jau timpčioja. Aš, žinoma, kalbu metaforiškai.
- Bet jausmas toks, ar ne? – Albinas pasimuistė. – Ką gi, yra šiokių tokių minčių. Pirmiausia gal reikėtų, kad pas mane apsilankytų jiedu, o ne jūs...
- Bandžiau, - papurtė galvą blondinė. – Jie neis. Petras man netgi pareiškė, kad psichologai iš viso nepadeda – jie ten tik simuliuoja kažkokį nebūtą gydymą o pinigus plėšia lyg už tikrus vaistus. Atleiskite, jeigu jus...
- Nieko nieko, - jis numojo ranka. – Suprantu. Ką gi, tokiu atveju siūlau tikrą vaistuką. Praryjamą. Tiesa, tai kainuos.
Albinas pasirausė stalčiuje, surado seifo pultelį ir spustelėjo. Stalas persiskyrė perpus, atidengdamas dailų nerūdijančio plieno stulpą, kurio viršūnėje buvo daili niša daiktams pasidėti.
- Hipnosoftas, - ištraukė pakelį su mažutėmis tabletėmis. – Visiškai legalus programuojamas hipnotikas. Tiesa, vartojamas tik beviltiškais atvejais, bet taip jau yra, kad kuo toliau, tuo visi atvejai panašūs į tokius. Vienam vyrui, ar abiems?
- Abiems, - atsibudo blondinė. – O ką jis daro?
- Jums moksliškai ar paprastai paaiškinti?
- O kaip tik norite.
- Gerai. Tai va, šita tabletė, ištirpusi skrandyje, pavirsta programuojamų baltymų debesėliu. Tas debesėlis patenka į kraują ir anksčiau ar vėliau nukeliauja į smegenis, kur jam ir vieta. Tada paciento sąmonė suprojektuojama į problemą, kurią reikia išspręsti. Sukuriama veidrodinė problema, priešinga esamai. Tai vadinama kontraproblema. Žmogus patenka į tarpinę būseną – nei tai sapnas, nei haliucinacija, o jo smegenys ima simuliuoti kontraproblemą, kol hipnosoftas galutinai suyra į nepavojingas dalis. Iki to laiko reikalas jau būna išnagrinėtas, pateiktas sprendimas. Jie ten gali kikenti, verkti atsigulę, net kalbėtis... Svarbiausia – netrukdyti. Tegu išsiverkia, išsikalba...
- Jūs tikras, kad suveiks?
- Firma garantuoja, - jis davė pasižiūrėti pakuotę. – Svarbu tinkamai užprogramuoti kapsules. Tai sakote, katinas?
- Sibirinis, - linktelėjo blondinė.

Durims trinktelėjus, Ciceronas pastatė ausis, prisiplojo prie grindų ir pabruko uodegą, įdėmiai stebėdamas tamsų tarpdurį. Iki tol palaimingai snūduriavęs, dabar jis buvo pasiruošęs lindėti slėptuvėje ir net nemiauktelėti.
Jeigu tai bus šeimininkės – gerai. Tuomet katinas drąsus, jis pakels uodegą ir nubėgs jų pasveikinti, džiaugsmingai murkdamas. Šeimininkės neleis jo skriausti.
O jeigu tai ne jos – tuomet geriau lindėti po vonia ir net necyptelėti. Ciceronas išmoko šią pamoką iš dešimto karto.

- Tai tu sakai, kad man reikėtų su juo griežčiau šiek tiek? – sududeno Petro balsas.
- Viršininkai dabar kitokie, - atsiliepė Juzė. – Mėgsta apsisprendusius žmones. Aš savo šefui dar nė karto nesakiau „gal taip, o gal ir kitaip...“. Duodu kumščiu į atramą – „va šitaip!”. Už tai ir paaukštino iki vyresniojo antro rango vadybininko. Mokykis, Petrai!
- O alga?
- Mano alga?
- Ne, bliamba, mano! Ką tu žinai apie mano algą? Aišku, kad tavo! – griaudėjo Petras.
- O ji ką... Na... tokia pati liko...
- Tai kokia nauda iš to tavo titulo? Gal tu orgazmą nuo jo jauti?
- Ai, tau tik durnių volioti... – suniurnėjo nepatenkintas Juzė.
- Ne, rimtai, tu jauti kokį nors skirtumą?
- Matau, kaip visi man pavydi turbūt...
- Juze... – girgžtelėjo šaldytuvo durys, - iš svetimo pavydo tu net svetimos bobos nepakabinsi, aišku? Aš irgi

galiu kaip tu – patrankyti kumščiu į stalą. O galiu ir nedaužyti. Galiu supistą kvalifikaciją pasikelti... Kur katinas?
- Brangiai kainuos ta kvalifikacija. Tikriausiai pasislėpė kur nors. Ciceronai!

Katinas dar labiau įsispraudė į kampą, nutaškytą lipniu muilu ir pilną voratinklių. Išeiti jis niekur nesiruošė.

- Ma jį bala, atsiras... – Petro balsas nuskambėjo beveik abejingai. - Gersi?
- Kada aš negėriau? O tu serialą žiūrėsi?
- Kurį?
- Bet kurį – vis vien tą patį rodys...

Televizoriaus klyksmai, atkemšamų butelių pokšėjimas. Ciceronas klausėsi, neketindamas iškišti nosies. Šeimininkės šiandien greičiausiai vėluos. Ak, kokia kankynė! Katinui norėjosi kniaukti iš gailesčio sau. Maža to – norėjosi šlapintis. O klozetas buvo gana toli. Be to, prisigėrę alaus gali ateiti JIE...

- Petrai! – staiga nuskardėjo baimingas riksmas.
- Juzeee-ee! – atsakė jam antras, toks pats pilnas baimės.
- Mia-au!
Nuo paskutinio garselio Ciceronas net apstulbo. Kažkuris iš vyrų išmoko kniaukti. Negana to – gana įtikinamai kniaukti.
„Metas turbūt šiaušti prie klozeto“ – dingtelėjo katinui.

Juzė negalėjo patikėti savo akimis. Dar prieš minutę patogiai įsitaisęs prie televizoriaus, išvertęs pilvą ir spausdamas vėsų butelį prie jo, žūrėjo į besišaudančius žydus ekrane, o dabar jis kiurkso akis vartydamas, laižosi kaip katinas ir nieko nebesupranta.
Kambarys padidėjo, sofa išaugo, o jis...
- Bliamba, aš turiu uodegą! – staiga išgirdo riksmą šalia. – Kas per alus čia buvo?!
- Petrai, čia tikrai tu?... – sulemeno Juzė.
Šalia jo, ant minkštos pagalvėlės kuitėsi pilkai rusvas sibirinis katinas, beveik tiksli Cicerono kopija. Negana to, jis keikėsi Petro balsu.
- Lyg ir aš, - pasakė katinas, - bet jau kaip ir ne aš... Be to, su manimi kalbasi katinas, panašus į mūsų šitą...
Jiedu žiūrėjo vienas į kitą nieko nesuprasdami.
- Greičiausiai tai būsiu aš, - pasakė Juzė. – Viešpatie aukštielninkas, ką tu čia nupirkai?!
- Tu neburnok – ką dėjai į krepšį, už tą ir mokėjau! Va, paskaityk.
- „Švyturio Ugninis 2018“? Nuo kada mes geriame 2018 metų alų? Čia gi myžalai, ne alus, miau! Tai yra – bliamba!.. Aš gi sakiau imti tik septintų metų!
- Ir ėmiau TĄ alų, visada tik tokį ir teimu! – šėlo Petras. - Šitas buvo vakarykštis, atšaldytas! Mes visados vakarais maukiame vakarykštį. Ir iš ko tu nusprendei, kad čia alus kaltas, miau?
- Todėl kad daugiau nebuvo priežasčių mums pavirsti į katinus, miaumla... Tai yra – bliaumla... Tai yra – velniop! O tu manei, čia vudu burtai? – irgi neatsiliko Juzė.
- Aš manau, čia kažkokia angliavandenilinė metabolinė matrica, miau. Išgeri – ir tu jau ten. Dar išgeri – ir agentai pasirodo...
- Miau, nu tu ir debilas. Girdėjai, kad kuris nors fabrike nuo aštuonioliktųjų švyturio katinu pataptų?!
- Tu ant manęs nerėk, antraip eisiu parūkyt į balkoną, galėsi čia vienas uodegą vizgint... – įsižeidė Petras.
- Atleisk. Tai ką mums dabar daryti, ką? Murksoti čia, kol haliucinacijos pasibaigs ir mudu atvirsime į žmones?
- Noriu myžt, - atsiduso Petras, traukdamas į tualetą. – Tu galvok, aš tuoj...
Juzė pabandė gurkštelėti iš butelio, bet kaklelis pasirodė per aukštai ir pernelyg nepatogus. „Ak, taip. Dar iš

šito gerti nevertėtų“ – prisiminė.
- Tik neįkrisk į klozetą, - šūktelėjo prisiminęs, bet tuo metu pasigirdo pūkštelėjimas , lydimas triaukščių keiksmų, kokių negirdėjo nuo kariuomenės laikų.

- Keista, visai nedvokia, - pareiškė Petras po kruopštaus išsivoliojimo ant kilimo. – Sakyčiau, netgi maloniai kvepia kažkokiu šūduku... Gal tik mergos kilimu neapsidžiaugs.
Po ilgų svarstymų jiedu nusprendė visgi palaukti ir pažiūrėti, kas bus. Alaus butelį paslėpė, atsirideno kitą. Kadangi kamštelio neįveikė, teko daužt ir lieti į lėkštę, pastatytą priešais televizorių. Žydai tebesišaudė, kovodami dėl naujojo apipjaustymo įstatymo.
- Žinai, kas gerai? – atsiduso Juzė.
- Kas?
- Kai esi mažesnis, tai ir alaus daugiau, ir traškučių.
- Jo, ir tave spardyti gali kiekvienas, - Jonas apsidairė. – O rimtai, kur Ciceronas?
- O ko tau parūpo?
- Jis TIKRAS katinas, bliaumla! Tai yra – tiek to... Jis moka tikrą katino karakite ir murk-fu. Kaip manai, greit mus apipešiotų?
- Oi, - Juzė atsargiai apsidairė, tada sušnabždėjo tyliau, - bet jis nuo mūsų atėjimo nesirodė. Gal mergos jį pasiėmė?
- Aš tas mergas iškrušiu lietsargiu, - sučiaudėjo Petras, - o tu man padėsi.
Pabaigęs grasinimus ir traškutį, jis pasisuko ir ėmė laižytis.
- Ėė, Petrai... – pašaukė Juzė, pašaipiai murksodamas.
- Mmmff... Ko?
- Kokio velnio tu sau subinę laižai?
- O ko tu pristojai? – purkštelėjo šis, žiūrėdamas iš po klyno, - aš gi katinas, čia mano desertas!
- Ir skanu?
- Pabandyk ir sužinosi, miau...

Trinktelėjus buto durims, jiedu pastatė ausis į tą pusę. Po to išvertė akis.
Tiesiai prieš juos, išdygusi iš niekur, stovėjo Krista. Tik tai nebuvo ta apyšvelnė blondinė Krista – šita buvo lyg karikatūristo teptuku brūkštelėta. Raumenys didžiausi, tarp kojų lingavo geležiniai, blizgantys kiaušai, o jau veido rūstumas – fašistui tik pavydėti...
Ji vilkėjo odinį mini ir tokią pat odinę striukę, kaustytą spygliais, svastikomis ir nacių garbės kryžiais, kokius istorijos muziejuje matė.
- Miau! – gailiai pasakė Juzė.
- Šššventasssss Krisssstau! – pastatė šerį Petras ir jau norėjo bėgti.
Bet treniruoti, plieniniai pirštai jį pastvėrė už pakarpos.
- Beveik pataikei, - pasakė Krista nieko gero nežadančiu balsu.

Ji nešėsi abu katinus į kambarėlį, kuriame dažniausiai leisdavo laiką merginos. Į saulės nutviekstą balkoną, pristatytą patogių lovyčių deginimuisi prieš saulutę.
Tik saulutė nešvietė, danguje verpetu sukosi juodi kaip smala debesys, o verpeto viduryje į žemę spoksojo vienišas raudonas spindulys. Be to, lijo ugnies kamuoliais ir snigo pelenais.
Abu katinai pratisai sustaugė iš didelio siaubo ir gailesčio sau.
- Berniukai, - Krista iš pragaro kilstelėjo juos abu už turėklų, kur iki žemės buvo labai žemai kristi, - dabar pasikalbėsim...

- Krista, mieloji, ne!... Nereikia ne... Ak, ką tu sakai!... – vaitojo abu vyrai pasikeisdami. Sugulę ant sofutės, prieš televizorių, susirietę į kamuoliukus jiedu sapnavo savo pusiau sapnus, rėkdami visa gerkle. Petras buvo

be kelnių ir dar gerokai šlapias.
- Vadinasi, problema visgi manyje, - mąsliai sumurmėjo Krista, stebėdama juodu ir glostydama Ciceroną, tingiai murksantį jos rankose.
- Vonioj prišlapinta, - sugrįžo Laima, - ir kilimas dvokia. Sakei, kad jie tik sapnuos...
- Profesorius irgi taip sakė. Reikės jam pasakyti, kad jo hipnosoftas dar turi erdvės tobulėjimui.
- Manai, padės?
- Jeigu ne, tuomet aš greitai tapsiu skaisčia vienuole.
- Durne, - Laima pliaukštelėjo jai per sėdynę, - o aš čia kam? Tavo aš žmona, ar ne tavo?
- Na... mano, - sutiko ši.
- Jeigu vyrukai nepasitaisys, keisim šeimos modelį į prolietuvišką.
- Pala , o čia koks? – prisimerkė Krista. – Vyras, moteris ir katinas?
- Provatikaniškas čia. Mūsuose – dvi moterys ir tas trečias, vibruojantis...

Ciceronas suleido nagus šeimininkei į ranką ir gailiai kniauktelėjo. Jis tai viską suprato.

Teoriją praktiškai

- Meistre Algimantai! – į duris nedrąsiai stukseno mažas ir įkyriai ploną garsą išgaunantis Siuzi kumštukas, kurį įsivaizduodamas vyras jautė krūtine kylantį pyktį. Ta boba jam jau baigė suknisti protą, lyg laisvę pajutęs šernas daržą. – Gerbiamasis meistre...
Meistras atsiduso, pažvelgė į rankinį laikrodį, tada į kalendorių, į kažkokį nereikšmingą grafiką, kuriame buvo raudonu ant balto pažymėtas kažkoks svarbus įvykis, gaižiai šyptelėjo ir nuėjo atverti durų.
- Meistre Algimantai! – nepaprastai nudžiugo Siuzi, papuošdama savo veidelį miela, bet gerokai kvaila šypsena, - tikiuosi, nesutrukdžiau jums? Norėčiau jums kai ką papasakoti!
Ji visados norėjo jam ką nors papasakoti nuo tos dienos, kai abu susitiko. Ir kiekvieną savaitę bent po kartelį ateidavo tą padaryti, nors iš tiesų jos pasakojimai tebuvo kvailas blondinės skundimasis savo nesėkmėmis.
- Aš turiu šiek tiek laiko, mano mieloji, - jis vėl žvilgtelėjo į laikrodį. – Ne, nenusivilkite palto, man gali prireikti išeiti netrukus, jeigu paskambins. O jeigu nepaskambins, tuomet skubėti pačiam. Žodžiu, mano sudėtingi reikalai... Tiek to, klausau jūsų.
- Pamenate tą pratimą, kurį man liepėte kartoti po šimtą kartų per dieną? – ji viena ranka pasikedeno baltas garbanas, o kita seksualiai trynė viršutinę savo kailinukų sagą, lyg norėdama ją prasegti ir parodyti kažką stulbinančio. – Aš kartoju jį jau tris savaites, bet man neišeina. Nežinau, gal kažką blogai darau, bet man neramu. Norėčiau patarimo.
Jis linktelėjo, įsiklausydamas į savo kraujo spaudimą. Nebūtų ji tokia daili, atlapotų duris antrą kartą ir pasiųstų į kur nors, bet dabar kažkaip nesmagu. Netgi prieš save – kad jį taip veikia dailūs veideliai bei baltos garbanėlės. O, kad tas balsas būtų bent kiek žemesnis, seksualiai duslesnis...
- Na, mano nurodymai buvo tikslūs, - pasirėmė kaktą dešiniąja ranka (geriau matė laikrodį). – Belieka patikrinti, ar jūs viską teisingai darote. Kokie buvo mano nurodymai? Nagi?

- Nusivalyti stalą. Padėti ant švaraus, tuščio stalo sidabrinį rutuliuką, atsisėsti taip, kad nė viena kūno dalimi neliesčiau stalo ir susikoncentruoti į rutuliuką, - mokyklinukės tonu vardino Siuzi. - Įsivaizduoti, kad iš manęs į jį sklinda jėga... o kokia tai jėga turėtų būti, meistre? Man ją įsivaizduoti kaip kumštį, ar kaip kažkokią elektrą?
- Energija, Siuzi. Energija. Galite įsivaizduoti kaip vandens srovę arba... elektrą, jeigu patinka. Tai nesvarbu. O toliau?
- Toliau, pripildžius rutuliuką įsivaizduojama energija, bandyti jį ritinėti stalu. Bet šioje vietoje man išeina šnipštas. Jis ritinėjasi tik tada, kai paspiriu stalo koją. Matyt, aš neturiu telekinezės galių...
Ji nutaisė pasigailėjimo vertą miną ir sušniurkštė nosimi. Lyg Merlyn Monro dirbtinai išryškintu charakteriu. Jai netiko. O gal JAM netiko, velnias čia dabar supaisys...
- Man atrodo, matau du trūkumus, - linktelėjo jis. – Vienas būtų tas, kad jūs, mieloji, vertinate savo energiją kaip „tariamą“, netikrą. Tokius dalykus reikia vertinti labai rimtai. Antra – jeigu jūs pusę savo laiko svarstėte, kaip įsivaizduoti savo energiją, tai greičiausiai ir dėl to jums nesisekė. Viską reikia įvertinti iš anksto!
Jis ištiesė dešinę į spintą, prisimerkė ir baldas akimirksniu pakilo į orą.
Susižavėjusios Siuzi cypsėjimas kraujo spaudimą kilstelėjo keliomis atmosferomis.
Jo rankinis laikrodis staiga suskambėjo ir Algimantas vos „neišmetė“ spintos. Atsargiai nuleidęs ją į vietą, jis pribėgo prie rūbų kabyklos.
- Laikas eiti, kad ir kaip bebūtų gaila. Tie šmikiai man niekuomet laiku nepaskambina. Jeigu norite galite palaikyti man kompaniją iki stotelės. Čia netoli.
Siuzi džiaugsmingai linktelėjus, jis riktelėjo namų robotui, kad užrakintų duris ir jiedu išėjo į miesto šurmulį.

O išėjus į gatvę jį pasitinka besišypsantys veidai. Visi žino, kas toks Algimantas. Jis čia pakankamai žinomas, ypač kaimynų. Visi aplinkui gyvenantys pensininkai mintinai žino, kada didysis telekinezės meistras grįžta namo, kokią merginą parsivedė... Galvą galima guldyti – jie žino netgi tai, kas vėliau jo bute vyko. Sienos, kaip ir visados – ne itin storos.

- Kai aš pamatau jūsų darbus, man lyg sunkumą nuima, - dūsavo Siuzi šalia jo, - nes kai man ilgą laiką nesiseka, imu manyti, jog esu nieko verta. Kad tokie dalykai – vien vyrų dovana. Ar panašiai.
- Pernelyg savęs nenuvertinkite, - atsiliepinėjo jai mintyse paskendęs meistras. – Geriau kas rytą po kelis kartus pakartokite, jog galite – tai padės jūsų protui ir valiai.
- Galiu, - šyptelėjo Siuzi. – Aš galiu... O kur mes einame? Argi oro metro ne toje pusėje?
- Tegu, - numojo Algimantas, - aš visados einu į tolimesnę stotelę. Ten reisas iki mano šmikių trumpesnis.

Praeiviai, pažinę meistrą, šypsojosi ir linktelėdavo. Kai kurie net norėdavo paspausti ranką. Tokiu atveju Algimantas nutaisydavo miną, kuri sakyte sakė – „aš skubu, po velniais!”. Rankos dingdavo. O Siuzi tebeturseno šalia, savo menkomis smegenimis galvodama apie tik jai vienai iškylančias problemas. Kiek laiko ji priklauso Telekinetų Namams? Pusmetį? Kada gi ši višta pagaliau pasiduos ir nebekankins jo savo „meistrais Algimantais“...

- Meistre Algimantai, - linksmai sučiauška ji, - aš vis galvoju... o kodėl jūs, turėdamas tokias galias, neužsidedate kokio nors kostiumo ir nepatraukiate gerų darbų daryti? Žiūrėkite, per dieną nukrenta bent po vieną gravitomobilį. Sugenda pagalvė – bum! Kurie iššoko, tiems gerai, o jeigu keleiviai visi prisisegę buvo?..
Ją pertraukė tylus meistro juokas. Jis laiku susiturėjo nepradėjęs kvatotis visu balsu. Per plauką.
- Aš komiksų vaikystėje neskaičiau, mano mieloji, - šypsojosi jis, - neturiu tokios manijos siūdintis kvailus kostiumus ir švaistyti savo jėgas tam, kad kažkas ilgiau gyventų. Mūsų planetoje yra keturiolika milijardų nieko neveikiančių, tik ryjančių ir orą gadinančių „homo sapienzų“. Ir tik penki globaliniai gamtos parkai, kurie nuolatos vis mažėja, nepaisant visų dedamų pastangų juos išsaugoti. Manote, verta kovoti dėl žmonijos?

- Aš apie tai nepagalvojau, meistre... – apgailestavo mergina. – Be abejo, jūs teisus. Tačiau kam tada dar ugdyti tokias galias, jeigu jos niekam nereikalingos? Ar dar yra koks tikslas?
Jis nervingai žvilgtelėjo į laikrodį, į stotelę, kuri išniro iš žmonių miglos. Iš tiesų, klausimas geras. Pernelyg geras, kaip blondinei. Algimantas linktelėjo jai ir stabtelėjo.
- Jūs irgi teisi, mano mieloji Siuzi. Tikslas...
Jis nervingai prikando lūpą.
Tada ištiesė ranką į daugiaaukštį pastatą, švytėjusį tarpe tarp dviejų didelių prekybos centrų.
- Štai koks gali būti tikslas, - sušvokštė pro sukąstus dantis, sugniauždamas kumštį.
Siuzi pažvelgė į tą pusę ir jos akys suapvalėjo.
Pastatas sutrupėjo ties pusiauju, lyg sugniaužtas milžino rankos. Tada jis visas suskeldėjo, suaižėjo ir ėmė smukti, sukeldamas kalną dulkių.
Augant žmonių šurmuliui, jis čiupo merginą už rankos.
- Eime! Greičiau, kol nepastebėjo! Turime dingti iš čia. Antraip kas nors gali įtarti...
- Bet... b... bet... – mikčiojo ji, tempiama už rankos, - meistre Al...
Jiedu pasiekė stotelę ir įlipo į patį pirmą pasitaikiusį oro metro.

Algimantas sėdėjo savo mėgiamiausiame krėsle ir patenkintas žiūrėjo į milžinišką akvariumą, kuriame tingiai plaukiojo nuostabiausių spalvų žuvys – droidės. Jų nereikėjo šerti, tam vandenyje buvo palaikoma atitinkama įtampa.
Siuzi savo vaidmenį atliko kuo puikiausiai. Vakar ji buvo tokia sužavėta meistro pasirodymo, kad neprieštaravo net vežama į jo antrą butą, kurį jis buvo pavertęs „slaptu konspiraciniu štabu“, nors ten iš tiesų buvo pats paprasčiausias butas, nukabinėtas pasaulio žemėlapiais. Jiedu ten pasidulkino lyg laukiniai – tiesiai ant kilimo, dėl bendro slapto reikalo. Ji vis dar buvo apimta savotiško transo. Vėliau jis išlydėjo ją, jausdamas dvigubą pergalę ir malonumą.

Netgi jo „šmikiai“ pasidarbavo stulbinamai tiksliai. Pastatas buvo iš anksto nupirktas, visi leidimai griauti suderinti su valdžia. Visos laikančios konstrukcijos užminuotos, pastatas apsuptas gravitacinėmis pagalvėmis, kad nesukeltų kam nors žalos. Ir laikas suderintas sekundės tikslumu. Ponia Julija, Siuzi kaimynė, įkalbėta nueiti pas blondinę ir įkišti jai mintį, jog merginai būtina pasimatyti su meistru. Ji netgi žino, kada meistras būna laisvas.
O spintos triukas viso labo ir tebuvo spintos triukas – mažytis mechanizmas, kilstelintis daiktą, vos tik optika užfiksuodavo šeimininko atitinkamą mostą ranka. Kartais tas kvailas daiktas apsirikdavo ir spintą kilstelėdavo šiaip sau. Gerai, kad tuo metu nebūdavo liudininkų...
Tiesą sakant, gerai, kad jo visi pasekėjai buvo pakankamai buki ir iki šiol nesusiprato, jog jų meistras kelia į orą tik tuos daiktus, kurie stovi palei sienas. Kad nesimatytų gravitacinių pagalvių. Jos tokios gremėzdiškos...

Dabar Siuzi, kurios liežuvis nesugeba išlaikyti paslapčių, jo naują žygdarbį praneš visiems, kam reikia. Šnabždesiai nuvilnys miesto tam tikrais sluoksniais, priviliodami visus, kurie mėgsta būti galingųjų pašonėje. Jis taps legenda, po velnių. Siuzi bus jo laipteliai. Ji ir jos palaidas liežu...

Beldimas į duris išbudino meistrą iš apmąstymų. Jis pažvelgė į apsaugos monitorių. Jame spindėjo angeliškas Siuzi veidelis.
Jeigu ji nori vakarykščio malonumo pakartojimo, kodėl gi ne?
Apsidžiaugęs Algimantas nuėjo atidaryti durų, net nesusimąstydamas, kodėl jo mokinė šį kartą nebešaukia jo cypiančiu balseliu.
- Meistre, - atsiduso Siuzi, nusišypsodama jam ryškiai įraudusiomis lūpomis, - jūs pats geriausias mokytojas visoje Visatoje!

Jis praleido ją į vidų, džiaugdamasis širdį glostančiais žodžiais, tačiau neišsiduodamas.
- Kodėl jūs tokia pablyškusi? – paklausė.
- Gal dėl susijaudinimo, - sukikeno ji, sukdamasi po kambarį, iškėlusi rankas į šalis. – Jūs man atvėrėte akis, dievaži. Vakar, kai sunaikinote tą pastatą, manyje tarsi užtvanka griuvo, o savyje iš tiesų pajutau – GALIU! Jeigu jūs galite, tai ir aš galiu! O, meistre!..
- Šaunu, kad jūs galite, - nusišypsojo Algimantas, nepastebėdamas, kaip už jo nugaros grindimis nusiridena teniso kamuoliukas, iki šiol ramiai gulėjęs krepšelyje, o į rozetę įkištas oro gaiviklis pamažu stengiasi ištrūkti ir nukristi ant grindų.
- Eime, - pakvietė Siuzi, atidarydama balkono duris, - aš jums parodysiu!
Ji išėjo pirma, o jam beliko nustebusiam sekti iš paskos, susikišus rankas į kišenes.
Mergina jo laukė, pasirėmusi į turėklus ir grožėdamasi žvaigždėmis.
- Man jūsų idėja apie keturiolikos milijardų homo sapiens populiacijos apsaugojimą nuo per didelio plėtimosi patiko, - pasakė Siuzi tyliu balsu. – Mes abu galime laisvai įtikinti visas vyriausybes imtis įvedinėti gimstamumo kontrolę. O jeigu ne...
Ji ištiesė ranką į kiemą ir šiukšlių konteineris pakilo į orą. Kai susilygino sulig balkonu, ji sugniaužė kuštelį. Metalas žvangėdamas susilankstė į rutulį, tačiau Siuzi dar labiau pasistengė – metalo atomai susigrūdo arčiau vienas kito, suformuodami daug tankesnio ir kietesnio elemento gardelę. Rutulys virto nepaprastai sunkiu, vos centimetro skersmens rutuliuku. Paleistas kristi, jis išmušė kiemo asfalte mažą skylę.
- Štai kaip mes juos įtikinsime, - nusišypsojo Siuzi Algimatui.
Šis stovėjo lyg stabo ištiktas, jausdamas, kaip viduje apsiverčia viduriai.
Kur ta jo užtvanka, kuri dabar turėtų sugriūti?..
- Siuzi, - pasakė jis, tvardydamas isteriškas gaidas balse, - išprotėjote? Mano kaimynai mane stebi, kai tik netingi. Jūs atkreipsite dėmesį! Marš į vidų!
Ji susigūžė, kaltai šypsodamasi. Tada šmurkštelėjo vidun, kur susiraitė ant jo lovos.

Vėl seksas, vėl žvėriški pasikandžiojimai, pariaumojimai ir viską nugalintis orgazmas. Po to, kai jiedu dar pasikalbėjo apie „įtikinėjimo strategijas“, jis išlydėjo ją namo.

Kai tik pasijuto beesąs vienui vienas, skubiai užrakino duris, įjungė visas apsaugos sistemas, nukraustė stalą ir iš krepšio išsirinko patį lengviausią teniso kamuoliuką. Nenaudėlis niekaip nenorėjo stabiliai stovėti centre, vis stengėsi nuriedėti į kažkurią pusę. Teko paremti popieriaus skiautele.
Algimantas atsisėdo prie stalo. Prisiminė neprigesinęs šviesos. Besiekiant ranka jungiklio, į orą pakilo spinta. Keikdamasis suspardė kvailą įrenginį, sugadindamas jį amžiams. Prigesino šviesą ir vėl įsitaisė ant kėdės. Norėjosi į tualetą, tačiau pasistengė nekreipti dėmesio.
Susikoncentravo į teniso kamuoliuką, pildydamas jį savo energija.

Įdomu, kokia tai turėtų būti energija – kaip elektra, ar kaip...?
Piktai suurzgė, vydamas blondinės mintis šalin.
„Užpildęs“ kamuoliuką, pabandė jį pajudinti. Po to dar kartą ir dar. Po to dar.

O gal patupėjus tualete naujokams visgi sekasi geriau?..
- Eik na!.. – urgztelėjo pats sau, jausdamas, kad šiandien ne jo diena. Jam reikia nusiraminti. Vadinasi – prisigerti.

Gal paspirti stalo koją?...

Trys dienos Anastazijui

Užekšnių kaimelio smuklė visados buvo ta vieta, kur prasidėdavo visos įmanomos ir neįmanomos kaimelio gėrybės bei blogybės. Dažniausiai šiaip sau, niekam nieko neįtariant. Sakytum, vieta užkeikta, bet va, rūpintojėlis prie durų pastatytas (amžinatilsį dailidė Klinka pamiršo kadaise, tai ir liko), virš kiekvieno langelio po motinos Žemynos atvaizdėlį, o jeigu užsiliptum kopėčiom, tai antro aukšto gale, virš smuklininko Baudžiaus kambarėlio atrastum paties Perkūno statulą, šiaudiniais žaibais apsiginklavusią. Ką jau besakyti – po girtos rugių bobos išvarymo smuklininkas mielai priglausdavo įvairių dievų atvaizdus ir atributus, kurie galbūt būtų padėję jam ir jo smuklei išvengti panašių atsitikimų ateityje.
Bet tai tebuvo iliuzija.

Tą vakarą ne itin blaivas Pagaužių Matas stangėsi užeigoje surasti paguodą savo nemažam skausmui numalšinti. Kadangi dorai gerti nesugebėjo, o ir pinigų tam ne itin daug slėpė, tai trynėsi lyg švedo pašauta kiaulė aplink visus keturis atraminius stulpus, sąžiningai praeidamas po kabančiomis žibalinėmis ir kaskart vis iš pradžių pradėdamas kažką neaiškaus murmėti, ko net jis pats nesuprato.
Žiūrint iš pašalės atrodė, kad davatka aplink Gabijos aukurą ratus suka, besistengdama namų ūkį pagerinti. Tik kad aukuro čia nebuvo.
- Bene ką pametei, sūneli? – galop pastebėjo Matą ir girininkas Jonas, kuris buvo tiek senas, kad niekas nebeprisiminė jo jauno gyvenusio. – O gal... šita... Sakau, gal Baudžius tave kuo negeru nugirdė?
- Vaikšto jis nuo pietų čionai lyg dūšią pardavęs, - atsišaukė smuklininkas. – Mano gėralai čia niekuo dėti, aš juos pats ragauju.
- Man viskas gerai, - atsiduso Matas ir pasuko traukti dar vieną ratą.
Išstypęs jis buvo ne pagal metus, sulaukęs dvidešimtos vasaros ir jau suspėjęs pražilti. Kaimynai šnabždėdavos, kad jį neseniai pats Perkūnas žaibu trinktelėjęs, bet matyt per silpnai, nes į kapus nenuvarė, tik gerokai pasendino. Tuo tarpu Mato motina su tėvu kaži ar pastebėjo savo sūnelio rūpesčius, nes vienas nuolat dvarininko žemėse nugarą lenkė, o kita stambaus ūkininko valdose šeimininkavo namus primiršusi. Iš motinos Matas paveldėjo bulvės formos nosį, o iš tėvo – aukštą ūgį ir šviesias garbanas. Atrodė kaip labai prastai išskaptuotas rūpintojėlis, pakilęs nuo kelmelio. Prie viso to pridėjus amžinai skylėtas kelnes ir neskalbtus marškinius, vaizdelį daugelis išvysdavo itin prastą.
- Kai tau būdavo gerai, tai tave visi ne čia regėdavo, - palingavo galvą girininkas Jonas. – Pats tave dusyk nutvėriau į gilumą lendantį su laumėmis padraugaut. Bene visos išmirė?.. Aš ir pats jas kadaise bemačiau...
- Man viskas gerai, - pakartojo Matas jau pikčiau. Bet vis tiek atsiduso. - Tik va... Rubežiūtės man į žmonas neduoda.
- Kas ta Rubežiūtė? – pastatė ausis smuklininkas.
- Merga, berods... – Jonas jau irgi kėlė žilą antakį, išplėsdamas vienintelę matančią akį. Kitą buvo paaukojęs galiūnui ąžuolui, kuris kirtimuose jį šaka užkabino.
- Aha, o kuri ta Rubežiūtė?- vėl nesuprato Baudžius.
- Klausinėji, lyg ten jų šimtas būtų, - pasakė Matas. – Taigis Ona!
- A jo – gera merga...
- Ir stipri, - paantrino Baudžius. – Jeigu mes kalbame apie mūsų kaimo Rubežių Oną. Šita tai turėtų būt gera žmona. Stipri, drūta ir valgyt, sako, skaniai taiso...
- Tai tu vaikel, - beveik kilstelėjo nuo suolo Jonas, - piršlio neturi, ane?
- Nieką aš turiu! – riktelėjo susigraudinęs Matas. – Visišką nieką! Piršlį nusivedžiau, tai šis net nesuprato, kuom mane išgirti. Senis Rubežius tik pasijuokė ir butelį davė sakydamas, kad gal nuo jo mano ūkis padidės.
- A jo, šitie gi turtingi, - susigaudė Jonas. – Tai ko tau norėt, Matuk? Šoki aukščiau bambos, ne kitaip. Rubežių Oną tik kunigaikščiui kibint, o ne tau. Gal tu mergos kitur pasiieškok?
- Nereikia man kitur, - braukė ašarą Matas. – Nenoriu kitur. Aš Oną myliu, kad mane kur Milda parautų...

Deivė Milda meilę porai padovanodavo, bet tik gerokai po vestuvių ir tik kai vaikai atsirasdavo. Taip jau Užekšnių kaime įprasta buvo.
Tačiau būdavo, kad bernai mergas ir prieš vestuves pakibindavo. Tik tada žmonės jau nebegalvodavo apie deivės Mildos kerus. Ten, anot senolių, darbavosi suktesnės būtybės.

- Ėėė, - sumekeno Jonas. – Tai tu čia sūneli jau būsi laumės suviliotas, ne kitaip. Tau reikėtų eit prie aukurėlio pasimelst, paaukot...
- Savo paskutinio jautuko tai tikrai neaukosiu! – pasipurtė išstypėlis. – Gana jau motinos aukų, kai paskutines vištas ant Gabijos aukuro sukišo. Ar nuo to kas geriau paliko? Abu tėvukai vis tiek nugaras svetimiems lanksto, o namai tuoj nuo pamatų atšoks!
Smuklininkas ir girininkas pastėro, piktžodžiavimo surūstinti.
- Nu kad jau užsispyręs, - burbtelėjo Jonas, – tau tik degantį auksą pelkėje kasti, ne kitaip...
Ir pats pabūgo savo prakeiksmo. Skubiai numetė butelį ir sumurmėjo maldą Perkūnui bei Žemynai.

Net nepastebėjo, kaip Matas, nužirgliavęs nuo vieno stulpo prie kito, žolynais apkabinėto, sustingo staiga, lyg darsyk žaibo trenktas.

Kad pamestas auksas pelkėje požemių ugnimi liepsnojo – anokia čia naujiena. Visi Užekšniuose apie tai žinojo, drąsesnieji netgi sugalvodavo vakarais girion kiek giliau nuklysti, kur pelkės prasideda, kad pažvelgti viena akimi, ar auksas vis dar savo vietoje. Bet dar niekas nedrįso tenai nagų kišti. Kaip žinia, liepsnojančius lobius galėjo tuzinai visokiausių blogių saugoti, kurių jau nuo mažens buvo mokoma vengti. Tačiau Matui nebuvo kas daryti.

Patamsiukai jau dengė Užekšnius, kai jis atslinko prie svetimo kluono susitikti su dar tamsesniu už jį patį šešėliu.
- Onut, - glostė veidą savo didžiausiai meilei, kuri sąžiningai atbėgdavo čionai paukščius palesinusi, kad galėtų su Matu apie gražesnius laikus pasvajoti, - ruoškis veseljoms, aš tuoj vėl pas tėvus tavo su piršliu ateisiu. Rytoj vakare...
- Palauk, - sulaikė jį Rubežių Ona, tokio didelio pasitikėjimo nustebinta, - kas nutiko dabar? Gi ryte tėvukas tave išvijo, o tu vėl belsies. Manęs geriau paklausyk – aš bėgt iš namų ruošiuos...
- Tai jau nebėk! – vos visu balsu nesuriko Matas. Išsigando ne dėl to, kad jiems liktų vienas kelias – lauk iš kaimo, bet dėl to, kad būsimas uošvis gali nudėti už tokius dukros darbelius. Abu.
- Nedurnavok, pabūk dar, - pritildė kakarinę. – Aš turto rytoj parnešiu. Daug turto. Gal net už kunigaikštį turtingesnis patapsiu, tu tik palauk...
- Apiplėšt kažką susiruošei?
- Perkūnu prisiekiu, niekam nieko blogo nedarysiu! – rankas maldai sudėjęs žadėjo Matas. O kad rimčiau atrodytų, vėl pabučiuot savo meilę pabandė. Bet nemokėdamas tik lūpą apkandžiojo.
- Tu tik nebėk, - maldavo Onos. – Pablūsi dar, kur aš tave paskui rasiu?

Šiaip ne taip jiedu susitarė. Ona pažadėjo dar vieną dieną palaukti, o Matas pažadėjo nieko neužmušti savo turtą bedarydamas. Taip jiedu ir išsiskyrė.

Ona buvo tvirtai sudėta merga. Ne per daug drūta, saikingai apvali ir šiek tiek tamsesnių plaukų nei kitos. Iš motinos paveldėjo dailią nosį, iš tėvo – akių ir plaukų spalvą. Visi patyliukais šnabždėjosi, kad Rubežių prosenelis buvo ateivis iš kažkokios Germanijos, apsistojęs tarp šių girių. Jis ir turtų savo šeimai atnešė, ir plaukus užtamsino.

Žydraakės lietuvaitės dairėsi ne tik išstypėlis Matas, bet ir keli turtingesnių ūkininkų sūnūs, kituose kaimuose gyvenantys. Tėvas Antanas paslapčia vylėsi, kad galbūt ir kunigaikščio sūnūs ims žvairuoti jų pusėn, bet anie pas prūsus išjojo tenykščių kunigaikščių dukterų medžiot.
Antanas liko su nosimi. Gera dukra buvo, o gero žento – ne...

Onai kol kas ištekėti ne tiek rūpėjo, kiek įsimylėti. Sulaukusi devynioliktos vasaros, ji leidosi laumių viliojama ir net nesuko sau galvos, kad įsimylėjo tokį Matą, kurį kitos mergos ratu apeina. Nosis kaip bulvė, plaukai kaip rugių bobos, aukštas kaip Vėjopatis – tarsi jis pats būtų kažkur miške atrastas ir Pagaužiams pakištas. Ne, Onai jis buvo pats pačiausias, į kitus ji net nežiūrėjo.
Tik tėvukas labai jau pyko juos kartu kur nors pamatęs. Vis niurzgėdavo, kad ji su varnų baidyklėmis kalbasi, lyg daugiau nebūtų ką kalbint.

Po paskutinio judviejų susitikimo Ona tik ir tegalvojo, kad rytoj bus ta diena, po kurios jiedu arba ženysis, arba bėgs kuo toliau. Vis ne vietoje sėdės ir lauks nežinia ko.
Sugrįžusią namo nelauktai abejonės apniko.

Gyveno Rubežių ūkyje tokia tetulė, už mergą pasilikusi. Giminaitė iš motinos pusės. Vyrą kadaise turėjo, bet anas paskui butelį išėjo. O vaikų jiedu taip niekada ir nesusilaukė, nors Marta sąžiningai prie vaisingumo akmens traukė, kyšį dievams nešė. Visgi niekas nepadėjo – ji taip ir liko vieniša senmerge. Ona, nuo vaikystės ją kasdien mačiusi, pati nelauktai susimąstė apie būsimus vaikus ir truputį ėmė nerimauti. Būdavo gi, kad stengiasi vyras su žmona, lenda ant šieno, o vaikų kaip nėr taip nėr.
- Tetulyt, - sušnabždėjo klėtin įlindusi, kur Marta vakarais miegoti traukdavo. – A čia esi?
- Aūūū-ū... – prapliupo staugti išgąsdintas Sargis, kuris prie Martos lovos sąžiningai budėjo.
- Tpfu, dvėseliena! – pasigirdo ir tetulytės balsas. Šunį kaipmat tyla sutraukė, pabudęs jis iš kvapo tamsoje abi moteris pažino. – A čia tu, Ona? Ko patamsiais blūdyji?
- Patarimo reikia, tetulyt, - pasakė ši. – Pameni, pasakojai man apie tą vaisingumo akmenį, kur pati ėjai dievams įsiteikti?
- Dar kažką pamenu, - patamsyje Martos balsas buvo kupinas įtarumo. – O tau ten ko prisireikė?
- Net neklausinėk, tetulyt. Labai reikia, tik kelio nežinau. Tėvukas rytoj gali mane vyrui atiduot, o man žinoti reikia, kad vaikų turėti galėsiu.
- Kokiam dar vyrui?! Kunigaikštukui?!
- Nežinau, - skiedė Ona. – Sakė, atvažiuos du piršliai. Tai turbūt vienam kažkuriam atiteksiu. Tai kur man tą akmenį surasti?

Marta kiek patylėjo, įtarinėdama tai šį, tai tą, bet paskui apsiramino ir papasakojo, kad akmuo girioje, visai pakraštyje iš žemės kyšo.
- Mūsuose visa, kas geriausia ir blogiausia tame miške kyšo, - niurnėjo ji. – Tik nesugalvok nakčia traukti, nes nusitemps kokia rugių boba, tai paskui jokio vyro tau nebereikės. Rytoj iš ryto pasiimk grūdų saują ir keliauk prie Gabijos aukuro. Kai prieisi, pasuk tiesiai į girią. Iš ten Jono girinė troba matosi, tai kiek lieviau jos paeik, surasi girioje laukymę. Akmuo beveik jos viduryje kyšo, rugiais apaugęs. Išbarstyk savo grūdus aplink, tada pati užsilipsi ir pasisėdėsi kiek širdis geis...

Neperspėjo tik Marta, kad išvydusi ką nors svetimą Ona bėgtų namo kiek kojos neša. Buvo vakaras, ji jautėsi pavargusi, todėl ir pusę reikalingo pasakojimo pamiršo.

O štai Matas ryto nelaukė. Pasiskolinęs žibintą ir kastuvą, jis įžengė į naktinių garsų sklidiną girią, pasiryžęs prie pat pelkės prisiartinti ir į ją rankas sukišti – nesvarbu, kiek ugnių ten liepsnotų.
Bent jis pats taip iš pradžių galvojo.

Girioje ir dar nakties metu... Fantazijos greitai išsilakstė, kuomet išgirdo tolimą vilkų staugimą.
Žibintas apšvietė gana nedidelį ratą, tolyn, į juodumą nutęsdamas medžių šešėlius. Jie judėjo be perstojo ir šoko aplink Matą, tarsi laumės būtų negerus dalykus sugalvojusios ir dabar bandytų juos padaryti. Nesmagu – oi nesmagu paliko Matui, žengiančiam vis gilyn į tankmę su menku žibintu ir patręšusiu kastuvu.
„Reikėjo kardą pasiskolint“, - galvojo, pamažu pamiršdamas kilnius savo siekius. Kažkurią akimirką jau buvo begalvojąs atgal suktis, bet prisiminė Onos dailų veidelį ir tik stipriau kastuvą suspaudė.
Jeigu į priekį, tai tik greičiau!
Urgzdamas ir taškydamasis seilėmis, bulvianosis žengė per šimtametes šaknis, mintyse save drąsindamas ir būsimą lobį savo rankose įsivaizduodamas.
Giria visados buvo šiokios tokios baimės ir nerimo vieta. Maži vaikai jau nuo lopšio buvo mokomi, kad be didelio reikalo girion nėr ko lįsti. O jeigu jau nori ten žengti – tai ne vienas, o su būriu draugų. Kad nelaimėlį, laumės apkerėtą, suspėtų už kojų ištraukti.
Medžiai girioje buvo tiek seni, kad kai kurie kamienai savo storiu pranoko dvidešimtį drūtų vyrų, o tankios lapijos žemę netgi dienos metu dengdavo tamsa, kurioje be papildomos šviesos nesunkiai bet kas pasiklystų. Kur dar neperžengiamos išvartos, šaknų mazgai, kilpos, arkos ir kyšančios ašakos, skirtos akims išbadyti? Kur alkani žmogėdros vilkai ir meškos, kiekvieną gilesnį urvą apgyvendinę?..
- Mama... – sumurmėjo Matas, vėl vilkų dainas užgirdęs.
Bet vis tiek į priekį ėjo, nors ir dantimis kalendamas. Vieną ranką su žibintu į priekį atkišęs, kastuvu lyg kardu mojuodamas, bet ėjo, stengdamasis iš tako neišklysti.

Mato laimei, vilkų jis nesusitiko – tik ne tą kartą. Išsigandęs ir vos įrankius benulaikantis pasiekė pelkių pakraščius. Čia giria tapo dar klastingesnė – jau ne tik šakos stengėsi žlibes iškabinti, tačiau ir žemė po šaknimis grasino stačią praryti.
O kažkur priekyje medžius ūmai šalta, žalsva pašvaistė nudažė. Matas jau seniau girdėjo drąsuolių pasakojimus, esą toje šviesoje velniai šokius su laumėmis šoka ir jiems šiukštu nevalia trukdyti.
Tačiau nei muzikos, nei šokančiųjų trypimo nesigirdėjo. Tik vilkai kažkur labai toli staugė ir pelkė patyliukais po kojomis gurgėjo.
Tris kartus atsidusęs, bulvianosis žengė pirmyn, išsprogusių akių nuo pašvaistės nenuleisdamas. Bijojo jis labai, tačiau lygiai tiek pat norėjo ir Oną vesti. Vargšelis...
Netrukus jis išvydo ir ugnį, burbuliuojančioje pelkėje liepsnojančią. Liepsna nerimo vietoje, šokčiodama ir raitydamasi, šešėlius po visur gainiodama ir rodydama vietą, kur kažkas senų seniausiai čionai turtą pametė. Nė gyvos dvasios aplinkui, tik dusliai švokščianti pelkė ir liepsnos gaudesys.
Matas kelis kartus apsidairė, viso ko blogiausio tikėdamasis, tačiau net uodo neaptiko. Nebuvo nei laumių, nei velnių, nei muzikantų.
- Tai ir gerai, - pasakė jis pats sau, žibintą ant nudžiūvusio medelio pakabindamas. Kastuvu pamatavęs mauro gylį, įsibrido į skystą žemę ir prisiartino prie ugnies.
Keista, bet žalia liepsna visiškai nedegino. Matas pabandė ją nugesinti kastuvu, bet ji tik dar labiau sužibo, akimirką netgi sukikendama iš jo beviltiško darbo. Galop, norėdamas kuo greičiau nešdintis iš šios vietos, jis padėjo įrankį į šoną, atsiklaupė į žalią ugnį ir, kaip sau pažadėjo, sukišo rankas iki alkūnių į maurą.

Daugiausiai moterys, o ne vyrai žinojo apie vaisingumo akmenį, girios laukymėje iš žemės kyšantį. Ir tai ne kiekviena.
Žolė čia augo vangiai, medžių šaknys siekė skersai visą laukymę, iš visų pusių viena kitą dengdamos, akmenį supdamos ir vos leisdamos išbarstytiems rugiams augti. Pats akmuo per sieksnį iš žemės kyšojo, paukščių nukakotas, moterų nuglostytas ir budriai nematomos akies saugomas. Kieno ta akis – žinojo vos saujelė amžinatilsį senolių, kadaise akies savininką mačiusių.

Saulei nedrąsiai kopiant į dangų, Ona įžengė į laukymę, prakaituotame delne brangius grūdelius gniauždama.

Pastovėjusi ir paveizėjusi į akmenį, ji, kaip ir buvo liepta, išbarstė atsineštą gerą aplinkui, tada surado patogiausią šaknį ir nuo jos užsilipo ant akmens. Jau norėjo tarti žodelį dievuliui Gondui, kai staiga supoškėjo, subildėjo aplinkui ir ji kažką už nugaros atsiradusį pajuto.
Išsigandusi ir beveik sumedėjusi Ona pasuko galvą, tada dar daugiau pasisuko ir įsitikino – kažkas už nugaros tikrai stovėjo.
Suklykusi nesavu balsu nuvirto nuo akmens, keturpėsčia sugraibė papuvusį baslį ir atsisuko į tą kažką.
- Ko čia žviegi? – paklausė jos padaras, ausį prisidengdamas.
Pats jis buvo šiek tiek panašus į žmogų, tik labai jau išdžiūvęs, suvytęs ir išstypęs į viršų. Panašiai kaip Matas.
Apsirėdęs baltom marškom, apsiraišiojęs žolių virvelėm, dargi šiaudinę skrybėlę ant galvos užsidėjęs. Būtų gal ir gražus, tik akys Onai labai jau keistos pasirodė – visos juodos, su geltonais taškučiais vidury.
Ona panorėjo darsyk sužviegt, kad išgąsdintų nepažįstamąjį, tačiau persigalvojo.
- Kas būsi? – paklausė drebančiu balsu.
- Vadink mane Pinčiumi, - pasakė vyrukas, maloniai šypsodamasis. – Pinčius Anastazijus. O čia mano akmuo.
„Koks keistas vardas“, - pagalvojo Ona.
- Kad jau prie akmens atėjai, tai matyt nori vaikų susilaukti? – šypsojosi toliau Anastazijus. – Nagi, lipk, nebijok. Mokėti niekuo nereikia, jau sumokėjai, grūdelių pabarstei...
- Aa... – numetė pagalį Ona, truputį susigėdusi savo elgesio. – O ar tikrai vaikų susilauksiu? Nebus kaip Martai?
- Kad vaikų susilaukti, - kilstelėjo išdžiūvusį pirštą Anastazijus, - tau reikės per tris dienas su savo išrinktuoju permiegoti. Ir TIK per tris dienas, supratai? Nes jeigu nespėsi – neturėsi nei vieno vaiko.
- Kaip tai – nė vieno?..
- Gyvensit dviese, kol pasimirsit. Va taip bus, jeigu neklausysi.
Ona pašiurpo, grasinimą išgirdusi. Ir Anastazijaus šypsena staiga išnyko, o akys jau beveik nuožmiai žioravo. – Ant akmens lipk, - pasakė padaras, - ir klausyk patarimo. Tris dienas turi. Po trijų dienų tapsi tokia kaip Marta, jeigu neklausysi.
Subildėjo, sutratėjo, prasiskyrusi žemė prarijo Anastazijų su visa skrybėle.
Ona sėdėjo ant akmens pašiurpusi, nebežinodama, ką jai daryti.

Visą dieną po kaimynų namus bėgiojo, Mato beieškodama. O šito nelaimėlio niekur nebuvo, netgi savoje troboje. Ona jau baigė visai pakvaišti, net vežimą su piršliu pražiopsojo. Kažkokis tai bernas turėjo atgal tuščiomis važiuoti, jos net nepamatęs.
Bala nematė to berno...
Tik vakarop išgirdo ji kažką dainuojantį, nuo girios traukiantį namo. Išlėkė pažiūrėti – ėgi Matas laukais braukė, didžiausią maišą iš paskos vilkdamas. Išsišiepęs iki ausų, laimingas neapsakomai.

Netrukus Užekšniuose vėlyva žinia pasklido – Matas turtingas kaip koks kunigaikštis. Gal net dar turtingesnis. Pilną maišą gėrybių atsivilko iš pelkės. O jūs, kurie ten lindot, bet nedrįsot paimti – sprokit iš pavydo!
Ir sprogo bernai iš pavydo, Baudžiaus smuklėje naujieną nugirdę. Šis gi smuklę nusprendė iki išnaktų atvirą palaikyti, juolab kad Matas sugalvojo tiesiai pas Onos tėvą patraukti ir pirštis nieko nelaukdamas.

Naktinės vestuvės?
To dar Užekšniuose nebuvo!
Betgi visados būna pirmas kartas. Štai ir Matas nieko nelaukė – gražiausius rūbus susirado, visas šeimininkes pažadino turtų pažadėjęs, jeigu tik nesnaus, naktine jo švente pasirūpins.
Senis Rubežius jau net atsisakyti nevaliojo, tik žiopčiojo, būsimo žento išsišokimus regėdamas. Bulvianosis,

išstypėlis, ale turto prilaikąs tiek, kad atsisakyti negražu. Dar matydamas Oną laimingą ir šokinėjančią, senis iš viso patylėjo ir nusprendė pasižiūrėti – gal visgi kažkas gero išeis?..
Pati Ona labai džiaugėsi, matydama tokius greitus pasiruošimus. Anastazijaus grasinimai vis dar neišėjo iš galvos, todėl ji irgi neketino laiko gaišti – pirma iš trijų naktų ką tik prasidėjo, Matą po visų šokių reikėjo tempti lovon.

Deja, reikalai pakrypo visai kitaip nei Ona galvojo.
Patamsiais atsibeldęs vienas iš žynių, turėjęs palaiminti jaunuosius, ceremoniją nukėlė po pusiaunaktės, kada Žemyna pabusti turėjusi, o be jos tokios šventės prasidėti negali. Užekšniuose užsiliepsnoję laužai naktį pavertė diena, pažadinti muzikantai ėmė groti vieną pasiutpolkę po kitos, Baudžiaus midus ir alus pasiliejo upėmis, netgi pats žynys apgirto ir palaiminimus pradėjo gerokai pavėlavęs. Dovanų jauniesiems niekas nedovanojo, nes nepasiruošę žmonės buvo šventei, tačiau jaunieji nieko daugiau ir nenorėjo. Matas netgi pats ėmė dovanas dalyti, labai stebindamas tuo Oną.
Kai po palaiminimo ir vaišių visi, kas netingėjo, į pasiutpolkę įsisuko, iki ryto šviesos beliko vos mirksnis. O kai gaidžiai sugiedojo, kiekvienas, kuris vestuvėse baliavojo, jau gulėjo paslikas ten, kur krito prisigėręs. Žmonės dar ilgai minės šias vestuves kaip pačias greičiausias ir pasiučiausias per visą Užekšnių istoriją.

Iš ryto atsipeikėjusi Ona niekur nerado Mato. Dar visai neseniai su kitais šokęs, dabar jis buvo lyg vandenin prapuolęs. Liko dvi naktys ir dvi dienos, o ką tik iškepto vyrelio nėr!
Pasiutusi Ona po visus Užekšnius gerklę išlaidė, dargi į gretimą kaimą nulėkė – bene Matą kas svetimas vežimu parsivežė?
Nieko.
Tetulė Marta, patvoriu žąsis vaikydama, pastebėjo savo dukterėčią nerimstančią ir pralekiančią pakalbino, kur gi ši taip lekianti.
- Blogai, tetulyt, - vos neverkė Ona. – Dar naktį Matas šalia buvo, o ryte tarsi prasmego. Gal matei kur nors?
- O tu prie pinigų maišo pažiūrėk, kur parsinešė, – patarė Marta. – Kaži, kaip jam taip pavyko auksą iš pelkės išsikasti? Ten gi turėjo jį saugoti kokia nors dvasia nelaba...
- Ką tu sakai, tetulyt? – sukluso Ona.
- Nieko nesakau, - susikišo rankas už prijuostės tetulė. – Šiaip pagalvojau... O tu ko taip leki nuo paryčių? Visas kaimas skamba...
- Taigi man savo vyro mirštant reikia! – Ona jau norėjo lėkti pinigų maišo patikrinti, bet tetulė ją nelauktai už rankos nutvėrė.
- Buvai prie akmens, Ona?
- Nu... buvau...
- Ar viskas ten gerai buvo?
- Ee... – sumekeno Ona.
- Tai pasakok, - suprato reikalą Marta. – Tik nieko neslėpk. Su nelabuoju bene susidėjai, kad leki kaip akis išdegusi?
Ona ir papasakojo, kaip ją prie akmens išdžiūvęs bernas kalbino, prigrasinęs per tris dienas permiegot su vyru, jeigu ji vaikų norinti.
- Marškom ir šiaudais apsiraišiojęs? – murmėjo Marta. – Pinčius Anastazijus? Bene patį Gondą susitikusi būsi? Tik kad Gondas visą laiką vadinosi Gondu, o ne kažkokiu Anastazijumi. O marškomis ir šiaudais – taip tik Gondas rengiasi. Nieko nesuprantu...
- Ką man dabar daryt, tetulyt? – pradėjo žlumbti Ona.
- Tai jau nepradėk! Še, nusivalyk snarglį ir eik maišo patikrinti. O aš patikrinsiu visa kitą. Tik žiūrėk dabar man – jeigu ką negero pajusi, spruk šalin. Geriausiai – pas žynį. Jis tave nuo blogo tikrai apsaugos.

Matas savo maišą su pinigais buvo palikęs tėvo namuose, palei pečių. Ten pat Ona viską ir rado, kaip buvo palikta. Mato motina sukiojosi namie, naujus rakandus į vietas dėliodama, tačiau ir ji nežinojo, kur pražuvėlį rasti.
- O ko tas maišas toks išsipūtęs? – pastebėjo Ona. – Vakar lyg ir ne toks storas buvo?..
Anyta tik pakraipė galvą nustebusi, bet nežinojo ką atsakyti.
- Imk kirvį, - parodė Ona, - o aš maišą atrišiu. Jeigu koks nelabasis iššoks, tvok į kaktą.
Išsigando motina, tokį karingumą marčios pajutusi, bet neprieštaravo. Apsiginklavo kirviu, pasiruošė, o Ona virvę nuo maišo nurišo ir net žioptelėjo.
- Štai kur jis, Matukas!
Jaunikis pas auksą miegojo, trilinkas susirietęs. Ir pajudintas labai jau nenoromis akį pramerkė, į savo žmoną pažvelgė.
- Ką čia darai, Matuk? – traukė vyrą iš maišo Ona. – Bene nublūdai? Aš tavęs visą dieną ieškau!
- Ėgėgė, - kikeno šis. – Man vakar tiek svečiai įkyrėjo, kad pasislėpiau. Tik užsnūdau truputį. Ar yra ko valgyti?
- Pasislėpei maiše?!
- Mergos prie manęs kibo, - teisinosi Matas. – Kad ir kur lindau – visur rasdavo. Tik maiše neieškojo. Tai kas valgyt?
Apsiraminusi Ona sukrovė ant stalo viską, kas po vestuvių liko. Dargi su anyta patyliukais pasidžiaugė, kad va – ištikimas jos Matas, nuo mergų slėpėsi.
O naujai iškeptas vyras šlamštė viską iš eilės nesirinkdamas. Išalkęs buvo po ilgo pasigulėjimo maiše. Ir plepus pasidarė – tauzijo apie viską, kas ant seilės užplaukė. Beveik pats su savimi.

Netrukus ir vakaras atėjo. Pamiršusi visas dienos negandas, Ona pagaliau suzgribo Matą į lovą vilioti. Jau antroji naktis artinosi, o reikalas vis dar nebuvo užbaigtas.
O Matas ir nesispyriojo. Pats lovą paklojo, pats pagalvius iškedeno ir žolynais blusas išvaikė. O jau laimingas buvo neišpasakytai, kai duris pagaliau užšovė ir sijonus nuo žmonos pradėjo traukti žemyn. Ona irgi kaito iš džiaugsmo, išraudusi lyg žemuogė, trukdyti nedrįsdama. Prisiklausiusi buvo apie vyrus ir pirmą naktį visokių gandų, legendų ir paskalų, tačiau niekas nepasakojo, kaip ten viskas iš tiesų yra. Vaikai, anot mamos, kopūstuose randami būdavo. Tik Ona senokai kopūstais nebetikėjo.
Kada suvirto abu lovon ir vyrelis ėmė ją glamonėti bei bučiuoti, iš laimės Ona ilgokai nesuprato, kas ne taip. Tik kai šis ėmė į jos tarpkojį taikytis, staiga atsipeikėjo:
Matas niekada nemokėjo bučiuotis, o dabar tą darė kuo puikiausiai.
Net per daug gerai.

Prisiminusi tetulytės įspėjimą, Ona ilgai negalvojo. Kraupiai užrikusi, išspyrė Matą iš lovos, o pati patalais prisidengė.
- Tau kas dabar įkando?! – nesuprato šis, užpakalį kasydamasis.
- Nesiartink, dūšia nelaboji! – gūžėsi kampan Ona, į savo vyrą baltakiuodama. – Mano Matukas visai bučiuot nemoka! Kiekvieną kartą įkanda! O tu bučiuoji kaip... kaip...
- Kad bučiuoti išmokau, tai jau iš lovos spirti reikia?!
- O kur tu jau taip išmokti suspėjai? – graibė sijonus Ona, apsivilkti ketindama. – Dar užvakar vakare man krimstelėjai.
Drebančiomis rankomis niekaip apsirengti nepataikė patalais apsivertusi.
- Onut, na tu baik savo niekus, - žengė artyn Matas, žmoną apkabint pasiruošęs, bet ši išsisuko ir prie lango pasitraukė, sijonus maudamasi.
- Ką sutikai auksą kasdamas? – paklausė piktai. – Kam savo dūšią pažadėjai? Bene velnys tave pasitiko? Kaulinis diedas gal? Bučiuoti išmokino? Atsakyk!
- Šitą susitiko, - sugrumėjo staiga Matas, skūrą išversdamas.

Onai net kojas pakirto, kai jos Matukas nelauktai padžiūvo, pabalo, pailgėjo iki lubų ir į šonus rankas išskėtė, ketindamas ją griebti. Nesitikėjo Ona, oi nesitikėjo, kad ne Matas pakeistas į namus grįžo, o pats nelabasis vietoje jo atsikraustė.
- Anastazijus?! – sukvykė, geltonus taškus juodose akyse pažinusi.
- Ateik čia! – sumaskatavo Pinčius, pasilenkdamas mergos per stalą. – Tuoj mes vaikų padarysim, nespėsi iš po kopūsto traukti!
Bet pagriebti nepasiekė. Kaip ir anyta nujautė – Ona pakankamai smarki buvo. Beveik negalvodama metė drapanas žemėn, kiaulės pūslę lange suplėšė ir nuoga į kiemą iššoko.
Anastazijus, žinoma, išsirabždino paskui ją, liežuviu orą plakdamas, visokias nešvankybes tauzydamas. Triukšmaudami abu pasileido per Užekšnius, visus kaimynus pažadindami. Pinčius buvo greitas kaip vėjas, tačiau nepagalvojo, kad pagautą mergą dar ir nulaikyti prireiks smarkumo. Kai pričiupta Ona atkando rankos gabalą, jis užkaukė kraupiu balsu, net šunys uodegas pabruko, kurie tik išgirdo. Paleidęs mergą puolė ranką supti, o ši padus pasipustė.
- Mamyt, duris daryk! – klykė Ona, prie savo tėvų namų atbėgusi. Visai netoli ir apkandžiotas Pinčius pasirodė - supykęs baisiausiai, akimis žibindamas ir nagus tiesdamas, kad tik pagriebt. Bet nesuspėjo – motina greičiau dukrą vidun įsitempė, o tėvas duris neregėto dydžio skląsčiu užrėmė. Tuo tarpu brolis peilį nusičiupo ir kautis pasiruošė.
- Bene Matuką bus kas apsėdęs? – sudejavo motina Rubežienė, drebančias duris stebėdama. Įsupusi Oną į savo plačią skarą, ji susyk melstis pradėjo.
- Ne Matukas ten, mamyt, - verkė Ona. – Čia nelabasis, kažkokis tai Pinčius Anastazijus. Norėjo vaikų man padaryti, bet išsidavė. Tpfu!..
- O tai pats Matukas tada kur?
- Perkūnas jį žino, mam. Gal jau ir gyvo nebėra?

Moterys verkė ir Perkūnui meldėsi, vyrai duris saugojo, o Pinčius lauke trobos tvirtumą bandė, tai duris, tai langines lauždamas, tai šiaudus nuo stogo knisdamas. Tačiau troba tvirtai suręsta buvo, ne vieną audrą regėjusi. Baudėsi jis Oną ir žodžiu išvilioti, aukso kalnus siūlydamas, tačiau niekas jo neklausė. Net kaimynai nedrįso artintis padėti apgultį atlaikyti.

Pradingo jis dar prieš gaidžiams nugiedant, kartu ir aukso maišą išsinešdamas.

„Kipšai nematė to maišo“ – galvojo galvą pametusi Ona, susirūpinusi savo tikrojo vyrelio dingimu. Nežinojo ji, ar šis pradingo prieš vestuves, ar jau po to, tai ir tėvukai nelabai žinojo, kokią čia santuoką žynys palaimino.
Galop visi nusprendė, kad vestuvėse tikrasis Matas buvo, o jau po to jį nelabasis Anastazijus pagriebė. Kaip, kur ir kam – niekas nesuprato. Netgi nelabai nutuokė, kas per vienas tas Anastazijus ir kaip su juo kovoti. Prieš Rugių Bobą – prašom, yra būdų. Juos jau Baudžius senokai išbandęs, tačiau šis blogis buvo visiškai naujas ir nežinomas.
Užekšniečiai visas pakampes išnaršė, pakavoto Mato besidairydami, tačiau šis lyg skradžiai prasmego.
- Na viskas, Onut, - guodė jauną našlę kaimelio senoliai. – Pradingo tai pradingo. Ėgi ne taip jau maža čia bernų tinkamų, susirasi kitą...
- Eikit jūs, diedai, šėko pjaut! – šėlo supykusi Ona, vyrą apraudodama.
O pati nerimo, į dangų dairydamasi. Prisiminė Anastazijaus žodžius apie tris pažadėtas naktis. Tik nežinojo, kam jos buvo pažadėtos – jai ar klastingam Pinčiui?..
- Reikia prie akmens pažiūrėti, - nusprendė. – Ten aš nelabąjį susitikau, tai galbūt ten ir Matą paslėpė nuo manęs!
- A nuo proto nušokai? – išsigando motina. – Taigi ten dar galą gausi, dukra! Maža tau nakties buvo? Visas kaimas kuždasi apie tai, kaip plika basa po laukus lakstei...

- Jeigu ten mano Matukas, tai eisiu! – pasišiaušė Ona. – Pasiimsiu stipriausius kaimo vyrus, atmušim kaulus bet kokiems Pinčiams.

Kaip tarė, taip padarė – nespėjo saulė vakarop pasukti, o ji, dvylikos bernų, šakėmis ginkluotų lydima, nusibeldė prie šaknimis apraizgyto akmens.

Aikštelėje niekas nepasikeitė po jos paskutinio apsilankymo. Tas pats akmuo, iš žemių išlindęs, tie patys kviečiai aplinkui sužėlę. Jokios gyvos dvasios. Net paukščiai čia nerūpestingai giedojo, į įsibrovėlius dėmesio nekreipdami.
Bernai gausiai prakaitavo, neramiai šakes tvirtuose delnuose maigydami.
- Nieko nėr, Onute, - pastebėjo pats stambiausias iš jų. – Gal dabar jau einam namo?..

Atsklidus inkštimui iš krūmų, jie kaip vienas stryktelėjo ir šakes atkišo. Ona, nieko nelaukdama ir neklausydama baimingų „palauk, durna boba!“, puolė sklaidyti šakas.
- Matukas! – sukvykė džiaugsmingai.
- A tikrai? – prisimerkė vienas iš dvylikos. – O gal čia tas pats Pinčius, skūrą išvertęs? Persmeikim ir pažiūrėkim, kas bus...
- Jis surištas, šiaučiau tu! Čia mano vyrelis! Jis ir ne kas nors kitas!
- Jeigu surištas – tai gerai, - nusileido šakėmis ginkluotas bernas, o pats patyliukais galvojo, kad būtų visai neblogai pasmeigti tą Matą, o vėliau pačiam Oną suvilioti. Juk merga pati gražiausia jam atrodė.

Matas, visas subraižytas ir mėlynėmis papuoštas, gulėjo krūmuose pamestas, šakelėmis prie žemės pripančiotas taip, kad net cyptelėti negalėjo. Kai jį atrišo, jis net snargliuotis iš laimės pradėjo. Ir Onai į lūpą krimstelėjo, kaip senais gerais laikais.
- Ir kaip tu čia atsidūrei? – su ašaromis juokėsi Ona, jam veidą glostydama iš didelės meilės.
Matas, tiesą sakant, pats nelabai ką prisiminė. Jis sukišo rankas į liepsnojantį auksą, o jau kitą akimirką į jį pažvelgė klastingos akys ir už gerklės nučiupo rankos, iš mauro išlindusios. Toliau – tik tamsa ir krūmų kvapas.
- Tai tavęs net vestuvėse nebuvo? – susirūpino Ona.
- Kokiose vestuvėse? Kas vedė?... – Matas jau būtų rėkęs, bet ji laiku žolės jam tarp dantų prikišo.
- Ša, tyliai! – pažvairavo į dvyliką drūtų bernų Ona. – Viskas aišku, Matuk. Pasikalbėsma, kai sugrįšim namo, pas uošvius. O tu kol kas tylėk ir akis vartyk. Jeigu kas apie vestuves klaus – sakyk, kad prisimeni tik iki vidurnakčio. Ir daugiau nieko. Ar supratai?
- O kas ten iki vidurnakčio bu...
Bet Ona jam prigrasino, kad daugiau nieko neklausinėtų, antraip dantis jam išmuš pagaliu. Kai abu išsikrapštė iš krūmo, Matukas - kaip ir prigrasintas buvo - tik akis vartė ir sutrenkta galva skundėsi. Onos bijojosi.
O ši nerimavo, kad nereikėtų antrų vestuvių kelti. Jau pirmas balius Pinčiui gerokai kainavo. Kas būtų dabar, kai net jo maišo nebėra?..

Vakare, kai jiedu su palyda parsigavo namo, ji jam viską smulkiai papasakojo – kaip viskas buvo ir kaip viskas turi būti.

Vakare, kai saulutė beveik pasiekė žemę, vienui viena Marta pagaliau prisikapstė prie pelkės girioje, kur turėjo auksas liepsnoti.
Bet pelkė neliepsnojo, tuščia ir nyki atrodė žibinto šviesoje. Aplinkui tik šernai knarkė, varnos kažkur aukštai kranksėjo ir mauras po kojomis burbuliavo. Jokios, net ir švenčiausios dūšelės nesimatė. Viskas, ką Marta surado, buvo Mato paliktas kastuvas.

Pastovėjusi, ant plūduriuojančio kupsto pasvyravusi, Marta jau atgal eiti susirengė, kai staiga nesuprantamus žodžius išgirdo:
- Mmmhmm mhmmhhhmmm, mhmmffff...
- Kas čia? – apsidairė Marta, kirvuku užsimodama.
- Hmmmmffff... – atsakė jai iš už storo medžio.
Marta pastebėjo, kad medis virve apvyniotas ir dar mazgas didžiulis surištas.
Ji atsargiai apėjo medį ir žioptelėjo:
- Matai!
- Mhumf… - pasisveikino šis, kamšalą burnoje kramtydamas. Buvo raudonas lyg burokas, pasišiaušęs ir baisiai uodų apkandžiotas.
„Virves greičiau kirsk, boba!" – galvojo jis, į kirvuką žiūrėdamas.
Tačiau Marta tik burną jam atrišo.
- Greičiau! – ėmė maldauti bernas. – Man visur uodai kanda! Visur niežti, pasikasyt reikia...
- Palauk, pirma pasikalbėsima, - griežtai nuramino jį Marta. – Iš kur man žinoti, kad tu ne kipšas kokis?
- Bet čia aš, Matas! – suriko jis baisiu balsu per visą girią. Aidas nusklido į visas puses.
Žinoma, jo neišgirdo joks pašalinis žmogus. Išskyrus šernus, vilkus ir bekranksinčias varnas. Tuo giria ir buvo žavi.
- Vienas Matas vakar naktį mūsų Oną jau vedė ir šokius su ja šoko, - piktai pasakė Marta. – O po to vaikėsi ją nuogą po visą kaimą, skūrą išvertęs. Todėl mes pasikalbėsim, Matuk. Ir jau geriau kalbėk kaip užsuktas, o tai guzą gausi.

Sukišęs rankas iki alkūnių į maurą, jis ieškojo lobio, tokia keista ugnimi liepsnojančio. Nei karšta buvo, nei svilo kas nors. Tik uodai įkyriai zyzė, geros vietos ieškodami.
„Ir kodėl kanda kaip tik ten, kur pasiekti sunku?" – mąstė Matas, klausydamasis smarkiai plakančios širdies. Galop užčiuopė kažkokį kietą daiktą, lyg ir dėžės paviršių. Apsidžiaugęs vos iki kaklo nepaniro, stengdamasis pasiekti ir ištraukti. Dėžė, dargi po maurais pakišta, sunki atrodė beprotiškai, tačiau berno troškimas praturtėti buvo dar didesnis.
Išsipurvino visas, dumble išsivoliojo, juodas kaip anglis patapo, kol dėžę vienu galu į paviršių ištraukė. Sena tai buvo dėžė, niekas net nežinojo, kas ir kodėl čia tą lobį pametė. Galbūt tai paties Velnio turtai buvo, tačiau pats šeimininkas nepasirodė, kad pabartų Matą ir dėžę kuo giliau nukištų.

Galop, kai jau dėžė gulėjo ant tvirtai stovinčio kupsto, jis kastuvu atlupo apkaustus, dangtį pastūmė ir žibintą kuo arčiau prikišo.
Taip, ten buvo auksas. Tiek aukso, kad Matui net rankos ėmė drebėti, o šviesa aplinkui šoko į taktą, kartu su šešėliais. Ten buvo ir pinigų, ir papuošalų ir šiaip visokių brangakmenių, kokių niekas Užekšniuose net iš tolo neregėjo.
Ir visa tai jo vieno!
- Gerumėlis, - sudejavo Matas, negalėdamas pajudėti iš didelės laimės.
- Taip, gerumėlis, - pritarė jam kažkas iš dešinės kraupiu balsu.
Matas pažvelgė tenai pašiurpęs ir susidūrė su juodomis akimis, su gelsvai švytinčiais taškeliais tų juodumų viduriuose...

- Juodos akys, geltoni taškučiai? – perklausė suglumusi Marta. – Ėėė...
- Kas yra? – muistėsi pririštas Matas. – Jis tada puolė mane ir prie medžio privyniojo, uodams paliko! O tu mane atriši kada nors? Prašau, Martut...
- Juodos akys, geltoni taškučiai... – murmėjo Marta. – Kažkur jau mačiau. Ką sakei?.. A, taip, tuoj atrišiu. Bet žiūrėk man, Matuk, neatsilik nė per žingsnį! Dabar mes trauksime į smuklę.

- O ne į kaimą? Ne Onos gelbėti?
- O kuo jai pagelbėsi, šiaudine galva tu... Pirma reikia smuklininką pakalbinti, jis su Rugių Boba kariavo, patirties turi. Na, neatsilik!

Vėl visi kaime apsidžiaugė, pražuvėlį išvydę. Po to, kai Matas su Ona vieni du pabuvo, pasiburkavo, tada ir kiti baisią jaunikio istoriją sužinojo.
Atseit, Matuką po vidurnakčio bloga ranka nučiupo ir į girią nusitempė, o Pinčius, juo pavirtęs, maiše prie savo aukso pasislėpė, ketindamas Oną pakedenti, vaikų jai po kopūstais padėti. Niekas net nenumanė, kas čia per vaikai būt buvę. Todėl tik Perkūną garbino, kad viskas gerai baigėsi.

Tik uošvis gailėjo, kad Mato auksas prapuolė. Dabar žentas buvo toks pat vargšas, kaip ir anksčiau.

Nakčiai atėjus, Ona kiek nerami pasidarė, bet įsitikinusi, kad Matukas bučiuotis taip gerai nebemoka, nusiramino ir nusprendė, kad trečia naktis visgi turi būti jų. Jeigu Pinčius pamelavo – nieko nenutiks. O jeigu ir nepamelavo – tai tada tikrai tai jos paskutinė naktelė, kada vaikai po kopūstais kišami...
Tik Matas kažko į lovą ne itin norėjo su ja gultis. Kažko kasėsi ir į langą žvairavo.
- Kas yra, Matuk? – rūpinosi jauna žmonelė, pagalvius kedendama. – Bene jau manęs nebenori, kad toks pasimetęs?
- Tai kad aš net nežinojau, kad lovoje vaikai daromi, - kasėsi šis. – Maniau, tvarte ant šieno...
- O tu jauti baužas, koks gi skirtumas? – nerimo Ona. – Galim nors ir į kupetą sušokti, jeigu jau tau lova nepatinka.
- Reikia ant šieno, - palinksėjo susimąstęs Matas. – Kaipgi kitaip? Į tvartelį reikia, va...

Atsidususi Ona išsitempė jį pro duris, kol šis šieno kupetos neužsinorėjo. Šienas jau suvežtas buvo, kupetų nė su žiburiu nerastum. O sukrauti tokią – trijų dienų darbas. Tiek laiko Ona neturėjo.
Tvarte tamsu buvo, bet ji šviesos ir neieškojo. Pernai vienas tvartas degė, kai Pabalių Stasė su savo Simučiu sugalvojo ten žibintus nusinešt. Kam dusyk kvailystę kartoti? Jai ir Mato užteko su visom jo keistenybėm.

Patamsyje abu kikendami ėmė drapanas į šalis mėtyti, murkt kaip katinai morčiaus metu. Onai ir gerai, ir blogai atrodė – šienas pasturgalį dūrė, tačiau Matas vis dėl to šalia – ar gali būt geriau? Žinoma, gali, bet iki to gerumo teks palaukti, kol žiema ateis – ant šieno tada per šalta bus, o lovoje – kaip tik.
- Ramiau, Matuk... - ramino jį, kuris net normaliai pabučiuot neįkandęs nesugebėdavo. – Tu tik švelniau ir viskas gerai bus.
- Būsiu švelnus, - žadėjo Matas. – Būsiu, Onut. Trečią naktį jau tikrai nesusimausiu.
Ir vėl švelniai bandė, bet tik truputį švelniau išėjo. Kai jau norėjo užsilipt, Ona staiga atsitokėjo.
- Trečią naktį? – paklausė merga, jausdama šiurpstančią nugarą. – Kas per trečia naktis, Matuk?
Bet atsakymo taip ir nesulaukė. Matas staiga sustingo, ją apsižergęs. Tamsoje ji nieko nematė, tik jautė berno šilumą.
- Tik nesakyk, kad tu...
Staiga aiškiai pajuto, kaip vyrelio oda ėmė sausėti, lyg kokia medžio žievė pasidarė. Kūnas tarsi paaugo, o iš viršaus du geltoni žiburėliai įsispoksojo. Ir juoką išgirdo pažįstamą. Prisiminė, kaip panašus ją per kaimą lydėjo, laukais gindamas.

- Pinčiau! – sužviegė Ona, kojas virš savęs pariesdama ir spirti pasiruošdama, - na dabar aš tau ne tik ranką, bet ir ką nors kitą atkąsiu!
- Ateik čia! – sučiupo ją nagai už gerklės. – Nieko tu dabar neatkąsi, dabar mes vaikus po kopūū-ūūū!... – Pinčius staugė, nes Ona jam ne tik spyrė, bet ir nagais apakėjo, visą pyktį ir siaubą išleisdama. Gynėsi kaip katė, į kampą įsprausta. Šienu svaidėsi, kojomis spardėsi, o jau dvi dienas nekarpytais nagais taikėsi tuos

geltonus taškus iškabinti, tik kad nepasiekė.
Tik staiga išgirdo Pinčių murmantį kažką, beburiantį ją. Net sukrutėti nespėjo, kai šienas aplink ją į virves susivijo ir supančiojo kaip kokį veršį. Nei mazgo, nei pradžios, nei pabaigos. Ir stiprios virvės pasirodė beesančios – kad ir kaip muistėsi, nė šiaudelio nepertraukė.
- Fui, karinga merga, - spjaudėsi Anastazijus. – Bet jau viskas gerai, Onut, dabar viskas gerai! Pasiridenk štai čia, patogiau bus... Ką, pasirident negali? Nieko, aš ir pats tave paridensiu. O tu Perkūnėli, galėjau ir anksčiau surišti. Na ir spyrė bjaurybė, tikra laumė, prisiekiu...
Ona tik inkštė, šiaudus kramtydama. Buvo jau beveik pergraužusi, dantis visgi aštrius turėjo. O Anastazijus ją patogiai pasidėjo, murmėdamas visokias nešvankybes ir nugarą sausa ranka glostydamas.

Staiga sugirgždėjo tvarto durys, suspindo žibinto šviesa, Pinčius vos suspėjo burną mergai užimti, kad ši nesužviegtų.
Pamatė, kaip kažkieno ranka žibintą pro duris įkišo, ant žemės padėjo. Tada pradingo ir po akimirkos vėl pasirodė, kažką laikydama. Tai buvo dubuo. Ranka padėjo dubenį ant žemės, prie žibinto ir išnyko.
Ore pasklido dvokas, nuo kurio net Oną supykino. O jau ką bekalbėti apie Pinčių. Jo nosis vos ne dvigubai išsiplėtė, šiltą rugių raugą atpažinusi. Ona pajuto, kaip nelabasis dreba už jo nugaros, negalėdamas susivaldyti. Ji pati tik kartą tą dvoką uodė, pažino, kam jis buvo skirtas.
Bet juk ne Pinčiui! Ne, juk ne su juo smuklininkas Baudžius kariavo, kuomet šitą marmalą virė...

Staugdamas Anastazijus metė Oną ir nulėkė nuo šieno, banguodamas visu kūnu, nebegalėdamas išsilaikyti savo ankstesniame pavidale. Raugas jam pasirodė daug sykių mielesnis, negu nuoga ir dar supančiota merga. Kai Ona pagaliau pergraužė virves ir atsisuko pasižiūrėti, ją net nupurtė.
- Rugių Boba?!
Bet Rugių boba jai nieko neatsakė, po viralą taškydamasi. Pažiūrėti paprasta jauna moteris atrodė, tik plaukai lyg lankstūs rugiai, oda balta, akys juodos su geltonais taškeliais. Dabar jau nieko aplik save nematė. Net kai Marta su vyrais vidun įslinko, tinklą pasiruošę, ji neatsisuko pasižiūrėti. Taip ją ir supakavo, apkvaitusią nuo ruginio raugo.

Tinklą ant sijos pakabino, o tada ir viralą atėmė.
Rugių Boba kurį laiką nieko nesuprato, tada atsitokėjo ir drebėti pradėjo. Mat vyrai spragilus pasiruošė, ketindami ją užpliumpinti.
- Pasigailėkit! – suriko graudžiai.
- Tuoj mes tavęs pasigailėsma...
- Ne, rimtai pasigailėkit! Onut, na pasakyk jiems, netylėk!
- Užpliumpinkit tą bjaurastį! – pasakė Ona, rūbus rengdamasi. – Ir kokio bieso tau manęs prisireikė? Kodėl ne vyrus į lovą tempei, paleistuve tu?!
- O ką man daryti su tais vyrais, jeigu aš vaiko negaliu turėti? – apsiašarojo Rugių Boba. – Jau kelis šimtus metų viena gyvenu, visi kiti maniškiai pasitraukė. Bandžiau su smuklininku Baudžiumi praeitą rugiapjūtę, bet jis mane irgi perprato, užmušti bandė. O man ko? Tik vaiko reikėjo!
Vyrai pasikasė pakaušius, į nuogą Rugių Bobą spoksodami ir jau nebežinodami, pliumpinti ją ar dar palaukti.
- Negaliu aš nuo vyro vaikų turėt, - verkė laukų dvasia, - tai pagalvojau, kad turbūt man pavyks, jeigu vyru apsimesiu, moterį suviliosiu ir ji man vaikų pagimdys. O po to aš juos pasišaukčiau vieną dieną ir viskas būtų... gerai... Išsirinkau va, Oną, tik negalvojau, kad tiek smarki bus...
- O tu dūšele nerami, - atsiduso Marta, į spragilą pasirėmusi. – O tu paprašyt negalėjai?
- Paprašyk jūsų... – žliumbė laukų dvasia. – Lekiat nuo manęs žviegdami „ruginė pasirodė! Pagaliu ją!..” O iki rugiapjūtės pabaigos vos viena naktis liko, toliau man kitos vasaros vėl vienai laukti...
- Nagi! – staiga suklykė ji, juodomis akimis visus nužiūrinėdama, - muškit ir užmuškit! Atsibodo man metų metus vienai jūsų rugius prižiūrėti, žmogiūkščiai! Kiškiai jūs, va! Bailūs kiškiai! Nebenoriu aš tarp jūsų, nebenoriu...

Tylėjo vyrai ir moterys, nežinodami, ką daryti. Rugių Boba... Ką ten Boba – Rugių Merga verkė pasisriūbaudama, kabėdama tinkle.

- Paleiskit ją, - staiga atsibudo Marta, kažką ilgai galvojusi.
- O tai ką mes mušim? – nesuprato bernai.
- Eikit į laukus ir tarpusavy pliekitės, jeigu taip norite. O šitą paleiskite. Girdėjot, kad paskutinė liko. Kas bus, kai ir šitos nebeliks?
- Paleiskit, - atsiliepė nuo šieno ir Ona, kuri pati nebežinojo, pykti jai ar nebepykti. Sako, moterys moteris geriau supranta. Bernai, žinoma, nieko nesuprato.

Jie gūžtelėjo pečiais, nukabino tinklą ir išėjo spragilų išbandyti. Vėliau kaimiečiai pasakos, kad daugelis bernų be dantų namo grįžo, patamsyje besipliumpindami.

Ona irgi išėjo – Matuko savo ieškoti. Anas buvo pas Baudžių pasilikęs, kad dar daugiau bėdų nepridarytų. O pati Marta Ruginę iki laukų palydėjo, kur jai ir vieta buvo.

Paryčiais grįžo visa švytinti, Mato maišu su auksu nešina. Niekas nežinojo, kur ji tą maišą surado, tik įtarė, kad bus Ruginė vėl nagus prikišusi. Pasidalino gėriu su Ona ir jos slunkiumi vyreliu, o pati nuo tos dienos ėmė dažnokai prie laukų klaidžioti, lyg kažką pametusi.

Žmonės pasakoja, kad tetulė Marta pavasarį dvynių susilaukė, nors visi buvo įsitikinę, kad liks bergždžia iki gyvenimo galo. Dar jie pasakoja, kad vaikai buvo labai keisti, ruginiais plaukais ir po kelių metų motiną paliko, pakviesti laukų dvasios balso.

Taip pat Užekšnių žmonės pasakoja, kad Ona su Matu ilgą gyvenimą nugyveno, kol nuo maro vieną dieną pasimirė. Po teisybei, tada beveik visi nuo maro pasimirė, bet tokia jau žmonių dalia - pasimirti nuo kokios tai ligos.

O rugiai kiekvieną vasarą bangavo, šnabždėdami savo vardus ir linksmai juokdamiesi, nejaudinami žmogiškų bėdų.
Išgelbėti nuo visiškos vienatvės.

Veidrodis

Senolis patale išgulėjo jau pernelyg ilgai. Anksčiau jis pakildavo ant kojų ir lėtais žingsniais pamatuodavo kambarį, lyg atlikdamas kažkokį sunkiai suprantamą ritualą, tačiau paskutinėmis dienomis net ir tai pamiršo daryti. Žiūrėjo į lubas ir kažką mąstė.
Šeimyna stengėsi netrukdyti, žinodama, kad ne šiaip sau jis susidraugavo su patalais. Nors ir sveikas, senolis ruošėsi iškeliauti. Taip ir pasakė mano motinai, kai ši nusistebėjo.
Aš nesupratau, kaip gali toks žmogus žinoti, kada jo ateis pasiimti mirtis. Visuomet maniau, kad tą baidyklę galima pajusti atsėlinusią į kambarį, kad ją turėtų justi net pašalinis žmogus.
Tačiau aš nejutau. Nebent užuodžiau karšto vaško kvapą, mačiau žvakių liepsnos keliamus rausvus atšvaitus

ant medinių sienų – tačiau tai nebuvo mirtis. Netgi senolis, susipainiojęs savo pataluose, man priminę gyvybę. Viskas čia buvo gyva.
- Ho, ar tik nesumanei susigraudenti? – paliečia jis mano galvą delnu. – Nesijaudink, vaike. Viskas yra taip, kaip turi būti. Kai sulauksi šimto ir dvidešimties metų, suprasi.
- Seneli, ar tu jauti mirtį? – paklausiau jo.
- Nagi ne... – plačiai atsimerkia senelis ir patogiau įsitaiso, kad būtų nesunku kalbėti.- Tačiau aš žinau, kad ji viduje. Ji visą laiką ten buvo.
- Viduje??? – netikiu.
- Ho, žinoma... Visi žmonės savo mirtį nešiojasi viduje. Ji iš ten niekur nepabėga. Mirtis tūno štai čia, - jis švelniai pabaksnojo pirštu per pakaušį.
- Galvoje?
- Mhmm...
- Ir mano galvoje yra mirtis?
- Mes netgi galime pažiūrėti, ką ji ten veikia, - šelmiškai mirkteli senelis ir pasižiūri į mano pakaušį. – Regis, taviškė kietai miega... knarkia, ho ho...
Jis juokiasi, šypsausi ir aš.
- O kaip ji atrodo?
- Na čia kiekvienas vis kitokią mirtį nešiojasi, vaikeli, - surimtėja senelis.- Maniškė panaši į ilgą traukinį, pilną gražių merginų. Kai ji pasiims mane, aš keliausiu patogiai ir maloniai. Toli toli...
- O kur?
- Ten, kur gyvas būdamas neturėjau laiko nukeliauti. Matai, mirtis todėl ir yra gerai – ji duoda tau visą pasaulio laiką.

Keista girdėti jo tokias kalbas. Mama man visai kitaip pasakoja. Ji sako, kad aš būsiu kažkur aukštai danguje, tarp angelų ir giedosiu giesmes. Tokie jos pasakojimai man visai nepatinka – muzikos pamokų aš nemėgstu, nes dažniausiai dainuoju visai ne tai, ką visi dainuoja. Mokytoja vieną kartą pasakė, kad greičiausiai būsiu matematiku arba filosofu, nes, užuot pažinęs natas, aš ant popieriaus lapo skaičiuoju nekvadratinių figūrų padengimą žirgo šuoliais – toks keistas skaitmenų žaidimas, kurį mane pamokino tėtis.

Kai apie amžino giedojimo baimę pasipasakoju seneliui, šis nusijuokia keistu juoku, kur jo „chiiii chiii“ labai ištęsti, gilūs, neleidžiantys abejoti, kad senoliui tikrai linksma.
- Betgi tu net nežinai, kaip iš tiesų atrodo tavo mirtis, sūneli,- sako jis aprimęs. – Amžinai giedoti su angelais – patikėk, to aš net tavo (amžiną atilsį) močiutei nelinkėčiau, tpfu...
- O kaip atrodo mano mirtis?
- Oi, patikėk manimi – tu tai sužinosi tik užaugęs ir pasenęs, kai mirtis tau visai neberūpės, - mirkteli senelis. – Iki tol tu turi marias laiko gyventi.
Aš galvoju apie savo mirtį, miegančią kažkur mano galvoje ir nejučia atsiranda noras elgtis tyliau, kad jos nepažadinčiau netyčia.
- Seneli, - šnabždu, - o kodėl tau tiek daug metų?
- Gerai kad priminei, - kilsteli pirštą jis ir apsidairo, tarsi norėdamas įsitikinti, ar niekas daugiau mūsų nesiklauso. - Aš tau turiu didelę paslaptį, mažyli. Tik tau vienam.
- M... man vienam?
- Teisingai. Tau vienam, nes niekas daugiau jos nesupras. Šiame name turiu paslėpęs mažą bilduką, kuris gali išpildyti visus tavo norus, kuriuos jam papasakosi.
Nejučia palinkstu arčiau iš nuostabos. Gal blogai išgirdau?
- Tas bildukas, - tęsia senelis, - labai apgaulingos išvaizdos. Jis bet ką apgaus, kad tik jo nepažintų ir nepasinaudotų jo nepaprastomis jėgomis. Bet aš tau papasakosiu, kaip jį surasti. Juk nori, kad tavo slapčiausi norai išsipildytų, ar ne?

Mano galvoje jau sukasi daugybė norų, kuriuos kažkada pamiršau ar nugrūdau giliai į svajones vien dėl to,

kad jie buvo pernelyg fantastiški. Arba dėl to, kad mano tėvai nepanoro jų išpildyti. Daugybė norų. Palinkčioju, kad noriu. Labai noriu.
- Tuomet pažadėk, kad neprašysi bilduko sustabdyti mano traukinuką su nuostabiomis merginomis, - sako senelis.
- Betgi...
- Pažadėk, sūneli, taip reikia. Kai aš lankiau bilduką, visada jo prašiau ilgo gyvenimo. Štai kodėl aš toks senas. Tai jis taip padarė. Tačiau vieną dieną aš išvydau traukinį ir nuostabias merginas jame. Pamačiau ilgą traukinio kelią, kuris vingiavo tokiomis vietomis, kurių joks žmogus dar nėra regėjęs. Tos vietos tokios nuostabios, kad aš nusprendžiau nebelankyti bilduko ir traukti į kelionę. Ir jeigu tu atidėsi mano kelionę dar šimtui metų, aš būsiu labai nelaimingas, vaike. Juk jeigu tu pats žinotum, kad traukinys tave nuveš į stebuklingą šalį, juk nenorėtum ilgiau delsti stotyje, ar ne?
- Ne... – suprantu jo svajonę ir staiga man pasidaro labai liūdna. – Bet man tavęs labai trūks, seneli...
- Ho, žinau... Betgi paklausyk! Kodėl tau nepaprašius bilduko, kad jis leistų tau mane aplankyti sapnuose, a?
- Ar jis tai gali?!
- Aš juk sakiau. Jis visagalis. Jeigu jis norėtų, jis didžiausią kalną mažiausiu piršteliu nustumtų. Matai?.. Taigi, neprašyk ilgesnio gyvenimo man. Prašyk jo sau ir savo tėvams. Susitarėm?

Dabar aš suprantu, ko nori senelis. Kai jis paaiškina, tampa aišku ir paprasta.
- Gerai...
- Tai paklausyk. Tas bildukas slepiasi šio namo palėpėje, senajame mano veidrodyje, kurio stiklą tavo močiutė kažkada sudaužiusi netyčia buvo. Bildukas stiklą suklijavo ir pasislėpė jame. Tačiau, nors stiklas buvo sveikas, jis neberodė jokių atvaizdų, kai prieidavai. Ir bildukas suprato – jeigu veidrodis nieko nerodys, jis atrodys... įtartinas, ar ne?
- Labai įtartinas, - pritariu.
- Tą patį pagalvojo ir jis. Štai todėl bildukas pradėjo atspindėti viską, kas buvo prieš veidrodį. Senas skrynias, baldus, netgi saulės šviesą, kuri kartais patekdavo į palėpę pro trikampį langelį. Štai tame atspindimame kambaryje jis ir gyvena. Tačiau reikia būti labai atidžiam, nes jis labai gudrus, sunkiai pastebimas. Greičiausiai tu jo net nepažinsi. O gal net nenorėsi pažinti. Turi labai pasistengti, kad neapsiriktum. Kai atpažinsi jį, pažiūrėk į jo akis, pasisveikink ir papasakok, ko tikiesi iš jo. Bildukas geras, jis visada supranta.
Ir ji labai darbštus. Vos tik papasakosi savo norą, jis tuojau pat ims jį pildyti. Todėl neišvargink jo, sakyk norus po truputį, po vieną. Gerai pagalvok, vaike...

Senelis nutyla ir žiūri į žvakes. Viena iš jų baigia užgesti, paskendusi vaško jūroje.
- Kodėl gi tau nepabandžius, a? – paklausia jis po kelių minučių pagarbios tylos.
- O... kaip tu?
- Man tuoj reikės keliauti. Matau, merginos pro langą mojuoja. Norėčiau pasilikti vienas, vaike, pasisveikinti su jomis... Tu gal jau bėk pas mamą, gerai? Pasimatysime sapnuose. Iki pasimatymo, ar ne?
- Gerai, - apkabinu senelį ir paleidęs tyliai einu iš kambario. Truputį gniaužia gerklę. – Iki pasimatymo.

Palėpėje tamsu, nes saulė seniai nusileidusi, o žibinte, kurį atsinešiau su savimi, žibalo beveik nelikę. Veidrodžio rėmas kyšo iš už apdulkėjusių daiktų, nukištas į patį tolimiausią kampą. Tikriausiai tam, kad pašaliniai netrukdytų bildukui miegoti.
Kelias tarp skrynių vingiuotas, nuklotas išbarstytomis kažkokių prietaisų ar įrankių dalimis. Kol prisėlinu prie veidrodžio, tamsi palėpė man ima atrodyti nesvetinga ir baugi. Stipriau sugniaužiu žibinto rankeną ir išlendu iš už paskutinės skrynios, slėpusios mane nuo veidrodžio.
Jis stovi, pasuktas kampu nuo manęs. Iš tiesų – žibintas jo atspindyje apšviečia artimiausios sienos lentas, sukabintus įrankius ir vienišą langelį, juodu nuo nakties stiklu. Veidrodis visa tai atspindi ir aš suprantu, kad

bildukas nemiega. Jis dirba, versdamas stiklą atspindėti.
Vadinasi, jis žino, kad aš čia...
Įsidrąsinęs einu arčiau, smalsiai ieškodamas atspindyje visagalio padaro. Veidrodis atspindi tiek nedaug, bildukui beveik nėra kur pasislėpti. Nebent jis tikrai labai klastingas, kaip minėjo senelis. Kurgi slėpčiausi aš, būdamas jo vietoje?
Ir staiga pamatau. O juk teisybę senelis sakė – klasta neišpasakyta! Jis netgi nesistengia prisidengti juodais šešėliais pakampėse. Priešingai – jis stovi prieš mane, rankoje laikydamas tokį pat žibintą, kokį turiu ir aš. Žiūri į mane mano akimis ir laukia, kol surasiu jį. Kai supranta, kad jį suradau, prisimerkia. Atrodo patenkintas ir nė kiek nebaisus. Mano baimė išgaruoja pajutusi, kad esu saugus šiame kambaryje, šalia visagalio padaro.
Atsisėdu ant grindų, padedu žibintą prieš save ir sveikinuosi su juo. Jis man atsako beveik tuo pat metu, nenuleisdamas nuo manęs įdėmaus žvilgsnio.
Pamažu prisimenu, ko norėjau jo paprašyti. Patikrinu, ar užteks žibinte alyvos mano ilgai istorijai.
Tada imu pasakoti.

Žaidimas

- Parodysiu, jeigu tu parodysi savo, - pasakė ji, žiūrėdama beveik niekinančiu žvilgsniu.
- Aš irgi, - žiūrėjo jis ne ką mažiau pašaipiai, - parodysiu, bet tik kai tu parodysi.
- Tu pirmas.
- Ne, tu pirma!
- Aš mergaitė, todėl turėtum būti džentelmenas.
- Kas?
- Džen... Tiek to. Traukiam burtus.
- Gerai, - nudžiugo jis, kad pagaliau ledai pajudėjo.

Jiedu traukė burtus, jam atiteko trumpesnis šiaudas. Plastmasinis...
- Aš laimėjau! – šūktelėjo ji. – Nagi...
- Palauk, - jis atrodė įsižeidęs, - o ko tu čia nusprendei, kad laimi ilgesnis?
- Ee... nežinau, - sutriko ji. – Mama man visados sako, kad laimi ilgesnis. Taigi, aš turiu ilgesnį nei tavo. Dabar rodysi?
- Na gerai... – jis ėmė sagstytis kelnes.
Jos akys suapvalėjo iš nekantrumo.
Staiga abu nuščiuvo – kažkas graibė paklodės apačią, ketindamas ją kilstelėti.
Jis skubiai užsisagstė.
- Ėgi vaikai? – sugirgždėjo senelio balsas. – Ee... taip ir galvojau. Sėdit abu, žvakė dega... Bene „parodyk, ką turiu“ žaidžiat?
- Seneli, mes...

- E-e, nieko nesakyk, žinau. Aš irgi žaidžiau, kai mažas buvau. Irgi prie žvakės tupėjau ir sakiau „parodysiu, jeigu tu parodysi“... Ee... seni geri laikai... Ir tavo močiutė tada buvo rubuila mergiotė, turėjo ką parodyti.
Antklodė nusileido, senelio šlepetės sušiugždėjo palėpės grindimis.
- Gal matėt mano senus kaliošus?
- Nematėm, seneli...
Bambėdamas panosėje, senelis nušlepsėjo į tolimiausią palėpės galą, kur pasikuitė tarp daiktų, ieškodamas ko nepametęs. Tada išėjo.
Jis kurį laiką tylėjo, žiūrėdamas į ją ir nesugalvodamas, ką pasakyti.
Ji jautėsi panašiai.
- O tu sakei, kad to dar niekas nedarė, - prisiminė jis, timptelėdamas lūpą.
- Verksnys! – nutęsė ji. – Pamanyk, senelis prieš šimtą metų į močiutę žiūrėjo... Čia nesiskaito. Mama sako, kad visa, kas yra nauja - tai tas, kas neužmiršta sena!
Jiedu kiek patylėjo.
- Arba kažkaip panašiai... – sumykė ji. – Nagi, rodyk!
- Man nebeįdomu, - pasakė jis, keldamas antklodę ir ketindamas dingti.
- Kaip tai nebeįdomu?! – beveik sušuko ji, stengdamasi sulaikyti jį už rankos. – Dar net nepradėjome!
- Bet jeigu po to tu sugalvosi tapti mano močiute? – baidėsi jis. – Na... kai aš būsiu senelis?...
- Kvailys, - pareiškė ji, - laikai jau ne tie. Mudu būsim tik vyras ir žmona, va!
- A... – jis linktelėjo, tačiau vis tiek kilstelėjo antklodę. – Tai gal aš jau...
- Ne, palauk! – ji neketino jo paleisti. – Na gerai, aš tada pirma parodysiu! Štai, matai?.. Ei, kur tu eini, sugrįžk ir pažiūrėk!..
Bet jis traukė prie durų.
- Taip nesąžininga! – sušuko ji.
Jis stabtelėjo. Nekentė, kai kaltindavo tokiais dalykais.

- Nusileidimas į Kankulo planetą po trisdešimties minučių. – Atsibudo koridoriuose sumontuoti garsiakalbiai. – Keleivius prašome nedelsiant grįžti į savo kambarius ir užtraukti užuolaidas.
Vykdomas šuns patalpinimas į būdą... Įvykdyta.
Vykdomas dujų, vandens tiekimo nutraukimas... Įvykdyta.
Visos sistemos užšaldytos ir paruoštos nusileidimui.
Kosminis namas tikrinamas nuo nenumatytų įvykių... Aptikta.
Rūsyje nustatytas vaisinių muselių šaltinis. Vykdoma patalpos sterilizacija.
Palėpėje nustatytas „parodyk, ką turiu“ žaidimas. Tėvus rekomenduoju nedelsiant parsivesti vaikus į jų kambarius.
Patikrinimas baigtas.
Kitas patikrinimas – likus dešimčiai minučių iki nusileidimo.
Dabar vienuolika valandų ir penkios minutės, viduje palaikoma +23 laipsniai pagal Celsijų temperatūra.
Malonios kelionės su kosminiu namu!

Žaisk

- Aš parašiau eilėraštį apie karvę... – truputį išdidžiai pareiškia Ružė, labai akivaizdžiai dengdama savo sąsiuvinį, kad aš nepamatyčiau jos darbo. – Bet tau jo skaityti negalima!
- Tai kodėl man apie tai sakai? – stebiuosi. – Jeigu būčiau nežinojęs, tau nereikėtų slėpti. Svetimų sąsiuvinių nevartau.
- Todėl, kad noriu, jog pabandytum jį perskaityti, - šiek tiek pykteli mergaitė dėl mano kvailo klausimo. – Jūs, suaugusieji, tokie neišmanėliai! Duok jums karvę į rankas, tai nematote jos. O va paslėpk – pasirengę iš giliausio palovio iškasti. Tai nori perskaityti mano eilėraštį?
- Betgi man negalima...
- Taip, negalima, - atsidūsta Ružė. – Draudžiu. Nežiūrėk taip...

Pavasaris už lango ir jos mažame kambaryje.
Balta lova, stalas, dvi gėlės. Sujauktas kilimas, išsitaršius kasa.
Viena koja basa...

- Ir visgi, - taisosi akinukus, pasmukusius iki nosies galo, - tau reikės jį perskaityti.
- Na čia dabar!..
- Reikės reikės... Aš pamiršiu apsaugoti savo sąsiuvinį, tu jį paimsi ir perskaitysi mano eilėraštį. Tai... neišvengiama. Mama sako, tokie žaidimai turi tik vieną pabaigą. Kai nebelieka paslapčių.
- Bet tada žaidimas gali tęstis be galo, nes paslapčių visada kur nors yra.
- Mano sąsiuvinyje, - nepasimeta Ružė, - yra tik viena paslaptis. Eilėraštis apie karvę. Ar mes šiuo metu žaidžiame daugiau žaidimų?
- Ne, - sutinku. – Tik vieną. Tebūnie karvė.
- O tu ne toks kvailas, kiek užaugai, - labai rimtai pastebi mergaitė. – Paprastai ties šia vieta daugeliui nusibosta ir jie įsijungia televizorių. Nesvarbu, ką rodo, bet tai visada būna įdomiau negu aš.

Ramybė čia įeina su šviesa.

- Tai tu ne pirmą kartą rašai eilėraštį apie karvę?
- Pirmą, - prataria Ružė. – Aš nerašau dusyk apie tą patį. Tai neįdomu.
- O kuo įdomi karvė?
- Na... tiesą sakant, karvė yra neįmanoma. Ji tuščia.
- Kąą?.. – apsimetu nenugirdęs. Mintis sudomina, bet dar labiau įdomu, kaip Ružė sugalvos paaiškinti.
- Neįmanoma parašyti eilėraščio apie karvę, - sako Ružė. – Todėl ji ir tuščia. Tas gyvulys tik stovi, kramto žolę ir žiūri tiesiai didelėmis, kvailomis akimis. Apie tokią karvę neparašytum jokio protingo eiliaus.
- Bet tu parašei?
- Aišku, parašiau... Šalin rankas nuo sąsiuvinio! Tau negalima skaityti.
- Bet tu nori, kad perskaityčiau?
- Teks palaukti, kol tapsiu ne tokia budri.
- Užtruksime iki vakaro, - atsidūstu.
- Visai ne. Tai nutiks gerokai greičiau.

Ir Ružė, pasislėpusi kamputyje, ima skrebenti rašikliu kažką į tą patį sąsiuvinį, akies krašteliu saugodama mane.
- Ką tu dabar rašai?
- Kitą eilėraštį.
- Vėl karvė?

- Ne... šį kartą apie kitą neįmanoma dalyką. Apie tėtį.
- Kad karvė stovi, žiūri ir kramto, - pratariu nustebęs, - man dar aišku. O tėtis kodėl staiga tuščiu patapo?
- Nes jis sėdi, žiūri ir kramto, - piktokai sako Ružė. – Abu skiriasi tik tuo, kad karvė televizoriaus neturi.
- Nemanau, kad tai teisinga, - prieštarauju, - tėtis juk iš ryto eina į darbą ir uždirba pinigus. Tu tik jo nematai tuo metu.
- Taip, - sutinka Ružė. – Aš karvės naktį irgi nematau, ką ji ten tvarte veikia. Galbūt ji laikraščius skaito?
- Tai karvė ne tokia jau tuščia?
- Man, - labai rimtai sako Ružė, palikusi ramybėje rašiklį, - visai vienodai, kokia ji, kai aš jos nematau. Kai aš ją matau, ji atrodo tuščia. Kai matau tėtį, jis irgi atrodo kaip karvė – tuščias. Pažvelk čia.

Ji man duoda žurnalą, kur ant viršelio puikuojasi kažkoks topmodelis.
- Ar matai, ką ji šiuo metu veikia?
- Pozuoja.
- Ne žurnale, o tikrame gyvenime.
- Aišku, nematau, Ruže. Kam dar klausi. Ji tuščia?
- Tuštutėlė. Apie ją jokio eiliaus neparašysi.
- Bet tu gali?
- Galiu. Apie karvę tai parašiau... Apie tėtį tuoj irgi parašysiu.
- Gal man dingti ir tau netrukdyti?
- Kaip nori. Tik nepamiršk eiliaus apie karvę.
- Nepamiršiu.
Trumpam dingstu.

Kaip gera prisiminti ryto šviesas ir tą šviesų kambarį,
į kurį ne savo noru patenku, bet ne savo noru ir išeinu.
Jie visada sako, kad tai neįmanoma.
Aš pasakyčiau, kad jie irgi neįmanomi.
Bet taip yra.

- Jau grįžai? – dairosi Ružė.
- Aha.
- Šita... klausyk, aš bėgu į virtuvę, nutversiu ko nors skanaus. Mama ką tik išėjo į kiemą.
- Bijai, kad tave bars už smaguriavimą?
- Ne, kvailiuk. Tiesiog paslapčia nutvertas maistas skanesnis nei tas, kurį tau duoda. Nežinojai?
- Ne, aš juk ne vietinis, - šypsausi.
Ružė pašoka nuo lovos, įsispiria į rusvas šlepetes ir įsitveria durų rankenos. Jos sąsiuvinio niekur nematyti. Greičiausiai paslėpė.
- Būk čia tyliai, - prisako man ir dingsta už durų.
Kurį laiką girdžiu jos tylius žingsnius prie laiptų.

Atsistoju, prieinu prie lango ir ilgesingai žiūriu pro storą stiklą į pavasario spalvas, svajodamas apie tai, kaip vaikštau toje šviesoje, kurios kambaryje greičiausiai pakliūva tik maža dalis. Ružė manęs ten niekada nesiveda. Bijo, kad mane kas nors pamatys.
Ji protinga mergaitė. Rašo eilėraščius apie neįmanomas karves ir tėčius.
Paslėpė sąsiuvinį po antklode, tačiau aš tik atlenkiu kamputį ir palieku viską kaip buvo. Kol kas negalima skaityti, kad ir kaip būtų smalsu.
Jeigu perskaitysiu, Ružė greičiausiai pabaigs žaidimą ir aš vėl atsidursiu ten, kur nėra pavasario – vietoje, kur gimsta išgalvoti, įsivaizduojami draugai. Ten taip nuobodu.
Štai todėl žaidimą reikia tęsti.

Turinys

Barbarai	1
Kelios dienos iki rinkimų	17
Būti žmogumi	51
Sugrįžęs	63
Giliame ir Tamsiame Urve	78
Tolerancija	83
Nelogika	86
Gaidžiai ir Ereliai	91
Akies kraštelio gyventoja	94
Akys	99
Apreiškimas	111
Bomba nedievui	112
Evoliucija	119
Galimybių riba	129
Juodos katytės namai	136
Kaip Aloyzas į šokius ėjo	147
Kaip Ruduo Vasarą mylėjo	150
Puoko planas	152
Vagnerio Chruonikos	155
Kvailas menininkas	162
Nesuprastų rašytojų klubas	165
Originalas	170
Pasaka apie Duldulę	173
Pasaulio kraštas	177
Sukeistieji	181
Teoriją praktiškai	186
Trys dienos Anastazijui	190
Veidrodis	202
Žaidimas	205
Žaisk	207

Apsakymai paimti iš autoriaus tinklalapio http://www.iliuzija.net/index.php?sc=1